

BÁRÓ EÖTVÖS JÓZSEF
ÖSSZES MUNKÁI

X.

BESZÉDEK

HARMADIK KÖTET

POLITIKAI BESZÉDEK II.

BU DA PEST MDCCCCII
V III., ÜLLŐI-ÚT 18. SZÁM.

RÉVAI TESTVÉREK
IRODALMI INTÉZKT R-T.

AZ ÖSSZES JOGOK FENTARTÁSÁVAL

AZ EÖTVÖS-ALAP TULAJDONA

Révai és Salamon könyvnyomdája, Budapest, VIII., Üllői-út 18.

I.

A FELIRATI JAVASLAT ÜGYÉBEN.

Ha van valami, mi e rendkívüli körülmények között, melyekben országunkat látjuk, a hazafinak vigasztalást nyújthat; ha van valami, mi a felelősség terhét elviselhetőbbé teszi, melyet a nemzet vállainkra rakott, midőn jövőjét épen e válságos pillanatban bizta reánk: ez azon meggyőződés, hogy a feladat, mely e törvényhozásnak jutott, nehéz, de hogy azt tisztán kijelölve látjuk magunk előtt és sem törekvéseink czéija, sem a kiindulási pont iránt, melynek helyes választásától e ezél elérése függ, — kétségben nem lehetünk.

Az elsőt a nemzet egyhangú akarata jelölte ki.

A második a törvényhozó testnek állásából következik.

S valamint senki, ki e nemzet magaviseletét az utolsó tizenkét év lefolyása alatt figyelemmel követé, az iránt kétségben nem lehet, hogy a törvényhozás csak annyiban számíthat támogatására, a mennyiben az ország alkotmányos önállásának s függetlenségének teljes biztosítékát tűzi ki törekvészi céljául, úgy bizonyosan át fogja látni mindenki, miként minden törekvéseink sikere attól függ, hogy a törvényhozó test eljárásában szigorúan a törvényhez tartsa magát, s joggal mond-

hatjuk, miként a fontos kérdések között, melyeknek megoldása ránk bízott, nincsen egy, melyre nézve véleménykülönbség vagy csak kétely léteznék közöttünk.

Egészen fölöslegesnek tartom tehát, hogy Deák Ferencznek előadása után, melyben helyzetünket szokott alaposágával kifejté, újra elősoroljam azon tárgyakat, melyeket ő e Ház első felszólalásába felvételni kíván.

Mi azon kérdéseknek törvényes oldalát illeti, melyek közöttünk s a birodalom között fenforognak, senki sem lehet kétségben, ki a megczáfolhatatlan okoskodást, melylyel tisztelt barátom nézeteit támogató, figyelemmel követte s nem szükség mást mondanom, mint azt, hogy mind elveit, mind azon következtetéseket, melyeket azokból vont, egész kiterjedésekben elfogadom.

De jelen helyzetünk lényegesen különbözik attól, melyben az ország máskor állt. Törvényhozásunk a szathmári békekötéstől 1848-ig kizárólag belügyekkel foglalkozott, melyek minden fontosság mellett más országok s főkép Európa helyzetére semmi direct befolyást nem gyakoroltak. Jelenleg oly kérdések fekszenek előttünk, melyeknek megoldása az egész birodalom, sőt Európa jövőjére tagadhatatlanul befolyást fog gyakorolni.

Nagy előny ez kétségkívül, mert küzdelmeinkben a civilisált világ sympathyáira, sőt — a mennyiben jogaink fentartása, melyekért küzdünk, érdekükben fekszik — támogatására számíthatunk, de egyszersmind nagy nehézség is, mert azon összeköttetés, melyben a hon viszonyai más országok, sőt Európa helyzetével állnak, köteletségünké teszi, hogy elhagyva a kizárólag országos szempontot, melyből törvényhozásunk eddig az egyes kérdéseket tekinté, ne csak a haza külön érdekeit és történelmi jogainkat, hanem azon befolyást is tekintsük, melyet határozataink tágabb körben gyakorolni fognak s a tisztelt Ház e tekintetből talán nem tartja hely-

telennek, ha figyelmét a kérdésnek ez oldalára fordítom, annál inkább, mennél kevésbbé ignorálhatjuk, hogy követeléseink egy bizonyos oldalról úgy állítatnak a világ elébe, mintha azok az osztrák birodalom népeinek érdekeivel ellentétben állnának s egész Európa államiszonyainak felbomlását fognák magok után vonni, mi, ha való lenne, ügyünk jogi állását nem változtatná ugyan meg, de elhatározó befolyást gyakorolna annak eldöntésére; mert századunkban oly ügy, mely mellett csak régi törvények holt betűje szól, de mely a népek érdekeivel s az európai közvéleménnyel ellentétben áll, diadalra nem számíthat.

Nem vonhatja senki kétségbe, hogy azon több mint három százados együttlét szoros összeköttetésénél fogva, melyben minden anyagi érdekeink s íókép egész pénzügyi állapotunk a birodalom hasonló érdekeivel áll, oly viszonyok léteznek köztünk s a birodalom között, melyeket rögtön megszakítani vagy egyoldalúlag megváltoztatni nem lehet, s mind e viszonyok, mind közös érdekeink közös egyetértés útján kiegyenlítése oly kötelesség, mely alól akár a méltányosságot, akár saját érdekeinket tekintsük, magunkat fölmentenünk nem szabad. De vajon abból, hogy ezer évi függetlenségünkhöz ragaszkodva, az osztrák birodalomba beolvadni nem akarunk, az következik-e, hogy e kötelességet magunktól elutasítjuk?

A magyar nemzet egy más alkalommal ünnepélyesen nyilatkozott e kérdés iránt, 1848 szept. 15-én, midőn e hon s a birodalom kormánya között a feszültség a legmagasabb fokra hágott, s ez által előidézve az ország több részeiben már polgárvér folyt, egy küldöttséggel járult a bécsi törvényhozáshoz azon utasítással, hogy minden, Magyarország s a birodalom között fenforgó kérdések- s összeütköző érdekekre nézve, az egyik nemzet

a másikkal egyezkedjék. És ha akkor visszautasíthatunk is, s közöttünk a harcz véres koczkája elvettetett, melynek következtében e hon s az egész birodalom szabadsága elveszett, mit tettünk, sőt mit szoltunk azóta, akár az egyes törvényhatóságok tanácskozásaiban, akár e teremben, miből valaki azt következtethetné, hogy akkor ünnepélyesen kimondott szándokunk megváltozott? S ha senki ily valamit nem hozhat föl, ha mint akkor, úgy most nemzet és nemzet közötti szerződés útján készek vagyunk minden fenforgó viszony békés kiegyenlítésére, készek még áldozatokra is, a mennyiben azokat tőlünk a birodalmi tanács testvérnepeinek java s a méltányosság kívánják, vajon ki emelhet igazságos vádat ellenünk, midőn a kiegyenlítés minden lehető módjai között csak egyet utasítunk vissza, azt, hogy az örökös tartományok és saját materiális érdekeinknek ezredéves önállásunkat hozzuk áldozatul.

Még kevesebb alappal bír azon állítás, mintha az által, hogy a birodalom számára a február 26-iki pátens által felállított alkotmányos rendszerben részt venni nem akarunk, a nem magyar tartományok alkotmányos kifejlődésének akadályokat gördítenénk elébe.

Tagadhatatlan, hogy Magyarország az államtanácsban részt venni nem csak vonakodik, hanem e részvétet saját nemzeti léte feláldozásának is tekinti.

Ellenzésünknek oka százados alkotmányunkban fekszik, melyet egy új, kegyelemből adott s azért mindig bizonytalan állapottal felcserélni nem akarunk, s helyesen ítélnék viszonyainkról, kik ez ellenzést legyőzhetetlennek hiszik.

A százados tölgyet fejszével ledönteni lehet, el lehet hordani maradványait, úgy hogy hatalmas törzsének helye is alig látszik, de egy más csemetét ültetni helyére, az nem áll senkinek hatalmában. A mély gyökerek

kihajtanak, mihelyt a fejsze nyugszik s előlik a gyöngé ültetvényt: így van az alkotmányokkal is, s ha a világtörténetben elég példát hozhatunk föl, hogy a szabadság lerontott, nem fogunk találni egyet, hogy helyébe más, mint önkény lépett volna, vagy hogy a szabadság máskép, mint a régi formákban adathatott volna vissza. Cromwell és Napóleon megkísérték ezt s még az ő hatalmuk is gyöngének találtatott e vállalatra, mely hazánkban bizonyosan ép oly kevésé fog sikerülni, mint bárhol a világon.

És így, minthogy a február 26-iki pátens a birodalmi tartományok politikai jogainak teljes élvezetét hazánk részvételéhez kötötte, el kell ismernünk, miként az állás, melyet elfoglalunk, az örökös tartományokat a február 2(>-iki pátens által egy bizonyos formában engedményezett alkotmányos jogok élvezetében akadályoztatja; de vajon az alkotmányos szabadság az osztrák tartományokban csak épen azon formák alatt lehetséges e, melyeket a pátens felállított? Ki fogja mondani, hogy az, mit e pátens Ausztria népeinek nyújt, a szabadságnak maximuma, melyre e népek képesek, vagy ha csak az opportunitást tekintjük is, hogy az ott megállapított forma a legalkalmasabb, mely alatt az alkotmányosság a birodalomban létesíthető, s vajon mi vagyunk-e okai, hogy az alkotmányos szabadságnak élvezete a birodalomban oly feltételekhez köttetett, melyekről legalább február 26-án már mindenki tudható, hogy azoknak teljesítése lehetetlen?

Jól tudom, vannak, kik máskép vélekednek s az ellenzést, mely a február 26-iki pátens ellen hazánkban mutatkozik, legyőzhetni remélik.

Gondoskodva van, hogy ha a magyar, horvát és erdélyi törvényhozás a választásokat megtagadná, azok a választó kerületek által közveteti ékül eszközöltessenek.

De ha ez történnék, ha a birodalmi tanácsban Erdély-, Morvát- és Magyarország százhusz választó kerületéből erőszak, fenyegetések vagy megvesztegetés útján választva néhány követ jelennék meg, vagy ha ez országok követei megjelenének mind, de csak azért, hogy saját suprematiájukat kivívják, vagy az egész institutióknak tarthatatlanságát bebizonyítsák, s ha a birodalmi tanács minden a birodalomban létező ellentét küzdhelyévé válván, az egység helyett csak új súrlódásokat idézne elő, csak azon meggyőződést erősítve meg, hogy az egység e birodalomban lehetetlen, mi lenne akkor az alkotmányos szabadságból, mely után Ausztria népei méltán vágyódnak? S ha segédkezet nyújtani nem akarunk e kísérlethez, melynek eredménye meggyőződésünk szerint csak azoknak szolgálna új erősségül, kik az alkotmányos szabadságnak behozatalát az osztrák birodalomban lehetetlennek hirdetik, vajon illethet-e akkor a vád, hogy az örökös tartományok alkotmányos kifejlődésének útjában állunk, illethet-e minket, kik valamint 1848-ban, úgy most a szomszéd tartományok alkotmányosságában saját szabadságunk legbiztosabb garantiáját látjuk, de kik ép azért nem akarhatjuk, hogy Ausztria népeinek a szabadság helyett annak árnyéka nyújtassék s ez is oly feltételekhez köttessék, melyek Magyarország fennállásával ellentétben állnak s még azon esetben is, ha erről lemondanánk, nem teljesíthetők és pedig azért nem, mert a február 26-iki pátens foganatosítása oly kérdésekkel áll a legszorosabb összeköttetésben, melyeknek eldöntése, valamint Magyarország, úgy az egész birodalom jogkörén kívül fekszik.

.Röviden megmagyarázom állításomat. Tény, hogy a német szövetség 1815 óta az európai államrendszer kiegészítő része.

Tény, hogy az említett szerződések által az osztrák

birodalom nem a magyar koronához tartozó tartományainak legnagyobb része a német szövetségbe vétetett föl s a magyar koronának minden országai abból kihagyattak.

S e kétségbevonhatatlan tényekből következik:

Hogy mivel az osztrák birodalomnak több tartománya oly szövetséges államnak integráns részét teszi, mely az európai államjog által elismertetett, a viszony, melyben e tartományok a magyar korona országaihoz állanak, csak annyiban változtathatik meg, a mennyiben ez azon viszony sérelme nélkül lehetséges, melyben e tartományok Németországhoz állnak.

Tekintsük már most az október 20-iki diploma elfogadásának következéseit.

Az első — hisz ez a diplomának főczélja — kétségkívül az, hogy az eddig létezett dualismus megszűnván, az egész birodalom egységes állammá egyesül, melynek minden részei, közös kormánynyal és törvényhozással bírván, ugyanazon constitutionalis jogokban részesülnek s közösen gyakorolják befolyásukat mindazon tárgyakra, melyek a törvényhozás köréhez tartoznak, s melyek között az osztrák birodalomban kétségkívül fontos részt foglalnak el azon viszonyok is, melyek a birodalomnak a német szövetséggel való összeköttetéséből fejlődnek.

Tekintve a naponkint hatalmasabbá váló irányt, mely Németországban azt tűzte ki czélul, hogy az államszövetséget szövetséges állammá alakítsa át, minden valószínűség a szövetségi szerkezet ily értelemben változtatása mellett szól, és pedig annál hamarább, mennél nagyobb azon példának hatása, melyet azok, kik a német egységen dolgoznak, Olaszország sikerült törekvéseiben találnak.

Ez esetben a viszony, melybe Magyarország jutna,

ha az október 20-iki diploma értelmében az örökös tartományokkal egy törvényhozásban egyesül, merőben fentarthatatlan, s nem is képzelhető oly államszerkezet, mely mellett a birodalom minden részei egymáshoz s a fejedelemhez ugyanazon viszonyban álljanak s azoknak mégis egyik fele egyszersmind oly szövetséges állam integráns része maradjon, melyhez a birodalom másik fele nem tartozik. Oly államszerkezet, mely szerint a birodalomnak német tartományai az osztrák birodalmi s a német országgyűléshez egyszerre küldenek követeket, hogy e két helyen ugyanazon tárgyak fölött határozzanak, míg a magyarok, kiknek Németország törvényhozására semmi befolyásuk nincs, mégis a német szövetség határozatainak minden következeit viselnék, s mely által az osztrák birodalom egyszerre egy volna s mégis két egészen külön választott egész, azaz oly valami, mit, mint az egységes Ausztria politikai vallásának főhitágazatát, hinni lehet, de érteni, megmagyarázni vagy törvényekben formulázni bizonyosan nem.

Ha pedig felteszszük is, hogy a német szövetség, daczára az ellenszenvnek, mely irányában a német népnél mutatkozik, mostani szerkezetében megmarad, az anomália kevésbé feltűnő, de azért nem kisebb. Mert ha a német szövetség, mint eddig, úgy ezentúl is csak a kormánynak utasított küldötteiből fogna is állni, kétséget nem szenved, hogy Németország egyes részeinek népe, mihelyt az alkotmányosság inkább kifejlődik, legalább az által fogja gyakorolni természetes befolyását, hogy a szövetség előtt fenforgó tárgyakat az egyes országok törvényhozásánál dī3cussio tárgyává teszi s a kormányokat a szövetséges tanácsban elfoglalandó állásukra nézve felelősségre vonja. Mi, azon esetben, ha az október 20-iki diploma szerint az osztrák

törvényhozásban Magyarország is részt vesz, oda vezetne, hogy a befolyás, melyet az osztrák törvényhozás a német szövetségre gyakorol, oly tartományok szavazatától függne, melyek a szövetségnek nem részei.

S ily anomalia nem állhat meg. Németország nem tűrheti, hogy legfontosabb érdekei fölött olyanok határozzanak, kiket Németországhoz csak az köt, hogy fejedelmök a német szövetség tagja, de kik egyébiránt sem nemzetiségök, sem kötelességeik által Németországhoz kötve nincsenek, s így a magyar korona országainak a birodalommal való összeolvadása szükségkép a két lehetőség között egyet tételéz föl, vagy azt, hogy Ausztria minden tartományaival, ide értve Magyarországot is, a szövetségbe lép; vagy azt, hogy Ausztria német tartományaival is e szövetségből kilép.

Az október 20-iki diplomának elfogadása tehát szükségkép az egész német szövetség lényeges átalakítását vonja maga után, s nem fogja senki állítani, hogy ez jogköréhez tartozik, ha csak mindazon hatalmasságok, melyek a bécsi congressust aláírták, vagy legalább a német szövetség, abba bele nem egyeznének.

És vajon feltehető-e az?

Mi az egész birodalomnak a magyar koronaországokkal együtt a szövetségbe való belépését illeti, erről tisztában lehetünk. Európa nagyhatalmasságai között nincs olyan, mely egy több mint hetven millióból álló államnak alakulását — minővé a német szövetség ez esetben nőne — Európa közepett tűrhetné, s midőn 1851-ben e terv szóba hozatott, Anglia és Franciaország február 9-én beadott jegyzékeikben a kérdés iránt világosan kimondták nézetöket. S bizonyosak lehetünk, hogy Ausztriának a szövetségből kilépése legalább Németország részéről hasonló ellentállásra fogna találni.

Mert vajon a kilépés mi volna egyéb, mint Németország egy tetemes részének, mely egy ezred óta Németországhoz tartozott, mely Németország egyik nagy folyóját magában foglalja, mely Németországot a közép-tengerrel összeköti s mely népességére nézve legnagyobb részben tiszta németekből áll, elszakadása.

A német nép számos és nagy jeleit adta türelmének s ha a bécsi congressus s az arra következett időknek történetét tekintjük, nem tagadhatja senki, hogy ily nagy s művelt nemzet még idegen ellenségek járma alatt sem szenvedett talán soha nagyobb megalázást, mint a német, győzelme pillanatában azon congressus által, mely létezését s hatalmát e nép hazafiúi feláldozásának s hős tetteinek köszönte. De az idők megváltoztak s azok, kik most, midőn a nemzetiségi elv az előtérbe lép, s a legkisebb nemzeteket lelkesedésre ragadja, most, minthogy Olaszország egygyé vált, a németek előbbi politikai közönyösségre számítnak, s Ausztria, vagy, nem bánom, Európa érdekében, mely egy hatalmas Ausztriát kíván, Németországnak egy részét az egésztől el akarják szakítani, tapasztalni fogják, hogy roppant anaehronismust követtek el, s azon Németország helyett, melynek területe és népei a mediatioi acta alkalmával kótya-vetye útján elcsereberéltettek, azon Németországot fogják találni, mely eszméért lelkesülve, a reformatiót keresztülvivé, századunkban a világtörténet legnagyobb hatalmát porba döntötte. En legalább meg vagyok győződve, hogy a német jelenleg nem fogja tűrni, hogy területe egy nevezetes részének elszakítása által az egész világ előbb arcul csapassák.

Jól tudom, hogy Németországban tetemes párt létezik, mely a német-osztrák tartományoknak a szövetségből való kilépését sürgeti, s meg vagyok győződve, hogy e

párt nem csak zászlóin, de szívében hordja Németország egységét, s hogy az út, melyen jár, ha nem mondhatjuk is egyenesnek, legalább biztosan a kitűzött célhoz vezet.

Ha Ausztria egész területével a német szövetségből kilép, e birodalom Németország irányában ugyanazon helyzetbe jut, melyben az olasz tartományaira nézve Olaszország irányában állt s áll, míg Velenczét bírja, jelenleg is. Azaz: az osztrák birodalom oly részeket foglalván magában, melyek mind múltjoknál, mind nemzetiségüknél fogva Németországhoz tartoznak, a német egységgel ellentétbe állítja magát, mely később vagy előbb, de elkerülhetetlenül harczra fog vezetni, s én nem bálumom, ha főkép Németországban sokan e küzdelemnek ugyanazon eredményeire számítanak, melyekhez egy egészen hasonló helyzet Ausztriát Olaszországban vezette. De ha felteszszük is, hogy az egységes Ausztria minket, elleneit legyőzne, s daczára azon rokonszenvnek, mely tartományainak egy részét Németországhoz köti, azt Németországtól végkép el fogja szakítani: vajon e nagy küzdelemben, melynek elébe megyünk, ki fog állni első sorban, ki viselendi annak legnagyobb terheit?

Nem mi magyarok-e?

És mi célból?

Hogy a német nemzetnek egység utáni törekvéseit megsemmisítsük, hogy ellentétbe lépjünk azon eszmével, melynek létesítése európai szükség, s melynek igazságáról senki sem kételkedhetik kevésbbé, mint mi, kik a nemzetiség eszméjéért másoknál inkább lelkesülni tudunk, kik készek vagyunk feláldozni mindent inkább, mint hogy hazánk területéből egy talpatatnyit elveszítsünk.

Ismerek mindazon előnyöket, melyeket némelyek

hazánknak a birodalommal szorosabb egyesülésétől várnak.

Ha azon kötelék, mely Ausztriát jelenleg Németországhoz fűzi, megszakadván, a természetelleni túlsúly, melyet jelenleg a német tartományok a birodalomban gyakorolnak, megszűnnék s a monarchiának egyes részei azon helyzetbe lépnek, mely őket aránylagos fontosságuknál fogva megilleti, Magyarország a birodalom súlypontjává válik, s a vezető szerep bizonyosan a mi kezünkbe jő, nem ügyesség vagy erőszak, hanem a dolgok természete által, melynek állandóan ellentállani nem lehet.

De bármennyire lelkesüljünk is nemzetiségünkért, bármi készek legyünk minden áldozatra, midőn annak fennállása forog kérdésben, ki az, ki a magyar nemzet felsőbbbségét más nemzetek jogos követeléseinek megsemmisítésére akarná alapítani; ki az, ki meg nem elégednék inkább azon szerény helyzettel, melyet századokig elfoglalánk, ha a szebb állás, mely ígértetik, csak úgy érhető el, ha a magyar mások helyére lépve poroszlóként áll Európa közepében, leigázva testvér népeit s csak az által biztosítva nagyságát, hogy egy részről a lengyel népnek feltámadását, másíkról az olasz, a harmadíkról a német egységet semmivé teszi?

A magyar nemzet nem vágyódik e nagyság, után, mely múltjával ellentétben áll, és saját felfogása szerint nem lenne egyéb a legnagyobb gyalázatnál.

Meglehet, hogy ez eljárás nem politikai, s hogy saját nemzeti érdekeinket talán jobban mozdíthatnék elő, ha a február hó 26-iki pátens értelmében az államtanácsba lépve, a kínálgó alkalmat arra használnók, hogy uralmunkat az egész birodalom fölött megalapítsuk, vagy mi még könnyebb volna, hogy azon túlnyomó befolyást, melyet a nem-német tartományokkal együtt

a birodalmi tanácsban nyernénk, a birodalom feloszlására fordítanók, de vajon ha ezt tenni nem akarjuk, nem tudjuk, mert e szerep nemzeti jellemünkkel ellenkezik, vádolhat-e valaki azzal, hogy a birodalom érdekeit, hogy a világ nyugalalmát hiúságunknak feláldozzuk?

Igaz, hogy a szilárdság miatt, melylyel a sanctio pragmaticához ragaszkodunk, az egységes Ausztria ábrándja nem létesülhet, s hogy a dualismus, mely a birodalomban három századig létezett, nem szünhetik meg; de vajon e dualismus, ha az egységnél rosszabb is, nem jobb-e mégis a zavar permanentiájánál, mely a birodalom két egészen különböző részeinek erőltetett egyesítéséből támadna?

Igaz, hogy a pénzügynek kétfelé osztása s a magyar budgetnek egészen külön kezelése, melyet kívánunk, bizonyos nehézségekkel jár: de e nehézségek nem jobbak-e a közös banqueroutenál, melynek széléhez az utolsó tizenkét évnek összeolvasztási kísérletei a birodalmat vezették?

Igaz, hogy a magyar hadügynek elkülönzése s azon kívánatunk, hogy a hazánkban tanyázó hadsereg kizárólag honfiakból álljon, melynek alapját nem az 1848-iki törvény, hanem I. Ferdinándtól a XVIII. századig hozott régibb törvényeknek egész sora képezi, bizonyos hátrányokkal van összekötve, de vajon e hátrányok nem fejlődnek-e azon viszonyból, melyben a birodalomnak egy része Németországhoz áll s melyek, ha csak Ausztria a német szövetségből kilépni nem akar, mindenesetre a hadsereg elkülönzését fogják vonni magok után, s pedig, ha azon erős tendentiát, mely Németországban a szövetséges had új organisatiója mellett nyilatkozik, vagy a német közvéleményt, mely már a múlt évben a német szövetséges várakban magyar ezredek elhelyezése ellen nyilatkozott, tekintjük, valószínűleg rövid idő múlva.

Egy szóval igaz, hogy a helyzet, melyet a birodalom dualismusa miatt elfoglal, rendkívüli, hogy az az alkotmányos formák által, melyek most a birodalom másik felébe behozatnak, még nehezebbé válik; de bizonyos az is, hogy e bajt nem mi idéztük elő, s hogy ha azon segíteni akarunk, ezt nem az által tehetjük, hogy a létező viszonyokat ignorálva a birodalmat az ábrándozott egység alapján újból construáljuk, hanem az által, ha azt azon alapokra vezetjük vissza, melyeken az 1848-ig minden veszélyvel daczolt.

S midőn azt teszszük, midőn hivatkozva törvényeinkre, azon szerződések egyoldalú megváltoztatása ellen tiltakozunk, melyek e nemzetet három század óta a dynastiához kötik, s melyeket mi, legalább a történet tanúsága szerint, a legnehezebb időkben híven megtartottunk, midőn tekintetbe véve a viszonyt, melyben a birodalom Németországhoz áll, oly szervezési kísérleteket elutasítunk magunktól, melyek e viszonyok felbontását vonnák magok után, kétségkívül hazánk függetlensége főczélja fellépésünknek, de midőn ez után törekszünk, azon öntudattal tehetjük azt, hogy ez által egyszermind a birodalom legfőbb garantiáit tartjuk fenn, melyeknek elseje az, hogy Magyarország azon összeköttetésben, melyben a personalis unió által a birodalommal áll, legfőbb kincseit biztosítva találja, s melyeknek másodika azon támasz, melyre a birodalom a német nemzetnél épen azon összeköttetésnél fogva, melyben Németország áll, számíthat, s melyet Németországtól elszakadva, elvesztene.

Félek, hosszasabban szóltam, mint talán kellett; szolgáljon mentségemül a tárgynak fontossága, mely fölött tanácskozunk s mely kötelességünkké teszi, hogy mielőtt határozunk, azt minden oldalról felvilágosítsuk. Miket felhoztam, talán nem erősítettek meg senkit

meggyőződésében — mert hisz erre szükség nem vala — de megmutatták, hogy e kérdést egy más oldalról tekintve, ugyanazon resultatumhoz jutunk s helyzetünkben talán ez sem fölösleges.

Egyébiránt ismétlem, hogy tisztelt barátom, Deák Ferencz indítványát egész kiterjedésében elfogadom, lényegében szintúgy, mint a formára nézve, melyben a Ház által teendő nyilatkozatot szerkeszteni kívánja.

S most engedje a tisztelt Ház, hogy ámbár türelmét fárasztám, az utóbbira nézve még néhány szót mondjak.

Tisztelt barátom, Csáky Tivadar, a felirat ellen felhozta a törvényesség szempontját; felhozatott az tegnap is több szónok által, említettvén, hogy a felírás nem annyira felel meg e Ház s a nemzet méltóságának, mint ha nyilatkozatunk más formában lenne. Én részemről azon nézetben, mely az ellenvetéseknek alapul szolgál, tökéletesen osztozom. Felfogásom szerint a törvényesség főkincsünk, abban fekszik titka egyetértésünknek, ez az, mi erőssé tesz. A törvényességhez való ragaszkodás reánk nézve a legjobb politika és meg vagyok győződve arról is, hogy a nemzetnek méltóságát, melyet az ország más kincsekkel reánk bizott, megőrizni szent kötelességünk és hogy mi nem tűrhetjük, hogy azon csorba ejtethessék, hogy rossz képviselői volnánk hazánknak, ha valamit tennénk, mi annak méltóságával nem volna megegyeztethető. És én megengedem, hogy ha most, midőn törvényeink még helyreállítva nincsenek, midőn az ország integritása még nem létezik, midőn tetteleg a legnagyobb törvénytelenések történnek, midőn finánciális tekintetben oly hatóságoknak befolyása alatt állunk, miket magyar törvény soha nem ismert, és politikai tekintetben is oly hatóságok által kormányoztatunk, melyeket Magyarország 1848-ban ismerni megszűnt, hogyha, mondom, most az ország ez állásában egy

stereotyp felírással járulnánk ő felségéhez, ha megfeledeknénk első kötelességünkről, mely az, hogy a törvényt megőrizzük és oltalmazzuk: akkor csakugyan állana az ellenvetés, hogy a felírás sérti a törvényt. De kezünkben s az egész nemzet kezében fekszik azon felirat, melyet Deák Ferenez tisztelt tagtársunk a Háznak asztalára letett, és én kérdem, ha mi kimondjuk, hogy a magyar király csak koronázás által lesz törvényes magyar király, a koronázásnak pedig törvénszabta feltételei vannak, minek előleges teljesítése múlhatatlan szükséges; ha mi kimondjuk, hogy alkotmányos önállásunk sértetlen fentartása, az országnak területi s politikai integritása, az országgyűlésnek kiegészítése; alaptörvényeink tökéletes visszaállítása, parlamentaris kormányunk és felelős ministeriumunk ismétli életbeléptetése s az absolut rendszer minden meglevő következményeinek megszüntetése oly előleges feltételek, miknek teljesítése nélkül tanácskozás és egyezkedés lehetetlen; kérdem én, ha mi ezt kimondjuk, tisztelettel, de nyíltan, mint a nemzet képviselőihez illik, ha kimondjuk a legnagyobb helyen a végett, hogy szavunk annál tágasabb körben hallassák; ha kimondjuk mi, kik mellett csak a törvény áll, csak a jognak szentsége, kimondjuk annak, ki egy nagy birodalomnak minden hatalmával rendelkezik, kimondjuk most, midőn az utolsó tizenkét évig viselt lánczok nyomai még kezeinken vannak és midőn az alkotmányos szabadságnak semmi garantiájával még nem hírünk: akkor lehetnek talán, kik azt fogják mondani, hogy mi kevesebb óvatossággal jártunk el, mint — személyünket tekintve — talán kellett volna, de azt, hogy a nemzet jogait feláldoztuk, hogy a nemzet méltóságát sértettük, azt teljes meggyőződésem szerint nem fogják mondhatni. Mi pirulás nélkül emlékezhetünk őseinkre, kik alkotmányos szabadságunkat örökségül

hagyták nekünk; nyugodtan nézhetünk gyermekeinkre, kik tőlünk e szent hagyományt várják; bátran léphetünk a nemzet elé: mert azon kincsekből, melyeket az reánk bízott, mi nem áldoztunk föl egyet sem és követtük tisztán és egyedül azon ösvényt, melyet, az én felfogásom szerint, a nemzet eddig elkövetett eljárása élénkbe szabott. Méltóztassanak megengedni, hogy röviden természetesen csak saját nézetemet mondjam el, hogy' fogom én föl a nemzetnek gondolkozását azokból, a mikből az kivonható, azaz a nemzet tetteiből. Mit tett a nemzet október 20-ika óta? Senki sem volt az országban, ki az október 20-iki diplomát a magyar alkotmány helyreállításának tekintette volna; nem volt senki, ki az ott adott alapot törvényesnek tekintette volna. Mit tett a nemzet? A nemzet tudta, hogy az, mit az októberi diploma ad, nem törvény; a nemzet az októberi diplomában egy utat látott, mely a törvényességhez visszavezethet, és ámbár akkor főkép a nyílt felszólalás nem volt veszély nélkül, ámbár az sok feláldozással járt, az összes nemzet mégis kezét fogott, hogy tért foglaljon el az október 20-iki diploma által és azt a tért a törvényesség visszaszerzésének útjául használta. És mit tett a nemzet a január 16-iki leirat után? A nemzet minden fenyegetés ellenében nyíltan és világosan megmaradt a törvényes alapon, nyíltan és világosan kinyilatkoztatta, hogy attól eltérni soha nem fog. És vajon a nemzet, mondom a nemzet — mert ha Magyarország törvényhatóságainak csaknem összessége egy utat követ, azt mondhatjuk, hogy ez a nemzet nyilatkozata — miért tette a nemzet ezt? Kétségkívül az elmúlt idők után nincs senki, kinél erőlködésbe ne kerülne az, hogy a fájdalmat elfojtva, a múltra fátyolt borítson s a nemzet jövőjéért feláldozná azt, mi legnehezebb — szenvedéseit! De a nemzet tette ezt, mert meg volt győződve, hogy

ha jövője forog kérdésben, a végsőig kell teljesíteni minden kísérletet és elkövetni mindent, a mi a törvényes úthoz visszavezethet. És mit teszünk mi, midőn e feliratot felküldjük? Épen azt, ugyanazt teszszük, csak más formában, mit a nemzet október 20-ika óta mostanáig tett. Az mondatik, hogy ez eljárásunknak nem lesz sikere; én megengedem azt — ha ugyan Ausztriának helyzetét tekintem, én oly érdeket látok a legitimitás mellett, annyira meg vagyok győződve, hogy az osztrák birodalomnak egyedüli alapja a legitim jog, hogy épen nem foghatom meg, hogy találkozhatik valaki, ki ily legitim jog irányában, mint a miénk, a birodalom érdekeit merné felhozni, melyek azon pillanatban semmivé lesznek, melyben a legitim jognak tisztelete megszűnt. Nem foghatom meg, hogy a birodalom részéről hogy' adhat valaki ily tanácsot. De megengedve, hogy felírásunknak nem lesz közvetlen sikere, én azért nyugodtan tekintek a jövőbe. Ügyünk nem olyan, mely egy pár napnak jobb vagy rosszabb kedvétől függ; ügyünk nem olyan, melyet a kegyelem adhat, vagy a hatalom megsemmisíthet; ügyünk a legszorosabb összeköttetésben áll az osztrák birodalom minden népének érdekeivel, ügyünk összeköttetésben áll mindazon nemzetiségek ügyével, kik részint e hazában, részint e haza környékén laknak. Ügyünk feltétele Olaszország egységének; egyik feltétele a német egységnek. Ügyünk a legszorosabb összeköttetésben áll azon nagy ügygyel, melyért Európa népei három század óta vérzenek — a szabadság ügyével. És egy oly ügy, mely ily érdekekre támaszkodhatik, mely ugyanaz ez ügyekkel: olyan ügy nem veszhet el. Csak egy veszély fenyegethetné mégis jövőnket, és e veszély az volna, ha magunkról lemondanánk, ha elijedve azon nehézségektől, melyekkel találkozni fogunk, materiális

jólétünkért a nemzet függetlenségét árúba akarnék bocsátani; vagy elragadtatva szenvedélyek által, a törvényesség teréről lelépnénk, vagy ha egyes kérdésekre nézve véleménykülönbségben lévén, mi kisebb kérdéseknél kikerülhetetlen, megfedekezünk a nagy czélról, mely előttünk áll, mely valamennyinknek az egyetértést teszi első kötelességül. De ha én a nemzetet látom és körültekintek e házban s a képviselőknek nyilatkozatait hallom, én ezen nem kétkedem és azért én, bármi sikere legyen is felírásunknak, teljes biztossággal és nyugalommal nézek azon jövőnek elébe, melyet a magyar nemzettől senki elragadni nem fog, ép oly kevéssé, mint tőlünk múltunkat senki elragadni nem fogja.

II.

A NEMZETISÉGI KÉRDÉSRŐL.

Két beszéd.

1.

Részemről nem tartok semmit károsabbnak és veszélyesebbnek, mint ha ilyen nagy fontosságú kérdések véletlenül kerülnek tanácskozás alá. Ha van fontos kérdés a hazában, kétségkívül a nemzetiségek kérdése a legfontosabb. Milyenek a magyar nemzetnek nézetei e kérdésre nézve, azt a magyar nemzet bebizonyította 1848-ban, midőn törvényeiben kimondotta a legtökéletesebb jogegyenlőséget és e kimondás által minden nemzet elnyomatásának már végképen véget vetett. Ha valaki, én kívánom, sőt tovább megyek, én reményiem, hogy ha az országgyűlés még egy ideig együtt maradhat, a nemzetiségeknek teljes kielégítése lesz annak eredménye; de mi ez eredményt nem az által fogjuk elérni, ha a felírásból egyes szavakat kihagyunk; kihagyásuk által a nemzetiségeket, melyek az előbbi szerkezetet nem is ismerték, megnyugtanni nem lehet. Itt pozitív rendszabályokra van szükség; szükség van arra, hogy a nemzetiség kérdését addig is, míg az országgyűlésen elháríttatnak azon akadályok, melyek

a törvényalkotásnak útjában állanak, a ház tüzetes tárgyalás alá vegye. S hogy ezt én előidézsem, bátor leszek a jövő napokban egy alázatos indítványt előterjeszteni. Addig pedig méltóztassék megengedni azon kérést, ne tárgyaljuk e legfontosabb kérdésünket, melytől milliók nyugalma s az országnak jövője függ, ne tárgyaljuk véletlenül s incidentalis úton. Legyenek megnyugodva mindazok, a kik más ajkúak, nem mondom más nemzetiségűek, mert bár a hazában különböző ajkú lakók vannak, de itt mást, mint egyenjogú polgártársat, mást, mint magyart nem ismerek annyiban, hogy én a fajnak említésében nem látok semmi sértést, mert van magyar faj, s van más faj, de egyenlő polgárok vagyunk mindnyájan. Ha itt véletlen tanácskozás tárgyául teszszük e kérdést, épen mivel az egyes kitételeket mindenikünk előre meg nem gondolhatta, olyan szavak mondathatnak, melyek sértésnek vagy kicsinylésnek vétethetnének. Tehát meggyőződésem szerint nincs senki, a ki a hazában lakó különböző nemzetiségek iránt mást érezne, mint a legnagyobb testvériséget és jogegyenlőséget, valamint bizonyos, hogy e hazában csak hasonló polgárok vannak, és hogy épen a tökéletes egyenlőségben fekszik a hazának érdeke.

2.

Kétségkívül osztatlan örömmel és meglelégedéssel hallotta az egész Ház tisztelt képviselőtársunk, Faur úrnak nyilatkozatát. Engem e nyilatkozatok nem leptek meg, mert valamint igen jól tudom, hogy az 1848. évi dicsőségben e hazának minden nemzetiségű polgárai részt vettek: úgy tudom, hogy e hazában lakó különböző nemzetiségek híven osztoztak velünk tizenkét évi

szenvedéseinkben, híven osztoznak velünk reményeinkben, s hogy azoknak teljesítésében velünk kezét fognak fogni minden pillanatban. Soha e Ház és, mondhatom, e magyar nemzet ezen nem kételkedett kevésbbé, mint most. Sőt teljes meggyőződéssel kinyilatkoztatom, hogy ha a hazában lakó különböző nemzetiségek irányunkban rokonszenvet éreznek, e rokonszenvet nem fecsérlik el méltatlanokra. A magyar nemzet 1848-ban felállította és kimondotta a jogegyenlőség elvét, megpecsételte ez elvet vérével s el van határozva, hogy ez elvet minden következtetésben keresztül fogja vinni. De épen, mert e Ház, mely a nemzetet képviseli, a hazában lakó egyes nemzetiségeket Ígéretekkel és pusztá szavakkal kielégíteni nem akarja, mert reményeket gerjeszteni nem akar s nem akar Ígéreteket tenni, melyeket teljesíteni hatalmában nem áll: azért e Ház épen a nemzetiségi kérdésre nézve csak megfontolva, csak kellő tanácskozás után mondhatja el nézeteit. Egyes szavak pillanatra lelkesedést gerjeszthetnek, de valóságos megnyugtatót csak a törvény adhat, valóságos megnyugtatót csak az idézhet elő, mi nem egy pillanatnyi fellobbanásnak, de megfontoló tanácskozásnak eredménye volt s a mi nem egy pillanatnyi lelkesedés, de mi resultatuma e Ház valóságos meggyőződésének. E meggyőződést pedig, a mint már utolsó tanácskozásunkban is megmondám, mellékesen tárgyalva, ily fontos kérdéseket tisztán kihozni és világosságra deríteni nem lehet. Én tehát most is ismétlem azt, a mit már tegnapelőtt elmondani szerencsés voltam: méltóztassék a tisztelt Ház ez igen fontos kérdésnek tárgyalására egy külön napot kitűzni. Én az utolsó ülésben bátor voltam bejelenteni, hogy én e tárgyban a nemzetiségeket illetőleg egy alázatos indítványt fogok előterjeszteni, azt ezennel teljesítve, indítványomat a Ház asztalára leteszem.

III.

DEÁK FERENCZ ÜDVÖZLÉSEKOR.

Hazánk viszontagságos történetében alig találunk időszakot, mely a nemzet jövőjére elhatározóbb következőseket vont volna maga után, mint az utolsó két év.

Miután nehéz tapasztalások azon meggyőződéshez vezettek, hogy egy nagy birodalomnak, melyet ellen ségek környeznek, hadseregének fegyelmezett vitézségén kívül s népeinek hallgatásain kívül más támaszokra van szüksége; s miután az osztrák birodalomban az előbb uralkodott absolutismus helyett azon kormányformák behozatala határozottatott el, melyek alatt Európa egyes országai a hatalomnak s jólétnek legmagasabb fokára emelkedtek: a fejedelem 1860-iki október 20-án kiadott diplomájában kimondá ősi alkotmányunk helyreállítását és a nemzet, mely tiz évnél tovább egykori szabadságának még csak említésétől is eltiltatott, új nyilatkozásra hivatott fel.

Mindnyájan emlékezünk a hatásra, melyet ezen, inkább óhajtott, mint várt rögtöni változás az egész országban előidézett; és ha az öröm közé, melylyel e hír általán véve fogadtatott, aggodalmak vegyültek, ezek onnan eredtek, mert ha az alkotmányosságban azon egyedüli eszközt láttuk is, mely hazánk s a birodalom

jólétét és hatalmát a jövőre biztosíthatja, nem titkolhattuk el magunk előtt azon nehézségeket, melyekkel alkotmányunk tetteges helyreállítására, főképp az októberi diplomában kijelölt úton, járnunk fog.

A királyi levél ebben régi intézményeink helyreállítását mondá ki, de oly rendelkezéseket foglalt magában, melyek alkotmányunk alapelveivel ellenkezésben álltak. Ősalkotmányunk maga is az 1848-ban királyilag szentesített törvények által lényeges átalakulásokon ment keresztül, melynek új formái akkor csak alaponvalaikkban határozottak meg, s midőn a nemzet, mely politikai életre felszólított, az első pillanatban kételkedve az irány fölött, melyet követnie kell, körültekintett, csak azt látá, hogy azok közül, kiket egykor mint vezetőit követe, a legtöbben hiányzanak.

Soha nemzetnek több egyetértésre, soha helyzetének higgadtabb megfontolására nagyobb szüksége nem vala és soha nemzet nem állt oly viszonyok között, melyek erre kevesebb kilátást nyújtottak.

Azon intézvények közül, melyek alatt a nemzet századokon át élt, nem volt egy, melyet az egymást követő provisoriumok helyéből ki nem forgattak; az országban nem volt egy ember, kinek szívében az elmúlt évek keserű emléket nem hagytak magok után; s mégis, ha ezen emlékeknek határozatainkra befolyást engedünk, ha csak személyes érdekeinket tartjuk szem előtt, vagy egyéni, bármi jogosított érzelmeinket követjük. minden egyetértés lehetetlenné válik!

Egy útunk maradt, melyen e veszélyt kikerülhettük: az, ha háttérbe szorítva mindent, kizárólag csak egyet tartunk szemünk előtt: kötelességünket.

A múlt egynek szívében több keserűséget hagyott maga után, más fényesebb reményekkel tekintett a jövőbe, egyet érdekei, mást bizalmatlansága túlvitt engedékeny-

ségre, vagy túlzó szigorra csábíthattak talán és sokaknak úgy látszott, hogy azon kilátás, mely az októberi diploma után előttünk nyílik, nem elég oly szenvedések díjául, minőkön a nemzet 1848 óta keresztülment. De arra nézve, miben áll kötelességünk, nem lehetnek eltérő nézeteink; s azoknak, kik honunk szebb jövőjét csak az 1848-iki törvények teljes életbeléptetésétől várták, mint azoknak, kik ezen törvények által a nemzet függetlenségét vagy a birodalommal való kapcsolatunkat eléggé biztosítva nem vélvén, ezen törvényeknek némi módosítását óhajtották, meg kelle egyezniök azon meggyőződésben, hogy kétségbevonhatlan az, hogy a nemzet által hozott s királyunk által szentesített törvények megtartásától magunkat fölmentenünk nem szabad s hogy e szerint a kiindulási pont, mely a rendezett állapothoz visszavezet, csak a törvényesség helyreállításában keresendő. Ez egyre nézve a haza minden részében minden osztály, minden párt s véleményárnyalat között véleménykülönbség nem létezhetett, s ennek köszönhető, hogy oly országban, mely a legnagyobb megrázkodásokon ment keresztül, s tíz évnél tovább minden eszköztől megfosztatott, mely által a vélemények egyesítése lehetségessé válik, midőn hosszú hallgatás után végre felszólt, a legnagyobb egyetértésben nyilatkozott, s hogy ezen egyetértést sem az országgyűlési tanácsosok, sem az azokat követő események, s egyeseknek erőlködései nem zavarhaták fel. Feltűnő talán, hogy midőn azért szólok, hogy az utolsó országgyűlés tagjainak nevében tiszteletünk emlékéért nyújtsam át, közügyeinkről mindenki által ismert dolgokat hozok fel; de épen mert nevedet kimondani nem lehet a nélkül, hogy a hazáról ne szóljunk, s mert érdemeidet említve, oly dolgokat mondunk el, melyeket e hon legszegényebb polgára is ismer, ez az, miben dicsőség alapja fekszik.

Nem egy nagyszerű pillanat, melyben a nemzet élére álltái, egész életed igazolja tiszteletünket. Mert azon nevezetes időszakban, mely alatt a nemzet, kibontakozva középkori állapotaiból, a jogegyenlőség elvét tűzte ki zászlójára, te álltál élén, mert a nemzet közérzetének te adtál mindig legtisztább kifejezést, mert nem magasztalhatunk a nélkül, hogy némi önérzettel ne tekintsünk saját múltunkra is; ez az, miért nemcsak a haza, de a világ, mióta törekvéseink figyelmét magokra vonták, igazságos ügyünk legtisztább kifejezését s az egész nemzet képviselőjét benned látja. Dicső sors, minő kevés embernek jutott, s melyért szerencsésnek mondanálak, ha nem tudnám, hogy valamint minden sugár, mely borús egünkön áttör, először reád esik, ki közöttünk legmagasabban állsz, úgy e hon egész keservét s minden aggodalmait hordod szívedben. És valóban, ki hazánk jelen helyzetét tekinti, nem nézhet a jövőbe aggodalom nélkül.

Európa azon nagy krízisek egyikén megy keresztül, melyek egész időszakokra elhatározó befolyást gyakorolnak. Soha talán annyi s oly nagyszerű kérdés nem közelgett egyszerre megoldásához, mint a jelen pillanatban, s ha a szerepre gondolunk, mely ennél, már geographiai helyzetünknel fogva, a birodalomra és hazánkra vár, be kell vallanunk, hogy sem amaz, sem Magyarország nincsenek azon állásban, hogy a nekik jutott nagy feladatnak megfeleljenek.

A sebek, melyeket az utolsó nagy rázkódások hazánkon s a birodalmon ejtettek, még nem hegedtek be; az egymást követő provisoriumok csak az általános bizonytalanságot növelték, s bár a közcsend a jelen pillanatban nem zavartatik, oly épület, melynek minden egyes köve helyében megrendítettett, nincs előkészülve arra, hogy az idő erős rohamainak ellentálljon, s elcsüggednénk, ha helyzetünk nehézségeire gondolva, nem jutna

eszünkbe, hogy valamint a nemzetre talán soha nehezebb pillanatok nem vártak, nem is volt soha annyira egyesülve, nem csak honszeretetében — mire történetünkben több példát találunk — de nézeteiben és szándokai-ban is. S minthogy azt főként neked köszönhetjük, neked, ki, mit ezeken éreztek s gondolának, megezáfolthatatlan okokkal bebizonyítva, a haza közmeggyőződésévé emelted, és a nemzet jogainak s kötelességeinek körét szabatosan meghatározva, kijelölted az utat, melyen haladnunk kell, s melyen haladva, fáradozásaink ezélját talán nem érjük el, de nem fogjuk elveszteni soha azon férfias öntudatot, mely minden jólétnél s hatalomnál többet ér. Valóban, csak méltányos, ha mi, kik az utolsó törvényhozásnál társaid s az általad kijelölt irányban követőid voltunk, párt- és véleménykülönség nélkül azért egyesülünk, hogy irántad hálánkat s tiszteletünket kifejezzük.

Szokatlan hódolat ez, mely a politikai pályán küzdőre többnyire csak halála után vár, de nem rendkívüliebb, mint helyzeted és érdemeid.

A népek sorsa Isten kezében van, s bármi szép jövő vár e hazára, tudjuk, hogy sok küzdelemre, sok áldozatra lesz szükségünk, mielőtt azt elérhetjük, sőt egész nemzetünknek talán csak azon feladat jutott, hogy e szebb jövőnek útjait előkészítse; de valamint erős meggyőződésünk, hogy célunk más úton, mint melyet utolsó országgyűlésünk kijelölt, el nem érhető: úgy el vagyunk határozva, hogy ettől, melyre vezetésed alatt léptünk, eltérni nem fogunk.

Egyes kérdésekre nézve véleményeink szétágazhatnak, s mi az alkotmányos élet körében másképp alig lehet, pártokra oszolhatunk, de a mi a jog és törvények iránti tiszteletet, s mi ebből foly, azon meggyőződésünket illeti, hogy minden lépéseinknek, melyekkel külön

céljaink felé törekszünk, közös kiindulási pontjok csak a törvényesség lehet: az iránt minden párt, bármi távol álljon másban egymástól, egyaránt híven fogja teljesíteni kötelességét.

Ezt kívánja tőlünk a haza, mely annyi viszontagságok között csak törvényeihez való szilárd ragaszkodásának köszönheti fenmaradását, ezt hűségünk a trón iránt, mely csak míg a jog s törvény szilárd alapjain áll, daczolhat a veszélyekkel, melyek azt századunkban környezik, ezt azon népek érdekei, melyekkel három századnál tovább kapcsolatban élünk, s melyek tőlünk joggal követelhetik, hogy azon viszonyok, melyektől jólétünk függ, oly alapokra fektetessenek, melyeknek jogszerűségét senki kétségbe nem vonhatja; ezt parancsolja nekünk, egyeseknek, azon Ígéret, melyet — az utolsó országgyűlés feliratait elfogadva — a nemzet és világ előtt ünnepélyesen tettünk, s melyhez becsületünk köt.

Legyen ez emlékkönyv, melyben az utolsó törvényhozás tagjainak arczképeit találod, egyszersmind jelképe azon egyetértésnek, mely arra nézve közöttünk létezik; legyen záloga azon hűségnek, melylyel a nemzet jogszerűleg fennálló törvényeihez ragaszkodik, s mint eddig, úgy ezentúl is ragaszkodni fog minden, de csak azon viszonyhoz — teljesíteni fogja minden, de csak azon kötelességét, melyet törvényes formában magára vállalt.

És most engedd, hogy midőn ez emléket átnyújtva, azon meggyőződéssel mondom ki általános tiszteletünket, hogy az összes nemzet érzelmeit soha hívebben nem képviseltük, rövid szavakban az egész hazának kívánatát fogjam össze.

Élj sokáig, tisztelt férfiú, s élj boldogul, ezt nem barátaid, ezt a haza kívánja neked; mert hisz egész életed a hazáé, te boldog nem lehetsz, míg e nemzetet megelégedve nem látod.

KÉPVISELŐVÁLASZTÁSKOR.

Ha hosszabban szólok, a tárgynak fontossága s azon törekvés szolgáljon mentségemül, hogy saját nézeteimet tehetségem szerint világosan adjam elé.

Nem állítok újat, ha kimondom, hogy hazánk állami viszonyai a közbiradalomhoz a jelen pillanatban nem kielégítőek. Erre nézve a Lajtán innen s túl, sőt egész Európában nincs véleménykülönség; de téved, ki e helyzetet újnak gondolja, s annak okait csak az újabb idők nagy mozgalmaiban s ezeknek következeiseiben keresi. Fájdalom, régi állapotunk ez s bár annak káros következményei soha nem voltak érezhetőbbek, mint az utolsó években, a negyedfél század alatt, mióta a biradalommal összeköttetésben állunk, nem találunk pillanatot, melyben e viszonyainkat kielégítőeknek mondhatnék, s azon összeköttetés, melyben hazánk a biradalommal áll, reánk s a biradalom többi részeiben oly jótékony befolyást gyakorolt volna, minőt ily gazdag országok s nagy képességű népek békés egyesülésétől joggal várni lehetett.

Nem szólok hazánkról; az állapot, melyben e század nemzetünket találta, fölöslegessé teszi azt; de ha figyel-

münket kizárólag az úgynevezett örökös tartományokra fordítjuk is, helyzetök ugyanezt bizonyítja.

Magyarország nem lévén szabadon megadóztatható, Ausztria államférfiai egyik feladatuknak tekinték, úgy rendezni viszonyainkat, hogy azok az örökös tartományok anyagi kifejlődésének kedvezzenek, s azokat nagy adók elviselésére képesebbé tevén, a birodalmi kincstárba hozzák azon összegeket, melyeket közvetlenül Magyarországtól behajtani nem lehetett. Az angol gyarmatokon kívül nincsen példa, hogy ily kiterjedésű s annyi jövedelmi forrással bíró ország, minő hazánk, ily hosszú ideig kizárólag mások érdekében kormányoztatott volna. Németország más részei bizonyosan nem részesültek hasonló kedvezésben s mégis, ha az osztrák tartományokat 1848 előtt Németország bármely részével összehasonlítjuk, tagadhatatlan, hogy azok akár a földbirtoknak becsét s művelését, akár a gyáripart tekintjük, mely Magyarországon századokig biztosított piacra számíthatott, Németország csaknem minden részénél hátrább álltak s velők az ipar mezején nem versenyezhetek. Azon állapotokról, melyek a birodalomban a szellemi kifejlődést és polgári szabadságot illetőleg léteztek, nem is szólok, hisz épen ezek okozták, hogy az előnyök, melyekkel Ausztria népei anyagi érdekeik kifejlesztésére bírtak, nem használtattak fel.

S ha, midőn az osztrák sajtó szabadabban nyilatkozik, e hátramaradásnak okát azon kormány-rendszerben keresik, mely 1848 előtt a birodalomban uralkodott, kétségtelen az is, hogy maga e rendszer nagy részben azon viszonynak volt következése, melyben Magyarország a birodalom többi részeihez állott vagy helyesebben mondva, következése azon zavarnak, mely e viszonyokra nézve 1848-ig, három századnál tovább, mindig létezett, s a birodalomnak kifejlődését akadályozta.

Midőn utolsó országgyűlésünk azon állítása támogatására, hogy a viszony Magyarország s a birodalom között 1848-ig mindig csak personalis unió volt, I. Ferdinándtól V. Ferdinándig alkotott törvényeink hosszú sorát hozta fel: akkor azok, kik a birodalom egységét vitatták, a törvények ellen azon tényekre hivatkoztak, hogy Magyarország kül- és kereskedelmi ügyei egészen, s a had- és pénzügynek fontos részei a birodalom hasonló természetű ügyeivel együtt kezeltettek, s így a viszony, mely hazánk s a birodalom között 1848-ig létezett, a personalis unió természetéből nem magyarázható. Mindez nagy részben áll, s ha országos sérelmeink hosszú során végigtekintünk, melyeknek orvoslását három századon át egy nemzedék a másik után hasztalan sürgette, nem tagadhatjuk e tényeket; de vajon tagadhatják-e ők, hogy azok törvényeink világos szavaival, hogy azon szerződések értelmével soha nem egyeztek meg, melyek a birodalommal való összeköttetésünk alapját képezik, s hogy mindazon bajok, melyek hazánkat s a birodalmat kifejlődésökben akadályozták, főképen azon ellentétből fejlődtek, mely törvényeink s tényleges állapotaink között mindig létezett.

Három század alkotmányos küzdelmeink között folyt el; fejedelem fejedelem után, országgyűlés a másíknak nyomán fáradt, hogy ez ellentéteket kiegyenlítse; fejedelmeink azon, hogy a magyar törvényeket a birodalmi egység érdekében módosítsák; országgyűléseink azon, hogy állami önállásunkat új alkotmányos sánczokkal fogják körül; de miután annyi fejedelemnek törekvései célhoz nem vezettek s az új alkotmányos sánczokon mint burján, csak az új sérelmek tömkelegé tenyészett, s miután a törvény s tényleges állás közötti ellentét minden pillanatban új küzdelmekhez vezetett, s századokon át alig találunk időszakot, midőn a lázadás vagy

alkotmány elleni merényletek a lehetőségek közé nem számítottak s minthogy ezért a kormány csaknem mindig arra irányozta törekvéseit, hogy a nemzetet gyöngeségében tartsa meg, s a nemzet, hogy kormánya felette hatalmassá ne váljék: vajon bámulhatjuk-e, ha e hosszú tusának, mely alatt nemzedékek türelme, tevékenysége s ereje fogyott el, nem is lehetett más következése, mint az, hogy hazánk tespedésbe sülyedett, s a birodalom soha azon hatalmi állásra nem emelkedett, melyre Magyarországgal való egyesülése által hivatva látszik.

Ha azon hosszú korszakra visszatekintünk, mely alatt a birodalom tartományaival fejedelmünk egysége által szoros összeköttetésben állunk, azt találjuk, hogy minden, mi ellen méltán panaszkodánk s minek káros következeit a birodalom s mi is viseljük, ez egy forrásból eredt.

A százados harcok, melyekkel őseink alkotmányukat megtarták s a még károsabb vesztéglés, melyre magunkat később kényszerítve láttuk, mert alkotmányunk védelmét az úgynevezett vis inertiaeben kelle keresnünk, mind egy okhoz vezethetők vissza, s ez az, hogy a viszony, melyben hazánk a birodalomhoz áll, soha tisztán meghatározva, hogy azon határvonal, mely a birodalom közös és Magyarországnak külön ügyeit egymástól elválasztja, soha szabatosan kijelölve nem volt, s hogy azon jogok s kötelességek iránt, melyek a birodalommal való összeköttetésünkből származnak, Magyarország s a birodalom között soha egyetértés nem létezett. — Ideje, hogy végre tisztába jöjjünk, s hogy ezt eszközölje, ez az, miben jövő törvényhozásunk legfontosabb feladatát látom. Nem új e feladat, nem olyan, mely csak az utolsó idők eseményei vagy jelen körülményeink által vált szükségessé; a feladat azon viszonyoknak követ-

kezése, melyben hazánk több mint három századja a birodalomhoz áll, s épen azért ugyanazok maradtak a feladat megoldásának feltételei is, és minden erre célzó törekvéseinknek sikere attól függ, hogy azokat teljesítsük.

És e feltételek meggyőződéseim szerint a következők:

Először, hogy a birodalomhoz való viszonyaink meghatározásánál mindenek előtt azon elvet tartsuk fenn, mely azoknak eddig is alapjául szolgált és melyet az 1791-iki X. törvényczikk e szavakban fejez ki, hogy noha az 1723-iki I. és II. cikkelyek értelmében Magyarországnak s a hozzá kapcsolt részekben az utódi örökösödés ugyanazon fejedelmet illeti is, kit a többi országokban és tartományokban, s noha Magyarország és kapcsolt részei ennél fogva az örökösödés megállapított rendje szerint a felséges uralkodó ház tartományaival elválaszthatatlanul s feloszthatatlanul bírandók: Magyarország mindazáltal a kapcsolt részekkel szabad ország és egész törvényes kormányformájára nézve (ide értve minden kormány hatóságait) független, azaz semmi más országnak vagy népnek alatta nem áll, hanem saját önállással és alkotmányával bír.

A második feltétel az, hogy midőn alkotmányunk alapelveihez ragaszkodva, hazánknak törvényeken s nemzetközi szerződéseken alapuló önállását s önkormányzati jogát fentartjuk és Magyarország számára a birodalom közös ügyeiben épen annyi befolyást követelünk, a mennyit arra a birodalom más részei gyakorolnak, soha azon összeköttetést se veszítjük szemünk elől, melyben hazánk, fejedelmének egysége által, a birodalom többi részeivel áll. — Ugyanazon törvények, melyek önállásunkat biztosítják, elválaszthatatlannak s feloszthatatlannak rendelték ez összeköttetést, s mivel ez által hazánk jóléte és biztossága az összes biroda-

lomnak hatalmi állásával válhatatlan kapcsolatban áll, saját érdekeink kívánják, hogy közös viszonyaink úgy rendeztessenek el, hogy ez által az összes birodalom jóléte és hatalmi állása csorbát ne szenvedjen.

A harmadik feltétel az, hogy a közöttünk felforgó kérdések megoldásánál azon meggyőződésből induljunk ki, hogy az kielégítő csak úgy lehet, s csak akkor számíthat állandóságra, ha az által az alkotmányos befolyás, melyet nemzetünk közügyeink elhatározására eddig gyakorolt s melyet a fejedelem szava a birodalom minden népeinek biztosított, nem szöri t-tatik meg.

Erős meggyőződésem, hogy felforgó állami kérdéseink végleges megoldása csak e feltételek alatt lehetséges, s hogy minden, mi ezeknek meg nem felel, csak provisoriusnak tekinthető.'

S pedig azért, mert valamint Magyarország a birodalom közügyeinek oly módon elrendezésében megnyugodni soha nem fog, mely által ezredéves önállása megsemmisítetik: úgy a birodalom többi népei oly viszonyokat csak kényszerűségből fogadhatnának el, melyek által a birodalom hatalmi állása, jólétök s biztosságuknak ez alapja, csorbát szenvedne, s mert, hála a Mindenhatónak, oly században élünk, melyben minden, a mi az alkotmányos szabadsággal megegyezhetetlen, a provisoriumnak jellegét viseli magán.

Mikor várhatjuk államközi viszonyaink végleges megállapítását, attól függ, hogy előbb vagy később jövünk-e tisztába e feltételek iránt; de arról, hogy ez csak e feltételek alatt lehetséges, arról meg vagyok győződve s habár átlátom a nehézségeket, melyek helyzetünk nyugodt méltánylását nehezítik, sokkal inkább bízom Ausztria népeinek józanságában és igazságszeretetében, és sokkal inkább meg vagyok győződve a hatalomról,

melyet a tények a szenvedelmek felett is gyakorolnak, semhogy ez időszakot távolnak gondolnám.

Nem a szétválás, hanem az egyesülés korszaka ez. — Soha azon hatalom, melyet az egyesülés ad, tisztábban felfogva, soha az emberi tevékenység különböző mezején ily kiterjedésben alkalmazva nem volt; s a nagy eredmények, melyekre korunk öntudattal hivatkozik, ennek következtetése.

De korunk egyszersmind a szabadságnak korszaka is, s épen mert az egyesülésnek eszközét nem az erőszakban, mely minden egyes erőt elbénít, hanem az egyéniségek szabad elhatározásában keresi, ebben fekszik az előny, melylyel századunk más korszakok felett bír. S mit társadalmi mozgalmakban általánosan látunk, azt tapasztaljuk az állam körében is, mely végre mindig csak a társadalom irányát követi. Korunk itt is inkább az eddig különálló egyesítése, mint a már egyesültek szétszakítása után törekszik, s materiális érdekeik- s függetlenségüknek biztosítása mindenütt arra inti a népet, hogy nagyobb államokat alkotva, azon alárendeltségtől meneküljenek, melyben Európa roppant birodalmaival szemközt máskép állanak. — Csakhogy itt is az egyesülési törekvés mellett a szabadságnak ösztöne áll s hogy az egyesülésnek eszköze itt is nem az erőszakban, hanem csak a népek szabad megegyezésében kereshető. Korunk pyramisokat építhetne, kevesebb erők felhasználásával s magasabbakat, mint melyeket Egyiptomban bámulunk, s korunk különböző népekből s országokból Kómánál hatalmasabb államokat alkothat; de valamint vasutaink s csatornáink, melyek előtt az ó-kor legbüszkébb művei eltörpülnek, nem rabszolgák, hanem szabad munkások által épülnek, úgy az idő lejárt, melyben nagy államok proconsulok vasveszeje által tartattak össze.

Századunkban minden, a mi nagy s miről azt akar-

juk, hogy állandó legyen, csak szabad egyéniségek működésének műve lehet, s ezért a hazánk s a birodalom közötti viszonyok végleges elhatározásának első feltétele az vala, hogy Magyarország szabad egyéniségnek ismertessék el.

Átláttuk, s átlátjuk mi, hogy a jelen kornak feladata nem az, hogy a haza s az osztrák birodalom között századokig fennállt kapcsolatok felbontassanak. — Bármiként alakuljanak viszonyaink, úgy azok nem alakulhatnak soha, hogy teljes különállásunk s elszigeteltségünk a nemzet érdekében legyen. — Roppant birodalmak közé állítva, melyek tömör nemzetiségekre alapítvák, függetlenségünk s minden érdekeink biztosítása azon szövetségnek szilárdságától függ, melyben nemzetünk más népekkel s országokkal áll, s én nem ismerek természetesebbet annál, mely köztünk s Ausztria között már is századokon át számtalan viszonyok alakulásának alapjául szolgált s nem oldathatnék fel sok érdekeink kára, sőt minden viszonyaink convulsiója nélkül.

Ismétlem, feladatunk nem a köztünk s Ausztria népei között létező kapcsok felbontása, hanem az, hogy közös viszonyaink szilárdabbakká, s hogy így a birodalom, melynek felét képezzük, melynek meghódított rabjai soha nem voltunk s mely azért a mi birodalmunk szintűgy, mint másoké, saját érdekeink védelmére képesebbé váljék; — — — de épen mert állásunkat így fogjuk fel;

mert azon kölcsönös bizalmatlanságnak, s csaknem ellenségeskedésnek, mely a birodalom két nagy része között csaknem századokig létezett, káros következeit ismerjük; mert azon veszélyek iránt, melyek a birodalmat szint' úgy, mint hazánkat Európa jelen helyzetében fenyegetik, magunkat nem ámítjuk;

mert tudjuk, hogy a birodalom a nagy feladatnak,

mely reá vár, csak úgy felelhet meg, ha annak teljesítésében nem csak népeinek passivitására, hanem teljes feláldozó közremunkálására számíthat;

mert ha már azon nagy változások után, melyek az újabb időben történtek, a köztünk s a birodalom többi részei között fennállt viszonyok némi módosítása, azoknak szabatosabb, az új kor alkotmányos eszméinek megfelelőbb meghatározása kívántatik, nem akartuk, hogy újabb megállapodásaink minden alkalommal, melyben a birodalom nehéz helyzetekbe jő, újra ismét kérdésbe vonassanak; mert nem akartuk, hogy hazánk, mint XIV. Lajos korában, Európa nagy politikusának kezében ismét kártyaként tekintessék, melyet valahányszor hasznát látja, kijátszhatik, nem bánva, ha azt megütik, csak saját játékát nyerhesse meg;

mert végre nem egy új provisoriumot, de a kérdés végleges megoldását kívántuk, oly megoldást, mely valamint a birodalom más tartományaiban, úgy hazánkban minden időben kötelezőnek tartassák: azért ragaszkodtunk nézetünkhöz, hogy a köztünk s a birodalom között felforgó kérdések csak a jogfolytonosság elvének fentartása mellett, csak azon úton oldathatnak meg, melyen elődeink 1687-ben a fiörökösödést és 1723-ban a sanctio pragmaticát elfogadván, a viszonyt, mely Magyarország s az örökös tartományok között fennállt, többször megváltoztatták.

Nem annyira jogunk, mint kötelességünk volt ez, mely tőlünk azt követeli, hogy teljes őszinteséggel járjunk el, s én nem hiszem, hogy valaki lenne a hazában, ki azon kétkednék, hogy minden változás, mely hazánk s a birodalom kölcsönös viszonyaiban nem ily módon eszközöltetett, a nemzet nagy többsége által végleges megállapodásnak, olyannak, melyhez magát a törvény s becsülete által kötelezve érzi, tekintetni nem fog.

A fejedelem szept. 20-iki nyilatkozatában azon meggyőződésből indulván ki, hogy »az összes állam érdekei csak oly alkotmányos jogalakulásban találják fel biztonságukat, mely erejét s jelentőségét valamennyi nép szabad részvételében találja«, kimondá határozatát, hogy azon módosításokat, melyek a birodalom közös ügyei vezetésének módjára nézve szükségesnek látszanak, Magyarország törvényhozásának szabad tanácskozás és elfogadás végett elébe fogja terjeszteni; s az által elhárítá azon legnagyobb, azon legyőzhetetlen akadályt, mely állam viszonyaink kielégítő megoldásának előbb útjában állott.

A jogfolytonosság elve az, mely törvényhozásunk jogosultságának alapját képezi, s csak miután ez elismertett, teljesíthetné törvényhozásunk azon kívánatot, hogy közös viszonyainkat a birodalom hatalmi állásának tekintetbe vételével rendezze el, s a mennyiben ez némely fennálló s jelesen egyes 1848-iki törvények módosítását követelné, ezt eszközölje.

S ez az, mi jövő törvényhozásunknak egyik első s legfontosabb feladatát teszi.

Röviden elmondom tehát nézeteimet e fontos kérdésre nézve is.

Sok vita folyt az 1848-iki törvényekről, de egy kétségtelen, az, hogy a törvények, a mennyiben bennök Magyarország s a birodalom kölcsönös viszonyai határozatnak meg, csak azon elveket foglalják magokban, melyekhez e nemzet mindig ragaszkodott.

Midőn Szent István koronáját I. Ferdinánd fejére tette, s midőn 1687-ben király választási jogáról lemondva az örökösödés sorát meghatározó s azt a sanctio pragmatica elfogadása által a leány ágra is kiterjesztve, a birodalom örökös tartományaival fennálló kapcsokat még szorosabbá fűzé, a nemzet mindig világosan kikötötte magának,

hogy mi teljes önállását illeti, az ország jogaiban ez által semmi változást el nem fogad.

Az 1848-iki törvények az 1791-iki törvényeknek csak a törvényesen fennálló viszonyok új, szabatosabb formulációját foglalják magokban, de a nélkül, hogy az által akár az ország jogainak, akár kötelességeinek köre változott volna. Az ország 1848-ban sem követelt mást, mint a mit a fennálló szerződéseknél fogva követelni jogában állott, s nem vonta semmiben kétségbe azon kötelességeket, melyek a birodalommal való feloszthatatlan összeköttetésnek következei, s ennek bebizonyítására nem szükség más, mint azon törvényre hivatkoznunk, mely a birodalom közös ügyeinek vezetésére a felség személye mellett egy különös ministert állított fel, mi által az 1848-iki törvényhozás megmutatta, hogy részéről legalább az akarat nem hiányzott, hogy saját függetlenségünk a birodalom érdekeivel megegyeztessék.

Nem azon viszonynak természete, mely köztünk s a birodalom között századok óta fennállott, változott az 1848-iki törvények által.

A jog, melyet a *sanctio pragmatica* a fejedelemnek arra adott, hogy Magyarországot, a birodalom többi tartományaival együtt, *indivisibiliter et inseparabiliter* birja, szint' úgy mint a nemzeté, hogy hazánk semmi más országnak vagy tartománynak alá nem vetett független ország, mely saját alkotmányával bír, épségben tartattak. A változás csak abban állott, hogy azon garantiák helyébe, melyek századok tapasztalásai után jogaink fentartására elégtelennek mutatkoztak, újak, a kor igényeinek s azon nagy socialis változásnak megfelelőbbek állítottak fel, s épen mert a nemzet 1848-iki törvényeiben csak azon elveknek tisztább s félremagyarázhatatlan kifejezését látta, melyekhez mindig ragaszkodott s

melyeket egy több mint háromezázados küzdelem, tíz nemzedéknek hasztalan törekvései után az 1848-iki törvények által végre biztosítva látott: ez az ok, melyért azok lelkesedéssel fogadtattak, még olyanok által is, kiket a törvények kiváltságaiktól fosztottak meg, vagy kik belátták, hogy az új közigazgatási forma a megyei rendszer tetemes megszorítását fogja maga után vonni, melyekhez a nemzetnek egy része annyi kegyelettel ragaszkodott. Ez magyarázza azon közértelmet is, melyet a nemzet, midőn 1860-ban új politikai életre hivatott fel, az 1848-iki törvényeket választá jelszavául, s én teljesen meg vagyok győződve, hogy ha e törvények soha nem hozattak volna, vagy ha valamely törvényhozás azon elvektől eltérne, melyek az 1848-iki törvényeknek e tekintetben alapul szolgálnak, ennek nem lehetne más következése, mint az, hogy a nemzet újra folytatva a küzdelmet, melyet akkor bevégezettnek gondoltunk, egy új, a 48-ikihoz hasonló convulsión menne keresztül, mert míg a nemzet múltját nem tagadja meg, addig azon viszony iránt, mely közte s a birodalom között az egyedül jogszerű, nem tarthat s nem fog tartani más elveket soha, mint melyeket az 1848-iki törvények felállítottak, s melyekről lemondva egyszersmind önállását, azaz nemzeti létét áldozná fel.

Hasonló a nézetem azon elvekre nézve is, melyeket az 1848-iki törvények az ország igazgatási formájára nézve felállítottak, értem a ministerialis rendszert. Mert ha természetes is a kegyelet, melylyel egyesek azon rendszer iránt viseltetnek, mely alatt múltunk lefolyt s melynek a nemzet századokon át alkotmányos szabadságának fentartását köszöné s ha azon ellenvetéseket méltányoljuk is, melyek a ministerialis rendszer s az avval összekötött nagyobb centralisatio ellen felhozatnak-, miután a jogegyenlőség elvét elfogadva, megyei rend-

szerünket azon alakban, melyben az alkotmányunk biztosítékául szolgált, helyreállítani hatalmunkban nem áll, s miután, ha Európa más nemzeteivel a haladásban lépést tartani kívánunk, mint másban, úgy közigazgatásunk formáiban sem térhetünk el azon rendszertől, mely épen a kor igényei által szükségessé vált: bizonyos, hogy az átalakulás, melyen 1848-ban közigazgatási rendszerünk átment, szintén csak az ország helyzetének szükséges következtése vala. Erős meggyőződésemmé ennél fogva, hogy bármik legyenek egyeseknek óhajtsai, azon elvektől, melyeket az 1848-iki törvényhozás követett, nem térhetünk el sem a köztünk s a birodalom között fennálló viszonyokra, sem azon közigazgatási rendszerre nézve, melyet az 1848-iki törvények felállítottak.

De más a nézetem az 1848-iki törvények egyes rendelkezéseire nézve. Mi ezeket illeti, már az 1861-iki törvényhozás e törvények revisiójára késznek nyilatkozott s én az ország érdekében kívánatosnak, sőt szükségesnek tartom azt.

Kívánatosnak, mert 1848 óta sok tekintetben nagy változások történtek, és mert azon befolyást, melyet Magyarország a közügyek elintézésére igényelhet, több fontos ügyre nézve, mint p. o. a had-, a kül- és közös pénzügyre, az 1848-iki törvények által kellőleg biztosítva nem látom.

És szükségesnek tartom a revisiót, mert midőn a közös ügyek létezése épen az 1848-iki törvények által oly világosan ismertetik el, mint azt előbbi törvényeinkben nem találjuk, mellőzhetetlennek látszik, hogy e közös ügyek a törvényben szabatosan körülírassanak, s mert mindenben, mi a birodalom többi népeinek ép úgy érdekében fekszik, mint nekünk, nem csak a méltányosság, hanem a szoros igazságosság is azt követeli, hogy fentartva önállásunkat, ily ügyek a birodalom

népeinek érdekei s kívánatainak tekintetbe vételével s azon törvényhozásnak megegyezésével határozottassanak el, mely a birodalom Lajtán túli népeit képviseli.

1847-iki országgyűlésünknek, melyben a nemzet privilegiumos osztályai kizárólagos törvényhozási jogukat utolszor gyakorolták, egyik legszebb dicsősége az, hogy belátva az összeköttetést, melyben hazánk jóléte és szabadsága a birodalom többi részeinek állami viszonyival áll, ünnepélyesen kijelenté, hogy alkotmányos szabadságunk legbiztosabb garantiáját az összes birodalom alkotmányos szabadságában találja, s mi nem utasíthatjuk el magunktól ezen meggyőződésünk szükséges következtetéseit.

A befolyás, melyet az osztrák tartományok alkotmányossága hazánk szabadságára gyakorolni fog, egészen ettől függ; ha a mód, mely szerint közös ügyeink ezentúl vezetendők, a két törvényhozás egyetértésével határoztatik el, egész alkotmányunk ez által oly garantiákat nyert, minőkkel ez soha nem birt; de az ellenkező esetben a birodalomnak alkotmányossága csak egy új akadály, egy új veszély, mely hazánkat fenyegeti, s azért én állami önállásunk és függetlenségünk kivételével nem ismerek áldozatot, melyet meghoznunk ne kellene, hogy ezen egyetértést elérjük.

Talán hosszasabban mint kellett, de remélem, világosan adtam elő nézeteimet; engedjék önök, hogy azokat még egyszer röviden összefogjam.

Miután párt nem létezik az országban, mely az 1791-iki X. t.-cikket változhatatlan alaptörvénynek nem ismerné el s nem akarná, hogy hazánk, valamint eddig független, semmi más népnek vagy tartománynak alá nem vetett ország volt, mely csak saját törvényei szerint kormányozható, úgy ezentúl is az maradjon: törvényhozásunk feladása lesz öröködni a felett, hogy

a nemzet önállása és függetlensége fentartassék, s azért örködni a felett is, hogy a mennyiben birodalmi összeköttetésünknel fogva bizonyos érdekek s kérdések közösek, Magyarország e kérdések elhatározásánál semmivel se bírjon kevesebb befolyással, mint a birodalomnak másik fele; és végre örködni, hogy teljes biztosságot nyerjünk az iránt, miként a közösség, mely bizonyos tárgyakra nézve a dolgok természetében fekszik, továbbra ne terjedjen, mint azt a birodalom hatalmi állásának fentartása szükségessé teszi s így e közösség által önállásunk, melyhez minden egyebekben ragaszkodunk, szőkébb korlátok közé ne szorítottassék.

De valamint törvényhozásunk feladata mindezekre nézve törvényeink s a nemzet egyértelmű akarata által tisztán kijelölve áll előttünk: úgy világos az is, hogy minthogy e birodalom a magyar nemzetnek birodalma is, minthogy hatalmi állása szint' úgy a mi, mint a birodalom többi népeinek érdekében fekszik, s minthogy jólétünk azon tartományok jólétével, melyekhez fejedelmünk egysége köt, szoros kapcsolatban áll: nem kevésbbé feladata törvényhozásunknak örködni a felett is:

hogy a közös birodalom azon eszközöktől ne fosztassék meg, melyektől hatalmi állása függ;

hogy a birodalom népeinek jóléte csorbát ne szenvedjen;

s hogy Magyarország önállásának biztosítása ne keressék oly eszközökben, melyek által a birodalom másik felének alkotmányos szabadsága veszélyeztetnék.

A fontos kérdés, mely jövő törvényhozásunkra vár, csak úgy oldathatik meg, s valamint erős meggyőződés az, hogy minden intézkedés, mely által Magyarország függetlensége szőkébb korlátokba szorítottatnék, mint melyeket annak az 1791 iki X. törvényezikk kijelölt, soha a nemzet helybenhagyására s így állandó-

ságra nem számíthat: úgy nyíltan kimondom, hogy míg hazánk állása a birodalommal oly szoros összeköttetésben marad, mint jelenleg, minden intézkedést károsnak tartok, mely által a birodalomnak hatalma, alkotmányos szabadsága veszélyeztetnék, ha az látszólag alkotmányos függetlenségünknek érdekében történék is.

A feladat nem az, hogy mi csak az osztrák birodalom irányában, hanem hogy vele együtt mindenki irányában biztosítsuk függetlenségünket; megelégedésünkre nem elég, hogy az alkotmányosság formáit, hanem hogy annak lényegét birjuk, s az elsőre szükséges, hogy a birodalom erős maradjon, a másodikra, hogy valamint minden egyéb, úgy azon ügyek is, melyek köztünk s a birodalom többi részei között közösek, alkotmányosan kormányoztassanak.

De vajon fog-e törvényhozásunk megfelelni nagy feladatának?

Nem ámítom magamat azon nagy nehézségek iránt, melyekkel e kérdések eldöntése jár.

Tudom, hogy ha hazánkban talán egyesek találkoznak, kik a birodalom érdekeit nem méltatják eléggé, határainkon túl sokkal számosabban, a birodalom közös érdekeinek nevében, Magyarország függetlenségének feláldozását kívánják.

Jól tudom, hogy a törekvések, melyeknek káros következéseit az utolsó tizenöt év alatt tapasztaltuk, most is léteznek, s teljesen méltánylom a veszélyeket, melyekkel azok a birodalmat s hazánkat fenyegetik.

Sok s nehéz küzdelmek várnak reánk, de erős meggyőződésem, hogy csüggedés nélkül nézhetünk eléjük.

Ha múltunk zivataros történetébe visszatekintünk, lehetetlen, hogy szívünk mély hálával ne teljék el az isteni gondviselés iránt, mely nemzetünket ennyi viszontagságok között csaknem csodálatosan tartá fenn.

Nemzetünk egész története egy hosszú küzdelem. A tatár elődeink százados tevékenységének gyümölcseit egy csapással semmisítette meg s másfél századnál tovább viseltük a töröknek lánczait. Ha körültekintünk határainkon, nincsen hely, melyet bizonyos időszakban egy vagy más idegen sajátjának nevezett volna; de nemzetünk azért fentartotta magát s hazájának határait, mit Isten kegyelmén kívül csak annak'köszön, mert soha jövőjén nem kétkedett, mert a legnehezebb megpróbáltatások alatt nagy reményeiről nem mondott le, mert soha hazaszeretetében nem ingadozott. Nemzetünk fentartotta magát, sőt az újabb időben erős fejlődésnek indult.

Mert ha fátyolt borítva a szenvedésekre, melyeken keresztülmentünk, hazánk jelen állapotát összehasonlítjuk avval, melyet ifjú korunkban ismertünk, ki tagadhatja ezt?

Többen vannak e körökben, kik még elevenen emlékeznek vissza azon harmincz, sőt több év előtti időre, midőn Eáth Péter barátom és én a budai gymnasium padjain egymás mellett ültünk, s könyveinkkel a bátyán együtt sétáltunk haza felé. Mik voltak e városok akkor és mik most. S a mi a városokról áll, az áll egész hazánkról, s nem csak anyagi kifejlődésre nézve, hanem alkotmányos és társadalmi tekintetben is.

Még távol vagyunk a ponttól, melyet hazafiságunk elérni törekszik; de gondoljunk vissza az időre, midőn e nemzetnek még nem volt irodalma; midőn néhány százezerén kívül a nemzetnek nem volt alkotmánya; midőn az, hogy saját hazánkban egy darab földet magunkénak nevezhessünk; az, hogy hazánkat csak szolgálhassuk, nemesi kiváltságnak tekintetett, melyből milliók ki voltak zárva; midőn nemzetünk, mintha a százados harcz után, melyet a törökkel vívott, kifáradva,

elszunnyadott volna, magáról is megfeledkezett, s határainkon túl még léte is feledékenységbe ment, s hasonlítuk ez időt a jelenhez. Igaz, nem fényes ez; de az osztályok helyett, melyek akkor egymással szemben álltak, nem látunk-e most egy nemzetet, mely erejének öntudatához jutott, s mely, mert férfiasán tenni s nemesen szenvedni tudott, kivívta magának, hogy senki által ne ignoráltassék. S ez összehasonlítás után van-e okunk elcsüggedésre, főképp ha jelen helyzetünket nyugodtan megfontolva, azon meggyőződéshez jutunk, hogy egy része azon nehézségeknek, melyekkel eddig küzdöttünk, még előttünk áll ugyan, de hogy azon célhoz, melyért elődeink nemzedékről nemzedékre fáradtak, s melynek egész életünk szentelve vala, soha közelebb nem álltunk, s hogy soha annyi s oly hatalmas érdek közre nem működött, hogy azon kérdések, melyeknek megoldásától jövőnk függ, törvényeink s méltányos kívánataink szerint oldassanak meg.

Ezt kívánja a dynastiának fénye, melyről valóban csodálatos fogalmakkal van, ki azt úgy véli biztosíthatni, ha a két koronából, melyet az isteni gondviselés fejére tett, az egyiket izmokra töri, hogy darabjaival a másikat ékesítse föl.

Ezt kívánja a birodalom biztossága, melynek hatalma nem bizonyos formákon, hanem két nagy részének egyetértésén alapszik, melynek biztossága attól függ, hogy azon népek s országok összege, melyeket Sz. István koronája egyesít, s azok, melyek ezeken kívül a birodalmat képezik, mint két épület, mely egymás mellett áll, egymást támogatassa, s melynek jövőjéről rosszul gondoskodik, ki az épületek egyikét lerontva, azt a másiknak tetejére újra akarja felépíteni, elfeledve, hogy az egészet elviselni egyik sem képes, mert erre mindkettőnél szűk az alap s gyöngék falai.

Ezt kívánja az osztrák népek érdeke, kik, habár később, de végre át fogják látni bizonyosan, hogy a szabadságnak vajmi gyöngé garantíáját bírják oly alkotmányos formákban, melyeknek keresztülvitele s fentartása a birodalom felében csak ostromállapot, vagy a polgári szabadságnak ehhez hasonló megszorítása mellett lehetséges.

Ezt kívánja végre azon nagy ügy, melynek eldöntésétől meggyőződésem szerint Európa nyugalma, de mindenesetre az osztrák birodalom jövője függ, a német egység kérdése, melynek végleges és kielégítő megoldása csak úgy lehetséges, ha a viszony, melyben Szent István koronájának tartományai a birodalom azon feléhez állnak, mely Németország kiegészítő részét képezi, ismét régi törvényeink s szerződéseink alapján rendeztetik el.

S hol annyi érdek együtt jár, ott az ellenkező vélemények, bármi őszinték legyenek azok, bármily szépen kikerekített teoriákra alapítvák s bármily hatalmas egyéniségek által támogattassanak, a dolgok természetes folyamának nem fognak ellentállani.

Maradjunk mi saját törvényes jogaink védelmében szilárdak s kitartók, de legyünk igazságosak s méltányosak a velünk századokon át szövetségben élő népek érdekei iránt, nem feledve sem azt, mivel e nemzet múltjának s jövőjének tartozunk, sem azt, hogy az előttünk fekvő nagy kérdések véglegesen csak akkor lesznek megoldva, ha a megoldás után mi s a birodalomnak többi népei egyaránt megelégedve érezzük magunkat, és a jövő, s erősen hiszem egy közel jövő, meghozza fáradásaink jutalmát.

V.

KÉPVISELŐ-IGAZOLÁSOK ÜGYÉBEN.

Két beszéd.

1.

Vélekedésem szerint az igazolási kérdéseknél a Ház tisztán mint bíró ítél. A bíró első kötelessége, hogy ítéljen tisztán és világos törvény szerint. Kérdés tehát köztünk csak a törvény magyarázatára nézve létezhetik; mert ha arra nézve egy véleményben vagyunk, akkor természet szerint minden véleménykülönbség megszűnt és az, hogy valamely választásnál a pártok valamiben megegyeztek, ránk nézve semmi hatással nem lehet, mert a választó, midőn képviselőt választ, nem magának választja a képviselőt, hanem az országnak, és nem csak jogot gyakorol, hanem kötelességet is teljesít. Az tehát, hogy a pártok miben egyeztek meg, reánk nézve semmi hatással nincs; a kérdés csak az, mit rendel a törvény; ebben pedig nem lehetek egy véleményben azokkal, kik azt mondják, hogy a mit a törvény nem tilt, törvényellenesnek mondani nem lehet. Kérem, t. Ház, ha a törvény formákról rendelkezik, mindazon törvényforma, mely a törvényben nem foglaltatik, valósággal törvényellenes, mert forma csak egy

lehetvén, ez egy forma törvényes, minden más forma világosan törvénytelen. Midőn a vitatkozás kezdődött, más véleményben voltam. De a t. előadótól hallottam, hogy itt jegyző neveztetett ki az elnök által, holott a törvénynek 26-ik §-a világosan ezt mondja: »A központi választmány minden választókerületre a választás vezérletére egy elnököt és jegyzőt és szükség esetére helyetteseket is választ.* Minthogy tehát itt a törvény világosan gondoskodott azon esetről, ha a jegyző nem akarna, vagy nem tudna részt venni a választásban; minden esetre pedig a választásnak vezetését egy választott elnök- és jegyzőre bízta: én ez esetben olyast látok, mi a törvényben kimondott formával nem egyezik meg, tehát a törvényben kimondott formával világosan ellentéz. Formahibát látok itt, és, mint már egyszer szerencsém volt a t. Ház előtt kijelenteni, eljárásunkat az igazolási esetekben tisztán bírói eljárásnak tartom; ezért én nem érzem magamat feljogosítva a képviselőt ez esetben igazoltnak nyilvánítani. Elfogadom az osztály véleményét.

2.

Én igen szívesen elállók minden alkalommal szavamtól, hanem ez alkalommal nem állhatok el; nem pedig azért, mert az egész kérdés már most nem csak mint egyszerű igazolási kérdés áll előttünk, minthogy a többi közt t. barátom, Somsich Pál ezt használta okul véleményének támogatására, hogy mivel a Ház tegnap egy esetben így ítélte, ő ezt praecedensnek tekinti és ez által kötelezve érzi magát követni a tegnapi praecedens. Én nem akarok az igazolás alkalmából azon kérdés vitatásába ereszkedni, mit lehet praecedensnek tekinteni

és mennyiben kötelezi a Házat egy külön esetben s egy napon hozott határozata másnap hozandó határozatára nézve. De azt mondom, tisztelt Ház, ha mi egyes határozatokat praecedensnek tekintünk, akkor csak azon esetben érezheti magát a Ház kötelezve a praecedens által, ha a két eset tökéletesen ugyanaz. Én pedig, megengedve, hogy a mai meg a tegnapi eset között analógia létezik, mégis figyelmetessé teszem a t. Házat, hogy a mai eset csakugyan tovább megy, mint a tegnapi. Én más véleményben voltam tegnap is, mint a többség; de a leggyőzőbb ok a többségre tegnap is az volt, hogy a szavazás egy helyen történt, hogy minden egyes község leszavazván, a szavazati jegyzőkönyvek összehasonlíthattak és ez által tisztába hozatott az, hogy a szavazás tulajdonkép egy elnök felügyelése alatt történt. A mai esetben ezt nem állíthatja senki. Itt világosan nem egy, hanem két elnök van. Már, tisztelt Ház, tegnap hoztunk egy határozatot, mely az én meggyőződésem szerint nem szigorúan ragaszkodott a törvény betűjéhez. Ma azt állítjuk: a tegnapi határozat praecedens, és egy lépéssel tovább megyünk. Tegnap megerősítette a Ház a választást, habár két asztalnál, de egy elnök alatt történt a szavazás; ha ma praecedensnek tekintjük ezt arra nézve, hogy a szavazás két egészen különböző helyen történt, melyeket széles utcza választ el, akkor holnap azt mondhatjuk: három helyen is történhetik. Ha ez ok nem adatik elő, nem szóltam volna a dologról, hanem szavaztam volna meggyőződésem szerint; de mivel ezen ok felhozott, figyelmessé teszem a t. Házat, hogy véghetetlen vigyázattal járjunk el e kérdésben, mert a praecedensnek elméletét egyszer elfogadva, azt kívánom, hogy minden ilyféle praecedens és döntvény irányadó legyen, de csupán oly esetre, mely annak tökéletesen megfelel.

VI.

FELIRATI JAVASLAT ÜGYÉBEN.

Avval kezdem beszédemet, hogy én a Ház asztalán fekvő felirati javaslatot nem föltételesen, nem, mert abból bizonyos dolgokat kimagyarázni lehet, de általánosan elfogadom, minden részleteiben.

Elfogadom azért, mert magában foglalja mindazt, mit jelen helyzetünkben kimondanunk kell s lehet. Okaim épen nézetemben fekszenek jelen helyzetünkről, s azért megengedi a t. Ház, hogy e nézeteimet előadjam. Talán soha törvényhozás ennyi s ily fontosságú kérdések megoldására nem hivatott fel. Feladatunk, ha azt Európa más törvényhozásának feladataival hasonlítjuk, csakugyan rendkívüli. De épen oly bizonyos, hogy mivel mindezen kérdések eldöntése főképp a köztünk és a birodalom között fennálló viszonyok meghatározásától függ, az, a mi feladatunk legnehezebb részét képezi, nem új, hanem ugyanaz, mit törvényhozásunk századokon át feladatának ismert s min folyvást dolgozott; mert azon időszakról, melyen a felséges uralkodó ház Magyarország királyi székét elfoglalá, a nemzet főbb törekvései mindig arra voltak irányozva, hogy az ország állami önállása csorbát ne szenvedjen, s hogy mindazon ügyekben, melyek a birodalommal összeköttetésüknél fogva

Magyarországra is fontossággal bírnak, hazánknak azon befolyás biztosíttassék, mely azt, mint az összbírodalomnak nem tartományát, hanem hasonjogú tagját megilleti.

Fölösleges, hogy ennek bizonyításául egyes esetekre hivatkozzam. A törvényeknek száma, melyek majd a magas portával kötött békekötéseknél, majd a portához a császári követ mellé egy magyarnak küldéséről szólnak, melyekben ígértetik, hogy ő felsége hadi s udvari tanácsában magyar tanácsnokokat s diplomatiájánál magyar embereket fog alkalmazni, fölment ez állítás bizonyításától, s kétségtelen, hogy a nemzet e részben soha nem változtatta nézetét, s ugyanazon czélok felé törekszik most, melyek törekvéseinek mindig czéljai valának.

Nem azért hozom fel ezt, hogy a múltból azon sérelmek emléket újítsam meg, melyek úgy szólván egész alkotmányos történetünket képezik; de miután nehéz feladatunk megoldásának első föltétele meggyőződésem szerint annak helyes felfogása, azon aggodalmak megnyugtatására is, melyekkel sokan jelen törvényhozásunk határozatainak elébe néznek: jó, ha kitüntetjük, hogy az, mire a fejedelem által felszólíttatánk, csakugyan az, mit törvényhozásaink századokon át legfőbb feladatuknak ismertek, s hogy így arra, hogy e feladatnak eleget tegyünk, nem szükséges eltérni az elvektől, melyeket törvényhozásunk eddig követett.

Nem a feladat, melyet a fejedelem megnyitó beszédeben élönkbe tűzött, hanem csak helyzetünk új; s ha ezt tekintjük, főkép két körülmény tűnik föl:

1. az, hogy a nemzet, mely eddig, midőn a viszonyokra, melyek Magyarországot s a bírodalmat közösen érdeklik, s melyekért vérével s vagyonával áldozott, az őt megillető befolyást követelie, kiterő válaszokkal utasítottatott el, most a fejedelem által ezek viszonyok tisztába hozására felszólíttatik;

2. az, hogy a birodalom minden országa alkotmány-nal ajándékozta meg.

hogy ennél fogva köztünk s ő közöttök fenforgó kérdések eldöntésére nem, mint előbb, csak a magyar nemzet s királya közti egyetértés szükséges, hanem hogy arra most a birodalom népeinek megegyezése is kívántatik.

És nem szenved kétséget, hogy ezen változások az előttünk álló feladatra nagy befolyást fognak gyakorolni; de az meggyőződésem szerint abban áll, hogy a megoldás az által könnyebbé válik.

A mi az elsőt illeti, magában világos, hogy ily fontos-gú kérdések csak a törvényhozás minden tényezőinek egyetértésével oldhatók meg. Hasonló nézetem azon változások befolyásáról is, melyek a birodalom alkotmányos viszonyaira nézve történtek.

Sokszor hallottam, hogy helyzetünk legfőbb nehézségei Ausztriának alkotmányos átalakulásából származnak. De saját meggyőződésem az ellenkező.

Megengedem, hogy azon viszonyoknak helyreállítása, melyek hazánkban 1848 előtt léteztek, a birodalom alkotmányossága által lehetlenné vált; megengedem, hogy jelen zavarainkból hamarabb bontakozhatnánk ki, ha erre csak a nemzet s királya közötti egyetértés lenne szükséges, ki azt, mire a magyar nemzettel megegyezik, mint Ausztria absolut uralkodója, a birodalom másik felében megparancsolhatná; s hogy hamarabb juthatnánk oly valamihez, mit kiegyenlítésnek nevezünk; — de hogy ezen úgynevezett kiegyenlítésnek nem volna s nem lehetne állandó eredménye, arról szintén meg vagyok győződve, s bátran kimondom, hogy viszonyaink békés kiegyenlítésének lehetősége csak azon a napon kezdődik, melyen a fejedelem bölcsességében azon absolut hatalomról, melyet ezen országok felett gyakorolt, önkényt

lemondott, s hogy azon napon, melyen Ausztria népeit egy valóságos alkotmány élvezetében látom, oly alkotmány élvezetében, mely a 13. §. helyett a kormányi felelősség elvét foglalja magában, hogy azon naptól kezdve — mondom — melyen a birodalom népei valóban az alkotmányos népek sorába léptek, a köztünk s közöttük fenforgó kérdések kielégítő megoldása meggyőződésem szerint már csak az idő kérdése lehet. S hiszem ezt azért, mert azon pillanatban, melyben a birodalom két fele egyaránt alkotmányossá vált, a közöttük létező ellentét megszűnt, a csalódások fő okai eltávolítottak s a birodalom két felének népei között a legnagyobb érdekesség támadt.

Az utolsó három századnak története egy a harczmezőn s tanácsstermeinkben folytatott hosszú küzdelem; de csalódik, ki az osztrák kormánynak alkotmányunk elleni törekvéseiben, melyek ezt okozták, a birodalom egysége utáni törekvéseket keres. A birodalom egységének eszméje úgy, mint maga az osztrák birodalom fogalma, új, mely tulajdonkép csak akkor támadt, midőn fejedelmi családunk a római császárság címérői lemondott, s a hosszú küzdelmek, melyek alatt hazánk annyit szenvedett, csak az absolutismus és alkotmányosságának harcza, melyet folytatva, nemzetünk története másokétól legfeljebb azon szívósságban különbözik, melylyel alkotmányának minden részleteit védelmező.

Azon percztől melyen a fehérhegyi ütközet után Csehországnak szabadsága elenyészett, s az alkotmányos jogok, melyekkel az örökös tartományok hajdan bírtak, tiszta formaságokká törpültek, s a magyar király, ki egyszersemind e tartományok fejedelme volt, ott korlátlan uralkodásra jutott: királyainknak, vagy legalább kormányaiknak törekvései arra voltak irányozva mindig, hogy az örökös tartományokban bírt absolut hatalmukat

Magyarországra is kiterjeszszék. 1791-iki törvényünk híres szavai: Ne Hungaria ad normán aliarum provinciarum gubernetur«, melyet Lajtán-túli szomszédaink ellenséges indulataik bebonyítására annyiszor felhoznak, csak a nemzetnek ünnepélyes válasza azon folytonos törekvésekre, melyeknek ezélja az volt, hogy hazánk »ad normán aliarum provinciarumt, azaz absolut rendszer szerint kormányoztassék.

Az ellentét s küzdelem a dolgok természetének kifolyása, mely szerint minden hatalom terjeszkedni törekszik; s én teljesen meg vagyok győződve, hogy ha az előbbi viszonyok megújulhatnának, s lehetséges lenne, hogy Magyarország alkotmánya visszaállítatván, a birodalom többi tartományai ismét absolut rendszer szerint kormányoztassanak, e viszonyoknak ismét ugyanazok lennének következesei. Nem, mert az absolutismus terjesztését a fejedelem érdeke kívánja, kinek a legszabadabb alkotmány is mindig több és nagyobb jogokat ad, mint melyeket a legkitünőbb emberi egyéniség teljesen gyakorolni képes; de mert ezt kívánja érdeke azoknak, kik absolut országban a fejedelem nevében kormányoznak, s hatalmokat saját érdekükben mindig terjeszteni iparkodnak.

Míg a birodalom egyik felében ily elemek uralkodnak, az egység utáni törekvések nem szünhetnek meg soha, s pedig azért nem, mert tagadhatatlanul érdekében fekszik a bureaucrátiának, hogy absolut hatalmát, melyet a birodalom egyik felében gyakorol, a másokra is kiterjeszse.

De mihelyt az alkotmányosság elve a birodalom minden részeire kiterjesztetett, az okkal, melynek minden, hazánk önállása ellen irányzott kísérleteket tulajdoníthatunk, meg fognak szünni a kísérletek is.

Nem fekszenek azok sem a fejedelem érdekében,

ki ha a Lajtán túl is alkotmányos népek felett uralkodik, Magyarország beolvasztása által nem nyerne semmivel több hatalmat, mint a melyet mint alkotmányos király hazánk felett gyakorol, sem Ausztria népének érdekében. Sőt miután az önállás, melylyel Magyarország saját ügyeit kormányozza, a birodalom másik felének hasonló állását föltételezi: biztosan előre látható, hogy saját jogainak védelmében Ausztria alkotmányos népeinek támogatására számíthatunk, mindaddig, míg az a birodalom hatalmának és érdekének veszélyeztetése nélkül lehetséges.

Tagadhatlan, hogy ez utóbbi tekintet Ausztria népei előtt nagy fontossággal bír. Nem csak a természetes önérzet, melyért semmi nép az egyszer elfoglalt állásból lejjebb szállni nem akar, de a birodalom anyagi érkei, melyek annak hatalmi állásával a legszorosabb kapcsolatban állanak, megmagyarázzák, hogy Ausztria népei e tekintetnek minden egyebet alárendelnek; csak egy van, mit azok, kik ezt kiemelve, ebből érdekeink ellentétét akarják kimagyarázni, elfelejtenek, s ez az, hogy azon percztől fogva, midőn a birodalom mindkét fele alkotmánynyal bír, s Magyarország befolyása a birodalom közös ügyeibe biztosítva van, e részben is a legnagyobb érdekesség létezik.

Kétségtelen, hogy ez eddig nem volt így, s hogy a birodalom hatalmi állásának, melynek fentartásáért e nemzet annyiszor ontotta véréit, hazánkban nem nagy fontosság tulajdonított. Minthogy a birodalom hatalmi állása nem csak nem Magyarország érdekében, de sokszor ellenünk használtatott, s a tapasztalás azt mutatja, hogy alkotmányunkat soha nagyobb veszélyek nem fenyegették, mint valahányszor a birodalom külső megtámadásoktól biztosnak érzé magát, természetes, ha ez ország a birodalom hatalmi állásáért nem lelkesült;

sőt ha egyesekben azon meggyőződés támadt, hogy a birodalom hatalmi állásának fentartása nem fekszik érdekünkben; de épen oly bizonyos az, hogy mihelyt e természetelleni helyzet megváltozik, meg fog változni az állás is, melyet nemzetünk e tekintetben elfoglalt.

Mert minthogy azon kapcsokat, melyek e hazát a birodalom tartományaival a sanctio pragmatica értelmében összekötik, felbontani nem akarjuk, míg e viszony megmarad, az állás, melyet nemzetünk Európa népei közt elfoglalt, a birodalom hatalmi állásától függ.

Mínthogy ennek fentartása anyagi érdekeinkkel is a legszorosabb kapcsolatban áll, s ha a múltra tekintünk, nemzetünk e hatalmi állás megszerzéséért legalább ép annyit tett, mint a birodalom bármely más népe, s ha a jövőre hazánkat, főkép a keleti kérdés megoldásánál, legalább ép annyi veszély fenyegeti, mint a birodalom bármely más részét: én nem láthatom át, miért viseltetnék nemzetünk a birodalom hatalmi állása iránt kevesebb érdekléssel, mint más nemzetek azon viszonyok iránt, melyek külső állásuk felett határozók.

Legyen az önzés, melyet elleneink szemünkre hányanak, még nagyobb; legyen a szívósság, melylyel alkotmányunkhoz ragaszkodunk, még oly kíméletlen; legyen nemzeti büszkeségünk még oly határtalan: azon pillanatban, melyben a birodalom közös ügyeinek kormányzására a hazánkat megillető befolyás megadatott, s biztosságot nyertünk az iránt, hogy a birodalom hatalmi állása saját önállásunkat s alkotmányunkat veszélyekkel nem fenyegeti, mindazon tulajdonok, melyeket elleneink szemünkre hányanak, csak azon erélyt fogják nevelni, melylyel a birodalom hatalmi állását védjük, s a magyar nemzet, épen mert büszke, nem fogja túrni, hogy a birodalom, melynek felét képezi, gyenge legyen. Nem, mert a nemzet nagylelkűsége, melyre, valahányszor arra

szükség van, mindig hivatkoznak, ezt úgy hozza magával; nem, mert a magyar nép áldozatokra kész: de mert érdekei kívánják, s most századunkban nincsen nép, mely legfontosabb érdekeinek nagy áldozatokat hozni kész ne volna.

Áldozatokról szóltam, nem akarok félreértetni. Meggyőződésem szerint a magyar nemzet kész vérével és vagyonával áldozni királyáért és a hazáért, de nem készül áldozatot hozni alkotmányából; s a mi engem illet, ez saját érzelmem is.

Nem látom át, miért kellene a birodalom hatalmi állásának fentartására mindig csak Magyarországnak áldozni, miért kellene a magyar nemzetnek többet áldozni, mint másnak, miért ne követelhetne saját érdekében ő is áldozatokat másoktól; s mert ezt nem látom át, nem is érzem magamat feljogosítva, hogy hazám alkotmányos érdekeit, nemzeti önállásunkat bármily érdeknek feláldozzam.

Azonkívül a kegyelet, melylyel egy rég fennállott birodalom iránt viseltetünk, azon felebaráti szeretet, melylyel saját érdekeinket másokért föláldozzuk, nem is azon alap, melyen egy nagy birodalom hatalma felépülhet.

Mi, kiket Magyarország népe, és nem más választott képviselőiül, csak Magyarország érdekeit s nem másokat tarthatunk szemünk előtt.

Első kötelességünk tehát követelni hazánk számára mindazon önállást, melyet nemzetünk törvényeink értelmében igényelhet, s mindazon szabadságot, mely Európa egyik legrégebb alkotmányos népét megilleti;

kötelességünk követelni, hogy miután Magyarország soha a birodalomnak alávetett tartománya nem volt, hanem az 1791. törvény értelmében szabad, külön alkotmányal bíró ország, hazánk számára a kellő befolyás

biztosíttassák mindazon viszonyok elhatározásában, melyek a *pragmatica sanctio*val felvállalt közös köteleseégekből folynak;

kötelességünk örködni a felett, hogy a mennyiben a a megváltozott körülmények egyes intézkedéseket tennének szükségessé, melyek az eddigi gyakorlattól eltérnek, Magyarország önállása ez által ne veszélyeztessék, s mint eddig volt, úgy ezentúl ne a birodalomnak tartománya, hanem annak hasonjogú fele maradjon.

Csakhogy midőn a kötelességeket teljesítjük, nem feledhetjük el, hogy saját szabadságunk legbiztosabb garantiáját csak a birodalom minden népeinek alkotmányos szabadságában kereshetjük, s hogy azon befolyásnak becse és haszna, melyet a birodalom közös ügyeinek kormányzására nyerhetünk, az összbirodalom állásától függ; s így habár legfőbb kötelességünket, melynek minden egyebet alávetendünk, csak hazánk minden érdekeinek biztosításában találjuk, nem biztosíthatjuk saját érdekeinket a nélkül, hogy egyszersmind a birodalom érdekeit ne tartsuk szemünk előtt.

Valamint addig, míg a birodalom másik felében absolut rendszer uralkodott, hazánk alkotmányos léte s a birodalomnak kormánya természetes ellentétben álltak egymással; valamint akkor, midőn a birodalom hatalma egész Európában minden absolutismus támaszának tekintetett s a magyar nemzet azon viszonyokra, melyek a birodalom minden országait közösen érdeklik, minden befolyástól kizáratott, legfeljebb királyai iránti hűségből küzdhetett a birodalom hatalmi állásának fentartásért: úgy azon pillanatban, midőn az alkotmányosság a birodalom minden részeiben biztosítva van és mindenben, a minek fentartásához járulunk, jogos befolyásunk elismertetik, a káros ellentétnek okai s velők maga azon ellentét elenyészik, s épen érdekeink

ez ugyanazonossága az, miben én az előttünk fekvő nagy kérdések megoldhatásának lehetőségét, sőt biztoságát látom. Mert minthogy a birodalom, mely alakulását nem az erőszaknak, hanem szerződéseknek köszöni, s csak azon szigorúság által tartatott fenn, melylyel a legnehezebb időben a jogfolytonosság elvéhez ragaszkodott, ezentúl is csak a jog alapján állhat fenn biztosan; s minthogy századunkban, midőn a korlátolt hatalomnak az a foka, mely egy nagy birodalomnak kényszer általi fentartására szükséges, lehetetlenné vált: a birodalomnak feloszthatatlan együttmaradását csak minden népeinek közös szabadsága s azon meggyőződés biztosíthatja, melylyel az összbirodalom minden része a közös egészhez ragaszkodik, mert benne látja legfőbb érdekeinek támaszát. Meg vagyok győződve, hogy az, mit a birodalom jól felfogott érdekei s a nemzet megnyugtatása egyaránt kíván, így végre létesülni fog.

A fejedelem ekként fogta fel magas feladatát, s midőn trónbeszédében e határozatát velünk közölve, felhí, hogy e dicső munkában, mely egy nagy birodalom alkotmányos szabadságának megállapítása, segédjei legyünk, kötelességünkké tévé, hogy tisztán s őszintén fejezzük ki nézeteinket azon módok iránt, melyek által e szándéka meggyőződésünk szerint elérhető. S mert azon felirati javaslat, mely e Ház előtt fekszik, e kötelességnek megfelel, ez az, miért én azt egész kiterjedésében elfogadom, mint olyant, mely mindent magában foglal, mit e pillanatban kimondanunk kell és lehet. Mert midőn e feliratunk a sanctio pragmaticát fogadta el kiindulási pontul, kiemeli ez alapszerződésünknek célját, mely a nőörökösödésen kívül az vala, hogy »a megállapított trónöröklés rendje szerint egy közös uralkodó alatt álló s feloszthatatlanul s elválaszthatatlanul együtt birtoklandó országok s tartományok együttes

erővel könnyebben és biztosabban ellenállhassanak minden külső s belső ellenségnek; s mikor ünnepélyesen kimondja, hogy »e czélnak biztosítására mindent híven teljesítendünk, mit kötelességünk parancsol s hazánk közjava kíván«; s midőn elismeri, hogy nléteznek oly viszonyok, melyek Magyarországot s az ő felsége uralkodása alatt álló többi tartományokat közösen érdeklik«: kijelenti, hogy igyekezetünk oda lesz irányozva, hogy »e viszonyok megállapítására s mikénti kezelésére nézve oly határozatok jöjjenek létre, melyek alkotmányos önállásunk s törvényes függetlenségünk veszélye nélkül a czélnak megfelelnek, s hogy haladék nélkül hozzáfogunk e tárgyra vonatkozó javaslat kidolgozásához«.

Kijelöltük az elveket, melyek meggyőződésünk szerint hazánk jólétének s a birodalom hatalmi állásának egyedül biztos alapját képezik, s kinyilatkoztattuk készségünket mindenre, mit alkotmányunk iránti hűségünk megenged, s a birodalom közös érdeke kíván.

Hangzatosabb szavakkal élhattünk volna és szebb szókötésekben mondhattuk volna ki hűségünket s a hálát, melylyel a fejedelem iránt viseltettünk; de nem mondhattuk volna ki ezeket tisztábban s oly módon, mely érzelmeinket hívebben fejezze ki.

Tovább vettem igénybe a t. Ház figyelmét, mint önök és magam is óhajtottam. Szolgáljon mentségemül a pillanatnak fontossága. Hazánk jóléte, e birodalom állása s az alkotmányos elveknek szilárd megállapítása Európa e részében talán e törvényhozás határozataitól függ, s az előttünk fekvő felirat első nyilatkozatunk. Tartozunk felvilágosítással a nemzetnek, mely legfontosabb érdekeit kezünkbe tette le, s tartozunk azon népeknek, kikkel fejedelmünk egysége által szoros kapcsolatban állunk, kiknek egyetértése nélkül az előttünk fekvő fontos kérdéseknek megoldása lehetetlen, s kiknél az

egyétértés semmi által sem eszközöltetik előbb, mint ha azon nézeteket, melyek Magyarország törvényhozását vezetik, teljesen ismerik.

Azonkívül van még egy ok, mely engem a felszólásra indított, s ez az, hogy ha mindent elfelejtünk is, mi a birodalom Lajtán-túli felének képviselőházában az ntolsó évek alatt történt, nem fogjnk elfelejteni a rokonszenvet, mely hazánk elnyomott jogai iránt ott egyesek által kimondatott, s illőnek tartom, hogy most, midőn a szólás rajtunk van, kimondjuk mi is, hogy nem csak saját alkotmányunk legerősebb támaszát, hanem a birodalom nagy jövőjének biztosságát csak minden jogok tiszteletében, csak a birodalom minden részeinek alkotmányos szabadságában látjuk, s ha annyi reményekkel tekintünk a jövőbe, ezt csak azért teszszük, mert a fejedelem azon elvekhez kötötte nevét s uralkodásának dicsőségét.

Nagy nehézségek állanak előttünk; a sebek, melyeket a korlátlan hatalomnak hibái, mely felettünk tizenhárom évig uralkodott, hazánkon ejtettek, a birodalomnak hasonló okok által előidézett állapota, a természetes bizalmatlanság, mely a Lajtán innen a birodalommal való érintkezés iránt a múlt tapasztalásai által előidézett, s azon előítélet, mely a Lajtán túl uralkodik, s a birodalom hatalmát, sőt fennállását csak a birodalom nagyságában látja, s mindezekhez a birodalomnak egészen sajátságos helyzete, mely miatt az alkotmányos életnek formái nálunk változás nélkül nem alkalmazhatók: mindez látszólag legyőzhetetlen akadályokat gördít feladatunk elé. De ha a birodalom csakugyan, mint a világ hiszi, európai szükség, s ha annak fennállása, mint mi meg vagyunk győződve, csak az alkotmányos szabadság által lehetséges, a formák fel fognak találtatni, melyek által ez létesíthető.

Nem rögtön talán, mert hosszú törekvések után, de bizonyosan; mert egyről meg vagyok győződve, s ez az, hogy a fejedelmi szó, melylyel alkotmányunk jog-alapjai elismertettek, s a birodalom minden népei alkotmányos szabadságra hivattak fel, a szó, mely a trónról mondva annyi milliók meggyőződésévé vált, s melyet a történet feljegyzett lapjaira, honnan semmit kitörülni nem lehet, minden nehézségek, fondorkodások, ellenszegülések daczára végre teljesülni fog.

VII.

AZ ÍNSÉG ÜGYÉBEN.

Ha a nagy alkotmányos kérdések képeznék jelen tanácskozásaink tárgyát, akkor czélszerűnek tartanám retrospective szólani a múltrol és előadni igen sokat annak megmutatására, mily káros befolyást gyakorolt hazánkra nézve azon rendszer, mely itt tizenhét éven át alkalmaztatott. Ha általánosságban az alkotmányosság hasznairól és az absolutismus káraitól vitatkoznánk, akkor elmondanám, hogy a legjobb alkotmány sem képes ugyan az Ínséget elhárítani, de hogy szabad alkotmány alatt élő nemzet az Ínségnek is könnyen szemébe néz és igen könnyen orvosolhatja saját erejével, így például Európa mintaalkotmánya, az angol, nem akadályozhatta azt, hogy midőn az amerikai háború kitört, Angolország munkásainak nagy része ínséget ne szenvedjen; de ez az ínség nem adott alkalmat semmi aggodalomra, csak a nemzet vagyonosabb osztályainak adott alkalmat arra, hogy érdemeket szerezzen magának polgári s keresztyén kötelességének teljesítése által. Ha arról volna a szó, mitől várhatjuk és mitől várja a népnek nagy része bajainak gyökeres orvoslását, azt hiszem, elmondhatnám, mint egy előttem szóló tisztelt férfiú, azt, a mire nézve valamennyien egyetértünk,

hogy t. i. bajaink gyökeres orvoslását csak a törvényhozás minden tényezőjének egyetértésétől várjuk. De, t. Ház, nem ez áll a napirenden: én tehát e magában véve igen érdekes és nagy kérdések tárgyalását nem tartom szükségesnek. Főképp nem tartom szükségesnek azért, mert e kérdéseket a Ház már tárgyalta, s mert ezekre nézve, mint a jelen alkalommal tapasztaltuk, köztünk alig van véleménykülönbség. Valamennyien meg vagyunk győződve, hogy ez ország jóléte más úton, mint alkotmányos állásunk teljes helyreállítása által, el nem érhető; valamennyien meg vagyunk győződve, hogy ez ország virágzó állapotba, olyanba, melyben egy pár heti aszály a nemzetet az Ínség veszélyének nem teszi ki, mindaddig nem jöhet, míg ez országnak alkotmányos kormánya nem lesz. Ezt a kérdést tehát közöttünk vitatni meggyőződésem szerint fölösleges.

A kérdés, mely fölött határozni kell, egyedül az, mit tegyünk a népet fenyegető veszély elhárítására a jelen állapotban? És fölfogásom szerint válaszuk e kérdésre nem lehet más, mint az, hogy tennünk kell mindent, a mit tehetünk.

Én, tisztelt Ház, nem irigylem senkitől azon boldogító érzetet, hogy magát a néphez közelebbnek érzi, magát a nép különös képviselőjének gondolja. Szintúgy nem irigylem azon boldogságát sem, hogy inagát a jövő eszméjének egyedüli szószólójául tekinti. Egyébiránt részemről azt hiszem, hogy a népnek képviselői vagyunk valamennyien, hogy a néphez egyaránt közel állunk valamennyien, és hogy valamint ebbe helyezzük büszkeségünket, úgy a kötelességeket is, melyek ezzel járnak, híven fogjuk teljesíteni valamennyien.

De nekem úgy látszik, hogy főképp e kérdésnél nem a jövő eszméinek fejtegetése képezi föladatunkat. Lelkesülni

tudok én is a jövő eszméje iránt; de azért hiszem, hogy a jelenről sem szabad megfeledkeznünk, és hogy e kérdést tisztán a jelen szempontjából kell megítélni.

Felfogásom szerint a képviselőház bizonyosan soha sem érezte azon abnormis helyzetet, melybe nem saját hibájából, de mások által jutott, annyira, mint épen e pillanatban, midőn segíteni kellene. Nem ez az egyedüli eset az, melynél a képviselőház fájdalmasan érzi, hogy mert felelős kormánya nem lévén, azon viszony, melynek alkotmányos országban a kormány és a képviselőház között létezni kell, nem létezik és nem létezhetik, a nemzet képviselői sem tehetik azt, mire magokat más viszonyok alatt fölhíva éreznék.

De ha nem tehetünk is annyit, a mennyit tenni óhajtanánk, tennünk kell mindent, a mire képesek vagyunk, s így az első és főkérdés az: mennyire terjed e lehetőség?

Minthogy felelős kormányunk nincs, mely a törvényhozó testtel érintkezésbe állván, avval a bajnak mily módon való elhárítása fölött tanácskoznék, a jelen pillanatban nem tehetünk mást, mint hogy ő felségét, mint a ki a végrehajtó hatalommal rendelkezik, megkérjük, tegyen meg mindent, a mit a baj enyhítésére czélszerűnek tart, és kinyilatkoztatva részünkről, hogy a mennyiben az Ínség enyhítésére szükséges intézkedésekhez a képviselőház közreműködése kívántatnék, a képviselőház kész mindenre, mi az alkotmány határai között lehetséges, hogy a nép Ínségén gyökeresen segítve legyen. Ennél többet a jelen körülmények közt nem tehetünk, s a képviselőház ily értelemben szerkesztett föliratban fejezte volna ki e határozatát, ha tudomására nem jutott volna, hogy ő felsége értesülvén az ország szomorú állapotáról, fejedelmi kötelességei e legszebb részének teljesítéséhez, minden fölszólítást meg

előzve, már hozzáfogott. Ily viszonyok alatt nem marad egyéb hátra, mint hogy nézeteinket határozatba foglalva, ebben egyszersmind kifejeznünk azon reményünket, hogy a szükséges segélyezés mielőbb eszközöltetvén, az a nép szívét és bizalmát megnyerő pontossággal és gyorsasággal és kizárólag a kitűzött célra fog fordíttatni, és hogy a mennyiben a képviselőház a fejedelem magas szándékait elősegítheti, kész mindenre, mi a törvény és alkotmány körén belül hatalmában áll. Mást a képviselőház főlfogásom szerint nem tehet, s épen azért, mert mást nem tehetünk, egész kiterjedésben elfogadom Deák Ferencz tisztelt képviselőtársunk indítványát.

Mondottam itt, hogy ha ez indítvány elfogadtatnék, ez által olyasmi határozatnék el, mi t. képviselőtársunk Deák Ferencz más alkalommal kifejezett nézeteivel meg nem egyez. Én részemről épen nem érzem magamat főlhíva arra, hogy e tisztelt képviselőtársunk következetessége mellett szót emeljek; a mennyiben azonban a képviselőháznak eddigi nyilatkozatai épen úgy a mi factumunk, kik azokat, miket Deák Ferencz indítványozott, elfogadtuk, én részemről tiltakozom a következetlenség vádjá ellen. Én ugyanis eddigi és mostani eljárásunkban semmi következetlenséget nem látok; sőt abban, a mit most teszünk, látom világos és egyenes következtését előbbi határozatunknak. Azt hiszem, t. Ház, hogy a következetesség nem abban áll, hogy mindig egyet és csak is egyet mondjunk el, hanem abban, hogy híven ragaszkodva elveinkhez, szem előtt tartva kötelességeinket, tegyük minden pillanatban azt, a mit a nép érdeke, a mit kötelességünk tenni parancsol. Vannak körülmények, hol ugyanazon állítások ismétlése czélszerű; s épen azért igen czélszerűnek tartom, hogy az indítványozott határozatban mondassák ki, hogy az ország minden bajainak gyökeres orvos-

lását csak valóságos alkotmányosságtól, törvényeink tetteges helyreállításától várja. Czélszerűnek tartom, hogy ez a határozatban megemlíttessék, mert oly helyzetben vagyunk, hogy meggyőződésem szerint, valahányszor a képviselőház felszólal, ez alapelveket nem hallgathatja el. De hají e meggyőződésünket minél többször minden alkalommal kimondanunk, egyedül ez elveknek kimondása által még nem tettünk eleget kötelességünknek, s most legyen szabad nekem is egy latin idézettel élnem. A nagy Cato minden alkalommal elmondá: »Carthaginem censeo esse delendam«. Köveszük e példát, s mondjuk el mindig, hogy ez ország soha megelegetett, soha boldog, soha biztos nem lesz addig, míg az alkotmány helyre nem állítatik, míg viszonyainknak törvényes alapja nem lesz. De ne felejtjük el, hogy midőn a nagy római minden beszédét a Carthaginem esse delendam-mal kezdte vagy végezte, e mellett pontosan teljesítette minden egyes pillanatban kötelességét, arra fordítva gondját, hogy a római nép úgy kormányoztassék, hogy egykor sokszor ismételt óhajtása teljesülhessen. Ekként cselekedjünk mi is.

VIII.

FELIRATI INDÍTVÁNYOK ÜGYÉBEN.

A két indítvány, mely a Ház asztalára letétetett, megegyezik abban, hogy mind a kettő kimondja, hogy az ország súlyos sérelmei a kegy. kir. leirat által orvosolva nincsenek. És ez igen természetes. A kegy. kir. leirat kimondja ő felségének azon meggyőződését, hogy a birodalom belügyeinek szervezése állandó alapokon csakis a népek alkotmányos érületének teljes kielégítése által eszközölhető; a kegy. kir. leirat kimondja ő felségének azon óhajtasát, hogy fölratainkban kimondott kívánataink egy felelős ministerium kinevezése és a helyhatósági rendszer helyreállítása által mielőbb teljesíttessenek; és kifejezi ő felségének azon szándékát, hogy a felelős kormányzati rendszert nem csak Magyarországbán, hanem általánosan életbe léptetni óhajtaná. De minthogy a népek alkotmányos érületét bizonyos elvek helyeslése által kielégíteni nem lehet, hanem arra ezeknek alkalmazása szükséges; minthogy kétségbe vonhatatlan, hogy a felelős kormányzat behozatalára rossz előkészület, ha a kormányzat nem felelős kormány által folytattatik; és minthogy a bizodalom, mely minden fontos ügy elintézésének első feltétele, addig nem létezhetik, míg annak

igazolására a fejedelem szándékain kívül semmi egyebet nem hozhatunk fel, és minden, mit az országban magunk körül látunk, az egész kormányzati rendszer, ellenmond azon reményeknek, melyeket a fejedelem szándéka bennünk ébresztett: arra nézve, hogy a leiratot kielégítőnek nem tarthatjuk, csak egy vélemény lehet közöttünk; fölöslegesnek találom tehát az indítványoknak azon részét bővebben indokolni, mely ide vonatkozik.

Tisztelt barátom, Debreczen város képviselője, kormányunk eddigi eljárása módjáról is elmondá nézetét. Erre nézve fölöslegesnek tartom, hogy bővebben szóljak, mert hiszen erre nézve is egyetértünk. Ha én kormányunk eddigi eljárását tekintem: akaratlanul nem ugyan egy államférfiú, de azon nagy tudós jut eszembe, ki akkor, midőn Syraeusa bevetetett, a tenger partján a homokba vont köreit méregette. Teljes meggyőződésem, hogy kormányunk egész eljárásában, melyet mi közönséges emberek meg nem foghatunk, csak a haza jövőjét tartja szem előtt, épen úgy, mint Archimedes akkor, midőn köreit méregette, bizonyosan csak Syraeusa megmentését tartotta szem előtt. Megengedem azt is, hogy ha jelen kormányunk egy fél századot lát maga előtt, melyben politikáját folytathatja, talán unokáink bámolni fognák a combinatio merészségét, melylyel az alkotmányosságot minden alkotmányos élet felfüggesztése által alapította meg, a birodalom erejét az által, hogy minden részét lehetőleg meggyöngíté, a közmegelegedést az által, hogy minden kívánat teljesítését megtagadá; megengedem, hogy a homoeopathia ez új neme, mely az állambetegség orvoslására használtatik, és mely abban áll, hogy szigorú diéta mellett az alkotmányos szabadságnak orvossága infinitesimalis adagokban nyújtatik, hogy, mondom, a homoeopathia ez új neme még csodákat művelne.

Én nem vádolok senkit a múlt csalódásaiért. De minthogy e csalódások többé nem léteznek; minthogy, ha valaki még úgy behunyja is szemét, a boldogító álmot, mely alatt e birodalom a fennálló formák mellett ellenállhatatlannak látszott, senki sem idézheti többé vissza; minthogy e pillanatban, midőn azt minden oldalról veszélyek környezik, senki sem ámíthatja magát azon reménnyel, hogy e sebek orvoslására csak az idő, e veszélyek elhárítására csak a népek kimeríthetetlen türelme szükséges: én azt hiszem, megszűnt mind az, mi a kormány eddigi eljárásának mentségül vagy csak magyarázatául is szolgálhatna.

Minthogy azonban e részben is azt hiszem, egy véleményben vagyunk, fölöslegesnek tartom e tárgyról is tovább szólni; szorítkozom tehát tisztán arra, miben a két indítvány, mely a Ház asztalán fekszik, elágazik; arra, miben én tisztelt barátommal, Debreczen városa követével, nem érthetek egyet.

Megengedi a t. Ház, hogy okaimat elmondhassam.

Minthogy mi a jogfolytonosság elvéből indulunk ki, arra nézve egyet kell értenünk, hogy addig, míg a törvényes állapot tökéletesen helyreállítva nincs, a törvényhozás nincs oly helyzetben, hogy kötelező törvényeket alkothasson. A törvényhozás határozatai kifejezhetik nézeteinket, kifejezhetik a törvényhozásnak készségét, hogy bizonyos föltételek alatt egyes törvények megváltoztatására hajlandó; de se létező törvényeket nem változtathat meg, se újakat nem alkothat. Midőn tehát ő felsége által az utolsó ülészak kezdetén arra szólítatunk fel, hogy azon ügyeknek miként rendezésére nézve, melyek hazánk és a birodalom közös érdekeiből folynak, javaslatot tegyünk, az első perctől tudunk kellett azt, hogy e kívánalmat nem teljesíthetjük az által, hogy ez ügyre nézve törvényeket alkossunk; sőt

meg voltunk győződve arról is, hogy nem alkothatunk még kimerítő törvényjavaslatokat sem, nem lévén körünkben senki a kormány részéről, kitől az egyes kérdésekre nézve a szükséges fölvilágosításokat kérhettük volna. És ha az utolsó ülészak alatt — ámbár ezt tudtuk és föliratainkban világosan kifejeztük — ugyanazon föliratainkban mégis készségünket nyilvánítók arra, hogy ez ügyek tárgyalásába ereszkedni fogunk; ha e munkálatunknak előkészítésére hatvanhét tagból álló bizottságot küldöttünk ki; és ha a márczius 11-diki leirat után, mely, mint akkor sokan hitték, egyes kormányférfiak által csak azért tanácsoltatott, hogy a vérmes remények, melyek egyes honpolgároknak a törvényes állapot gyors helyreállítása iránt támadtak, lelohasztassanak, ha mondom, e leiratra adott válaszukban e készségünk kinyilatkoztatását ismételtük: ennek oka kétségkívül nem lehetett az, hogy akkor a törvényes állapot helyreállítása iránt vérmes reményekkel viseltettünk. A törvényhozásnak arra, hogy azt tegye, más okainak kellett lenni, oly okainak, melyek előtte czélszerűnek mutatták, ha e fontos kérdésekre nézve nyilatkozik, még akkor is, ha e nyilatkozatnak közvetlen eredményét nem várja. Ez okok pedig, legalább azok, melyek engem arra határoztak, hogy ez ügyek tárgyalásába még a törvényes állapot tetteges helyreállítása előtt is belebocsátkozzam, a következők:

Először meg voltam győződve, hogy, miután az országnak képviselői ez ügyeket tárgyalva a sanetio pragmaticából ránk háramló kötelességeken kívül csak az ország érdekeit tarthatják szem előtt, a törvényhozás ez ügyekre nézve semmi esetre sem állíthat föl oly elveket, melyeknek elfogadása az országra nézve bármily körülmények között veszélyes volna. Egyesek csalatkozhatnak, de a legnagyobb bizonyossággal merem

állítani, hogy ebben a Ház többsége csalhatatlan. A Ház többsége a közös ügyek miként tárgyalására nézve nem állíthat föl soha olyan elveket, melyek Magyarország érdekeivel, s melyek főképen ez érdekek legfőbbikével, törvényes függetlenségünkkel s önállóságunkkal ellentétben állnának.

Ha tehát a t. Ház a törvényes állapot helyreállítása előtt is belebocsátkozott e kérdések tárgyalásába, ezt azért tette, mert ezt az országra nézve teljesen veszélytelennek tartotta.

És ez volt első okuk.

A másik ok az volt, hogy e kérdéseknek tárgyalását nem csak veszélytelennek, sőt kívánatosnak tartottuk; kívánatosnak azért, mert épen e kérdések megoldásának módja az ország jövőjére nézve a legnagyobb fontosságú, a *pragmatica* sanctiónak elfogadása óta a magyar törvényhozás soha fontosabb kérdésről nem tanácskozott; szükségesnek tartottuk tehát, hogy e kérdésekre nézve az országban egy erős, szilárd közvélemény alakuljon. Egyéb kérdéseknél is ily közvéleménynek alakulása mindig kívánatos, de itt nélkülözhetetlen. Nem elég az, t. Ház, hogy e kérdésekre nézve mi képviselők jöjjünk tisztába; nem elég az, hogy e kérdésekben a nemzet egyes vezetőknek szava után induljon, ha valahol, itt szükséges az, hogy minden magyar embernek meghatározott véleménye legyen. Már pedig erős, szilárd közvélemény alakítására más módot nem ismerek Magyarországon, mint a törvényhozás tanácskozásait, minthogy a szabad sajtó nálunk sokkal újabb, semhogy tőle ily közvélemény alakítását várhatnék. Azonkívül mindazon koholmányoknak és álhíreknek, melyek törekvéseink indokai és céljai iránt köröztettek és melyek igazságos ügyünktől a Lajtán-túli népek rokonszenvét elvették, nem léphetünk sikeresebben

elébe, mint ha ez indokok és czélatok iránt maga a törvényhozás nyilatkozik. Végre, t. Ház, a jelen korban — és ez századunknak legszebb kiváltsága — nem nélkülözheti senki a közvéleményt. Nemzeteknek, mint egyeseknek, arra, hogy sikert vívjanak ki, szükséges, hogy azon ügy, melyért síkra szállnak, mindenki által igazságosnak ismertessék el. Utolsó törvényhozásunk föladatául tűzte ki magának követeléseink törvényes oldalának kifejtését; és ha akkori föliratainknak más sikere nem volt is, azt elértük, hogy követeléseink törvényessége, hogy históriai jogaink ereje elismertett mindenki által. De napjainkban, t. Ház, a históriai jog egymaga nem elégséges arra, hogy oly intézményeket fentartson, melyek az államnak szükségeivel és a népek jólétével ellenkezésben állanak: és ez az, mi a mi törekvéseink ellen felhozatik. Minthogy tehát érdekünkben fekszik, hogy e részben is törekvéseinknek az európai közvélemény támogatását megnyerjük, bizonyos, hogy ezt nem érhetjük el semmi által jobban, mint ha megmutatjuk Ausztria népeinek és az egész világnak, hogy az, mit mi követelünk, nem csak a históriai joggal egyezik meg, hanem se a Lajtán-túli népek alkotmányos szabadságának, se a birodalom azon nagyságának útjában nem áll, melynek fentartása egész Európa érdekében kívánatos.

Nem a vérmes remények, melyek a törvényes állapot helyreállítása iránt bennünk ébredtek, hanem ez okok bírtak engem arra, s bírták arra a Házat is, hogy az utolsó ülészek alatt, ámbár a törvényes állapotot helyreállítva nem látta, e fontos kérdések tárgyalásába ereszkedjék.

És én, t. Ház, a jelen körülmények közt nem látok semmit, mi engem arra bírhatna, hogy e határozatot megváltoztassam. Azon elveknek kijelölése, melyek

szerint mi a hazánk és a birodalom közt létező köz-érdekekből folyó ügyek rendezését czélszerűnek tartjuk, most nem veszélyesebb, mint akkor volt; sőt ba e részben valami változott, én azt hiszem, hogy, mivel az utolsó események után az arány, melyben Magyarország a birodalom többi országaihoz áll, megváltozott, és mivel a birodalom Németországtól elvált: azon törekvéseknek sikere valószínűtlenebbé vált, melyekkel hazánk germanisatióját ezélozták, s ha veszély fenyegetheté hazánkat a birodalom részéről, ez kisebbé lett. Most, mint akkor, érdekünkben fekszik, hogy e fontos kérdésekre nézve az országban erős közvélemény alakuljon; most, mint akkor, kívánatos, hogy a Lajtán-túli népeket és egész Európát meggyőzzük, hogy nem követelünk semmit, mi az ő érdekekkel és a birodalom fennállásával ellenkezik. Már pedig, t. Ház, senki nem tagadhatja, hogy az úgynevezett tizenötös bizottság munkálatának közzététele által e ezélok elérve nincsenek: mert ha e bizottság minden egyes tagja minden egyes kérdésre nézve teljesen egyetértett volna is, nem egyes képviselők, hanem csak összes törvényhozásunk véleménye az, mi a közvéleménynek irányadóul szolgál; és a Lajtán-túli népek és Európa nem egyes képviselőnek, hanem csak a törvényhozásnak nyilatkozatai szerint fognak ítélni szándékainkról.

Úgy látszik, t. Ház, némelyek azt, ha mi az úgynevezett közös ügyek tárgyalását azon úton, melyen azt a múlt ülésszak alatt megkezdettük, folytatjuk, a kormány vagy a birodalom iránt tett concessiónak nézik, melyet megadunk akkor, ha reményeink nőnek, s megtagadunk akkor, ha reményeink csökkennek. Én, t. Ház, e nézetben nem osztozom. A sanctio pragmaticánál fogva mi bizonyos kötelességeket vállaltunk magunkra, azokat, melyeket a közvédelem érdeke követel; de tagadhatatlan,

hogy ugyanazon alapon a birodalom többi országainak szintén vannak kötelezettségei a mi irányunkban is: és az, hogy e köteleességek szabatosan meghatározottnak, hogy e köteleességek teljesítésére nézve biztosságot szerezzünk magunknak, nem kevésbbé fekszik a mi, mint a birodalom másik felének érdekében. Az tehát, hogy ez ügyeknek tárgyalása által a mód iránt, mely szerint e közös köteleességek teljesíttetni fognak, biztosságot szerezzünk magunknak, nem concessio, melyet a kormány irányában teszünk, hanem tisztán oly dolog, mely épen úgy a mi, mint mások érdekében fekszik: annyival inkább, mert ha a múltira visszatekintünk, kétségkívül nem fogja senki mondani, hogy azon mód, mely szerint ez ügyek eddig tárgyalattak, valakit kielégíthetett; s mert mindazon sérelmek, melyeknek orvoslását századokig hasztalanul kerestük, főkép onnan eredtek, hogy Magyarország azon ügyekre, melyek közös érdekeinkből folytak, nem gyakorolta azon befolyást, mely Magyarországot törvényeink értelmében és a dolog természete szerint mint alkotmányos országot megillette volna.

Midőn tehát e kérdések tárgyalásába ereszkedünk, és azt most folytatjuk, se a kormány iránt bizalmat nem nyilvánítunk, se bárkinek nem teszünk concessiókat; hanem teszszük és teljesítjük egyedül azt, a mi saját érdekünkben fekszik.

De miért folytassuk tárgyalásainkat, ha előre látjuk, hogy azokban eredményesen nem haladhatunk? És többször hallám, hogy ehhez kilátásunk nem lehet, míg felelős ministerium nem vesz részt tanácskozásainkban. Ha valaki, én sajnálom, mélyen, hogy a törvényes kormányforma helyreállítva nincs: nem csak azért, mert nagyobb szerencsétlenség országot alig érhet, mint ha abban oly kormány létezik, melyet már formájára nézve

senki törvényesnek nem ismerhet el, hanem azért is, mert a polgárosodás jelen stádiumában minden nemzetnek fő szüksége, hogy jól kormányoztassék, jól és alkotmányosan pedig felelős ministerium nélkül kormányozni nem lehet. Meg vagyok győződve arról is, hogy ha padjainkon felelős ministerek ülnének, a kérdések, melyek előttünk fekszenek, sokkal könnyebben és tökéletesebben lennének tárgyalhatók. De hogy azért, mert körünkben felelős ministereket nem látunk, a közös érdekekből folyó ügyek nem lennének tárgyalhatók; hogy, ha csak tanácskozásainkban ily kormány részt nem vesz, mi azon elveket, melyek szerint a közös ügyek kezelését hazánk s a birodalom érdekében legcélszerűbbnek tartjuk, föl ne állíthassuk: ezt, t. Ház, nem ismerhetem el. A parlamenti kormánynak nagy előnye meggyőződésem szerint nem azon hatásban keresendő, melyet a kormány a törvényhozásra gyakorol, hanem abban, melyet parlamentarismus mellett a törvényhozás a kormányra gyakorol. Hogy pedig a törvényhozás, ha padjai a kormány tagjai nem ülnek is, a legfontosabb kérdésekre nézve üdvös elveket állíthat föl, sőt törvényeket alkothat, azt bizonyítják 1848-iki törvényeink, melyeket hasonlóan a kormánynak részvéte nélkül alkotánk s melyekre a nemzet hálával hivatkozik, s bizonyítják 1861. és 1866-iki fölirataink, hol a nemzetnek érzületét híven fejeztük ki, s azon elveket állítottuk föl, melyekhez az most is ragaszkodik, ámbár kormány-padjaink üresen állottak.

Megengedem, hogy a dolgok jelen állásában, ha a közös érdekek iránt az utolsó ülészakban megkezdett tárgyalásokat folytatjuk is, határozatainknak közvetlen eredményei nem lesznek; de ez engem attól, hogy megkezdett tanácskozásainkat folytatva, e fontos ügyekre nézve nyilatkozzunk, nem tarthat vissza. Tekintsünk

vissza a múltra. Tekintsünk vissza az utolsó harmincz éven át történetekre. Vajon mindaz, mi mellett a törvényhozás harmincz éven keresztül fölszólalt, olyan volt-e, minél fölszólalásunknak eredményét azonnal remélhettük? Vajon mindazt, a mit nemzetiségünk megszilárdítására, a vallásszabadság és jogegyenlőség megalapítására tettünk, oly körülmények közt tettük-é, hogy fölszólalásunknak eredményét azonnal remélhettük? Nem voltunk-e meggyőződve, hogy midőn elveink mellett küzdünk, határozataink hűszor visszaküldve a főrendek által, ha végre fölterjeszhetnek is, helybenhagyatni nem fognak? És nem küzdöttünk-e azért mégis ernyedetlenül, nem állítottuk-e föl elveinket, nem támaszkodva másra, mint azon meggyőződésre, hogy a mi igazságos és törvényes, annak végre létesülni kell? És nem vagyunk-e most is hasonló helyzetben? Megengedem, sőt hiszem, hogy a jelen kormány azon elveket, melyeket a közös érdekekből folyó ügyek kezelésének módjára nézve felállítunk, elfogadni nem fogja; de ne gondoljuk azért, hogy fáradságunk hasztalan. Állítsuk föl azokat úgy, mint hazánk törvényes függetlenségének és önállóságának megoltalmazására legjobbnak tartjuk, és hogy fölállított elveink egyszersmind a Lajtán-túli népek alkotmányos szabadságát s a birodalomnak fennállására szükséges hatalmát biztosítsák, és legyünk meggyőződve, hogy ha az, a mit ekként fölállítottunk, a jelen pillanatban még nem fogadtatik el; ha kezünk, melyet a kiegyenlítésre nyújtunk, most visszautasítatik, azért, mert midőn azt teszszük, másik kezünkkel hazánk alkotmányának lobogóját tartjuk föl: ne féljünk, az idő közel van, midőn a kéz el fog fogadtatni — nem a jelen kormány által, hanem azok által, kik azt követni fogják, s a birodalom népei által. Mert, habár az előbbi ülészakban megkezdett tárgyalásainkat folytatva, azoknak

közvetlen eredményéhez nem volna is semmi bizodal-
munk: egyről nem kétkedem, s ez az, hogy a várt
eredmény be fog következni azon pillanatban, a mely-
ben ő felségének magas szándékai teljesülni fognak,
s a Lajtán túl az alkotmányos szabadság egy szép
reményből valósággá válik.

Tisztelt barátom, Deák Ferencz indítványát pártolom.

IX.

A KÖZÖS VISZONYOK ÜGYÉBEN.

A mi t. barátom, Bónis Sámuel scrupulusait illeti, hogy a Lajtán-túli tartományokban szólnak ugyan alkotmányról, hanem valóságos alkotmányt helyreállítva nem lát: e scrupulusban én is osztozom; de osztozott ebben a tizenötös bizottság együttvéve is. És épen azért e munkálat 27-ik és 28-ik szakaszában mindezen rendelkezések életbe léptetésének feltételül azt tűzte ki, hogy a Lajtán-túli tartományokban a valóságos alkotmány valósággal életbe lépjen. E serupulust illetőleg tehát egyetértünk tökéletesen.

Másik scrupulusát illetőleg azonban meg kell vallanom, hogy azt nem foghatom fel. Magyarország az 1791 Aki törvény világos szavainak értelme szerint tökéletesen önálló, független ország; a sanctio pragmatica követ kezében bizonyos összeköttetésbejutottunk fejedelmünk egysége által a birodalom más tartományaival. Hogy Magyarország önállásából és függetlenségéből valamit veszítsen, hogy Magyarországnak jogköre szőkébbre szoríttassék azért, mert ő felsége a Lajtán-túli tartományoknak alkotmányos jogokat adott, ez minden kétségen kívül politikai lehetetlenség. De itt ez nem is mint ok hozatik fel arra, hogy Magyarország önállásának köre

szűkebbre. szoríttassék, hanem csak indokul hozatik fel, hogy azon módokat, melyek szerint bizonyos közös ügyeknek elrendezése eddig gyakoroltatott, meg kell változtatnunk. Már pedig, kérem, bármily független legyen is valamely ország, ha más országgal bizonyos közös érdekei és viszonyai vannak, a függetlenség nem állhat abban, hogy az ott történt változásokat ignorálhassa. Ez tehát itt nem okul van fölhozva arra, hogy Magyarország önállásának jogköre szűkebbre szoríttassék, hanem okul arra, hogy azon módban, mely szerint eddig azon ügyek elintéztettek, változások történjenek. Már pedig, hogy azon módra nézve azon változásoknak, melyek Lajtán túl az alkotmányosság behozatalából folynak, irányadóknak kell lenniök, azt tagadni csak nem lehet! Mert a *sanctio pragmatica* következtében a közös védelmi kötelezettséget véve föl például, hogy ebből Magyarországra bizonyos kötelezettségek hármlanak, az tagadhatatlan; de Magyarország ugyanazon szerződés következtében jogokat is nyert. Valamint Ausztriának Lajtán-túli tartományai a *sanctio pragmatica*-ra hivatkozva követelhetik, hogy, ha megtámadtatnának, Magyarország védelmezze őket, úgy Magyarországnak is, ha megtámadtatik, teljes joga van ugyanazon kötelezettség teljesítését követelni a Lajtán-túli tartományoktól. Ha ez áll, akkor Magyarország érdekében fekszik, hogy ezen kötelesség mikép teljesítéséről oly szabályok állíttassanak föl, melyek az újabb viszonyok szerint alkalmazhatók. Az előbbi helyzetben ő felsége a Lajtán-túli tartománynak abszolút ura lévén, ha Magyarország fejedelmével megegyezett, egyszersmind teljes bizonyosságot nyert arra nézve, hogy a Lajtán-túli tartományok a *sanctio pragmatica*-ból folyó kötelességeiket teljesíteni fogják, mert a fejedelem, mint azon tartományok abszolút ura, az ő nevében rendelkezhetett összes erejökéről.

Mihelyt azonban ők alkotmányt nyernek, Magyarország e bizonyosságot nem bírja többé.

Nekünk tehát azért, mert kötelességünket teljesítenünk kell, az ő részökről is e kötelességek biztos teljesítése iránt biztosítékot kell keresnünk; és ez alapja és oka ezen munkálatnak: és azért én a most fölolvastott szakaszt kihagyandónak nem tartom, főképp mivel e cikkben nem mondatik más, mint az, hogy a magyar országgyűlés, a magyar törvényhozás a Lajtán túl történt változásokat figyelembe fogja venni. Már pedig, ha valami ok lehetne az elhagyásra, csak az lehetne, hogy ez úgy is magától értetődik, mert a magyar törvényhozásról föltenni nem lehet, hogy ha szomszéd országokban, olyanokban, melyek vele anyagilag és szellemileg szoros összeköttetésben állanak, oly tetemes változások történnek, Magyarország ezeket ignorálja.

IX.

A KÖZÖS VISZONYOKRÓL.

Tisztelt barátom, Debreczen városa képviselője, azon meggyőződést fejezte ki, hogy a tárgy, mely előttünk fekszik, egyike a legfontosabbaknak, melyekről törvényhozásunk valaha intézkedett. Egészen osztozom e meggyőződésben. De épen azért szükségesnek tartom, hogy a kérdést, mely előttünk fekszik, a lehetőségig tisztán fogjuk föl, s tisztán és világosan állítsuk föl azon elveket, melyek az előttünk fekvő kérdésben irányadók.

A kérdés, melyről a 67-es bizottság munkálata szól, melyre javaslatot tesz, a közöttünk és a birodalom közt létező közös ügyeknek, azon ügyeknek, melyek közös érdekeinkből fejlődnek, miként leendő kezelésére vonatkozik.

Ezen föladat két kérdést foglal magában. Elseje az, vajon a mód, mely szerint ezen ügyek eddig intézteitek, s azon törvények, melyek ezen ügyek elintézéséről törvénykönyvünkben foglaltatnak, megfelelnek-e föladatuknak és így kívánatos-e, hogy ez ügyek miként rendezéséről új törvényeket alkossunk? A második kérdés az, vajon, ha meggyőződvn arról, hogy ez ügyekről törvények által rendelkezünk kívánatos, mily

szempontokat kell e törvényes rendelkezésnél szemünk előtt tartanunk?

A mi az első kérdést illeti, úgy tartom, véleményeink nem lehetnek különbözők. Alig hiszem, hogy valaki legyen, ki azon módot, mely szerint hazánk és ő felsége többi országainak közös ügyei 1848-ig rendeztettek, kielégítőnek tartaná.

Ugyanazt mondhatjuk, meggyőződésem szerint, az ez ügyekre vonatkozó törvényekről is. Mert habár a nemzet természetes jogáról, mely minden alkotmányos nemzetet megillet, soha nem mondott le, és minden ügyekben, melyek a nemzetet érdekelték, befolyást követelt, kétségtelen, hogy azon törvények, melyek által e jognak érvényesítése az 1848-at megelőzőtt korszakban czéloztatott, e föladatnak csakugyan nem feleltek meg. Én legalább azt hiszem, hogy törvényeinknek azon rendelkezései, melyek szerint a felséges portához Magyarország részéről is külön követ küldendő, fontosabb ügyekben a magyar tanács kihallgatandó, az udvari és hadi tanácsba magyar tanácsnokok kinevezendők és a diplomatiában magyar ifjak alkalmazandók, hogy ezen törvények mai fogalmaink szerint nem felelnek meg azon igényeknek, melyekre mint alkotmányos nemzet jogosítva vagyunk.

Az 1848-iki törvényekről nézeteink talán eltérhetnek egymástól. Az 1848-iki törvények, mint másban, úgy ebben is, sok létező bajokon segítettek. Azonban, ha ezen törvényeket elfogultság nélkül tekintjük, azon meggyőződésre jutunk, hogy azon két föladat közül, melyet az akkori törvényhozás magának kitűzött — s melyeknek elseje az volt, hogy Magyarország beldolgaiban teljes önállását biztosítsa, a második az, hogy országunkat és a birodalmat közösen érdeklő ügyekben hazánknak befolyása biztosíttassák tökéletesen — csak

az első czél éretett el. Én részemről legalább azon befolyást, az ő felségének személye mellé rendelt minister és a honvédelmi ministeriumnak adott hatáskör által, melyet az 1848-iki törvény kijelölt, még nem tartom elegendőnek azon igények kielégítésére, melyek a nemzetet arra nézve megilletik, hogy mindenre, a miben áldozataival részesülnie kell, befolyást is biijon: s épen azért, mert ez igényekről nem mondhatunk le, mert e befolyást mint alkotmányos nemzet nem csak elvben követelhetjük, hanem mert annak gyakorlati alkalmazását is követelnünk kell, meggyőződéseim szerint semmi esetre sem állhatunk meg az 1848-iki törvények mellett, hanem gondoskodnunk kell arról, hogy azon elvek, melyek a 48-iki törvényekben kimondattak, gyakorlatilag is alkalmazhatókká váljanak, és így azon ellentétek elkerültessenek, melyek mindig előfordulnának, ha a törvényben oly elvek mondatnak ki, melyeknek miként alkalmazásáról a törvényben gondoskodva nincs.

Akár azon módot tekintjük tehát, mely szerint a közös ügyek 1848 előtt kezeltettek, akár régiebb törvényeinket, akár azokat, melyek 1848-ban alkottattak, részemről meg vagyok győződve, hogy azon jogoknak és kötelességeknek, melyek a *pragmatica sancti*óból folynak, törvény által szabatosabb körülírása minden tekintetből érdekünkben fekszik, s pedig annál inkább, miután ő felsége többi országait alkotmányossal ajándékozván meg, garantiákat kell magunknak szereznünk az iránt, hogy azon kötelességek, melyek érdekünk közösségéből folynak, ő felsége többi tartományait illetik, irányunkban ép úgy fognak teljesíttetni ezentúl, mint azok akkor teljesíttettek, midőn ő felsége, mint e tartományoknak absolut ura, azokról egész erejével rendelkezett.

A mi a második kérdést illeti, azaz azt, hogy ha azon viszonyoknak törvény általi szabatos körülírását

szükségesnek tartjuk, mily szempontok azok, melyeket szemünk előtt kell tartanunk: véleményeink szintén nem igen térhetnek el egymástól. Mert mivel oly viszonyoknak rendezése forog kérdésben, melyeket mi állandóknak kívánunk, fölfogásom szerint az első és legfontosabb érdek, melyet szemünk előtt kell tartanunk, csak az országnak függetlensége lehet. Minden más egyes érdek, sőt anyagi érdekeiknek összesége, ezzel szemközt háttérbe szorul.

Az ország függetlenségének két föltétele van. Az első: hogy mind arról, a mi csak az országot illeti, csak az ország határozzon; a második: hogy mindenben, a miben a nemzet közreműködése kívántatik, a nemzet befolyást gyakoroljon. Függetlenségünknek föltétele az országnak teljes autonómiája és valóságos alkotmányossága, azaz oly alkotmányosság, melynek első elve, hogy semmi, mire nézve az ország áldozata vagy tette kívántatik, az ország befolyása nélkül ne történhessék.

És más viszonyok alatt, igen tisztelt Ház, ha e kettőt, azaz az ország autonómiáját s a teljes alkotmányosságot biztosítottuk, és így azt értük el, a mi után a nemzet századokon át hasztalan törekedett, teljesen meg lehetnénk elégedve, mert teljesen biztosítva láthatnók függetlenségünket. A jelen viszonyok között, meggyőződésem szerint, ez azonban nem elég. Mert ha föladatunk nem lehet az, hogy az országnak önállását és függetlenségét csak bizonyos veszélyek ellen biztosíthassuk, hanem az, hogy azt minden veszély ellen biztosítsuk, nem csak a jelen pillanatban, hanem előreláthatólag a jövőben is és minthogy e hazának önállását, függetlenségét és szabadságát a jelen pillanatban nem csak azon veszélyek fenyegetik, melyek ellen azt őseink oltalmazták, oly veszélyek, melyek ellen autonómiánk elismerése és alkotmányosságunk még nem biztosítanak: kétségtelen, hogy

függetlenségünk biztosítására most még más valamire van szükségünk. Ha tekintetbe vesszük Európának jelen helyzetét, a nagy átalakulást, melyen az egész világrész a jelen pillanatban keresztülmegy és melynek az utolsó nagy események csak kezdetét képezték, de melyeknek határát bizonyosan a jelen pillanatban senki sem ismeri; ha tekintetbe vesszük azon elveket, vagy inkább azon jogelveknek, melyeken az európai államszisztem eddig pihent, teljes megtagadását: nem titkolhatjuk el magunk előtt, hogy oly jövőnek megyünk elébe, hol függetlenségünk biztosítására alkotmányos törvényeinken és autonómiánk elismerésén kívül még más valamire is lesz szükségünk és ez az erő, hogy alkotmányosságunkat és autonómiánkat megvédhessük. És miután Európa hajlama nagy államok alakításához vezet, és szomszédainkban óriási államokat látunk, a melyek mind nagy nemzetiségekre alapítvák; és mint-hogy kétségtelen, hogy e biztosabb alapon mi egy ezekhez nagyságban hasonló államot alkotni képesek nem vagyunk: mi ezen erőt csak abban kereshetjük, hogy másokkal egyesüljünk. Ugyanazon okok, melyek elődeinket a XIV. és XV. században arra bírta, hogy Cseh-, Lengyel- és Németország fejedelmeit válaszsák királyukká és így Magyarországnak az akkor fenyegetni kezdő török veszély ellen biztosítékot és támaszt szerezzenek; ugyanazon okok, melyekért a nemzet a mohácsi vész után koronáját a hatalmas V. Károly császár testvéreinek és annak családjának adta át: ugyanazon okok teszik szükségessé most, hogy azon szövetséget, melyben mi ő felsége többi tartományaival állunk, ne csak fentartsuk, hanem hogy azt képessé tegyük arra, hogy a célnak, melyre az köttetett, tökéletesen megfeleljen, azaz Magyarországnak territoriális integritását s alkotmányos önállását és függetlenségét biztosítsa.

E szerint, t. Ház, a föladat, melynek megoldása a hatvanhetes bizottságnak kitűzetett, kettős volt: biztosítani Magyarország önállását és függetlenségét a nélkül, hogy a birodalomnak hatalmi állása veszélyeztessék; és biztosítani a birodalomnak hatalmi állását a nélkül, hogy függetlenségünk és önállásunk ez által szenvedjen. És miután ez csak úgy lehető, ha egy részről a közös birodalom biztosítatik az iránt, hogy minden veszélyek ellen, melyek hazánkat és ő felségének többi tartományait fenyegethetnék, s minden közös érdekek támogatására Magyarországnak egész erejére számíthasson; más részről Magyarország is biztosítatik az iránt, hogy saját s a birodalom ereje csak saját érdekében, állami egyénisége teljes elismerése mellett fog fölhasználtatni. E szerint a bizottságnak munkálatában három szempontot kellett szembe előtt tartani: először biztosítani kellett az ország önállását s alkotmányosságát, vagy, mi azzal egyértelmű, biztosítani kellett azt, hogy az ország ügyei mindig csak alkotmányos törvényhozás és ennek felelős kormány által fognak elintéztetni; másodsor biztosságot kellett szerezni az iránt, hogy azon szövetség, melyben a sanetio pragmatiea értelmében ő felsége többi tartományaival állunk, azon czélnak, melyre az köttetett, tökéletesen megfeleljen, és azon áldozatokért, melyeket eddig ezen szövetség fentartására hoztunk, és melyek ezentúl tőlünk kívántatni fognak, az országnak integritását és függetlenségét minden megtámadás ellen megoltalmazni képes legyen; röviden, biztosítani kellett a közös birodalom hatalmi állását; végre harmadszor, miután kétségtelenül se akkor, midőn a pragmatica sanetio köttetett, se a jelen pillanatban senkinek szándéka nem lehet, hogy midőn territoriális integritásunkat külső ellenségek ellen biztosítjuk, ezért alkotmányos önállásunkat áldozzuk föl, biztosítani kellett a nemzetet

az iránt, hogy mindenben, miben tette, vagy áldozatra fölhívatik, befolyását gyakorolni fogja.

Fölfogásom szerint a közös ügyeknek minden oly rendezése, mely mellett Magyarországnak autonómiája és függetlensége nem ismertetik el, vagy mely mellett Magyarországnak befolyása a közös ügyekre nem biztosítatik, ép úgy nem felel meg ezélnak, mint minden oly rendezés, mely által a birodalom azon eszközöktől megfosztatnék, melyekre a közös védelem eszközzésére szüksége van. S én részemről nagy csalódásnak tartom, ha valaki azt gondolná, hogy e második érdek, azaz a birodalom hatalmi állása a közös birodalom, azon birodalomé, mely Magyarország és ő felsége többi tartományainak a *pragmatica sanctio* által biztosított szövetségéből alakult. Ismétlem, és nagy tévedésnek tartom, ha valaki ez utóbbi érdeket, azaz azt, hogy a közös birodalom a védelemre szükséges eszközöktől ne fosztassék meg, kevésbé fontosnak tekinti. Miután egy hajóban evezünk, meggyőződésem szerint, mi, kikre a nemzet legfőbb kincseit bízta, igen rosszul teljesítenők kötelességeinket, ha azokat csak azok ellen oltalmaznák, kik velünk együtt eveznek; azon kérdést pedig, hogy milyen a hajó és miként kormányoztatik az, mint minket nem illetőt tekintenők, miután fejedelmünknek egysége által ő felségének többi tartományaival szövetségben állunk, és a meddig szövetségben állani fogunk, addig a közös birodalom hatalmi állásának érdeke ránk nézve közönyös soha nem lehet, legkevésbé most, miután az utolsó események által azon nagy veszélyekre tétettünk figyelmessé, melyek hazánkat s a birodalmat közösen fenyegetik.

Ezek azon szempontok, melyek a közös ügyek elintézésénél nézetem szerint irányadók. És a bizottság javaslata, mely előttünk fekszik, megfelel mindezeknek.

Megfelel az elsőnek, mert midőn föltételül köti ki, hogy mind az, a mi a közös ügyek miként elintézésére nézve a javaslatban indítványoztatik, csak akkor léphet életbe, ha Magyarországbán az alkotmányosság tökéletesen helyreállítatott, ez által biztosítja alkotmányos önállásunkat. A javaslat gondoskodik az eszközökről is, melyek arra, hogy a birodalom közös céljának, közös védelmének tökéletesen megfelelhessen, szükségesek. Végre a javaslat a delegatiók és az azokban föllállított paritás elve által biztosítja hazánkat arról, hogy mindazon ügyekre, a melyekhez áldozataival és tetteivel járul, nem csak befolyást, hanem nagy és elhatározó befolyást fog gyakorolni. Ennélfogva én ezen javaslatot a részletes tárgyalás alapjául elfogadom.

X.

A KORMÁNY-HIVATALOKRA KINEVEZETT KÉPVISELŐK ÚJRA MEGVÁLASZTATÁSÁRÓL.

A t. Ház f. évi január 12-diki ülésében, midőn Kálóczy Lajos és Perczel Béla képviselő urak azon oknál fogva, mert időközben kormányi hivatalokat vállaltak el, a Házban lemondásukat kinyilatkoztatták, és így választóiknak alkalmat akartak nyújtani arra, hogy alkotmányos jogukat újból gyakorolhassák: a t. Ház határozatilag kimondotta, hogy hasonló eljárást vár mindazon képviselőtől, a ki megválasztása után a kormány kinevezésétől függő hivatalt vállal el. A t. Háznak ezen határozata, szó szerinti értelemben, szorosan a ministerium tagjaira nézve nem kötelező, miután hivatalaik nem kormányi kinevezéstől függenek, és a kormány óhajtotta volna, hogy ezen fontos kérdés törvény által intéztessék el, s mint Angliában, úgy nálunk is kijelöltessenek azon hivatalok, melyek a képviselői állással össze nem egyeztethetők. De miután a kormánynak meggyőződése az, hogy az alkotmányos életnek egészséges kifejlődése attól függ, hogy a törvényhozó test nemcsak minden illetéktelen befolyás, hanem annak még színe ellen is biztosíttassák, én a kormány azon tagjainak nevében, kik szerencsések e

t. Háznak tagjai lehetni, ezennel lemondásunkat jelentem be; bejelentem, hogy magunkat új választás alá fogjuk bocsátani.

Egyet vagyok még bátor a kormány nevében kérni a t. Háztól, s ez az: méltóztassanak elhatározni, hogy miután megtörténhetik, miszerint oly időszakban, midőn a Ház nincs együtt, egyes képviselők hasonló helyzetbe juthatnak, a Ház t. elnöke fölhatalmazzassék, hogy ez esetben az ily képviselők lemondását elfogadhassa és az új választásokra a szükséges rendelkezéseket megtehesse.

XI.

A HORVÁT ÜGYBEN.

Mellőzve mindent, mi nem a kérdéshez tartozik, röviden csak azt akarom kijelenteni, hogy a ministerium részéről Pest belvárosa igen tisztelt képviselőjének indítványát egész kiterjedésében elfogadom. Elfogadom azért, mert benne ugyanazon elveket találok föl, melyeket az országgyűlés 1861-től kezdve a Horvát- és Magyarország közti viszonyokról tanácskozva, mindig kimondott, és mert meg vagyok győződve, hogy a köztünk és Horvátország közt fenforgó nehézségek csak úgy és az által egyenlíthetők ki, ha következetesen azon irányban haladunk, melyet ezen indítvány élőkbe kijelöl. Kétségtelen, t. Ház! hogy azon nehézségeknek elhárítása, melyek köztünk és Horvátország közt szándékaink félremagyarázása által támadtak, nem csak tőlünk függ. Határozataink csak készségünket fejezhetik ki, melylyel mi mind ahhoz járulunk, mi Horvátországot kielégítheti; de, hogy határozatainknak sikere legyen, szükséges, hogy a barátságos kéz, melyet Horvátországnak nyújtunk, azon őszinteséggel, melylyel nyújtatik, általok elfogadtassák. Meg vagyok győződve arról is, hogy ha mi azon korlátok között, melyeket az országnak integritása és Magyarország s a társországok jól

fölfogott érdekei élőkbe szabnak, Horvátországnak mind azon engedményeket megadjuk, melyek őt kielégíthetik és megnyugtathatják, ezen ajánlatunk nem fog visszautasíttatni; meg vagyok pedig győződve erről azért, mert bármily nagyok legyenek azon félreértések, melyek az utolsó években köztünk és Horvátország közt támadtak, ezen félreértések azon százados egyetértésnek, mely köztünk létezett, emlékeit nem törölhetik el; és meg vagyok győződve arról is, hogy valamint múltunk, úgy a jelennek legfőbb érdekei és jövőnk is a kölcsönös egyetértést Horvátország részére ép oly szükségessé teszik, mint a mi részünkre. Én tehát meg vagyok győződve arról, hogy miután semmi sem lehet kívánatosabb előttünk, mint hogy a most már évekre terjedő nehézségek és félreértések végre elháríttassanak, arra jobb eszköz nem létezhetik, mint ha részünkről ily nyilatkozat történik, a milyent Pest belvárosa igen tisztelt képviselője indítványozott. Én tehát azt, mondhatom, minster társaimmal együtt egész kiterjedésében elfogadom.

Egyszersmind jelenthetem a t. Háznak, hogy ő fel-ségének már előbb is szándéka volt a horvát-szlavon-dalmát országgyűlést lehető legrövidebb idő alatt összehívni, és hogy ha a t. Ház elfogadván ezen határozati javaslatot, az a főrendek által is elfogadtatnék, és így országos határozattá válnék, az a társországok országgyűlésével a maga útján közölni fog.

XII.

A HEVESI ÜGYBEN.

Öt beszéd.

1.

Felfogásom szerint akármit méltóztatnak határozni, az az Almásy Sándor képviselőtársunk által bejelentett indítványra nézve semmi esetre nem lehet hatással. Ez egészen külön tárgy.

T. képviselőtársunk bejelentette, hogy indítványt fog a Ház asztalára letenni, a mely indítvány tételére őt az bírja, hogy épen az interpellációra adott felelettel nem elégszik meg; de ez csak az alkalom; az indítvány egy magában egészen külön álló tárgy. Ha a tisztelt képviselő úr indítványát be fogja nyújtani, az ki fog nyomtatni és tárgyalatni a maga rendje szerint.

Itt csak az a kérdés, hogy az interpellációra nézve mit határoz a Ház; és e részben tisztelt képviselőtársammal, Madarász úrral, nem lehetek egy véleményben. Én az interpelláció jogát s a kormánynak azon kötelességét, hogy az interpellációkra feleljen, az alkotmányos élet lényeges jogának tartom, de nem tartom oly jognak, mely az egyes követnek, a ki az interpellációt teszi, sajátja. Minden képviselőnek jogában áll interpellálni

a kormányt; de az interpellatio azon perczen, a melyben kimondatott, nem azon képviselőnek interpellatioja többé, hanem egy a Ház előtt a kormányhoz intézett kérdés, mely kérdésre a kormány felelni tartozik — nem az egyes képviselőnek, hanem az egész Háznak. Valamint tehát az, hogy az egyes képviselő az interpellatióra adott válaszszal nem elégszik meg, a Házat nem akadályoztathatja abban, hogy a Ház például az interpellatióra adott válaszszal megelégedjék: úgy lehetnek esetek, midőn például az egyes képviselő a kormányt interpellálja, a kormány erre felel, s az egyes képviselő azt válaszolja, hogy a válaszszal teljesen megelégszik, de azért a Házat nem lehet abban akadályoztatni, hogy ki ne mondja: »Az egyes képviselőnek tetszett megelégedni, de mi — a Ház — nem elégszünk meg.« Ennek következtében azt hiszem, a tisztelt Házat illeti a jog: kinyilatkoztatni minden egyes interpellatio esetében, megelégszik-e a válaszszal vagy nem. Hogy — mint Madarász József képviselőtársunk kimondotta — fontos kérdéseknél kívánni nem lehet, hogy a Ház még egy negyed órányi discussió nélkül is véleményét mondja ki, az nem szenved semmi kétséget. A Háznak teljesen szabadságában áll, valamint minden nyilatkozatra nézve, úgy itt is, csak érett meggondolás után mondani ki a maga nézetét. A Ház azon kérdést: kielégi tőnek tartja-e a belügyminister úr által adott választ vagy nem? vitathatja akármeddig; de arra nézve: kielégítő volt-e a belügyminister válasza, nem az egyes képviselő ítéel, hanem csak az egész Ház.

Csak néhány szót kívánok szólani.

A mi tisztelt Jókai barátom előadásának azon részét illeti, mely Besze képviselőtársunk előadására vonatkozott, abba nem ereszkedem. Kétségtől Besze képviselőtársunk csalatkozott és rosszul idézett, mert úgy volt meggyőződve, hogy Magyarország boldogságáról — Magyarország függetlensége nélkül — mi magunknak képzelmek sem tudunk alkotni. Megbocsátható tehát e tévedés.

A mi magát a tárgyat illeti, kétségen kívül minden nagyobb és főképp napi kérdések bizonyos összefüggésben állanak egymással, és ha ilyenkor mindig egyiket a másikhoz akarjuk utasítani, utoljára soha sem fogunk egy kérdést sem tárgyalni.

Azt hiszem, a Heves-megyére vonatkozó interpellációra adott válasz már magában is nagyon fontos kérdést foglal magában, és ezen kérdés nemcsak az, a mi a kir. biztos kiküldetésére alkalmat adott, hanem inkább a megyei rendszernek és a ministeri felelősségnek egymás iránti correlációja. Azt hiszem, ha valamely kérdés megérdemli, hogy érdemleg és mélyen tárgyalassék, ezen kérdés megérdemli. Méltóztassanak tehát Deák Ferencz mélyen tisztelt képviselőtársunk indítványát elfogadva, ezen kérdés tárgyalásához akár most mindjárt hozzá fogni. Ezt csak azért mondom, mert a világ minden parlamentjében az a szokás, hogy ha interpellációra válasz adatik, az interpelláció válaszára bekövetkező discussió mindjárt a válasz után kezdődik, folytatatik azután és néha eltart 14 napig. Így például a Lafitte-ministerium ellen 1831-ben intézett interpelláció fölötti discussió február 17-ikén kezdődött és márczius 9-ikéig tartott. De nem szoktak sehol az interpellációra

adott válasz fölötti discussióra külön napot határozni, hanem hozzá fognak ahhoz azonnal és folytatják. Egyébiránt, ha a t. Házat vagy annak bármely részét az megnyugtatja, hogy a válasz fölötti discussióhoz ne fogjunk most, hanem például nyomassák ki a válasz ma, és holnap fogjuk hozzá a discussióhoz: ezt örömmel elfogadom, mert az egész kérdésnél meggyőződésem szerint valamennyiünknek nem lehet más érdeke, mint az, hogy jöjjünk vele tisztába.

3.

Részemről, t. Ház, nem igen foghatom meg, hogyan szólhat Szontagh Pál barátom ezen kérdésnél »Über-rumpelung«-ról. Bocsánatot kérek, hogy e német szóval élek, de a t. képviselő úr használta e szót, és nem ismerem fordítását. Micsoda kérdésről van ugyanis szó? Kérdés van azon határozatokról, melyeket Heves-megye hozott, és melyek következtében a kormány bizonyos lépésekre érezte magát kényszerülve, tehát oly esetről s a kormánynak oly lépéseiről, melyeket nemcsak a t. képviselőház, hanem az egész ország ismer. Ezen eset összefüggésben van bizonyos kérdéssel, épen azon kérdéssel, mely minden magyar embernek leginkább szívében fekszik, t. i. a megyei kérdéssel. Ezen kérdés nemcsak most, mióta a hevesi eset történt, hanem hónapok óta tárgyalatik minden lapban; nem hónapok, hanem évek óta tárgyalatik ezen kérdés, és köztünk igen sokan vannak, kik e kérdésről részint vékonyabb, részint vastagabb könyvet írtak. Kérem: van-e, lehet-e valaki a t. Házban, kinek erre nézve nem volna tökéletesen kész meggyőződése? Ha e kérdésnek legkisebb oly eleme volna, mely új, melyre nézve szükségesnek tarthatnék,

hogyan az egyes képviselő a tárgyról gondolkozva, magának meggyőződést formáljon, ha az »Überrumpelung«-nak csak lehetősége is léteznék: kétségkívül nem volna senki e házban, ki erre nézve az időt meg kívánná tagadni. Egyébiránt miután nekem, s úgy hiszem, mindnyájunknak ezen tárgyban nincs más óhajunk annál, hogy e kérdésben nyugodtan és minden oldalról megfontolva, tiszta és határozott meggyőződéshez jussunk, ha a ház egy része azt hiszi, hogy a jelen pillanatban — nem azért, mintha nem volna előkészülve e kérdésre, de mert az idő már igen előre haladott — nem célszerű, hogy a kérdést ma tárgyaljuk: méltóztassék azt folytatónak holnapra halasztani, mert megvallom, abban, hogy a ministeri válasz azonnal discussió tárgyává tétessék, semmit sem látok, mi a Házat megfontolt határozatainak hozatalában akadályoztathatná.

4.

Mindenek előtt megjegyzem, hogy miután Tisza Kálmán t. barátom indítványát csak most tette le a Ház asztalára, ezen indítvány nem képezi mai napirendünk tárgyát; ennél fogva mind azon okok, melyeket Nyáry Pál t. barátom ezen indítvány támogatására felhozott, csak annyiban tartoznak ide, a mennyiben ugyanazon okok azon tárgyra is alkalmazhatók, mely mai tanácskozásunk tárgyát képezi. Én tehát t. barátom előadását így tekintem.

Kimondottam tegnap, s meggyőződésem ma, és az fog maradni mindig, hogy fontosabb tárgy, mint az, mely előttünk fekszik, alig kerülhet a t. Ház tárgyalása alá, nem azért, mert ez ministeri kérdés, hanem azért, mert ezen speciális kérdés, mely itt előttünk

fekszik, alkalmat szolgáltat arra, hogy a Ház nézeteit mondja ki azon viszonyra nézve, mely a kormány felelősségének elve és a megyei rendszer között létezik.

És épen azért, t. Ház, én ezen kérdést nem tekintem pártkérdésnek. Köztünk nem lehet senki, ki fő érdeknek ne tartaná, hogy e viszonyokra nézve addig is, míg erről a törvény szabatosan határozni fog, fölvilágosítsuk egymást és tisztába jöjjünk. Nincs köztünk senki, a ki megyei intézvényeinket őseink egyik legbecsesebb hagyományának ne tekintené, és ki azt ne akarná fentartani a jövőre nézve is.

Egy rész tán lelkesebben nyilatkozott ezen institúció mellett. A kormány, úgy hiszem, saját nézeteit bebizonyította az által, hogy első kötelességének ismerte a megyéket helyreállítani. És az, mit a kormány a megyék nagy többségénél tapasztalt, nem adott semmi okot arra, hogy a nép a kormány ebbeli nézeteit megváltoztassa.

Fönn akarjuk tehát tartani mindannyian a megyei intézvényt; a különbség köztünk csak abban fekszik: vajon ezen célát akkor érvük-e el biztosabban, ha a megyéknek oly hatáskört követelünk, minőt Heves-megye magának követel, vagy az által, ha ezen intézvényünket összes alkotmányunkkal összhangzásba hozzuk?

Az 1848-iki 16. t.-cz. világosan kimondja, hogy a megyei bizottmányok gyakorolni fogják mind azon hatóságot, mely törvény s alkotmány szerint a megyei közgyűléseket megilleti. Mily törvény és mily alkotmány szerint? A 48-iki törvényhozás kétségen kívül nem érthetett ez alatt más törvényt és más alkotmányt, mint a melyet 48-ban megállapított. A törvény e világos szavai tehát a megyei bizottságoknak csak azon jogokat biztosítják, melyek nemcsak a régi magyar alkotmánnyal, hanem a 48-iki törvénynyel is megegyeznek.

Hogy pedig, t. Ház, ez azon felfogás, melyet nemcsak az akkori törvényhozók, hanem a magyar nemzet is minden kivétel nélkül elfogadott, ezt én abból bizonyítom, hogy ámbár kérdésen kívül önök közt senki nem fogja kétségbe vonni, hogy a megyei közgyűlések legfontosabb jogai közé tartozott az utasítás-adási jog, és a megyének ezen joga inkább képezte alkotmányunk garantiáját, mint bármi más, és hogy daczára annak, hogy ezen jog egy betűvel sincs eltörölve a 48-iki törvényekben, mégis, mivel ezen jog a 1848-iki törvény 3. cikkelyével össze nem fér, az az egész Magyarország által megszüntnek tekintett.

Ha tehát arról van szó, vajon a megyei közgyűlésnek valamely joga és hatásköre olyan-e, mely az 1848-iki 16. törvénycikknek általam idézett szavai alatt értetik, nem elég bizonyítani, hogy a megyék vagy legalább egyes megyék ezen jogot 1848 előtt gyakorolták, hanem be kell bizonyítani, hogy ezen a megye által követelt jog az 1848-iki törvényekkel összeütközésben nem áll, jelesen — hogy csak a jelen esetről beszéljünk — azon jog, melyet Heves-megye magának követelt, nem áll ellentétben az 1848-iki 5. törvénycikkkel, mely a minis-teri felelősséget tárgyalja. Az egész kérdés ezen nyugszik, és azért méltóztassanak megbocsátani, ha ebbe mélyebben belebocsátkozom.

Elismerem, hogy ha egyedül a törvénynek betűjét veszszük fel, akkor nincs a megyei autonómiának oly tág értelme, mely a ministeri felelősséggel úgy, mint az 1848-iki törvények értelmezik, össze nem férne; mert miután az 1848-iki törvény a kormányt mulasztásaiért csak annyiban teszi felelőssé, a mennyiben ezek a törvény által rendelkezésére bízott eszközökkel elháríthatók valának, világos, hogy ott, hol a kormány-
nak nincs kezében eszköz arra, hogy végrehajtsa ren-

deleteit, ott minden kétségen kívül felelősségre nem is vonathatik. Ha a dolgot csak a logika szempontjából vesszük föl, akkor Heves-megye követelése az így értelmezett 1848-iki felelősségi törvény nyel tökéletesen összefér, s megengedem még azt is, hogy azáltal, hogy a felelősség, habár csak ily értelemben is, törvényeinkbe fölvetetett, valóságos constitutionalis haladást tettünk, mert minden igazságos elvnek fölállítása s kimondása a törvényben még azon esetben is valóságos haladás, ha annak semmi practikus következményei nem volnának. De vajon, kérdem, a 48-iki törvényhozásnak az volt e szándoka, midőn a felelősségi törvényt fölállította, hogy e törvénynek gyakorlati következményei ne legyenek? így, a mint a törvény áll, a kör, melyre a minister felelőssége terjed, azon arányban válik szűkebbé és tágabbá, a melyben a megyék hatásköre szőkébbre vagy tágabbra szoríttatik. És ha a megyéknek jogát úgy értelmezzük, mint azt Heves-megye értelmezi, azaz úgy, mint azt még 1847-ben a megyéknek igen nagy többsége sem értelmezte, ugyanazon pillanatban megfosztanók a felelősséget minden gyakorlati eredményétől.

Ha ezt tesszük, akkor a jelen kormány nagyobb személyzettel fog bírni, czíme alkotmányosabb és újabb hangzású lesz, de a mi a felelősséget illeti, ott leszünk, a hol voltunk 1847-ben.

És én azt hiszem, hogy ha tisztelt barátomnak, a belügyministernek, semmivel több joga nem lesz, ha felelősségére hivatkozva a végrehajtásra semmivel több befolyást nem gyakorolhat, mint az egykori tárnokmester, tisztelt barátom, a belügyminister, valóságos tárnokmesterré válik.

Már pedig, t. Ház, hogy nem ez volt az 1848-iki törvényhozás szándéka, ezt nemcsak nem hiszem, hanem tudom is. Mert tudom azt, hogy az 1848-iki törvény-

hozás, midőn a ministeri felelősség elvének megállapítását a legnagyobb alkotmányos vívmánynak tekintette, a felelősséget nem kereste abban, hogy a ministerek bizonyos rendkívüli esetben, ha flagrans törvénysértéseket követnek el, a bíró elébe állíttassanak, hanem kereste abban, hogy a törvényhozás a felelősség által a kormányzás irányára befolyást gyakoroljon, azaz valósgos parlamentaris kormányt hozzon be.

Már pedig parlamentaris kormány a megyei hatósgnak ily interpretációja mellett, minőt Heves-megye követel, lehetetlen.

Bíróvá teszem e kérdésben — nem a tisztelt Házat; e kérdés egyike azoknak, melyek 1848 óta egész Európa és Amerika államférfiainak és tudósgainak gondolkozási tárgyát képezik, és nem fognak találni egyet is, ki, ha a megyék szabadságának ily értelmezést adunk, parlamentaris kormányunkat másnak tartaná, mint egy szép phrasisnak, melynek semmi alapja nincs.

Hogy pedig az 1848-iki törvényhozásnak e kérdésben ez volt nézete, azt felfogásom szerint bizonyítja először azon helyzet, melyben az 1848-iki törvényhozás volt, és azon czél, melyet magának kitűzött. Mit akart ugyanis a 48-iki törvényhozás mindenek előtt? Egy tisztán rendi alkotmányt, egy tisztán a nemesi privilégiumokra alapított szabadságot megváltoztatni parlamentáris alkotmánynyá, és olyanná alakítani át, mely a népképvisélet alapján nyugszik. Fölteheti-e valaki, hogy a 48-iki törvényhozás ezen czélt tűzve ki magának, a megyének, azaz egy oly institutiónak, mely bármit tegyünk, mindig aristokratikusabb fog maradni, mint a törvényhozás, — ha nem fog is az maradni, de a mely legalább akkor tisztán aristokratikus insitutió volt, mert azokból alakult, kik a megyékben előjogosítva voltak — mondom, ílthehető-e, hogy a törvényhozás ugyanakkor, a mikor a

népképviselőket, a mikor az általános szabadságot tűzte ki magának célul, a megyének, az akkor majdnem kizárólag a nemességből alakult megyének oly jogokat akart volna föntartani, a melyek által a népképviselőten alapuló törvényhozás határozatai — legalább annyiban, a mennyiben a kormány irányát állapítanák meg — tökéletesen megsemmisítenének?

Bizonyítja ezt a 16. t.-cz. szövege, mely mindjárt a 16. t.-cz. kezdetén így szól: »A megyei szerkezetnek, Magyarhon és kapcsolt részei alkotmánya védbástyáinak, a közsabadsággal összhangzatba hozatala, egyszermind a közigazgatásnak idő közben is minden megakadástól megóvása tekintetéből rendeltetik: a ministerium a megyei szerkezetnek népképviselőt alapján rendezéséről a legközelebbi országgyűlésnek törvényjavaslatot fog előterjeszteni.* Bocsássák meg, ha a törvény szövegét felolvasom, felolvasom azért, mert okoskodásomat arra akarom alapítani.

Az idézett szavakból világos, hogy a 48-iki törvényhozás, fentartva a megyéket előbbi hatáskörükben, átlátta azon ellentétet, melyben a megyei szerkezet az általános szabadsággal áll, és épen azért meghagyta a ministeriumnak, hogy a jövő törvényhozás elé oly törvényjavaslatot terjeszsen, mely ezen ellentétet megszüntesse. De vajon, t. Ház, ha az akkori törvényhozás ily ellentéteket csak a lehetőségek közé számított volna is, minők a megyei rendszer és ministeri felelősség között kikerülhetnek lennének akkor, ha a Heves-megye által követelt megyei teljes függetlenség megállapíthatnák: nem említette volna ezen törvényben azon ellentétet is, melyben a megyei rendszer a parlamentáris kormányval áll, — ha, mondom, csak feltehetette volna, hogy a parlamentáris kormány behozatván, valaki a megyei rendszernek oly magyarázatot

adhatna, mely által az a felelősség elvével ellenkezésbe jön?

Végre bizonyítja ezt a 48-iki gyakorlat, mert hisz nem oly távol fekszik mögöttünk azon időszak, és tudjuk mindnyájan, hogy a megyék 48-ban oly hatáskört, minőt Heves-vármegye magának követel, soha nem követeltek. Soha nem fordult elő eset, hogy a megye a centrális kormánytól ily tökéletes függetlenséget, hogy a központi kormány ellenében azon jogot követelte volna magának, hogy rendeleteinek végrehajtását egyszerűen megtagadja.

Én tehát mindezekből úgy vagyok meggyőződve, hogy azon jog, melyet Heves-vármegye magának követel, nem tartozik azok közé, melyeket a 16. törvénycikk a megyei bizottmányoknak fentartott, és azért meg vagyok győződve arról is, hogy a kormány, midőn a megyét saját körébe visszautasította, ez által nemcsak nem sértette a törvényt, hanem köteleességét teljesítette.

Nyáry Pál tisztelt barátom figyelmessé tett beszédében arra, hogy a 48-iki törvények a megyét alkotmányunk védbátyájának nevezik, és kétségtelen, hogy azok nem azért nevezték az alkotmány védbátyáinak, hogy azon jogokat elvegyék a megyétől, melyek által a megye az alkotmánynak védbátyája volt. Tökéletesen osztozom e nézetben. Én részemről azon befolyásról, melyet a megyék alkotmányunk föntartására gyakoroltak, más nézetben vagyok, mint sokan.

Sokan azt vélik, hogy alkotmányunknak 48 előtt ez volt egyetlen, vagy legalább legfőbb és leghatalmasabb garantiája. Én ezt nem hiszem, nem hiszem pedig azért, mert az ön meggyőződésem szerint az alkotmánynak valóságos garantiája 48 előtt, mint utóbb, a törvényhozásban keresendő. Az alkotmánynak valósá-

gos garantiáját nem a megye, mely a sérelmeket följegyezte, hanem az országgyűlés képezte, mely ezen sérelmeket orvosolta. És meg vagyok győződve, hogy ha 48 előtt a megyék alkotmányunk föntartására csakugyan nagyobb befolyást gyakoroltak, mint most gyakorolhatnak, ennek oka éppen azon állásban fekszik, melyet a magyar országgyűlés a megyék irányában elfoglalt, éppen abban, hogy a törvényhozás nem a népképviselőlet alapján alakult, hanem egyes megyék köve-
teiből állott; és éppen azért meg vagyok győződve most is, hogy ha csak a népképviselőlet elvét föladni nem akarjuk, ha csak vissza nem akarunk menni régi rendszereinkre, a megyét oly alkotmányos garantiává tenni, minő az hajdan volt, nem is áll hatalmunkban.

De megengedem, hogy a megyék alkotmányunk föntartására többet tettek, mint az országgyűlésen kívül hazánknak bármily más institutiója; megengedem, sőt meg vagyok győződve, hogy miután föladatunk nem lehet az, hogy a constitutionális garantiákat kevesbítsük, hanem az, hogy azokat szaporítsuk: egyik fő kötelességünk elkövetni mindent, hogy a megyék állásának azon része megmaradjon, mely által azok az alkotmány garantiáivá váltak.

De kérdem, vajon a megyének oly hatásköre, minőt Heves-vármegye magának követelt, garantiája e az alkotmánynak? — garantiája-e azon alkotmánynak, melyet 1848-ban átalakítottunk, mely a népképviselőlet alapján nyugszik, és melynek fő garantiája a kormány teljes felelőssége? Én részemről erről nem tudok meggyőződni, mert nem látom át: a megyéknek adott ily hatáskör miben és mi által erősíthetné 1848-iki alkotmányunkat? Hogy a megyék tág hatásköre 1848 előtt, akkori viszonyaink közt szükséges volt, elismerem; de nem fogja senki tagadni, hogy 1848-ban alkotmányunk

teljes átalakításon ment keresztül, és hogy ennél fogva azon hatásnak, melyet egyes institutióink alkotmányunkra gyakoroltak, szintén változnia kelle.

Csak hármat említek: 1848 előtt nem volt felelős kormányunk, azaz, ha törvényeinkre hivatkozva követeltük is a felelős kormányt, a felelős kormányt practice kivinni lehetetlen volt; 1848 előtt az országgyűlés törvény szerint is csak minden három esztendőben gyűlt össze; végre 1848 előtt összes törvényhozásunk a megyei rendszerre volt alapítva.

Nem szenved semmi kétséget, hogy ezen viszonyok alatt a megyéknek tág hatásköre, melyben azok előbb mozogtak, az alkotmányosság biztosítására döntő befolyással volt.

Nem felelős kormányval szemközt, oly kormányval, melynek tagjai a törvényhozással semmi összeköttetésben sincsenek, melynek tagjai a törvényhozás majoritásával igen sokszor világos ellentétben álló elveket követnek, a nemzet azon befolyást, melyet a törvények végrehajtására gyakorolnia kell, nem gyakorolhatta másképp, mint az által, hogy a végrehajtás egy részét maga vette kezébe; és hogy ezt a megyék tették, ez ismét annak volt természetes következése, mert a törvényhozás maga is csak a megye képviselőiből állott, a megye volt tehát azon unitás, melyből Magyarországon minden kiindult és hová minden visszavezetett.

De kérdem, vajon a megye által gyakorolt hatalomnak ugyanazon következései lesznek-e egy felelős kormányval szemközt is? Vajon oly viszonyok között, midőn az országgyűlés évről évre összeül, midőn a kormány minden pillanatban minden lépéséért feleletre vonható, midőn végre a kormány nem kormányozhat, ha a törvényhozás a bizalmat elvonja tőle, vajon ily viszonyok közt azon jognak, melyet Heves-vármegye

követel, most is csak az volna következése, mint 1848 előtt? Vajon a megyék ily követelései által most is csak a kormánynak hatalma korlátoztatik-e, vagy nem inkább a törvényhozásé, — a törvényhozásé, mely megkívánhatja, hogy azon tisztviselőket, kiket minden pillanatban feleletre vonhat, az egyes megye úgy tekintse, mint az országnak tisztviselőit, kik ha felelősségök alatt valamit rendelnek, a megye ne követelje magának azon jogot, hogy a kormány tettei fölött ítéletjogot gyakoroljon, mely csak a törvényhozást illeti meg?

Én a dolog ezen állásában az oly követeléseket, minőkkel Heves-vármegye a kormány irányában föllépett, nem csak az alkotmányunk garantiájának nem tekintem, hanem tekintem a legnagyobb veszélynek, mely mind alkotmányunkat, mind magát a megyei rendszert fenyegetheti.

Ismétlem, mit már mondtam, hogy a megyei rendszert őseink legbecesebb hagyományának tartom. Meggyőződésem, hogy e rendszer létezésében egyik fő garantiája fekszik annak, hogy az alkotmányosság nálunk a szabadságot nem csak ígéri, de teljesíteni is fogja. Mindazon tapasztalatok után, melyek a legutóbbi 80 esztendő alatt tétettek, nincs többé senki a világon, legalább gondolkodó, ki át nem látná, hogy azon formák, melyeket a francia forradalom föllállított, egymagokban véve az egyéni szabadságot nem biztosítják. Az egyéni szabadságnak valódi biztosítása az önkormányzatban fekszik, és meggyőződésem, hogy a szabadság nem terjed tovább, mint az önkormányzat. Hogy a megyei intézmény az önkormányzat eszméjének sem most meg nem felel, sem soha meg nem felelt, azt én igen sokszor kimondottam, miután az önkormányzat elvét csak egy bizonyos körben alkalmazza; pedig arra, hogy valóságos önkormányzattal bírjunk,

szükséges, hogy annak elvét ne csak a megyékben, hanem a községekben is behozzuk. Ragaszkodnunk kell pedig az önkormányzat elvéhez egész szigorúságában az által, hogy mindent, a mi az országé, csak az ország, mindent, a mi a megyéé, csak a megye, mindent, a mi a községé, csak a község intézzen.

Ez azon cél, melyet alkotmányunk végképi megállapításánál magunk elé kell tűznünk, és lépésről lépésre e felé kell törekednünk, mire először akkor lesz alkalom, ha majd a megyei rendszer az országgyűlés előtt tárgyalás elé kerül. És én azt hiszem, hogy ha ezen, az önkormányzat elvére alapított rendszert Magyarországon tökéletesen keresztülvihetjük, ezt csak a megyéknek fogjuk köszönni. Mert a megyei institúció tartá fenn ezen szükségnek érzetét, és, most legalább, bizonyos körökben az önkormányzatnak praetikus gyakorlata a megyei intézvény által terjedt. Én tehát megyei intézvényeinkben alkotmányunk czélszerű kifejlesztésének egyik föltételét látom.

Meg vagyok győződve azon kívül arról is, hogy megyei institúciónk jelen alakjában is alkotmányunknak nagy garantiákat nyújt:

1- ször az által, mert a kormány rendeletei csak a megyei tisztviselők által hajtván végre, ez által Magyarországbán kikorűltetik az, mi minden centralisátiónak legnagyobb átka, a fizetett és csak a kormánytól fizetett hivatalnokok nagy serege.

2- ször alkotmányunknak garantiája a megyei rendszerűnk azért is, mert számos polgártársunkban a közűgyek iránti érdekeltséget ébren tartja, és ezen éberség a közűgyek iránt, ezen érdekeltség erősebb garantiája minden alkotmánynak, mint bármi más, mit törvénykönyűnkbe írhatnak.

Végre 3-ször fontos garantiája alkotmányunknak a

megyei rendszer az által is, mert, miután rendeletét a kormány csak a megyei tisztviselők által hajthatja végre, ha valaha találkoznék kormány, eléggé kötelességét felejtő, mely például egy az országgyűlés által meg nem szavazott adót be akarna hajtani, vagy újonczokat állítani, melyeket az országgyűlés nem szavazott meg: ily világos törvénysértésre a megyei tisztviselők segédkezet soha nem nyújtanának.

Én tehát a megyei institutiót nemcsak a jelenben alkotmányunk fontos garantikjának tartom, hanem meg vagyok győződve, hogy a megyei institúció létezése alkotmányos kifejlődésünknek egyik fő és legfontosabb tényezője lesz.

De vajon, ha a megyék feladatát úgy értelmezzük, a mint azt Heves-megye értelmezte, ez által erősítjük-e a megyét? — Ne legyünk siketek azok iránt, a mik körülünk mondatnak. Már a jelen pillanatban is nyilatkoznak szavak, melyek nem eléggé különböztetve meg azt, a mi a megyében visszaélés, azoknak valóságos hivatásáról, a megyei institúcióról könnyedén szólnak. Vannak, és naponkint szaporodnak, kik azt állítják, hogy ezen szerkezet a renddel, a parlamenti kormánnyal — azaz azon kormányformával, mely a XIX. század második felében egyedül lehető — össze nem férhet. Vajon erősítjük-e megyei institúciónkat az által, ha ezen vádakot azzal igazoljuk, hogy megyénknek oly hatáskört tulajdonítunk, mely csakugyan sem a renddel, sem a parlamentarizmus kormányformával össze nem egyeztethető? És épen azért, tisztelt Ház, mert a kormány megyei institúciónkat fenn akarja tartani, mert egyik kötelességének ismeri elkövetni mindent, hogy ezen institúciónk valamint eddig alkotmányunk egyik fő garantiája volt, úgy nevezetes garantiája maradjon ezentúl is: a kormány kötelességének ismerte azon

pillanatban, midőn egy megyét oly ösvényre látott térni, mely nemcsak az alkotmány szempontjából, de magából a megyei institutióknak szempontjából is veszélyes, érelyesen föllépni. És midőn a kormány ezt tette, teljes meggyőződése, hogy nem tett semmi mást, mint azt, mit az 1848-iki törvény értelmében — mely a kormányt minden mulasztásáért felelőssé teszi — tennie szigorú és elutasíthatlan kötelessége volt.

5.

Bocsánatot kell kérnem, nem szoktam a t. Házat személyem iránti tárgyalásokkal fárasztani; személyem magában véve nem eléggé nagy tárgy, és fájdalom, egy¹ kissé el is avult, és azért személyemről nem szoktam értekezni. De miután régi t. barátom, Perczel Mór, és t. barátom, Bónis Sámuel előbbi politikai pályám egyik fő tevékenységére hivatkoztak, és azt azokkal, kiket tegnapelőtt elmondani szerencsém volt, ellentétbe hozták: szükségesnek és kötelességemnek érzem nyilatkozni, nem mintha azok közé tartoznám, kik azt hiszik, hogy minden véleményhez makacson ragaszkodni a férfiú első kötelessége, nem, sőt ellenkezőleg: hiszen egész életemet tanulmányozással töltöttem, és kétségen kívül nem azért fáradtam, hogy mindig ugyanazon nézeteim maradjanak, hanem fáradtam és fáradok azért, hogy nézeteimet a tényekkel összehasonlítva, rectificáljam. Én tehát azt, ha valaki kimutatja, hogy nézetem valamiben változott, épen nem fogom olyas valaminek tekinteni, mi rám legkisebb homályt vetne; de nem akarom, hogy ez mondassák rólam akkor, mikor nem áll: és épen e kérdésre nézve azt merem állítani, hogy a mi a megyék állását és a törvényhozáshoz és a kormányhoz való

correlációjokat illeti, nézeteim azon percztől, melyben e kérdéstről először szólottam, azaz 1843 óta, épen nem változtak.

Egész politikai működésemmek az első naptól kezdve, midőn az első nyilvános ülésben felszólaltam, egész mostanáig két eszme, két elv adott irányt: első az, hogy hazám minden polgárai egyenlő jogokat élvezzenek; a második az, hogy e haza alkotmányos legyen és legyen erős. A mint a dolgok álltak, én és politikai barátaim, kivált a kit majdnem mesteremnek nevezhetnék, s ki fájdalom, a sírban fekszik, Szalay László, úgy voltunk meggyőződve, hogy a megyei rendszer, úgy a mint 1843 előtt létezett, se a jogegyenlőség elvének keresztülvitelével, se azzal, hogy e haza a XIX. század értelmében alkotmányos és valóban erős legyen, összhangzásba nem hozható; és ezen eszmékkel föllépni kötelességemnek tartottam én, és kötelességöknek tartották barátim, ámbár e kötelesség, melyet magunknak választottunk, épen azért igen nehéz kötelesség volt, mert azokkal hozott ellentétbe, kiket nemcsak tiszteltünk, hanem kiknek, első föllépésünk óta, mindig politikai barátai, politikai elvtársai voltunk.

Azonban, valamint nézetem e tekintetben nem változott, úgy én 1843-ban sem állítottam fel soha Magyarországon behozandóul a centralisatiónak azon nemét, mely akkor Franciaországban létezett; mert az, melyet én kívántam, nem volt más, mint azon dolgok centralisatiója, melyek egyenesen csak az országot érdeklik. A mit kimondottam tegnapelőtt, azt kimondottam 1843-ban is, hogy t. i. Magyarországnak alkotmányossága, Magyarországnak fejlődése attól függ, hogy az önkormányzat elvét következetesen keresztülvigyük a politikai élet minden fokozatain, azaz vigyük keresztül úgy, hogy arról, a mi az országé, csak az ország, a

mi a megyéé, arról csak a megye, és a mi a községé, arról tisztán és egyedül csak a község határozzon.

Egyébiránt, mert igen óhajtom, hogy azon nézeteket, melyeket akkor kifejeztem, legalább tisztelt barátaim ismerjék, én 1846-ban *Reform* cím alatt kiadott munkámat, mely összes sommázása volt azon cikkeknak, melyek a *Pesti Hírlap*-ban megjelentek — természet szerint saját költségemen, mert nem hiszem, hogy találkoznék reá kiadó — ki fogom újra nyomatni és kedveskedni fogok vele Bónis Sámuel és Perczel Mór t. barátaimnak és mindazoknak, kik engem meg akarnak annyira tisztelni, hogy egy példányt elfogadnak. Méltóztassanak azután megítélni, vajon nézeteim megváltoztak e, vagy kellett-e azoknak megváltozniok, és nem érezhetem-e legnagyobb boldogságomat abban, hogy — nem én általam, hanem mert a dolgok természetes folyása magával hozta — a mit 1843-ban valóságos haeresisnek tekintettek, azt most az ország véghetlen többsége elismeri?

XIV.

AZ ÁLLAMADÓSSÁGI TÖRVÉNYJAVASLATRÓL.

Két beszéd.

1.

Nem volt szándékom e vitában részt venni, főképp az általános vitában nem; miután azon t. barátom épen most végzett beszédében kegyes volt általam sok év előtt elmondott szavakra hivatkozni, mintegy felhíva érzem magamat a nyilatkozásra, annyival inkább, a mennyivel inkább át vagyok hatva az előttünk fekvő kérdésnek fontosságától, a mennyivel inkább érzem azon roppant felelőséget, melyet mindannyian magunkra vállalunk, kik ezen kérdésben nyilatkozva, annak akár egy, akár más módon való elhatározására befolyunk; mert úgy vagyok meggyőződve, hogy ezen kérdés megoldásától függ hazánk jövője, legalább hosszabb időre, és mert épen azért polgári jogaim legbecsesbjének tartom azt, hogy e fontos ügyben nyilatkozván, előadhassam azon okokat is, melyek engem arra bírnak, hogy e törvényjavaslatot tárgyalási alapul elfogadjam és elveit magaméinak vallj am.

Előttem szólott igen t. képviselőtársunk említette hazánk sokféle szükségeit és azon aránylag csekély

eszközöket, melyekkel azoknak fedezésére rendelkezünk. Azt hiszem, ezekre nézve senki sem fog neki ellenmondani. Egyiránt meg vagyunk győződve, hogy ha a birodalom államadóságainak fedezésére elfogadjuk azon évi járulékot, melyet a törvény ajánl, egy nagy, egy igen súlyos terhet vállalunk magunkra. Tudjuk, hogy ezen tehernek elvállalása kétségkívül akadályoztatni fog haladásunkban, és épen miatta sokról, a mit egyiránt buzgón óhajtunk, le kell mondanunk, ha csak egy időre is, azért, mert a kellő pénzforrások jelenleg hiányzanak; azért osztozom azok nézetében, kik azt hiszik, hogy főképp jelen helyzetünkben a teher elvállalásánál tőlünk a legnagyobb óvatosság kívántatik.

De hogy ezt tegyük, nem elegendő, hogy csak az elvállalandó teher nagyságát és azon érdekeket vegyük tekintetbe, melyeknek kielégítésében e teher elvállalása által akadályoztatunk; hanem szükséges, hogy még azon kérdés felől is tisztába jöjjünk: vajon maga a tehernek elvállalása mennyiben szükséges saját érdekünkben, és azon érdekek, melyek a súlyos teher elvállalására bírnak, nem sürgetőbbek-e azoknál, melyek e teher elvállalása által háttérbe szoríttatnak?

E kérdés az, melynek megoldásától határozatainknak függni kell; mert ha a teher elvállalása nem szükséges, ha az legfontosabb érdekeink feláldozása nélkül elkerülhető, akkor ezen teher elvállalására nekünk sincs jogunk. Így állítván fel a kérdést, nem tartom elégségesnek, hogy csak épen a kérdést magát és az egyes, vele legközelebb összefüggésben álló tárgyat vegyük tekintetbe; hanem, hogy az út felől, a melyet követünk kell, eligazodjunk, szükségesnek találom, hogy egész helyzetünkre terjesszük ki figyelmünket.

S mit találunk abban? Felfogásom szerint helyzetünkben két dolog van, a mely változhatlan, s melyet

épen azért kiinduló pontképen kell elfogadni; az első azon viszony, mely az ország és a fejedelem között létezik; a második tényleges állásunk.

Azon viszonyt, mely az ország és fejedelme közt létezik, egyaránt felbonthatatlannak ismerjük valamennyien, s így ennek megváltoztatása bizonyosan senkinek nem lehet szándokában.

A dolgoknak tényleges állását megváltoztatni nem áll hatalmunkban. És ha a dolgoknak tényleges állását tekintjük, akkor meggyőződünk, hogy először Európának jelen állása nem olyan, mely mellett biztosan számíthatnánk békére, mely mellett nagy convulsióktól biztosítva érezhetnők magunkat; meggyőződünk másodsor, hogy geographiai helyzetünk olyan, melynek következtében bármi nagyobb átalakulás történjék Európában, ennél hazánk semleges nem maradhat; meggyőződünk harmadszor, hogy a jogeszméknek teljes fölzavarása mellett, mely Európa politikájában irányadó, minden állam s minden ország nem történelmi jogának alapjára, hanem csak tényleges hatalmára támaszkodhatik; meggyőződünk negyedszer, hogy Európában kevés kivétellel csak nagy államok léteznek, melyek nagy nemzetiségekre alapítottak; meggyőződünk végre, hogy Magyarország, bármennyire kikerekített határokkal bírjon is egyfelől és bármennyire egy érzet és hazafiság lelkesítse minden polgárát, kiterjedésre és számra nézve nem elég hatalmas, hogy ezen országra nézve kívánatosnak, sőt szükségesnek ne kellene tartani azt, hogy biztos és állandó szövetségről gondoskodják, melyre egy nagyobb európai összeütközés esetében biztosan számíthat.

Azon összeköttetésnek, mely Magyarország és a fejedelem közt létezik és a melyet felbonthatatlannak tartunk, szükséges következtése, hogy felbonthatatlannak kell tartanunk azon összeköttetést is, melyben ő felsége Lajtán-túli

országaival állunk; s a dolgok tényleges állásából meggyőződünk, hogy Európának jelen helyzetében ezen összeköttetés reánk nézve nemcsak nem káros, hanem előnyös is. És ebből világosan az következik, hogy azon állás, melyet azon politikai egész, mely a magyar birodalomból és ő felsége többi országaiból a közös védelemre alakult, hogy azon állás, melyet a birodalom Európában elfoglal, reánk nézve közönyös nem lehet, és hogy fontosabb érdekünk alig gondolható, mint az, hogy azon felbonthatatlan viszony, mely köztünk és ő felsége többi országai közt létezik, az igazság alapjára fektetve biztos és olyan legyen, mely mindkét részt kielégíti. Mert ha egy részről felbonthatlannak tartjuk ezen összeköttetést, melyben ő felségének Lajtán-túli országaival állunk; ha ezen összeköttetés létezése reánk nézve lehetetlenné teszi, hogy bármily eseményeknél más szövetségre támaszkodjunk; ha ezen összeköttetés fentartására áldozatokat, nagy áldozatokat hozunk, és azon ügyekre, melyek hazánkat és a birodalom Lajtán-túli országait közösen érdeklik, befolyást és pedig tetemes befolyást biztosítottunk magunknak, akkor az összbirodalomnak állása reánk nézve közönyös nem lehet; akkor az, hogy e birodalom feladatának megfeleljen, hogy az mint erős és hatalmas állam álljon fenn Európa más nagy államai közt, reánk nézve nem idegen érdek, hanem a szó legszorosabb értelmében saját érdekünk. Ha pedig ez áll, t. Ház — engedelmet kérek, ha tán doctrinair módon szólok; már 30 év előtt is szememre hányták ezt nekem, s e hiba utoljára egyike azon hibáknak, melyek a korral nem javulnak — ha az áll, hogy az összbirodalomnak, azon birodalomnak, mely a magyar birodalomból és a Lajtán-túli tartományokból álló államok összegéből alakult, ha e birodalomnak európai állása és hatalma reánk nézve fontos: abból

szoros logikával az következik, hogy minden oly kérdésnél, mely nemcsak minket, hanem a birodalom Lajtán-túli részeit is érdekli, sőt az összbirodalom állására befolyást gyakorol, nemcsak azon befolyást kell tekintetbe venni, melyet a kérdéseknek egy vagy más módon való elhatározása hazánkra gyakorolna, hanem tekintetbe kell venni azon befolyást is, melyet ily határozataink a Lajtán-túli részekre, sőt egy egész birodalom állására gyakorolnának. És a kérdés, mely előttünk fekszik, kétségen kívül ezek közé tartozik.

Ismétlem, én az ajánlott évi járuléknak elfogadását Magyarország részéről a legnagyobb áldozatnak tartom, melyre képesek vagyunk. Senki nem fájlalhatja nálamnál inkább, hogy ezen áldozat miatt sok oly javítás eszközésére képtelenné válunk, melyeket egyaránt kívánatosaknak, sőt szükségeseknek ismerünk, s melyeket most későbbre kell halasztanunk. Meg vagyok győződve arról is, hogy szigorúan és tisztán a jogot véve föl, ezen terheknek elvállalására kötelesek nem volnánk.

De, t. Ház, méltóztassék visszagondolni az államadósságok fölött folytatott egész tárgyalásainkra 1861-től kezdve, midőn a magyar törvényhozás először késznek nyilatkozott részt venni azon súlyos terhekben, melyek a monarchiának másik felére nehezednek, utolsó nyilatkozatainkig.

A törvényhozás a tehernek elfogadását kötelességül soha nem ismerte el; soha nem kételkedett azon, hogy nagy terheket vállal magára; és ha ezen teher elvállalására mégis késznek nyilatkozott, ezt, mint világosan kimondta, csak azért tévé, hogy a birodalomnak túlsó része azon súlyos terhek alatt össze ne roskadjon, melyeket egy rosszul intézett kormányrendszer reája nehezített, és hogy annak következtében a mi és az ő jólétök egyaránt ne szenvedjen. Magára vállalta ezen

terheket, nem, mert magát arra kötelesnek érezé, nem mások kedvéért, hanem mert ezt saját érdekünkben szükségesnek tartotta; és kérдем, ha mellőzve a politikai szempontot, csak azon szoros összeköttetést tekintjük is, melyben finaciális és általában minden nemzetgazdasági viszonyunk a birodalom Lajtán-túli részének finaciális és nemzetgazdasági viszonyaival áll: tagadhatjuk-e, hogy ezen tehernek elvállalása most is éppen saját legfontosabb érdekeink tekintetéből válik szükségessé?

Méltóztassék meggondolni, mily következéseket szülne, kizárólag hazánk jólétét véve tekintetbe, ha országgyűlésünk oly valamit határozna el, mi által a Lajtán-túli országok összes pénzviszonyai általános convulsió mennének keresztül? A járulék, melynek elvállalása kívánatik, nagy és súlyos: de bármilyen nagy a teher, kiszámítható, és áldozatunk számokban kifejezhető. De a ki azon következéseket tudná kiszámítani, melyeket ilyen pénzconvulsió éppen Magyarország anyagi jólétére előidézne, ki azon károkat számokban ki tudná fejezni, melyeket nemcsak a Lajtán-túli országokra, hanem hazánkra is, egy állambanqueroutenak kimondása maga után vonna: oly számoló nem létezik.

És azért erős meggyőződése, hogy bármilyen nagyok legyenek is az áldozatok, melyeket az ajánlott járulék elfogadása által magunkra vállalunk; bármilyen fontosak legyenek azon javítások, melyeket ezen járulék elvállalása miatt későbbre kell halasztanunk: csak azt tesszük, mit tőlünk saját érdekünk kíván, mit éppen saját érdekünkben szükségesnek tartunk, hogy a birodalom pénzbeli viszonyainak felbontását elhárítva, hazánkat megóvjuk azon következésektől, melyek ebből reá háramolnának.

Nem tartom szükségesnek, hogy azon statisztikai

adatok czáfolására, melyeket az előttem szóló felhozott, más statisztikai adatokkal álljak elő. Hiszen mivel ezen statisztikai adatok csak azt igazolják, hogy országunk helyzete a jelen pillanatban igen szegény, minden statisztikai adat, melyet felhozhatnék, csakugyan azt fogná igazolni. Szegénységünk fokára nézve lehetnek különböző vélemények; a szegénységnek létezését nem fogja tagadni senki, valamint azt sem, hogy hazánk éppen azon rendszer következtében sülyedett ennyire, melyen az utolsó tizenhatsz év alatt átmentünk.

De ha elismerem is, és meg vagyok győződve, hogy finánciális tekintetben igen szomorú helyzetben vagyunk, jelenleg nem osztozhatom azoknak nézetében, kik azt hiszik, hogy ha a kormány és azok, a kik vele e részben egyetértenek, jövőre nézve reményekkel kecsegtetik magokat, pusztá ábrándok után indulnak. A föld, t. Ház, melyen Magyarország áll, ugyanaz marad, kiterjedése nem lesz nagyobb; a nép szintén az marad, nem leszünk számosabban. Csak egy új tényező jön hozzá: azon tényező, mely kis, kopár, rossz éghajlat alatt fekvő szigetektől a világ első birodalmát alkotta; azon hatalom, mely az Atlanti oceánon túl a jövő legóriásibb államát alkotja; azon hatalom, mely a svájci sziklák között virágzó népet állított elő; azon hatalom, mely a tengertől el bírta sajátítani tulajdon hazáját: a szabadság! És, t. Ház, hogy azon terheket, melyeket, midőn lánczokat viseltünk, alig bírtunk, ha lánczaink nem lesznek, nem bírjuk elviselni, a ki nekem ezt mondja, hogy nem nyervén semmi újat, nem találván új arany aknákra, csak a szabadságot biztosítván magunknak, a ki nekem azt mondja, hogy ez által előnyt nem nyertünk: annak azt fogom felelni, hogy ő a költő és nem én, mert az egész világtörténet mellettem tanúskodik.

Nem éltem vissza a Ház szabályai által a ministereknek adott azon kiváltsággal, hogy a vitatkozásokban többször szót emelhetnek; és épen azért elnézést várok a t. Háztól, ha szokásomtól ma eltérve, e tárgyban még egyszer szólok.

Szolgáljon mentségemül a tárgynak fontossága; mert meggyőződésem szerint az előttünk fekvő kérdés azok közé tartozik, melyeket a Háznak többsége eldönthet, de melyek megoldottnak csak akkor tekinthetők, ha az, a mit a Ház határoz, az ország által meggyőződéssel elfogadtatik. Ily esetben tehát minden, mi a kérdés felderítéséhez vezethet, minden, mi azt eszközölheti, hogy a discussió kimerítőbb legyen, meggyőződésem szerint nem fölösleges. Mentségemül szolgálhat talán még az is, hogy képviselőtársaim közül többen kegyesek voltak szavaimra hivatkozni és hogy ezen hivatkozásból azt tapasztaltam, hogy okaimat talán nem elég világosan fejtettem ki, legalább nem úgy, hogy azok meggyőzőleg hatottak volna.

A kérdés, mely előttünk fekszik, nem jogi kérdés. Nem volt az előbb sem, mert hogy Magyarország oly terhekben való részvételre jogilag nem köteles, melyek minden befolyása nélkül költettek el, az világos; de világos az is, mit Bónis Sámuel t. barátom tegnapielőtti ülésünkben mondott, hogy miután törvényben kimondottuk, hogy ezen terheknek egy részét magunkra akarjuk vállalni — habár csak méltányosságból is — az, a mi előbb méltányosság volt, most valóságos kötelességgé vált.

A kérdés tehát nem jogi kérdés, nem sympathiák kérdése; de — engedjék még megjegyeznem — nem is egészen számok kérdése. E kérdés olyan, melynél

biztosabban az aritmetika útján nem határozhatunk egyrészt csak azért, mert nem egészen oszthatom Bónis Sámuel t. barátom azon nézetét, hogy a számok kérlelhetlenek.

A kik a politikával kissé foglalkoztak, azon meggyőződéshez jutottak, hogy napjainkban a számok igenis engedékenyek szoktak lenni. A számok, miután azok az utolsó huszonöt év alatt a politikai számtan nevelésén keresztülmentek, sokkal engedékenyebbekké váltak, annyira, hogy azokból most a legkülönbözőbb dolgokat lehet kimagyarázni.

De azért sem tekinthetjük azt tisztán számtani kérdésnek, mert felfogásom szerint az, a mi számításunk alapját képezheti, t. i. az előbbeni költségvetések, nem olyanok, hogy azokból bármit teljes biztossággal kiszámíthatnánk. Arra, hogy ezen számításokból biztos következtetéseket vonhassunk le a fő dologra, a mit épen tudnunk kell, az országnak adóképeségére: arra szükséges lenne, hogy ezen számítások egy czélszerű és igazságos adóelosztás eredményeit mutassák fel; és ha az előbbi időre visszagondolok, úgy hiszem, mindenki elismerheti, hogy az akkori adóztatási rendszer olyan, melyből se a Lajtán-túli részeknek, se Magyarországnak adóképeségét biztossággal kiszámítani nem lehet. Ezenkívül, nézetem szerint, oly számítások, melyek tisztán a centralisáció elvének alapján, azaz dualistikus formája elrendezésénei kulcsul nem is szolgálhatnak. Ezért én, mint mondtam, ezen kérdést számtani kérdésnek sem tekinthetem.

Én a kérdést, mely előttünk fekszik — ismétlem, a mit minap mondtam — mindenek előtt kiválólag politikai kérdésnek tartom; és ezen politikai kérdés három más kérdést foglal magában.

Az első az: érdekünkben fekszik e, hogy a birodalom

Lajtán-túli országait minden nagyobb pénzbeli zavartól és convulsiótól megőrizzük, habár áldozatok árán is?

A második kérdés: vajon az áldozatok, melyek az indítványban tőlünk kívántatnak, nem nagyobbaké, mint ezen cél elérésére szükséges?

A harmadik: vajon képesek vagyunk-e ezen áldozatok elviselésére?

A mi az első kérdést illeti, erre nézve, úgy hiszem, véleménykülönbség nem létezik közöttünk. Bónis Sámuel t. barátom minap igen helyesen és alaposan előadta azon okokat, melyek miatt alkotmányos országban az ellenzéknek létezése nemcsak természetes, de szükséges is. Én egész kiterjedésében osztozom nézetében. Fölfogásom szerint az alkotmányosságnak előnye épen abban fekszik, hogy uralma alatt minden kérdés nem egyoldalú lag, hanem minden oldalról felvilágosítottatik, mi csak ott történik, hol különböző pártok léteznek.

Én az ellenzéknek nemlétét alkotmányos szempontból a lehető legnagyobb szerencsétlenségnek tartanám, és azt hiszem, ha e Háznak nem volna bal oldala, ennek körülbelül csak az lenne következése, mint ha valamely ember egyik karját veszti el. Meglehet, ez által ereje csak egy karjában koncentrálódván, ezen egy kar erősebb lenne, de hogy az egész test nem lenne erősebb, hogy az egész egyén nem lenne életre képesebb, az nem szenved semmi kétséget. Én tehát tökéletesen egyetértek Bónis Sámuel tisztelt képviselőtársammal arra nézve, hogy az ellenzéknek létezését nemcsak károsnak nem tartom, sőt szükségesnek találom. De hogy az ellenzék feladatának megfeleljen, szükséges, hogy valamint a vég célokra nézve politikai ellenfeleivel egyetért, úgy egyetértsen bizonyos kiinduló pontokra nézve is, és legyenek bizonyos elvek, melyekre nézve pártkülönbség nem létezik. És mivel én ellenzékünket ilyenek tekintem,

és meg vagyok győződve, hogy valamint céljainkra nézve egyetértünk, úgy egyetértünk egyik fő kiinduló pontunkra nézve is, mely a közöttünk s a birodalom Lajtán-túli országai között a pragmatica sanctio által megállapított viszony: úgy tartom, nincs senki feljogosítva arra, hogy az ellenzékéről föltegye, hogy az nem épen úgy óhajtaná, mint mi, hogy a birodalomnak Lajtán-túli országai megóvassanak minden olyan pénzbeli convulsiótól, melyek utoljára közvetve reánk is hatnának. A különbség köztünk nem is a végcélban, hanem azon iitban fekszik, melyen a cél felé törekszünk. T. barátomnak, Debreczen városa képviselőjének indítványa szerint a célszerűség azt kívánja, hogy azon terhekre nézve, melyeket hazánk a birodalom Lajtán-túli országainak érdekében magára vállalni kész, ne most nyilatkozzunk, hanem később, midőn a budget a Ház elé terjesztvén, bővebb felvilágosítást nyerünk azon eszközök felől, melyek által e teher elviselhetése lehetővé válik.

Én részemről igen örvendek azon, hogy tisztelt barátom, a pénzügyminister, az ellenzéknel is a bizalom oly mértékével bír, hogy, mint Szontagh Pál képviselőtársunk mondotta, nem szükséges semmi egyéb, mint hogy azon adatokat terjeszsze elő, melyeket ő már rigyis tud, s akkor a kérdés igen könnyen elhatározható.

En azt hiszem, hogy a Ház másik oldalán ülő t. képviselőtársaink ezenkívül valószínűleg még valamivel többet is kívánnának; azt hiszem, ha ezen indítvány elfogadtatnék, valószínűleg azt méltóztatnának kívánni, hogy az egész kérdésben ne most határozzunk, hanem később, a mikor majd egész helyzetünkről kellőleg föl leszünk világosítva. Én legalább az indítványnak csak ezen lehető következését látom, és épen ezért nem fogadhatom el azt, mert e kérdés elhatározásának elhalasztása

nem fekszik érdekünkben. Olyannak tartom a jelen pillanatot, melyben, hogy helyesen járjunk el, nem elég, hogy határozásainknak csak közvetlen következéseit tekintsük; szükséges, hogy tágabb kört fogjunk körül és kissé tekintsünk körül a világban.

Tagadhatlan, t. Ház, hogy Európa a jelen pillanatban nagy átalakuláson megy keresztül. A régi szerződések, a melyekre minden állam- s nemzetközi viszony alapítva volt, nagyrészt széttépettek. Hetek alatt új nagy államokat láttunk alakulni. És ha azon fluctuációkat, azon ingadozásokat tekintjük, a melyek az utolsó nagy események után még visszamaradtak, alig kecsegtethetjük magunkat annak reményével, hogy egy új béke stádiumába léptünk, olyanba, a melyben egész Európa az első császárság ellen folytatott nagy harczok után negyven évig megpihent. Én nem épen oly feketének látom a dolgokat, nem oly fenyegetőknek tartom a fellegetet, mint Ivánka Imre t. barátom; de hogy egünk nem egészen derült, azt tartom, senki nem fogja tagadni. A lehetőségek közé tartozik, hogy új küzdelmeknek megyünk elébe, tán északi határainkon, valószínűbben a kelet felé, de küzdelmeknek, a melyeknél a birodalom érintetlenül semmi esetre sem maradhat, s a melyeknél lehetséges, hogy hazánk csatatérré válhatik.

És épen ezért nem hiszem, hogy azon kérdés: vajon ily küzdelmek, ha valahogy bekövetkeznének, az osztrák birodalmat mily állapotban fogják találni, reánk nézve közönyös lenne; nem hiszem, hogy nem fekszik érdekünkben, hogy azon bizonytalan, azon fluctuáló állapot, melyben a birodalmat most látjuk, még tovább tartson, és hogy ez által az európai béke megfosztassék azon nagy garantiájától, melyet az az osztrák birodalom hatalmában bír, és bírni fog még inkább, ha majdan hazánk a birodalom ügyeinek vezetésére azon befő-

lyást gyakorolja, mely azt az idei 13. t.-cz. értelmében megilleti.

Jól tudom, t. Ház, hogy volt idő, midőn ily féle tekintetek a magyar törvényhozás határozataira igen csekély befolyással voltak; a külviszonyokra nézve majdnem közönyösséggel viseltettünk, mert tudtuk, hogy valamint mi ezen viszonyokra befolyást nem gyakorolhatunk, úgy ez irányban nem vállalunk magunkra semmi felelősséget. Akkor, t. Ház, viszonyaink egyszerűebbek voltak, mint most. A birodalomnak hatalmi állása el volt ismerve az egész világ által s hazánkat nem fénygette veszély, kivéve azon veszélyt, melyet akkor a birodalmi kormánynak a magyar alkotmány ellen irányzott törekvései idéztek elő. Azon időben a dolgok természete szerint egész politikánk ellenzéki volt. Akkor a hazafiságot máskép, mint a birodalmi kormánnyal ellentétben, nem is képzelhettük volna. De, tisztelt Ház, nem fogja senki tagadni, hogy ezen viszonyok gyökeresen megváltoztak. Azon arányban, melyben a birodalom egykor elfoglalt túlnyomó állásából egyes szerencsétlen események következtében valamivel alább szállt, azon arányban, a melyben alkotmányunkat a birodalom részéről jelenleg veszély nem fenyegeti, e helyett új, más veszélyek támadtak, oly veszélyek, melyek nem kisebbek, olyanok, melyek kivétel nélkül a birodalom és Magyarországnak közös veszélyei. Mert, tisztelt Ház, azon elméletek, melyek szerint az államok természetes határai nem a történelem, hanem a philologia szerint határozatnak meg, azon elméletek, melyek a múlttól egészen elvontan a jövőnek földabroszait készítik, nemcsak az osztrák birodalmat fenyegetik, hanem fenyegetik épen úgy hazánkat is, fenyegetik nem egy távol jövőben, hanem, mint Ivánka Imre képviselő úr mondá, fenyegetik talán a jelen pillanatban is. És ha valaki azt hiszi, hogy

azon kérdéseknek megoldása, melyek köztünk és a birodalom Lajtán-túli tartományai közt azon kapcsok szilárdságát meggyengítik., melyeket köztünk nemcsak a fejedelemnek egysége képez, hanem érdekeinknek tökéletes közössége és közössége veszélyeinknek, — a ki, mondom, azt hiszi, hogy nincs érdekünkben, hogy ezen bizonytalanság, mely a birodalmat hatalmának kifejtésében akadályozza, minél előbb megszűnjék: az teljes meggyőződése szerint csalódik. És habár meg vagyok győződve, hogy a célra nézve velem tökéletesen egyetért, csalódik ez eszközökre nézve; mert e kérdések elhatározásának elhalasztása nem azon mód, mely által a kitűzött cél elérhető.

Ennyit kellett mondanom az első kérdésre nézve.

A második kérdésre nézve rövid lehetek. A kérdés t. i. az: vajon az áldozat, mely a törvényjavaslat szerint ajánlatik, nem nagyobb-e a süükségnél? Mondom, erre nézve rövid lehetek, mert hiszen valamint valamennyien érezzük, hogy a teher, melynek elvállalása tőlünk kíván-tatik, nehéz ránk nézve, úgy nincs senki, ki azt állítaná, hogy a teher, mely a Lajtán-túli országokra nehezedik, könnyen lészen elviselhető. Érezzük ezen teher súlyát valamennyien, és mennyire, az legvilágosabb abból, hogy több szónok épen ezért emelte ki hibául, hogy mielőtt az adósság terheinek elvállalása szóba jött, a reductió vagy más ehhez hasonló szabály nem indítványoztatott, mely által a teher könnyíttessék.

Részemről csak egy kis észrevételt akarok tenni Szontagh Pál t. barátom állítására.

Megengedem, hogy a nagy capitális kevesebbet dolgozik, legalább fáradságának jutalmához aránylag; nem is hiszem, hogy a nagy capitális föltötte költői és ábrándozó; de azt is hiszem, hogy ha minden törvényhozás a kamatreductióhoz vagy más oly határozathoz, mely

által a tőke veszélyeztetik és részben megsemmisül, csak a legnagyobb óvatossággal, csak félve nyúl, ennek oka nem a nagy tőke iránti symphatiában, hanem azon meggyőződésben kereshető, hogy a milliók, melyek az egyes nagy capitalisták kezében vannak, ugyanazon forintokból és fillérekéből állanak, melyek a munkát termékenyítik, és hogy a capitálist, bárki kezében legyen, megkevesbíteni nem lehet a nélkül, hogy ez a nép minden rétegeiben, a legalsóbbtól a legfelsőbbig, a legkárosabb következményeket ne idézné elő; sőt ha ilyféle pénzbeli erisiseknek és convulsióknak történetét tekintjük, azt fogjuk tapasztalni, hogy az ily erisiseknek legnagyobb kára közönségesen nem a legnagyobb capitálist éri. A nagy capitális, épen mert nem ábrándozó, föl használja sokszor még azon conjuncturákat is, hogy még nagyobb pénz hatalomra emelkedjék; de a munkás, a ki nem oly nagy segédforrással rendelkezik, tönkre van téve; és épen azért kötelessége is minden törvényhozásnak a lehetőségig őrizkedni minden ilyféle convulsióktól, melyek soha sem egyes osztályokat, hanem mindenkit terhelnek, és terhelnek oly arányban, melyet előre kiszámítani nem lehet, mert míg az, bármily súlyos, kiszámítható, bizonyos, hogy azon következmények, melyek egy nagyobb pénzconvulsióból keletkezhetnek, kiszámíthatatlanok, és mindig aránytalanul nehezdednek nemcsak a nép egyes osztályaira, hanem a nép minden osztályaira s azok között minden egyes polgárra is.

Marad a harmadik kérdés, és tulajdonképen ezért szólottam fel.

Elismertem, midőn utólszor a t. Házhoz szólni szerencsém volt, hogy a terhek, melyeket magunkra vállalunk, súlyosak. Kimondottam s kimondom most is, hogy ezen terheket elvállalva a nemzet nagy áldozatokat hoz, oly

áldozatot ugyan, melyre el volt készülve azon pillanatban, midőn 1861-ben először kimondá ígéretét, hogy a terhekben részt venni kész, de mely azért nem válik kisebbé. De kimondottam akkor azon meggyőződésemet is, hogy a nemzet e teher elviselésére képes, képes pedig főképp az alkotmányos szabadság által, melyet élvez és élvezni fog.

Bónis Sámuel t. barátom elfogadja a majort; nem is vártam tőle mást. Azon elvnek szolgálatában öszültünk meg együtt, a mely által meggyőződésem szerint e terhek elviselése lehetségessé válik; és azt hiszem, ha a Mindenható még több évekig hagyja fennállani barátságunkat: azon idő nem fog eljönni soha, a melyben mi ketten bizalmunkat a szabadság jótékony hatása iránt el fognók veszteni. Megengedte majoromat, de kételkedik a minoron, azaz azon, hogy szabadságot élvezünk; és azért kételkedik a consequentián is.

Az egész kérdés sarkpontja itt fekszik. Meggyőződésem szerint valamint hazánkban, úgy a birodalom Lajtán-túli országaiban is, a pénzügyi kérdés a szabadság kérdése. A terhek bárminő súlyosak legyenek, melyek a birodalom Lajtán-túli országaira és hazánkra nehezednek, elviselhetők csak az alkotmányos szabadság biztosítása által lehetnek.

Ha a szabadság mint tiszta fogalom állítatik fel, a tárgy olyan, melyről nehéz vitatkozni. Az egyik szabadságnak fogja nevezni azt, mit a másik szabadságnak el nem ismer. A szabadság, t. Ház, azon dolgok közé tartozik, melyek, mint a szerencse, mint a műveltség, célként állítottak fel az emberiségnek, hogy feljök törekedve haladjon, emelkedjék, nemesbüljön. Magát a tökéletes szabadságot ép oly kevéssé fogják elérni, mint a tökéletes szerencsét; és ha t. barátom észrevette, hogy az Atlanticumon túl fekvő óriási birodalom, az amerikai

köztársaság közt és köztünk nagy különbségek léteznek, ha még több figyelemmel áttekintett volna az Atlanti-óceánon, a jelen pillanatban ott is talált volna kétségen kívül és jelenleg éppen sokakat, kik a szabadság fokával nem elégszenek meg, és azt állítják, hogy ott jelenleg nincs szabadság. Ebből csak azt következtetem, hogy a szabadság fölött, mint általános fogalom fölött, kár vitatkozni. E vitatkozás soha nem vezet eredményhez.

Mégis vannak bizonyos módok, melyekből a szabadságról Ítélni lehetünk. Ha tudni akarjuk, létezik-e valamely országban szabadság, létezik-e több vagy kevesebb, mint más országban, több vagy kevesebb, mint ugyanazon országban más időszakokban, nem szükséges más, mint hogy a szabadságot azon három viszonyban vizsgáljuk, melyben nyilatkozik: először az egyéni szabadságot, másodsor a politikai szabadságot, harmadszor, a mi már nem annyira a szabadság köréhez tartozik, hanem a szabadságnak garantiája: az állam függetlenségét. Ezen három állapot szerint ítélni meg a szabadságot.

A mi az egyéni szabadságot illeti, mely e hazában jelenleg létezik, talán t. barátom is meg fogja engedni, hogy ez ellen nem lehet panasz. Mindenesetre, ha e tekintetben hazánk jelen helyzetét összehasonlítjuk hazánk 1848 előtti állapotával, nem lehet senki köztünk, kinek keble ne tágulna, ki szívét ne érezné dobogni örömeiben; szabadságok helyett szabadságot nyertünk, mely közös tulajdonunk, és e tekintetben a singuláris sokkal jobb a plurálisnál. Az egyéni szabadságnak nemlétezését tehát t. barátom bizonyosan nem fogja állítani.

A másik a politikai szabadság, a mennyiben az az ország dolgait illeti. Erre nézve, t. Ház, nem mondom, hogy ez éppen a szabadságnak maximuma, mert a szabadság maximuma egyáltalánvéve el nem érhető; de azt merem állítani és azt hiszem, a bal oldal sem

fogja tagadni, hogy ha politikai szabadságunkat, azaz azon befolyást, melyet a nemzet saját belügyeinek önkormányzására gyakorol, összehasonlítjuk azon politikai szabadsággal, melyet a nemzet 48 előtt élvezett, véleményem szerint szintén haladtunk. Én nem hiszem, hogy e t. Háznak másik oldala ezt kétségbe vonná. Valamint tehát az egyéni szabadságban, mely tulajdonképp csak most létezik — mert előbb privilégiumaink voltak, nem szabadságunk — csak úgy haladtunk a politikai szabadságban is.

Marad a harmadik: az ország függetlensége. Szükség, t. Ház, hogy erre nézve is tisztába jöjjünk. Nem theoria kérdése ez nálunk: ez a mi valóságos praxisunk.

A függetlenség olyan, t. Ház, mint a szabadság: általános függetlenség, a függetlenség ideálja, nem létezik. Nincs nemzet olyan helyzetben, hogy absolute független volna, s minden pillanatban, tekintet nélkül másokra, azt tehetné, a mit akar. Itt is csak aránylagos függetlenségről van szó, és erre nézve épen Bónis t. barátom úgy látszik vélekedni, hogy függetlenségünkől veszítettünk. A függetlenség nemzeteknél ugyanaz, a mi az egyénnél a szabadság; és valamint az egyén, mihelyt más egyénnel társaságba lép és valamely közös ezélnak elérése végett vele egyesül, szabadságának egy részéről lemond: úgy kétségkívül minden nemzet, mely más nemzetekkel összeköttetésbe lép, főleg állandó összeköttetésbe, szintén vesz valamit absolut függetlenségéből. De vajon ki állíthatja, ki állította valaha, hogy az egyén, ha másokkal bizonyos célok elérésére társaságba lép, ha bizonyos kötelezettségeket vállal magára, ez által szabadságáról mondott le? Hiszen ha ezt állítanék fel, nem az egyénnek szabadságát fogtuk volna biztosítani, hanem épen örökre való elnyomását. Mert az egyéni szabadságnak biztosítása csakis épen abban áll, hogy más,

vele hasonló állásban levő egyénekkel egyesül. És vajon, ha egy nemzet, meggyőződve arról, hogy függetlenségének és szabadságának biztosítására saját ereje bizonyos conjuncturák közt nem elegendő, ha ezt belátva, más nemzetekkel szövetségre, állandó szövetségre lép, ha ennek következtében valamint jogokat köt ki magának, úgy bizonyos köteleességeket is vállal magára: állít hatjuk-e, hogy függetlenségéről mondott le?

A függésnek mérlege nem az, hogy valamely nemzet bizonyos tárgyakra nézve maga nem határozhat, hanem az, vajon azon kérdések elhatározásában, melyek reá nézve fontosak, mily befolyással bír, és ott, a hol közös ügyei elhatározatnak, a másik fél, melylyel szövetségre lépett, nem gyakorol-e több jogot, mint ő? Ha több jogot gyakorol, akkor azon arányban, melyben a másik fél jogköre tágabb, csakugyan függetlenségéről mondott le. Ha nem tágabb, akkor nem mondott le függetlenségéről, csak hogy jogainak független gyakorlatára nézve más módokat állított föl. Mert, ha ezt nem fogadnék el, akkor azt kellene állítanunk, hogy elődeink, — a kik azon időszaktól, mikor a török veszély a hazát először fenyegetni kezdte, mindig arról gondoskodtak, hogy a trónra oly uralkodókat ültessenek, kik egyszersmind más országok uralkodói valának, hogy biztos szövetséget biztosítsanak magoknak, — akkor azt kellene állítanunk, hogy akkor, midőn e nemzet 1526-ban köztünk és a Lajtán-túli tartományok közt az állandó, felbontbatlan szövetséget először megkötötte, hogy akkor, midőn a sanctió pragmaticát alkottuk: függetlenségünk-ről mondottunk le. Valamint pedig ezt nem állítja senki, úgy abból, hogy e viszony újabb törvényes rendelkezéseink által egy bizonyos pontig szorosabbá lett, azt, hogy függetlenségünk csekélyebbé vált, következtetnünk szintén nem lehet, ha csak azon állítást jogaink

független gyakorlatának tényleges csonkításával nem bizonyíthatjuk be. És itt ismét appellálok Bónis Sámuel t. barátomra.

Többször hallottam itt többektől, hogy végre is hazánk ezentúl vérével és pénzével nem rendelkezhetik.

T. képviselőház! Nem látom át, mire alapíthatja valaki ezen állítást, holott kétségtelen, hogy egyes kérdésekben, mely kérdésekről eddig a magyar törvényhozás kizárólag maga határozott, ezentúl együtt fog ugyan határozni a Lajtán-túli tartományok delegációjával: de kérdem, nem fog-e határozni szintűgy, mint ők, nem fog-e határozni tökéletesen a paritás elveinek alapján, tökéletesen egyenlő joggal? És ha azon befolyásról szólnunk, melyet a magyar törvényhozás kizárólag a magyar nemzet vérére és pénzére gyakorolt előbb és gyakorolni fog ezentúl: én azt hiszem, itt is könnyű lesz megmutatni a haladást, melyet e tekintetben tettünk.

Igaz, hogy midőn előbbi időkben a 4 millió 600 nehány ezer forintnyi hadi adót megszavaztuk, azt nem a delegációban, hanem a magyar országgyűlésen tettük; de tagadom, hogy azon időben, midőn a külügyekre a magyar törvényhozásnak se direct, se indirect befolyása nem volt, midőn az összes kereskedelmi viszonyok elhatározására követelt jogunk csak abban állt, hogy országgyűlésről országgyűlésre sérelmeket halmoztunk fel, hogy akkor a magyar törvényhozás a pénzzel és vérrel inkább rendelkezett, mint most.

Mert, t. képviselőház, az újonczok megajánlásának joga úgyis kizárólag saját törvényhozásunk joga marad; ha pedig a dolgot practice vesszük: a nemzetek vérével és pénzével az rendelkezik, ki a külviszonyokat intézi és az országnak minden nemzetgazdasági viszonyait meghatározza. Már pedig én tagadom, hogy erre

nézve a magyar törvényhozás, legalább háromszáz év óta, annyi befolyást gyakorolt volna, mint jelenleg.

T. képviselőház! Kérem, ne tekintsék hiúságnak, hogy még egyszer fölszólaltam. Ha csak az forogna szóban, hogy előbbi beszédemben oly okokat hoztam fel, melyek a t. Házat meg nem győzték vagy egyáltalán hibásak: ennek nem volna semmi fontossága; de ha oly férfiak, kiket a haza tisztel, méltán tisztel, kik iránt polgártársaik bizalommal viseltetnek, e Ház körében azt nyilvánítják, hogy a szabadság, melyben e nemzet legfőbb kincsét látja, nem létezik: ez felfogásom szerint nagy fontosságú dolog.

Bónis Sámuel t. barátom említette beszédében a garantiák szükségét. Én, ki sok éven át politikai tanulmányokkal foglalkoztam és semmi kérdést nem tanulmányoztam annyira, mint az alkotmányos szabadság garantiáinak kérdését, végre azon meggyőződéshez jutottam, hogy az alkotmányos szabadságnak csak egy valóságos garantiája van: a nemzet önmaga, azon bizalom, melylyel a nemzet jogainak szentségéhez ragaszkodik, azon szívósság, melylyel alkotmányát minden veszélyek ellen védeni kész. Midőn az utolsó évtizedek alatt hazánk helyzete a legszomorúbb volt, én egy napig sem kételkedtem, nem kételkedtem pedig azért, mert láttam a nemzetnek ragaszkodását alkotmányához, mert meg voltam győződve, hogy épen ez a ragaszkodás, hogy épen ez a bizalom, melylyel a nemzet saját alkotmánya és annak jótékonyága iránt viseltetik, ki fogja vívni a győzedelmet.

Ha a szabadságból nem maradna egyéb, mint egy szó, nem kell megingatni a bizalmat ezen szó iránt, mert e szó maga meg fogja teremteni a valóságot magát.

Épen azért tartottam szükségesnek még egyszer föl-

szólni, hogy ez által alkalmat adjak t. barátainknak az ellenfélen arra, hogy állításaikat módosítsák.

Ha azon viszonyokat, melyek jelenleg léteznek, kielégítőnek nem találják, abban talán helyesen Ítélnék; ha azt találják, hogy a kormány kevesebbet tett, mint a mennyit tennie kellett volna, sőt lehetett volna, abban is helyesen Ítélnék talán, minden esetre teljes joguk van azt állítani; és ha azt állítják, sőt ha azt bebizonyítják is, abból sem következik veszély a hazára; mert nem az szükséges, hogy a nemzetnek egy bizonyos kormányhoz legyen bizalma, hanem hogy bizalma legyen azon alaphoz, melyen az a kormány áll. Mert ha ezen alap megingattatik, ha ez alap olyannak tekintetik, melyet minden veszély és megtámadás ellen megvédeni nem kötelességünk: akkor meg van ingatva egész jövőnk alapja is.

Minapi alkalommal egyszer azt mondá Perczel Mór t. barátom, hogy mindazon szabadság, melyet élvezünk, s egyáltalában egész jelen helyzetünk nem egyeseknek műve, hanem a nemzeté, hogy nem egyesek, hanem a nemzet, azon egész nemzedék, mely 1825 óta a közdolgokban részt vett, dolgozott e viszonyok megállapításán. Ez tökéletesen áll. A mit mi jelenleg élvezünk, és a mi, ha nem is teljesen kielégítő, de meggyőződésem szerint sok: nem egyesek műve, nem egyes embereké, nem egyes párté, műve ez valamennyiünknek, műve mindazoknak, kik 80 év óta fáradtak, dolgoztak, vérezttek, áldoztak, hogy a nemzetnek ezen helyzetét kivívják.

És mintán ezen állapot nem mint egyes párt működésének eredménye, hanem mint eredménye az egész nemzet törekvésének, mint eredménye egy egész nemzedék erényeinek, mint eredménye számtalan áldozatoknak, létre jött: csakugyan nem fekszik a nemzet érdekében, hogy erről kevéséivé szóljunk. Térjenek

el nézeteink mindenben, de ne azon alapra nézve, melynél jövőnk számára más nem található. Építünk reá, mindenik saját terve szerint; vitatkozunk egyes kérdések fölött; de az alapot meg ne ingassuk. Ez alap pedig meg van ingatva azon pillanatban, melyben a magyar nemzet egyszer azon kezd kétkedni, hogy szabad, — melyben csak lehetőknek gondolja, hogy valaha más lehetne, mint szabad.

XV.

A GÖRÖG-KELETI VÁLLÁSIJÁÉRÓL SZÓLÓ TÖRVÉNYJAVASLAT ÜGYÉBEN.

Hét beszéd.

1.

Röviden csak azon indokokat akarom előadni, melyek a ministeriumot arra bírták, hogy habár számtalan nagy fontosságú és sürgős kérdésekkel van elfoglalva, mégis ezen ügyben már most kívánt törvényjavaslatot terjeszteni a t. Ház elé. Az 1848-iki XX. t.-cz. minden, az országba bevett vallás tökéletes egyenlőségét és a köztök létező viszonyosságot állította fel elvül. A 8. szakaszban biztosította a hon görögkeleti polgárainak jogát egyházi és iskolai ügyeiknek autonóm rendezésére nézve, egyszersmind e célból egy egyházi congressus összehívását rendelte el, meghatározván az összehívásnak módját és a tartandó egyházi congressus alakját. A nemsokára azután közbejött események következtében a törvénynek ezen rendelete nem volt teljesíthető, és így történt, hogy azon nagyfontosságú változások, melyek a görög-keleti egyház körében híveinek megegyezésével történtek, jelesen a görög keleti egyház román és szerb nemzetű híveinek egymástól való elválása és egy külön

román metropoliának felállítása, oly egyházi gyülekezetben határozatok el, mely formájára nézve az 1848-iki törvény rendeleteinek meg nem felel, és hogy e miatt a görög-keleti metropoliának kettőre való tetteges elválasztásának törvénykönyvünkben semmi nyomát nem találjuk. Ezen hiányt pótolnunk kell, és azért a ministerium szükségesnek tartotta egy oly törvényjavaslatot terjeszteni a t. Ház elé, melyben azon egyházi gyülekezet, melyben a két metropoliának elválasztása elhatározott, a mennyiben a formára nézve az 1848-iki törvénynek nem felel meg, utólag törvényesíttessék, hogy az újabban felállított román metropolia törvénybe igtattassék, hogy miután 1848-ban a törvényhozás csak egy görög-keleti metropoliát ismer s csak ezen egy részére biztosította az autonómiát, mostan, miután a metropolia ketté vált, a két metropolia mindegyikének autonómiája és egymás iránti koordináltsága külön biztosíttassék és egyszersmind meghatározotassanak azon módok, melyek szerint ezen külön metropoliák egyházi gyülekezetei első esetben össze lesznek hívandók. Végre, hogy azon jogi kérdések elhatározására, melyek a két metropoliának elválasztása következtében támadtak, a törvényes bíróság a törvényhozás által határozotassék meg, magától értetődvén, hogy alkotmányos országban jogi kérdéseket elhatározni közigazgatási úton nem lehet, s hogy ennél fogva a törvényhozásnak gondoskodni kell egy rendes bíróról, ki e kérdések fölött határoz.

A cél, a melyet a kormány e tekintetben e törvény indítványozásánál szem előtt tartott, és a melyre nézve, teljes meggyőződéseim szerint, a Ház vele megegyezik, először az volt, hogy miután a görög-keleti egyházhoz tartozó polgártársaink czélszerűnek tartották egymástól elválni, mindazon viták és súrlódások, melyek a görög-keleti metropolia eljárásának következtében magokat

előadhatnák, a lehetőségig kikerültessenek és mentül gyorsabban elintéztethessenek, mert kétségtelenül az ország érdekében fekszik, hogy minden oly kérdések, melyek nagyszámú polgárok közt izgatásnak és egyenetlenségnek anyagai lehetnek, eltávolíttassanak.

Második czélja és feladata a kormánynak, és kétségen kívül a háznak is, e törvénynek alkotásánál az, hogy, miután az 1848-iki törvény, mely e hon görögkeleti egyházú polgárainak egyházi és iskolai ügyekben teljes autonómiáját biztosította, csak egy keleti egyházzól szólt, ezen autonómia az egymástól különvált metropoliák mindegyikének biztosíttassák, s így az, mi az 1848-iki törvényhozásnak szándéka volt, világosan kifejeztessék, annyival inkább, mert alig ismerek valamit, mi inkább az ország érdekében fekszik, mint az, hogy az országban létező minden vallásfelekezetek teljes autonómiája biztosíttassák. Először azért, mert alkotmányos országban a dolgok természete kívánja, hogy valamint más viszonyok, úgy azok is, melyek minden polgár kedélyét igen közelről érdeklik, azaz vallási viszonyai, épen úgy a szabadság alapján rendeztessenek. Másodsor azért, mert az 1848-iki törvény minden vallásfelekezetek teljes egyenlőségét és viszonyosságát állította fel alapelvül, az egyenlőséget és viszonyosságot pedig practice máskép életbe léptetni nem lehet, mint minden vallásfelekezet teljes vallásszabadsága által. Harmadsor, mert a mennyiben az államnak szintén biztosítékokra van szüksége arra nézve, hogy az egyházi autonómiának színe alatt az államnak jogköre meg ne szoríttassék, az állam ezen biztosítást feltalálja először legfőbb felügyeleti jogában, másodsor — meggyőződésem szerint — még inkább abban, hogy az autonóm egyházak mindegyikének körében az egyes polgárok befolyást gyakorolnak s ezáltal önmagok gon-

doskodhatnak arról, hogy az ország alkotmányos jogai egyes egyházak érdekeinek túl terjesztése által meg ne szőri itassanak.

Fölöslegesnek tartom jelenleg a törvényjavaslat egyes pontjainak bővebb indokolásába ereszkedni; a mennyiben ellenök észrevételek fognának tétetni, főtartom magamnak, hogy azokra az egyes pontok tárgyalásánál válaszoljak.

2.

Nem ereszkedem az előttem szólónak motívumaiba; csak azt nyilatkoztatom ki, hogy a kormánynak, és úgy hiszem, e részben mondhatom, a t. Háznak is, szándéka a törvény ezen szakaszánál nem más, mint az, hogy a románok számára felállított metropolia önálló legyen, ne subordinált. Ha tehát valakit megnyugtat az, hogy az egyenjogú szó helyett a eoordinált szó vétessék fel, az ellen semmi kifogásom, annál kevésbé, mert ezen egész törvénynek feladata éppen az, hogy megnyugtatólag hasson.

3.

Kérem a t. Házat, ne menjünk tárgyalásainkban egészen más térre, mint a melyen állunk.

A törvényjavaslatnak 3-ik §-a világosan kifejezi a congressusoknak, azaz egyházi gyülekezeteknek teendőit, tágasan biztosítva az egyes vallásfelekezeteknek teljes autonómiáját, de kijelölve egyszersmind annak körét úgy, hogy minden oly tárgy, mely nem iskolai s egyházi ügyeiket illeti, a congressusba nem vonható. Ha tehát megnyugvását találja valaki abban, hogy ezen congressusok nemzeti congressusoknak neveztessenek,

én abban nem látok semmit, mi az ország érdekeit veszélyeztetné.

A szerbek egyházi gyülekezetét azért nevezem nemzeti congressusnak, mert ezen név az, mely Magyarországon ezen egyház gyülekezeteire nézve mindig használtatott. Mivel pedig a magyar törvényhozás ezen törvénynél is az egyenjogúság elvéből indult ki, épen azért ugyanezen szót akartam használni a román congressusra is, mely szó itt is csak azt jelentheti, mit az a szerbek congressusánál kifejez.

Azt hiszem tehát, legjobb volna, ha tanácskozásunkban mindent mellőzve, mi oda nem tartozik, egyszerűen azon kérdés felett szavaznánk, vajon e szó: «nemzeti» felvétessék-e a szerkezetbe?

Világosan kimondom újra, hogy a »nemzeti« szót azért használtam, és azért használhattam meggyőződésem szerint veszély nélkül, mert a harmadik szakaszban oly világosan kijelölve láttam a congressusnak hatáskörét, hogy akármiképp neveztessek is, ezen §. értelmén túl terjednie nem lehet.

4.

A központi bizottság szerkezete ellen azon egy kifogás volt, hogy belőle a román congressusnál a »nemzeti*« szó kimaradt; méltóztassék tehát elfogadni azon szerkezetet, melyet az egyes osztályok ajánlottak, és így a »görög-román egyházi gyülekezet« mellé méltóztassanak még oda tenni: »nemzeti«.

Ennek annyival inkább úgy kell maradnia, mert az indok, mely a t. Házat arra bírta, hogy a »nemzet« szót a congressus címezésénél használja, az volt, hogy a t. Ház a legtökéletesebb egyenjogúság elvéből akart

kiindulni; ugyanazon kifejezést kell tehát alkalmazni a románnál is, mely ott használtatik, hol a szerb congressusról van szó. Ezt pedig csak úgy érhetjük el, ha a »nemzeti« szót fölveszszük a központi bizottság szerkezetébe.

A két szerkezet közötti különbséget akarom megmagyarázni. Azon szerkezetben, melyet a ministerium bátorkodott az osztályok elé terjeszteni, az van kimondva, hogy az ily módon összehívandó mindkét congressus legelső feladata lesz a congressus szervezetét ő felsége jóváhagyása mellett megállapítani. Az van tehát kimondva e szerkezetben, hogy a congressusnak legelső teendője lesz ugyan tanácskozni a fölött, vajon a mostani szervezetet ezentúl is meg akarják-e tartani vagy más szervezetet akarnak-e felállítani, de ezen kívül folyó egyházi és iskolai ügyeikről már ezen első congressus tanácskozhatnak. Ez következik a ministeri szerkezetből. Az osztályok által ajánlott szerkezet szerint ezen első congressus nem tanácskozhatnék semmi más fölött, csak a szervezet fölött, és ha a congressus a szervezet fölött határozott, kénytelen a nélkül, hogy akármi más iskolai és egyházi ügyről szólhatna, szétmenni, és a megállapított szervezet szerint új congressus összehívását szorgalmazni. Én részemről úgy vagyok meggyőződve, hogy a ministerium által ajánlott szerkezet inkább megfelel a célnak, annyival inkább, mert azon szerkezet, mely a szerb congressusra nézve felállított, ugyanaz, mely régenten volt. Feltehető tehát, hogy a szerbek talán semmi változtatást sem fognak tenni a szervezetre nézve, hanem azt fogják mondani, hogy megtartják. Át nem látom tehát, miért kellene

az első congressust a nélkül, hogy más valami fölött tanácskozhatnék, szétküldeni és azután ismét újat hívni össze. Én tehát bátor vagyok a ministeri javaslatot a t. Ház figyelmébe ajánlani.

6.

Azt hiszem, meg fogom könnyíteni a discussiót, ha röviden előadom azon álláspontot, melyből ezen szakznak alkotásánál kiindultam.

A két metropolianak elválása a dolgok természeténél fogva — mert az elválás az egyes községekben is megtörténik — igen sok jogi kérdést fog maga után vonni, így a templomi vagyon és templom épületének tulajdonára és mindenféle alapítványok tulajdonára nézve. Ezen kérdéseket a dolgok természeténél fogva administratív úton, mint eddig történt, eldönteni nem lehet, mert ez az alkotmányos ország alapelveivel ellenkezik. Itt tehát bíróságot kell felállítani, hogy Ítéljen azon kérdésekről, melyek ámbár az egész hitfelekezetek közt forognak fön, mégis épen úgy jogi kérdések, mint más kérdések, Ítéljen pedig felfogásom szerint — ezt már mellékesen jegyzem meg — nem méltányosság, hanem jog szerint. Megérintem még, hogy a méltányosság szót nem szeretném megemlíteni, midőn hirői Ítéletről van szó. Kell tehát bírót kijelölni, ki ezen ügyekről Ítélni fog.

E tekintetben két szempontot kell szem előtt tartanunk; először azt, hogy csakugyan az országnak érdekében fekszik, hogy ezen kérdések ne húzódjának évekig, hanem keresztülvitelük lehetőleg hamar eszközöltessék és ne csináljunk belőlük harmincz évig tartó juris pereket; másik érdek az, hogy föltötte rövid és sommás

procedúra ne legyen belőle minden appelláta nélkül, nehogy ezen kérdések, melyek az actorra és incattusra nézve igen nagy fontossággal bírnak, csak úgy egyszerűen intéztessenek el. Így tehát közéletet kell választani. A rendes bíróságot tehát, mint azt némely képviselő úr által benyújtott módosítvány magában foglalja, a ministerium nem tartotta célirányosnak. Mert mi a rendes bíróság? A rendes bíróság: a megyei sedria. Már pedig minden oly megyében, hol ilyféle kérdések előfordulhatnak, a dolgok természeténél fogva mind a két nemzetiség képviselve van; annál fogva minden ily egyes kérdés eldöntése conflictusra adna alkalmat. E tekintetnél fogva nem indítványoztuk a rendes bíróságot, hanem indítványoztunk első fórumul delegált bíróságot, a felebbezések azonban az ország legmagasabb fórumához, azaz a hétszemélyes táblához fognak vitetni.

Ha tehát méltóztatnak beleegyezni, minden résznek megnyugtatására legjobb volna az, ha a tisztelt Ház mindjárt kijelölné azon fórumot, melyet egyszer mindenkorra delegál, ha például a törvényben kimondaná, hogy első fórumon a királyi tábla bizonyos számú tagjai fognak Ítélni, és innen történik az appelláta. Ez volna a legcélszerűbb.

7.

Előre is kijelentem, hogy indítványomnak azon szövegését, melyet Horváth Lajos és társai beadtak, elfogadom, ellenben Nyáry Pál t. barátom indítványát nem fogadhatom el, mert meggyőződésem szerint a törvényhozásnak kötelessége oltalmazni minden jogot s minden érdeket, s éppen azért volt szükséges a tör-

vényjavaslathoz ezen szakaszt hozzáadni azon jogok oltalmazására és biztosítására, melyeket a görög-keleti egyházhoz tartozó se nem román, se nem szerb polgárok előbb is gyakoroltak. Ez tökéletesen félre van értve. Nem létező viszonyoknak törvényt csinálni, s felszólítani ez által mintegy a görög-keleti egyháznak egyes nemzetiségű tagjait, hogy az egyháztól ők is elváljanak, mit még eddig nem tettek: ezt nem tartom szükségesnek, mert hiszen utoljára, ha kívánni fogják, a maga útján, ép úgy, mint a maga idejében a románok a szerbektől elváltak, később a görögök is elválhatnak a szerbektől és a románoktól; a Ház elé fog jönni kívánságuk s ezen új egyháznak constituálása; és meg vagyok győződve, hogy a Ház akkor ebbe bele fog ereszkedni és a dolgot úgy fogja elintézni, mint most a szerb és román egyház elválását elintézte. Én tehát azért nem fogadom el az indítványt, mert jelenleg nem tartom szükségesnek.

XVI.

A DOHÁNYJÖVEDÉKI TÖRVÉNYJAVASLATRÓL.

A véleménykülönbség, mely köztünk létezik, abban áll, hogy valamennyien megegyezünk arra nézve, hogy a dohány-monopólium már csak azért is, mert általán véve népszerűtlen adó, és mert népszerűtlen adónak behajtása sokkal több nehézséggel jár, ezen adó nemének megszüntetése kívánatos; a különbség köztünk csak abban áll, hogy a 7. és 9. osztály már most ki akarja mondani a határidőt praecisióval, mikor kell ezen monopóliumnak megszűnni, mi pedig abban a nézetben vagyunk, hogy ezen határidőt jelenleg positivitással bizonyosan megmondani nem lehet. Erre reducálható a köztünk lévő véleménykülönbség, és nem másra. Minden adó teher; ennél fogva minden tehernek, minden adónak könnyítése, lejobb szállítása kétségenkívül nemcsak fő jogai közé tartozik a törvényhozásnak, hanem tartozik kötelességei közé is. Mert, azt hiszem, a törvényhozásnak nincs egy-egy szentebb kötelessége, mint könnyíteni a polgárok terhein. Ennek csak egy határa van: az államszükség. Az adókra nézve tehát a törvényhozásnak kettős kötelessége van: először gondoskodnia kell az ország, az állam szükségéről, másodszer gondoskodnia kell arról, hogy ezen szüksé-

gek oly módon láttassanak el, hogy az egyes polgárok-
nak legkevésbé se válják terhökre. Mert ugyanazon
adómenyiség, a mint egy vagy más tárgyra vetetett
ki, terheli a polgárokat, terheli inkább igazságtalanul,
sőt a tőkére vetheti az adóztatást, melyet csak a jöve-
delmektől szabad vonni.

Ha tehát fix, bizonyos és ismeretes előttünk az adó-
nak szüksége, ha más részről terhesnek tartjuk a
dohány-monopóliumból bejövő jövedelmeket; akkor
kétségenkívül gondoskodnunk kell arról, hogy ezen
monopólium oly hamar szűnjék meg, a mint csak
lehet.

De előbb meg kell győződnünk arról, vajon ezen
monopóliumból várható, és biztosan várható jövedelem
pótolható-e oly eszközök által, melyek a haza polgárait
nem rónak még nagyobb terheket, mint azok, melyeket
már alig viselhet el?

Én azt hiszem, csak így érthette Kautz Gyula tisz-
telt barátom azt, a mit e Ház bal oldaláról mondott,
hogy t. i., ha a dohány-monopólium más adónemek által
pótoltatnék, ezeket a Ház másik oldala szintén ellenezni
fogná. Kétségenkívül azt értette, hogy azon esetre, ha
ezen adók a haza polgárait még nagyobb, még súlyo-
sabb terheket rónának, olyan terheket, melyeknek
magára vétele nem az egyesek akaratától függ, mint
a dohányzásnál, hanem melyek az egyesre rovatnának
akaratán kívül, hogy ezen esetben az ellenzék az ilyféle
adót még lelkesebben fogná ellenezni; és én sokkal
inkább tisztelem a bal oldalt, semhogy erről meg nem
volnék győződve.

Meg vagyok győződve, hogy a t. Ház minden tagja,
tán kivétel nélkül, a dohány-monopólium megszünteté-
sét óhajtja; ebben tehát egy véleményen vagyunk vala-
mennyen. Más részről meg vagyok győződve arról is,

hogy a baloldal a dohány-monopóliumot csak azon esetre fogja megszüntetni akarni, ha meggyőződött, hogy a mely adónemek által a dohány-monopólium pótoltatni fog, a haza polgárait kevesebb terhet rónak, mint az, mely alatt a dohány-monopólium következtében sínlünk.

De mi által fog erről meggyőződést szerezni? Tisztán csak a minister jelentése által nem, mert az annyira complicált és nehéz kérdés, hogy arra a jelen pillanatban maga a minister — bármennyire tisztelem t. barátomat, a pénzügyministert — a jelen pillanatban felelni képes nem lesz, hogy a dohány-monopóliumból bejövő 9 millió bevételt minő módon lehet pótolni a nélkül, hogy azon új terhek még súlyosabbakká ne váljanak az egyes polgárookra, mint a dohány-monopólium.

Ezt tehát csak enquéte által lehet tisztába hozni.

Miután a dohány-monopólium megszüntetésére nézve a bal oldal nézetei is csak feltételesek, a bal oldal is csak azon esetre akarja megszüntetni a dohány-monopóliumot, ha azon adók, melyek által a dohány-monopólium pótoltatni fog, kevesebb súlylyal járnak, mint a monopólium; miután, mondom, a bal oldal nézete is csak feltételes: mielőtt határoznánk, nekünk tisztába kell jönnünk, mi módon fogjuk pótolni a dohány-monopólium megszüntetéséből támadó adócsökkenést? Én tehát azt hiszem, hogy a dohány-monopólium megszüntetésének határnapját csak az enquéte után fogjuk kimondhatni, nem pedig előtte; mert absolute lehetetlen kimondani és meghatározni azt, hogy 6 vagy 9 hónap, vagy nem bánom, egy év alatt annyira tisztába fog hozatni azon kérdés, hol kilencz millióról van szó, hogy akármicsoda pénzügyminister becsülettel a Ház elé tudjon lépni biztos tervvel.

Én tehát, méltóztassanak megbocsátani, azon meggyőződésben vagyok, hogy tulajdonképen, ha elhagyva a bizonyos határnap kijelölését, azt mondjuk, hogy kívánatosnak tartván a dohány-monopólium megszüntetését, ezen kérdésnek tisztába hozatalára enquétet fogunk elrendelni, abban megegyezünk, mert nézetem szerint a Ház mindkét oldala, mindkét része véleményének tökéletesen eleget teszünk.

XVII.

AZ EGYHÁZAK ÉS A FELEKEZETI ISKOLÁK SEGÉLYEZÉSE ÜGYÉBEN.

A kis-jenői kerület t. képviselője interpellatiót intézett a kormányhoz: szándékozik-e a kormány az 1848-iki XX. t.-cz. 3. szakaszának folytán, az illető hitfelekezeteket meghallgatván, az egyházak- és iskoláknak az állam részéről való segélyezése tárgyában kimerítő törvényjavaslatot előterjeszteni?

Megengedi a t. Ház, hogy mintán az interpelláció két tárgyra vonatkozik, t. i. először a különböző egyházak egyházi, másodsor azoknak iskolai szükségéik céljából való segélyezésére: én a két tárgyat egymástól elválasztom, s először csak az egyházak segélyezéséről szólok.

Igen t. barátom interpellációjában hivatkozik az 1848. XX. t.-cz. 3. szakaszára; de legyen szabad megemlítenem, hogy interpellációjának tartalma eme t.-cz. tartalmával nem egyezik meg, miután t. barátom a különböző egyházak segélyezésére szólította fel a kormányt, az 1848. XX. t.-cz. 3. szakasz pedig egészen mást foglal magában. E harmadik szakasz tudniillik világos szókkal ezt mondja: Minden bevett vallásfelekezetek egyházi és iskolai szükségéi közálladalmi költségek által fedeztessenek. Itt tehát nem egyedül segélyezésről van szó, hanem ezen költségeknek az állam által való teljes fedezéséről.

A mi t. barátom kérdését illeti, szándékozik-e a kormány az egyházak segélyezésére nézve kimerítő törvényjavaslatot a Ház elé terjeszteni: én azt hiszem, hogy magának a segélyezés szónak értelme egy kimerítő és részletes törvény alkotását bizonyos tekintetben kizárja. Az egyházak segélyezése csak budget útján, azaz oly módon történhetik, hogy a kormány az egyes egyházak segélyezésére, a mennyiben ennek szükségét látja, egy évre bizonyos összeget indítványoz. Ez azon út, melyet a kormány követett, midőn, a mennyiben a kincstárnak megszorult állapota engedte, budgetjébe az egyes egyházaknak ily módon való segélyezésére bizonyos összeget vett fel, melyek, ha nem oly nagyok is, hogy az egyes egyházak szükségait teljesen pótolhatnák, legalább bizonyítják azt, hogy a kormány, a mennyire az ország finaciális állapota engedi, az országnak 1848-ban tett Ígérését a lehetőségig törekszik beváltani.

A mennyiben a tett interpellatió által azon kérdés intéztetett a kormányhoz: szándékozik-e még e törvényhozásnak jelen folyama alatt kimerítő törvényjavaslatot terjeszteni a Ház elé, mely által az szabályoztassék, hogy az ország pénztára minden egyes egyháznak egyházi szükségait teljesen fedezze, arra nézve bátor vagyok kijelenteni, hogy a kormánynak ily törvényjavaslat előterjesztése nincs szándékában és nem is lehet, mivel a jelen körülmények közt ezt sem az ország finaciális állapota nem engedi, sem a kellő előkészületek, melyek e kérdés tisztába hozatalára szükségesek volnának, nem léteznek. Mert ha az ország minden egyes egyháznak egyházi szükségai fedezését magára akarná vállalni, akkor mindenekelőtt ezen szükségek teljes ismerete lenne szükséges; már pedig a jelen pillanatban, azon elveknél fogva, melyeket több egyház legfőbb kincseként őriz, azaz az egyházi autó-

nomia elveinél fogva, a kormány jelenleg nincs azon helyzetben, hogy magának az egyes egyházak jövedelméről és szükségéről oly tudomást szerezhessen, mely egy, a Ház elé terjesztendő törvényjavaslat alapjául szolgálhatna.

Ennyi az, a mennyit t. barátom interpellációjának azon részére válaszolnom kellett, mely az egyházak segélyezését illeti.

Interpellációjának másik részére, mely különböző egyházi felekezetek iskoláinak szükségét illeti, s így a népnevelés kérdésével áll összeköttetésben, ezen, tárgyánál fogva oly nagyfontosságú interpellációra nem adhatok jobb választ, mint midőn ezennel a népiskolai tanintézetek ügyében a kormány által készített törvényjavaslatot a Ház asztalára tisztelettel leteszem.

Nem foglalja ezen törvényjavaslat magában az összes népoktatási kérdést, melynek egyik legfontosabb ága a felsőbb nevelés, a középtanodák rendszere, mi egy későbbi törvényjavaslatnak tartatott fenn; de magában foglalja azon intézkedéseket, melyeket arra, hogy hazánkban a népnevelés végre egy, az ország állapotához méltó állást foglaljon el, szükségesnek tartok. S miután ezt épen a közoktatásra szükségesnek tartom: ezen része az, melynek megállapítása a nemzet legnagyobb részének leginkább érdekében fekszik; s miután valamint alkotmányunk alapja demokratikus, úgy összes közoktatásunknak alapját is a népnevelésben kell keresnünk: azt hiszem, ez minden esetre az első lépés, melyet ezen pályán tenni kell.

Szükségtelennek tartom, hogy a tisztelt Házat ezen törvényjavaslatnak vagy inkább tárgyának fontosságára figyelmessé tegyem.

Fölfogásom szerint, ha fontos, hogy tökéletesbített közlekedési eszközök által ezen haza anyagi érdekeiről

gondoskodjunk; nemkevésbé fontos, hogy gondoskodjunk azon közlekedési eszközökről is, melyeken az eszmék közlekedhetnek. Ilyeneket pedig csak az iskola által építhetünk. Mai időben teljes meggyőződésem szerint minden áldozat, melyet az anyagi célok előmozdítására teszünk, közlekedési eszközeink megjavítása, pénzügyi viszonyainkat szabályozó törvények, mind nem fognak célhoz vezetni, még az anyagi érdekek terén sem, ha nem gondoskodunk mindenekelőtt a népnek értelmi neveléséről. A népnek értelmi emelésében fekszik legbenső meggyőződésem szerint ezen haza egész jövője. Ettől függ, hogy nemzetünk, mely ezen földet vitézsége által fegyverrel foglalta el, azt értelmisége által megtartsa. Most Európának ezen helyén más nemzetnek, mint valóban civilizált nemzetnek, nincs helye.

Nem akarok szólni a törvény tárgyának fontosságáról; de engedje meg a t. Ház, hogy annak sürgőségéről szóljak egy pár szót. Sürgető szükségnek tartom, hogy a t. Ház ezen javaslat fölött minél előbb határozzon. Először azért, mert ne feledjük el, hogy ezen hazában két millió ötszáz ezer iskolaköteles gyermek van, s hogy az sem mellékes kérdés, vajon ezen két millió ötszáz ezer gyermek nevelése egy évvel előbb vagy később kezdetik-e meg? Másodszor azért, mert bármily roppant a felelősség érzete, mely rajtam fekszik, miután a népnevelés vezetése reám van bízva, én kötelességemet teljesíteni nem vagyok képe3, ha a törvényhozás ki nem mond bizonyos elveket, melyek a népnevelés alapját képezik. Ilyen például az iskolakötelezettség, ilyenek azon eszközök, melyek által az iskolamesterek ellátásáról s műveltetéséről gondoskodnunk kell. Harmadszor végre teljes őszinteséggel be kell vallanom, hogy megváltozott viszonyaink épen a népoktatás terén nemcsak haladást nem idéztek elő, hanem egyes esetekben

visszalépést okoztak. Az előbbi abszolút rendszer alatt nem lévén törvény, s az, hogy törvény nem létezik, senkit abban, a mit tett, nem akadályozván, az egyes megyékben a szolgabírák és megyefőnökök az iskolakötelezettséget törvényként kimondották, és azon szülőket, kik gyermekeiket iskolába nem küldék, bizonyos bírságra ítélték el, úgyszintén rá octroyálták az egyes községekre az összegeket, melyeket ők az iskolamesternek fizetni tartoznak, vagy azon munkát, mely szükséges arra, hogy iskolaépületek állíttassanak fel. Mi, mint az országnak alkotmányos kormánya, csak ott és annyiban rendelkezhetünk, a mennyiben a törvény arra jogosít. És így mindaddig, míg törvény nem létezik, sem az egyes szülőket arra, hogy gyermekeiket iskolába küldjék, sem az egyes községeket arra, hogy iskolamestereiket ellássák vagy iskolaépületeket állítsanak fel, nem kényszeríthetjük. Ennek folytán biztossá tehetem a t. Ház, hogy több helyen, mint én hittem, az iskolába járó gyermekek száma nemcsak nem növekedett, sőt megfogyott; és minden, a mi ezen bajoknak elhárítására részint a népnevelési egyletek alakítása, részint hírlapok útján eszközöltetett, nem vezethet ezélhoz, ha a kormány, midőn a népnevelés érdekében rendelkezik, nem támaszkodhatik törvényre.

Megengedi tehát a t. Ház, hogy midőn ezen törvényjavaslatot asztalára leteszem, egyszersmind azon kérelmet fejezzem ki, hogy bármennyire el van foglalva a t. Ház más nagyfontosságú tárgyakkal, ezen törvényjavaslatot minél előbb tárgyalás alá venni méltóztassanak, mert teljes meggyőződésem szerint az 1848-iki törvények valóban biztosítva, valóban végrehajtva csak azon napon lesznek, melyen a t. Ház a népnevelésről gondoskodott.

XVIII.

A VALLÁSI JOGEGYENLŐSÉG ÜGYÉBEN.

Biharmegye berettyó-újfalusi kerületének t. képviselője nyilatkozatra hívta fel a kormányt a felől, szándékozik-e ezen ülészak alatt az 1848-iki XX. t.-cikkely értelmében egy a vallási jogegyenlőség szent elvének életet adó törvényjavaslatot az országgyűlés elé terjeszteni?«

Nem osztozhatom azon nézetekben, melyekkel t. képviselőtársam ezen felszólalását indokolta.

Én részemről, habár az 1848-iki XX. t.-cikkely rendeletének azon részében, melynél a teljes jogegyenlőséget csak a törvény léptetheti életbe, a teljes jogegyenlőség még nincs létesítve: a vallások közt létező viszonyokat nem tekinthetem olyanoknak, melyek a méltányosság és közérzület valóságos botránkoztatására szolgálnának. Én nem hiszem, hogy ezen állapot az egy haza polgárai közt a meghasonlás és gyűlölség magvait hintené el.

Megengedem: lehetnek, sőt tán vannak is némelyek, kik abban, hogy vallás tekintetében, mint más tekintetekben is, az 1848-iki törvények minden céljai még nem létesíthettek tökéletesen, izgatás anyagát keresik. Meglehet, vannak egyesek, kik ezen állapotjainkat is arra használják fel, hogy e haza polgárai

közt a gyűlölség magvait hintsék el. De én meg vagyok győződve, hogy e hon polgárainak keble, bármely vallásfelekezethez tartozzanak is, nem azon talaj, melyen a gyűlölségnek magvai ki fognának kelni; hogy e nemzet, mely még akkor is, mikor külső befolyások következtében vallási kérdésekért fegyverben állott, soha nem feledkezett meg arról, hogy különböző egyházakban csak az egy hazára kéri Isten áldását; hogy ezen nemzet, mely oly korszakban, midőn a vallás következtében Európának majdnem minden népei ketté váltak, egységének érzetét soha nem vesztette el; hogy ezen nemzet azért, mert az 1848-iki t.-ezikben kimondott jogegyenlőség mindeddig nincs tökéletesen létesítve, egymást gyűlölni, egymástól elválni fogna: nem hihetem.

De ha az indokolásra nézve t. képviselőtársunkkal egyet nem érthetek, tökéletesen egyetértek vele arra nézve, hogy vallási kérdéseinknek törvényhozásilag való teljes befejezésénél alig ismerek fontosabb feladatot. Feladatunk ez azért, mert először az 1848-iki XX. törvény ezt világosan rendeli; feladatunk azért, mert a vallások tökéletes egyenjogúságának életbe léptetése szükséges következménye azon elveknek, melyeken 1848 óta egész alkotmányunk alapozik; szükséges következménye helyzetünknek, mert oly országban, melynek alkotmánya az egyenjogúság elvére alapított, még a legegyszerűbb logikával sem fér össze, hogy azon viszonyok, melyek minden egyes polgárt legközelebről érdekelnek, ne az egyenlőség elve szerint intéztessenek el; és oly országban, hol az alkotmányos államnak minden biztosítékai megvannak, hol sajtószabadság létezik, egyes vallásoknak uralkodása ne ezen vallásoknak szolgáljon javára, hanem azokat csak örökkévaló és pedig ellenállhatlan megtámadásoknak tegye ki.

Meggyőződésem szerint tehát érdekében fekszik az

országnak, hogy az 1848-iki törvény elvei minden következtéseikben minél előbb létesíttessenek; érdekében fekszik a haza minden egyes polgárának, hogy az, mi köztünk súrlódásokra adhatna alkalmat, mentül előbb eltávolíttassák, s érdekében fekszik minden egyes vallásfelekezetnek: és e tekintetben biztossá tehetem a t. Házat, hogy a katolikusok épen nem képeznek kivételt; mert ők azt, a mit t. képviselő úr a katolikus vallás uralkodásának méltóztatott nevezni, inkább oly állapotnak tekintik, melyben a katolikus vallás az őt megillető szabadságot nem élvezheti.

Hogy azonban, bár ez a kormánynak szintűgy, valamint kétségkívül a t. Háznak nézete, az 1848-iki törvény által kimondott jogegyenlőség még eddig létesítve nincs, ennek két oka van.

Az első: rendkívüli helyzetünk, melynél fogva a törvényhozás, midőn a legszükségesebb és elhalaszthatatlanabb teendőkkel el van halmozva, néha azon szomorú kénytelenségbe jut, hogy oly tárgyakat is, melyeknek hasznosságáról, sőt valóságos szükségéről meg vagyunk győződve, megoldani nem áll hatalmában, mert az idő hiányzik. És a t. képviselő úr, ha azon tárgyakat méltóztatnék tekintetbe venni, melyekkel eddig törvényhozásunk foglalkozott, azon ügyeket, melyek most tanácskozásaink tárgyát képezik, és azokat, melyeknek mint előlegeseknek tárgyalása határozat által a törvényhozásnak kötelességévé tétetett: maga a t. képviselő úr talán nem egészen a cultusministeriumot fogná felelőssé tenni, hogy a vallási kérdések eddig nem oldattak meg.

De a másik ok, miért ezen kérdések megoldása még eddig meg sem kísértethetett, csakugyan a ministerium nézeteiben és azon álláspontban fekszik, melyet az minden vallási kérdésekben elfoglalni szándékozik.

Meggyőződésem szerint a természetes állás, melyet az államnak és a törvényhozásnak a különböző vallásfelekezetek irányában el kell foglalnia, nem a közöny; azon morális elvek, melyek az államnak alapjait képezik, s melyekben a polgárok milliói megnyugvásukat keresik és találják, a törvényhozás előtt soha nem lehetnek közönyösek. Tehát nem a különböző vallások irányában alkalmazott közöny a törvényhozásnak és kormányának feladata; nem ez azon szempont, melyből a vallási kérdéseket tárgyalnunk kell: hanem az egyenlő tisztelet minden vallás irányában; belátása annak, hogy az általános vallásosság a legszorosabb összekötetésben áll az állam jólétével is, hogy az állam soha nem áll biztosabban, mint midőn a polgárok vallásos érzületére támaszkodhatik.

A feladat tehát, mely az 1848-iki törvény végrehajtásánál a kormány előtt áll, e szerint nem lehet az, hogy ezen törvényt bármi módon végre hajtsa. Mert kétségtelen, hogy a vallásegyenlőség és viszonyosság elvei oly módon is végrehajthatók, hogy az által vagy egyes vallások, vagy pedig minden vallások a magok érzületében sértve éreznék magokat. De nem ez, felfogásom szerint, a kormány feladata. A kormány az 1848-iki törvények rendeletét nem úgy fogja fel, hogy az által csak az egyenlőség létesítése czéloztatott, bármennyire sértve érezze magát ez által az egyes confessió.

A kormány feladatát abban találja, hogy az 1848-iki törvények szándékát teljesítse. E szándék pedig az volt, hogy teljes megnyugvás szereztessék e hon minden felekezetű polgárainak.

Erre pedig nem elég, hogy csak bizonyos szabályok mondassanak ki a törvényben és hogy azok minden felekezetre egyaránt alkalmaztassanak, hanem felfogásom szerint kötelessége a kormánynak arra törekedni, hogy

az egyenlőség elve ne csak általánosan, hanem oly módon létesíttessék, hogy ha az által minden felekezet magát tökéletesen nem érzi is kielégítve, legalább sértve ne érezze magát egyik vallásfelekezet sem. Erre nézve pedig szükséges, hogy az egyes kérdésekben az egyes vallásfelekezeteknek nézetei a kormány előtt tökéletesen ismerve legyenek.

Méltóztassék az egyes kérdéseket tekintetbe venni, melyekre nézve az egyenlőség még nem létezik.

Ilyen például az áttérés kérdése. Erre nézve úgy lehet határozni, hogy az áttérés minden formaság nélkül megengedtesék mindenkinek, s ha ezen törvény minden felekezetre szól, az egyenlőség helyre van állítva; ezt azonban úgy is lehetne helyre hozni, ha kimondatnék, hogy ugyanazon megszorítások, melyek most a katolikusoktól követeltetnek, ha más vallásra mennek át, követeltessenek a más vallásuktól, ha katolikus hitre térnek.

A vegyes házasságból született gyermekekre nézve, mi a legfontosabb kérdések egyikét képezi, van három mód: az egyik az, mely Poroszországban létezik, hogy a gyermekek vallásának meghatározása a szülékre bízatik s a törvényes intézkedés csak akkor foglal helyet, ha a szülék a gyermekek nevelésére nézve nem egyeznek meg; lehet továbbá elhatározni, hogy a gyermekek mind apjuk vallását kövessék; lehet ismét elhatározni — a mi nálunk Erdélyben divatozik — hogy a gyermekek nemök szerint, a lányok anyjuk, a fiúk apjuk vallását kövessék.

Ha a törvény ezen intézkedéseknek bármelyikét, de általánosan, elfogadja, az 1848-iki törvény létesítve van; de tagadom, hogy a kormánynak jogában állana, s nem hiszem, hogy a törvényhozásnak feladata volna ezen kérdésekben határozni a nélkül, hogy tekintetbe

venné az egyes vallásfelekezetek nézetét, kívánalmait, érületét; mert vallási kérdéseknél pusztá többség a kérdést eldöntheti, de nem oldja meg; a kérdéseknek pedig megoldása kívánatos.

Ha tehát azon egyes viszonyokra nézve, melyeknél az 1848-iki XX. t.-cz. eddig teljesítve nincs, törvényjavaslatot nem terjesztettem még a Ház elé: annak oka — s itt ismét hivatkozom t. képviselőtársunkra — némi részben abban kereshető, mert egyes egyházaknak nézetei, melyeket tekintetbe venni kötelességem, csak igen rövid idő óta jutottak tudomásomra.

Egyébiránt remélem, hogy ezen kérdések némelyikére, főkép azokra nézve, melyeknél a teljes viszonosság s egyenlőség hiánya legtöbb nehézségre ad alkalmat, még a törvényhozás jelen szaka alatt törvényjavaslatot fogok a Ház elé terjeszteni.

Egyre azonban figyelmessé teszem t. képviselőtársunkat: arra, hogy ha mind azon egyes esetekre nézve, melyeknél a viszonosság hiánya panaszokra ad alkalmat, törvényjavaslatokat hozunk is a Házba, ez által az 1848-iki törvények szándéka még nem lesz tökéletesen teljesítve. A vallásoknak valóságos egyenlőségét, a valóságos viszonosságot, általában azon viszonyt, melyben a vallásnak alkotmányos államban az államhoz állnia kell, csak úgy lehet létesíteni, ha egy, minden felekezetre egyaránt szóló általános törvény hozatik, oly törvény, melyben a különböző vallásfelekezeteknek egymás közti viszonya és viszonyai az államhoz az egyenlőség elve szerint tökéletesen egyformán határozatnak meg.

Így fogta fel a kormány feladatát a vallási kérdésekre nézve.

Azonban ily törvény hozatalánál első feltétel, hogy a viszony, melyet a különböző vallások az állam irányában elfoglalnak, tökéletesen ugyanaz legyen.

Már ha hazánk állapotát tekintjük, valamennyien tudjuk, hogy míg a protestáns egyházak teljes autonómiája törvény által biztosítva van, míg ugyanazon autonómia a görög keleti egyháznak épen a t. Ház bölcsesége által néhány héttel ezelőtt biztosított: a katolikus egyház — épen, mert előbb privilegiált állást foglalt el az országban — ily törvényes biztosítást még nem bir. Tekintve a mozgalmakat, melyek a katolikus egyház körében történnek, tekintve azt, hogy az autonómia utáni törekvéseknél maga a felsőbb egyházi rend lépett fel mint kezdeményező: teljes jogom van hinni, hogy a katolikus egyház körében a világiaknak az egyház vagyonára és az iskolára az őket megillető befolyás megadatván, a törvényhozásnak lehetővé fog tétetni, hogy a katolikus egyház autonómiáját épen úgy törvény által biztosítsa, mint tette azt más egyházak irányában.

Egyébiránt, mielőtt ez történnék, egy általános vallástörvény, minőt az egyenlőség és viszonyosság tökéletes biztosítása kíván, a Ház elé nem terjeszthető; és így én ily törvénynek a Ház elé terjesztését a törvényhozásnak ezen szaka alatt nem is Ígérhetem.

Egyről azonban tisztelt képviselőtársunkat és az egész Házat biztosíthatom; hogy azon perczben, melyben ily törvénynek a Ház elé terjesztése lehetségessé válik, a kormány egy óráig sem fog késni annak előterjesztésével; először, mert az 1848. XX. törvény teljesítését kötelességének ismeri; másodsor, mert meg van győződve, hogy oly országban, melynek polgárai különböző vallásokhoz tartoznak, az egyetértés csak a különböző felekezetek függetlensége és viszonyossága mellett tartathatik fenn; végre, mert valamint újabb időben minden egyház átlátta, hogy a vallási érzelemnek és a vallásosságnak fentartását semmi sem biztosíthatja úgy, mint a szabad egyház

a szabad államban, úgy a vallásosság, melylyel az egyesek saját egyházaikhoz ragaszkodnak, csak akkor nyújt valóságos támaszt az államnak, ha a haza polgárai saját egyházaik körében épen oly szabadoknak érzik magokat, mint az államban, és e két szabadságban nem az egymással való ellentétet, hanem a közös szabadság biztosítását látják.

XIX.

A VÉDERŐRŐL SZÓLÓ TÖRVÉNYJAVASLAT ÜGYÉBEN A KÖZÖS HADÜGYMINISTERSÉG FÖLÁLLÍTÁSA MIATT.

Elöttem szólott igen t. barátom azon megjegyzéssel végezte beszédét, hogy ha azt akarjuk, hogy a nemzet elérje azon súlyt, melyet neki óhajtunk, erre nem jó mód az, hogy a meghozott törvényeket nem tartjuk meg. Ebben tökéletesen kezet fogok tisztelt barátommal. De épen azért a kérdés lényege a körül forog, vajon a közös hadügyminister az 1867-iki XII. törvény - eziknek egyenes kifolyása-e, a mint mi gondoljuk, vagy pedig ezen törvénnyel ellentétben áll, a mint igen tisztelt barátom gondolja. Nem akarom azokat ismételni, miket utolsó alkalommal már előadni szerencsém volt, de, felfogásom szerint, ha valamely törvény bizonyos ügyeket, és pedig nem sok ügyet, közöseknek nyilvánít, — mert mindössze két ily ügy hozatik fel a XII. törvényczikkben, — és aztán meghatározza, hogy ezen ügyekre nézve egy közös ministerium neveztessek ki, végre meghatározza, hogy ezen közös ministeriumban minden egyes minister, tehát nemcsak egy minister, hanem több minister, árra nézve, a mi az ő szakmájához tartozik, külön

felelős; ha akkor, a midőn ezen törvény a hadügyet épen azon ügyek közé számítja, melyek közösek, hogy akkor ezen törvény hadügyministert nem ismer és ezért egy ily minister alkalmazása a törvénnyel ellentétben áll: az az én meggyőződésem szerint, ismétlem minapi szavaimat, oly hermeneutika, melyről nekem fogalmam sem volt. Nekünk szigorúan kell ragaszkodnunk törvényeinkhez, szigorúan kell ragaszkodnunk azon törvényekhez, melyeket nem rég 1867-ben alkottunk, de szigorúan kell ragaszkodnunk azoknak elveihez és következéseihez is. Ezen törvények kimondják és körülvonalozzák Magyarországnak függetlenségét minden belső dolgaiban, körülvonalozzák azt sokkal tisztábban és világosabban, mint azt az 1791-iki X. törvényezikk körülvonalozza. A mi az 1791-iki törvényezikkben épen azért, mert részletezve nem volt, csak jámbor óhajtásként jelenik meg, az az 1867-iki XII. törvényezikkben részletezve, mint valóság igtattatott törvénybe. Annak, hogy az 1867-iki törvény Magyarországnak teljes önállását és függetlenségét mondotta ki, szükséges következése, hogy ezen önállás és függetlenség testesítését találja alkotmányunkban is, és azért van egészen különálló független törvényhozásunk, azért van külön, csak a magyar törvényhozásnak felelős magyar végrehajtó hatalmunk, ministeriumunk.

Az 1867-iki törvények ugyanakkor, mikor Magyarországnak teljes önállóságát és függetlenségét biztosították, egyszersmind azon meggyőződésből indultak ki, hogy bizonyos tárgyak, melyekre nézve hazánk érdekei ő felsége többi országainak érdekeivel közösek, csak ő felségének más országaival közösen intéztetnek el.

Ezen tárgyak ily elintézésére csak két út gondolható. Ezen tárgyakat vagy kivéve az alkotmányosság köréből, tisztán ő felségére kellett bízni, mint annak semmi

alkotmányos formákhoz nem kötött jogát, vagy pedig alkalmazni kellett az alkotmányosság elveit a közös ügyekre is. Lehetnek talán, kik az elsőt czélszerűbbnek tartották, de az igen t. Háznak csaknem összessége meg volt győződve arról, hogy az alkotmányosság csak akkor van valóban biztosítva, ha az az egész alkotmányon keresztülmege s annak minden institutiójában alkalmaztatik.

A magyar törvényhozás ezen közös ügyekre nézve is be akarta tehát hozni az alkotmányosságot, és ezért az alkotmányosság egyik fő garantiáját, a felelősséget, meg akarta tartani azon ügyekre nézve is, melyeket közöseknek ismer el. Miután pedig ezen közös ügyek elintézésére nézve a szükséges alkotmányos garantiát sem a magyar országgyűlés maga, sem a Lajtán-túli országoknak törvényhozása maga sem gyakorolhatja, és ezen ügyekre a felelősség alkotmányos garantiáját csak egy olyan testület által lehet gyakorolni, mely a két törvényhozásnak kifolyása, s a két törvényhozást a tökéletes paritás elvén képviseli; és miután a közös ügyek közé számíttatott a hadügy is: ez egy közös hadügyminister alkalmazását teszi szükségessé, a felelősség elve csak úgy és ott lévén alkalmazható, hol valaki létezik, ki feleletre vonható. Ezen személy pedig nem lehet más, mint a felelős hadügyminister, kinek felelőssége a XII. törvényczikk 50-ik pontjában tisztán és világosan körül van írva.

Én tehát részemről, ellenkezőleg t. Nyáry Pál képviselőtársam nézetével, azt hiszem és úgy vagyok meggyőződve, hogy elismertetvén egyszer a hadügy közös ügynek, a hadügyministernek nem alkalmazása valóságos alkotmánysértés volna, mert e nélkül minden, a közös hadügyre vonatkozó tárgyban a felelősség alkalmazása valósággal lehetetlen lenne.

XX.

A NÉPISKOLAI TÖRVÉNYJAVASLATRÓL.

Nyolcz beszéd.

1.

Azon lelkes szavak ntán, a melyeket Nyáry Pál t. barátom a törvényjavaslat fontossága és sürgőssége felől e Házban előadott, el voltam határozva nem szólni a tárgyhöz semmit. Törvényhozásunk jelen stádiumában annyira takarékosaknak kell lennünk minden pillanattal, hogy oly tárgyról, melyet egy beszédben kimeríteni nem lehet, s mely a t. Ház igen sok tagjának úgy is sokáig gondolkozása tárgyát képezte, hosszasan szólni teljesen fölösleges. Mintán azonban Debreczen város igen t. képviselője kinyilatkoztatá, hogy az általam a népnevelés ügyében felállított elveket helyesli, mégis a törvényjavaslatot most csak azért fogadja el, mert a új törvényjavaslat, a mint azt a bizottmány tárgyalásai egyes pontjaiban megváltoztatták, ezen elveknek megfelel, holott ezen elveket azon törvényjavaslat, melyet én a t. Ház asztalára letenni szerencsés voltam, leron-totta, a t. képviselőnek ezen állítását nem hagyhatom szó nélkül.

Nem fogok hosszabb vitatkozásba bocsátkozni. Felfogásom szerint a vitatkozás tárgyát többé nem a minister által előterjesztett törvényjavaslat, hanem csak a bizottmány által a Ház elé terjesztett módosított törvényjavaslat képezi, és így a ministeri törvényjavaslatnak tárgyalásába ereszkedni nem tartom magamat feljogosítva. Egyébiránt, habár a törvényjavaslat, melyet a Ház asztalára letettem, s melyet a bizottmány módosított, sokat nyert is azon módosítások által, melyeket rajta a bizottmány tenni jónak látott, s melyeket én elfogadtam; s habár a t. Ház nem azért küldte ki a bizottmányt, hogy a törvényjavaslat úgy maradjon, a mint volt, hanem kiküldte azért, mert ezen fontos tárgyban föl akarta használni mindazon eszközöket, melyek rendelkezésére állottak, hogy ezen fontos ügy lehetőleg legjobban és legezészerűbben intéztessék el; s habár örömmel ismerem el, hogy a bizottság mély szakismerete és buzgósága, melyet e nagy tárgyra fordított, törvényjavaslatomat tetemesen megjavította: de azt, hogy azon törvényjavaslat, melyet én terjesztettem a Ház elé, az általam a népnevelés ügyében felállított elvekkal ellentétben állt, semmi esetre sem ismerem el; sőt ellenkezőleg, állítom, hogy törvényjavaslatom is, bármik legyenek annak egyes hiányai, ezen elveknek ép úgy megfelel, mint az, melyet a bizottmány most a Ház elé terjesztett.

Ezen állításom hosszas bebonyolítása helyett egyszerűen hivatkozom a t. Házra, hivatkozom az országra, mely előtt az általam szerkesztett s most a bizottmány által módosítva benyújtott törvényjavaslat fekszik, s mely, ha a törvényjavaslaton tett összes módosításokat jóváhagyja is, soha nem fogja elismerni azt, hogy az általam beterjesztett törvényjavaslat az általam felállított elvekkel valaha a legkisebb ellenkezésben állott volna.

2.

A mennyire az indítványt felfoghattam, azt hiszem, oly dolgot foglal magában, mely magától értetik. A törvény kimondja, hogy minden község tartozik népiskolát felállítani, kimondja positive, hogy az a községnek kötelessége.

Megvallom, én jobb véleményben vagyok közsé-inkről, mint az előttem szólott képviselő úr. Az én meggyőződésem az, hogy Magyarország községei a műveltségnek elég magas fokán állanak arra, hogy a népnevelés szükségét magok is átlássák, hogy magok is átlássák, mennyire érdekében fekszik a népoktatás általánossá tétele. Én tehát meg vagyok győződve, hogy községeinknek nagyobb része ezen kötelességének eleget fog tenni; semmi esetre nem tartom pedig célirányosnak, hogy a törvényhozás kételyét ez iránt most már előre a törvényben is nyilvánítsa.

Meg vagyok azonban győződve arról is, hogy a községeknek egy része, bármily forró legyen is azon óhaj-tások, hogy népiskolát állíthassanak fel, ezen kötelesség teljesítésére nem lesz képes; és hogy igen sok községben az egyenes adónak 5%-ja az iskola felállítására nem lesz elegendő. Ezen esetekről azonban a törvény rendelkezett, midőn kimondja, hogy ott, hol a község bármi oknál fogva nem képes népnevelési intézetet felállítani, ezen községekben ily népnevelési intézetek felállítása a közoktatási miniszternek kötelessége, ki ezen kötelességét teljesítendő, az ily iskolákra szükséges kiadásokat a bodgetnél fogja a Ház elé terjeszteni.

Azt hiszem tehát, hogy azon esetben, ha az előttem szólott t. képviselőnek szomorú sejtelméi teljesednének és csakugyan azt kellene tapasztalnunk, hogy népünknek egy része bizonyos számú községekben ezen köte-

lesség teljesítésétől vonakodnék, a melyet tisztán az ő érdekükben mondott ki a törvényhozás: akkor a közoktatási minster, bárki legyen is az, ismerve kötelességét, folyamodni fog a Házhoz a szükséges rendszabályok életbeléptetése végett; a jelen pillanatban azonban én részemről ily törvényes rendelkezést nem tartok szükségesnek.

3.

Csak egy szóra kérem a t. Ház figyelmét. Gyöngeségem, hogy nem szeretem, ha következtelenséggel vádolnak, s épen azért figyelmezzem az igen t. képviselő urat, hogy föltenni azt, hogy egyes szülők nem fogják föl a nevelésnek szükségét, és föltenni azt, hogy Magyarország községei, azaz az azokban lakó polgárok többsége nem fogja fel a népnevelés szükségét, igen nagy különbség. A mit, felfogásom szerint, a tapasztalás után az egyesekről nemcsak feltenni lehet, de kell is, azt a községekről azaz az egyes községekben lakó honfitársaink többségéről, föltenni az én felfogásom szerint, nem szabad.

4.

Ha a népoktatásról készített törvényjavaslatban van cikkely, melynek szerkesztésénél erőt kellett vennem magamon és mely úgy szólván nehezemre esett: ez épen azon szakasz, illetőleg azon szakaszok, melyek a néptanítók fizetéséről rendelkeznek, és én meg vagyok győződve, hogy a t. Ház ép oly nehéz szívvel fogja ezen fizetéseket elhatározni, mint én azokat indítványoztam.

Kétséget nem szenved, hogy ezen hazának összes tisztviselői közt nincs olyan, a kire fontosabb ügy volna bízva, és ki a hazának ily nagy érdekeit kezelvén, oly csekély jutalomban részesülne, mint a néptanító. De fájdalom, nem követhetjük ebben tisztán szívünket, hanem a lehetőséget is szemünk előtt kell tartanunk és a dolgok jelen állásában én nem tartom kivihetőnek, hogy a fizetések magasabbra emeltesenek.

Ugyanezen helyzetben vannak, Amerika és Svájc kivételével, Európa más országai is: a népoktatók anyagi ellátása mindenütt igen szegény és hiányos. A Franciaországban 1834-ben indítványozott törvényjavaslatban Guizot a fizetések minimumát kétszáz francban, azaz körülbelül 83 forintban határozta meg, és előttem szólott igen tisztelt képviselőtársam, miután ezen tárggyal annyit foglalkozott, tudni fogja, mily állapotban van Németországban, jelesen még Poroszországban is, az iskolamesterek legnagyobb része. Franciaországban jelenleg még az 500 francnyi maximum sincs mindenütt elérve; Poroszországban az által segítenek magukon, hogy fokozatos előléptetést használnak akként, hogy az oly iskolamesterek, kik 80 vagy 100 tallérral kezdték pályájokat, később jövedelmezőbb állomásokra helyeztetnek át, és így legalább reményt látnak maguk előtt.

Részemről meg vagyok győződve, hogy ez nem fog így maradni; meg vagyok győződve, hogy épen a népnevelés általános elterjedése által e haza anyagi tekintetben is annyira emelkedni fog, hogy idővel meg fogja hálálhatni népoktatóinak azt, a mivel nekik tartozik; mert teljes meggyőződésem szerint e hazának emelkedése anyagi tekintetben is sokkal inkább függ a népneveléstől, mint bármi mástól; de a jelen pillanatban,

ha magunkat ámitani nem akarjuk, magasabb fizetéseket nem állapíthatunk meg.

Nem ismerem t. képviselőtársam nézeteit a tanítóképezdéket illetőleg, és meglehet, hogy ő e részben más véleményben van, mint én. Én ugyanis a képezdékek felállítását nagy városokban nem tartom észszerűnek. Egyes kivételes esetekben városokban is lehet és kell képezdéket felállítani, mert szükséges, hogy a városok számára is neveltesenek népoktatók. Általában véve azonban, minthogy a nevelendő néptanítók nagyobb részének hivatása az, hogy falusi iskolákban működjenek: én a képezdékek városokban és főképp nagy városokban való felállítását nem akarnám szabályul felállítani, sőt ellenkezőleg, azt valóságos kivételnek tekintem; mert a mi népünk nagyobb része nem a városokban lakik, és így népoktatóinkat nem a városban kell nevelnünk, hanem ott, hol későbbi működésükre jobban előkészülhetnek, azaz kisebb községekben, hol mezei gazdasággal is foglalkozhatnak.

Ennélfogva — fájdalmasan mondom — én az indítványt nem pártolhatom.

Kétségen kívül a bizottságnak sem volt szándéka a városok autonómiáját megszorítani. Fő feladatnak tekintette mindenesetre azt, hogy a népoktatási ügy célszerűleg rendeztessék el.

Mennyire nem állanak a t. képviselő úrnak aggodalmi arra nézve, hogy a kisebb kir. városok autonóm jogai a tanítóválasztásra nézve meg lesznek szorítva, arra nézve bátor vagyok őt a 125-dik szakaszra felhívni, a hol a tanítóválasztásnak joga nemcsak a

kir. városoknak, hanem utoljára minden községnek lehető legnagyobb szabadságában áll.

Hiszen én meg vagyok győződve, hogy királyi városaink, mint mindegyikünk, ragaszkodnak jogaikhoz; de kétségtől nem fogják azt jogaik megszorításának tekinteni, ha oly megyékben, melyekben például 4—5 kisebb királyi város van, nem akarunk 5—6 tankerületet felállítani, minek absolute semmi praetikus haszna nem lenne, mert a törvény úgy van szerkesztve, hogy minden főbb kérdésben mindenütt autonóm testületek rendelkeznek, de mindenütt két fokban. Első a községnek iskolai széke, fölötte van a tankerület iskolai bizottsága; nagyobb kir. városban, mint már pl. a fővárosok, ezen fokozatot eszközölni lehet az által, hogy azon városokban, hol pl. több egyházkerület, paroehia, vagy több iskolai kerület van, ily várost több ily kerületre lehet osztani, s minden egyes kerületben fel lehet állítani egy iskolaszéket. Ez iskolaszék fölött fel lehet állítani a népiskolai bizottságot, mely minden ügyben mint fórum apellatorium, mint második bíróság fog ítélni. De az oly kir. városokban, melyek lakossága 1500, vagy 2000 főből áll, hogy' lehet felállítani iskolai széket és iskolai tanácsot? Hisz ugyanazon személyek lesznek az iskolai székben, kik a kerületi tanácsot képezik. En részemről a törvényjavaslatnak ezen szakaszában a kir. városoknak jogait egyáltalában nem látom megszorítva, s azt tartom, hogy ha kimondanók, hogy minden egyes királyi város egy külön tankerületet képezzen, akkor mindezekben a tankerületekben a két fokozat, melyet én nagyon szükségesnek tartok, azaz az iskolai szék és az iskolai tanács közti fokozás, praetice kivihetetlen volna. Azonkívül a törvény gondoskodott arról, hogy a mennyiben egyes megyei tankerületekben királyi városok léteznek, azok függetlenül ezen megyei

tankerületektől, annyi képviselőt választanak, a mennyi a királyi- várost a nép száma szerint megilleti. Én tehát ebben nemcsak ignorálását nem látom a kir. városok jogainak, hanem látom a kir. városok jogainak teljes elismerését.

6.

Igen röviden akarok szólni a tárgyhoz. Azt hiszem, e discussió kissé más térre ment át, mint a melyre tulaj donkép való. Itt egyszerűen arról van szó: czélszerű-e a törvénynek ezen rendelkezése vagy nem; mert ha ezen szakasz rendelkezése elfogadtatik, valóban az által a királyi városok jogainak semmi nincs praejudicálva. Hogyan szól a 123-ik szakasz? Az egész ország vármegyék szerint osztatik azokkal egyenlő számú tankerületekre. Azaz mit rendel a törvény? Azt, hogy az ország osztatik tankerületekre. Már most kérdem, mi volt czélszerűbb: ideális tankerületeket csinálni-e, újakat, melyekben például az ország geographiája vagy az ethnographikus viszonyok vétetnek alapúi, vagy pedig felvenni a létező állapotot és viszonyokat? Magamnak e kérdést téve, ezt mondtam: miután a megyék 800 esztendő óta léteznek, miután a megyék a lehető legszorosabb összeköttetésben állanak egymással, igen czélszerűtlen volna új tankerületeket állítani fel, s legjobb azon felosztást venni föl, mely már létezik, azaz a megyét. A megyét vettem tehát a tankerületek alapjául, de nem mint jurisdictiót, hanem mint tankerületet. E megyékben foglaltanak a királyi városok, ezeket kiküszöbölni a tankerületből nem tartottam szükségesnek. A királyi városok kiváltságos állást foglaltak el minden egyébben, és a megyékkel semmi összeköttetésben nem voltak, s így méltányosan követel-

tették, hogy ők e tekintetben is bizonyos privilegiális állást foglaljanak el, és ne állíttassanak egy sorba a többi községgel. Ezt a törvényjavaslat is teszi az által, hogy a többi községeknek azon bizottmányban nem ad külön képviselést, míg a királyi városokat ily külön képviseltetésben részesíteti. Mit lehetett e tekintetben alapú venni? Nem lehetett mást venni, mint azon számarányt, mely a királyi városok és az összes tankerület, azaz a megye lakossága között létezik. Ezen számarány tehát a városokra nézve figyelembe vétetett. Azonban, a mint a dolog jelenleg áll, az nem egészen az én ideám; én magamnak a dolgot másképp gondoltam, mert én a királyi városok és egyéb községek közt nem tettem különbséget, hanem csak a fővárosokra nézve, s itt is a kettőt együtt vettem egy tankerületnek. Ez volt az én nézetem. A tisztelt bizottság azonban, épen mert a királyi városok jogait a lehetőség kimélni akarta, kiterjeszkedett a concessiókban a lehetőség azon határáig, melyen túl a törvény rendelete ezé iránytalanná vált volna; mert nézetem szerint kisebb királyi városok részére, melyek 10,000, 12,000 vagy 15,000 lakossal bírnak, külön tankerületet felállítani nem czélszerű. Részemről tehát, mint mondom, miután a bizottság az általam tett indítványt — mely abban állott, hogy csak a fővárosok együtttvéve képezzenek egy külön tankerületet — nem fogadta el, a bizottság által szerkesztett ezen javaslatot elfogadom annyival inkább, mert részemről azt merem állítani, hogy senki sincsen, ki a létező jogokat nálamnál inkább tisztelné; de meggyőződésem szerint a királyi városok joga ez által nincs csonkítva.

7.

Ivánka Imre tisztelt barátom észrevételére csak azt akarom megjegyezni, hogy a törvényben igen széles hatáskört adni a miniszternek nem tartom czélszerűnek. A törvénynek minden esetre határozottan kell nyilatkoznia, és vagy azt kellene mondania: alakítatik például 40 tankerület, mindegyik ennyi négyszög-mérföld vagy ennyi lélekszám szerint; vagy azt kell mondania, a mi itten mondatik: hogy az ország jelenlegi felosztása vétetik alapú. Hogy pedig itten az országnak századok óta fennálló felosztását venni alapú sokkal czélszerűbb, mint az országnak négyszög-mérföldek szerinti felosztását, ez semmi kétséget nem szenved. A megyéknek egyik legfőbb előnye az, hogy annyi századok óta való létezés által compact egészekké alakultak; az egy megyében együttlakó honpolgárok között számtalan kötelék létezik; egy megyének lakói egymást és a megyének minden viszonyait sokkal tökéletesebben ismerik. Mindezen előnyöket egy valamivel czélszerűbb geographiai felosztás által soha sem érhetjük el. Kétséget nem szenved, hogy ezen felosztás mellett azon anomáliába esünk, hogy Torna vagy Esztergom nem oly nagy, mint Pest vagy Bács vármegye; de ebből az államra nézve finaciális tekintetben semmi káros következés nem ered, miután én ezeket előre látván, a 124. szakaszban világosan kimondtam, hogy egy tanfelügyelő több tankerületben is működhetik, ha kerületében összesen 300-nál több község nincsen. Így tehát ott, a hol kisebb megyék vannak, több tankerület lesz, de csak egy tanfelügyelő, ki több kerületre fogja kiterjeszteni működését.

8.

Az értetik itt, hogy olyanok, kik tanítóképezdékben a három évi tanfolyamot elvégezték, mielőtt oklevelet kaptak, segédtanítók lehetnek. Csak azt akarja tehát e kitétel kifejezni, hogy olyanok is lehetnek segédtanítók, kik nem képesek arra, hogy rendes tanítók legyenek. Mert arra, hogy valaki rendes tanító lehessen, szükséges, hogy a vizsgát is letegye, míg ez a segédtanító kinevezésére nem szükséges. De mégis a segédtanítónál is szükséges bizonyos qualificáció; ez pedig nem állhat másban, mint abban, hogy a képezdei tanfolyamot elvégezték, s azért mondatik a törvényben: a »három éves képezdei tanfolyamot végzett ifjak közül.«

A NEMZETISÉGI TÖRVÉNYJAVASLATRÓL.

Több képviselőtársam, ki ezen fontos ügyben felszólalt, azt az egyes nemzetiségek szempontjából tárgyalta. Én ezen álláspontot nem fogadhatom el, mert azt nem tartom a helyes álláspontnak. Nem tartom pedig először azért, mert valahányan itt vagyunk, csak mint az országnak képviselői szólalhatunk föl, és senki az által, hogy egy vagy más nemzetiségű választók által választatott, magát fölmentve nem érezheti attól, hogy a haza bármily ajkú polgárainak érdekeit egyaránt szívéen viselje; de másodszor nem foglalhatom el ezen álláspontot főként azért, mert meggyőződésem szerint talán nincs kérdés, melyben e hon összes polgárainak érdekei annyira ugyanazonosak volnának, mint épen ebben.

A hányán itt vagyunk, mindannyiunknak azt kell óhajtanunk, hogy e kérdés megoldassák; a hányán itt vagyunk, mindnyájunknak meg kell győződve lennünk arról, hogy saját jólétünk e hazának fennállásától és hatalmától függ; a hányán itt vagyunk, kell, hogy meg legyünk győződve arról, hogy a hazának jövője és kifejlődése főként attól függ, hogy a haza minden polgárai magokat legfontosabb érdekeikben kielégítve érezhessék.

E szerint tehát a célra nézve nézeteinkben különbség nem lehet.

Nem lehet senki köztünk, a ki nem óhajtáná, hogy e kérdés a hon minden polgárainak, bármily nyelven szóljanak is, kielégítésére oldassék meg; nem lehet senki, ki e kérdésnek megoldását oly módon óhajtja, a mely mellett minden czélszerű közigazgatás és igazságszolgáltatás lehetetlenné válik; nem lehet senki, ki azt óhajtáná, hogy e kérdés úgy oldassék meg, hogy általa a hazának egysége és azzal jövője veszélyeztetve legyen.

Csak a módokra nézve lehet tehát különbség nézeteinkben.

Én tehát részemről csak így látván a kérdést, a kérdésnek csak ezen részére fogok szorítkozni, s melőzve a nemzetiségi kérdés bármely érdekes elméleti tárgyalását, azt tisztán mint egy előttünk fekvő gyakorlati kérdést akarom tárgyalni.

A kérdés megoldására vonatkozólag két javaslat terjesztett a t. Ház elé: egyik a kiküldött bizottság többségéé, mely e kérdés megoldását az egyéni szabadságnak nemzetiségi tekintetben is teljes biztosításában keresi; a másik a kisebbség véleménye, mely a nemzetiségi kérdés megoldását főként három törvényes rendelkezésnek elfogadásától várja: először attól, hogy a megyék s a hazának más kerületei s törvényhatóságai nemzetiségek szerint kerekíttessenek ki; másodszor attól, hogy minden egyes, ily módon kikerekített megyében egy nyelvnek uralma mondassák ki törvény által; harmadszor attól, hogy az ország hivatalai s méltóságai, sőt végre képviselote is, a nemzetiségek arányában osztassanak el.

A kérdés tehát, mielőtt ez előttünk levő két indítvány fölött határozhatnánk, az: vajon melyik felel meg

inkább ezélnak? melyiktől várhatjuk azt, hogy e hazában lakó valamennyi nemzetiség megnyugtatót fogja eszközölni, a nélkül, hogy ez által a hazának jövője veszélyeztessék?

Mondom, tisztán e gyakorlati szempontból kívánom tárgyalni e kérdést.

Nem akarok szólni azon nehézségekről, a melyekkel az országnak, vagy inkább az egyes megyéknek nemzetiségek szerinti kikerekítése járna.

Magától értetik, hogy midőn oly fontos lépésről van szó, mint az országnak új administrationális felosztása, oly valamiről, mi minden egyes polgárnak szokásaira s jólétére a legnagyobb befolyást gyakorolja, először tisztában kell lennünk az iránt, mily módon határozzuk el bizton azt, mi e nagy fontosságú rendelkezésnek alapját képezi. És én megvallom, igen nagy hiánynak tartom a kisebbség indítványában azt, hogy erre nézve épen nem nyilatkozik. Mert miután az egyes megyéknek kikerekítése az egyes polgárok nemzetiségétől függ, mindenek előtt szükséges volna meghatározni, vajon az egyes polgároknak nemzetisége mi módon határozottassék el: nevüknek hangzása szerint, vagy tanúbizonyságok által kimutatható eddigi magokviselete szerint, vagy származásuk szerint? Szintúgy hiánya a kisebbségi javaslatnak, hogy a fórum sem határoztatik meg, mely tanúvallomások, szembesítések vagy más törvényes próbák szerint a vitás esetekben az egyes polgárok nemzetisége fölött Ítélni fog, s az egyest akarata ellen is, ha épen kell, magyarnak, szerbnek vagy románnak fogja elmarasztalni.

Itt csak azt jegyzem meg, hogy a legutóbbi években, épen a nemzetiségek szerinti összeírásnál tett tapasztalatok szerint, a nemzetiségek meghatározását az egyesek szabad nyilatkozatára bízni nem igen lehet. Meg-

jegyzem továbbá, hogy oly rendelkezés által, minő az, hogy a haza minden polgárának nemzetisége egyszer kétségbe vonatik, alkalmasint nem fogjuk elérni azon közmegnyugvást és egyetértést, melyet Miletics és Moesonyi Sándor képviselő társaink javaslatukkal kétségkívül elérni szándékoztak.

Azonban a megyéknek kikerekítése csak eszköz. A cél végre is az, hogy az egyes megyékben bizonyos nemzetiség vagy bizonyos nyelv uralma mondassák ki.

Erre nézve ismét kénytelennek látom magamat, hogy a javaslatnak egy hiányát kiemeljem. Az indítvány nem szól arról: vajon az egyes törvényhatóság ezen uralkodó nemzetisége egyszer mindenkorra, vagy csak bizonyos időre, öt vagy tíz évre határozottassék-e meg?

Igaz, hogy az első esetben azon anomáliába esnénk, hogy miután a nemzetiségek az egyes megyékben változnak, — a mint arra számtalan példát mutathatunk az országban —: ha mindenkorra határozatnék meg a nemzetiség, könnyen azon helyzetbe juthatnánk, hogy valamely nemzetiségnek nyelve uralkodó maradna oly törvényhatóságban, melyben az már régen megszűnt a többség nyelve lenni, és így tisztán csak történelmi jogánál fogva, mintegy a nyelvbéli nemesi praerogatívának neme, maradna uralkodó egyes megyékben.

A másik esetben talán még nagyobb nehézségek idéztetnének elő az által, hogy minden öt vagy tíz esztendőben az országnak összes politikai és adminisztratív felosztása újolag kérdésbe jöjjön.

Készemről azt, melyiket fogják az indítványozók választani e két módozat közül, ha javaslatuk valahogy elfogadtatnék, reájok bízom; én csak ki akartam emelni mindkettőnek nehézségeit.

De hiszen elvégre az egyes nyelvek uralmának a

törvény által való meghatározása is csak eszköz; czél a nemzetiségek megnyugtatása. Tisztán azon kérdésre vonatkozom tehát: vajon ezen rendszabály, mely, mint az indítványozók magok el fogják ismerni, elég nehézséggel jár, elő fogja-e idézni azon czélt, mely után törekszünk, azaz: a haza minden egyes nemzetiségének megnyugtatását?

Már a mi azt illeti, egy nemzetiségre és pedig oly nemzetiségre nézve, mely akár számát, akár művelődési állapotát, akár a haza iránt mindig mutatott hű ragaszkodását tekintjük, mindenesetre nagy tekintetet érdemel, ezt semmi esetre nem remélhetjük, és ez a német nemzetiség. Mert a mennyire én a haza ethnographiai viszonyait ismerem, nem igen tudom, hol találhatnánk nagyobb területet, hol e szerint a német nemzetiség válnék uralkodóvá.

De hiszen megszoktuk már, hogy a nemzetiségi kérdésnél a magyar és német nemzetiség érdekei nem szoktak tekintetbe vétetni; tekintsük tehát csak a többieket.

Én is foglalatostkodtam egy kissé a nemzetiségi kérdéssel, s ennek következtében tanulmányoztam az ország ethnographiai viszonyait. De úgy vagyok meggyőződve, hogy nincs oly tudós a világon, a ki Magyarország megyéit oly módon tudná kikerekíteni, hogy ezen megyékben, azaz többekben a megyék közül, több nemzetiség ne lenne együtt. Hiszen magok az igen t. indítványozók is annyira átlátják ezt, hogy javaslatukban felteszik nemcsak azt, hogy absolut többségben lesz bizonyos nemzetiség, hanem felteszik még azt is, hogy a kikerekítés mellett is még több megyében absolut többséget nem fognak találni, hanem csak relatív többséget. Bizonyos ennek következtében, hogy azon pillanatban, midőn az egyes megyékben bizonyos nemzetiség

uralmát, a többség uralmát kimondjuk: azon nemzetiségek, melyek nem tartoznak a többséghez, magokat ez által megnyugtatva nem érezhetik, hogy e szerint, midőn egy nemzetiségnek minden kívánalmait teljesítjük, egyszersmind azok, melyek nincsenek a többségben, legszentebb jogaikban sértve érzendik magokat. Minthogy pedig minden egyes nemzetiség hasonló helyzetben van az országnak több megyéjében, s míg egyik megyében a többséget képezi, a másikban a kisebbséghez tartozik: ezen rendszabálynak következése az, hogy míg bizonyos nemzetiségeket egyes megyékben kielégítünk (és pedig némelyeket, mint p. o. az igen t. szerb nemzetiséget, igen szűk területen), ugyancsak őket minden más területen a legnagyobb elnyomásnak vetjük alá.

Kérdem, hiszszük-e, hogy ez azon nemzetiségeket meg fogja nyugtatni?

Én, t. Ház, tudom, vannak sokan, kik azt hiszik, hogy a nemzetiség kérdése csak mesterséges izgatásoknak eredménye, kik úgy vannak meggyőződve, hogy a nemzetiségi kérdést csak egyesek nagyravágyása vagy még aljasabb törekvései idézték elő. Én e nézetet tévesnek tartom. Az én meggyőződésem szerint a nemzetiségi kérdés csak azon nagy szabadsági mozgalom egyik ágát képezi, mely körünkben oly nagy eredményekhez vezetett.

Azon kor, mely a polgári jogok teljes egyenlőségét mondotta ki, mely minden vallásfelekezeti különbség nélkül a vallásoknak egyenlő szabadságát állapította meg, a polgároknak nyelvök használatára nézve is hasonló szabadságát követeli.

De vajon gondolják-e, hogy oly mozgalmat, melynek hatalmát a szabadság eszméje képezi, melynek alapja csak azon összeköttetésben van, melyben a szabadság

eszméjével áll, melynek jogosultsága a szabadság követelésének jogszerűségéből származtatható, hogy ily mozgalmat az által megnyugtathatunk vagy elháríthatunk, ha mindenütt kiváltságokat állítunk fel, kiváltságokat, melyek mindenütt azoknak, kik a kiváltságokat nem élvezik, szabadsága árán vásároltatnak meg? Vajon hiszszük-e, hogy ily mozgalmat, melynek fontossága és jövője épen abban rejlik, hogy a szabadságra támaszkodik, hiszszük-e, hogy azt az által fogjuk megszüntetni, ha a hazának ügyeit úgy rendezzük, hogy a hazában egyetlen ember se legyen, ki magát e haza minden megyéjében egyenlően szabadnak érezhesse, egyetlen se, ki e hazát egyik határától a másikig saját hazájának mondhasa? Ezt én, t. Ház, nem hiszem.

A tegnapi vitakozás folytán több képviselőtársam hivatkozott a külföldre: Svájc, Belgium s Franciaország példáját hozták fel javaslatuk támogatására.

E világ már oly régen áll s oly különböző módokon és oly különböző emberek által kormányoztatott, hogy alig indítványozhat valaki valamit, a mire példát ne lehetne felhozni.

Elismerem azt is, hogy midőn Svájcra, Belgiumra, Franciaországra hivatkoztak, nem csalatkoztak a helyre nézve sem, mert csakugyan a kívántakhoz hasonló viszonyok léteztek Európának eme most legcivilisáltabb országaiban; csak az időben csalatkoztak egy kissé, mert ezen viszonyok nem léteznek most a XIX. században, hanem léteztek egy ezred évnél valamivel előbb, azon korszakban, midőn Európának most legműveltebb országaiban nem egy törvény uralkodott az egész országban, mint jelenleg, hanem az egyes nemzetiségeknek mindegyike, melyek azokat elfoglalták: a ripuarok, a sáliak, a longobardok, a frankok, vizingóthok s a szerint, a mint egyik vagy másik nemze-

tiséghez tartozott valaki, secundum legem ripuariorum vagy secundum legem romanorum ítéltetett el. Fájdalom, a vízigóthok már a VIII. század közepe felé megszüntették ezen állapotot, és így nem tudjuk, a civilizáció tekintetében hová vezetett volna, ha ez tovább folytattatik.

Egyébiránt ez állapot megszüntetését azon történetírók, kiket én ismerek, a civilizáció egyik legnagyobb haladásának tekintik, és a spanyol eonciliumoknak, melyek azt előidéztek, legnagyobb érdemüil róják fel.

Különben az indítványozók ugyanazon országokban még egy sokkal közelebb álló és találőbb példát találhattak volna. Azon korszakban, midőn a reformatió által előidézett súrlódások, vagyis inkább küzdelmek az általános kifáradás következtében az első békéhez vezettek, a különböző felekezetek épen ily rendszabályokban keresték biztosságukat, a minőket t. képviselőtársaim most indítványoznak.

Az, hogy az egyes kikerekített megyékben mindenütt egy nyelv legyen uralkodó, semmi más, mint a nemzetiségekre alkalmazása a híres elvnek: »Cuius régió, illius religio.« Tudjuk, hogy minden egyes felekezetek a közhivataloknak egy részét bizonyos számarányban követelték saját vallásuk biztosítására; tudjuk, hogy a különböző felekezetek külön zászlók alatt gyűltek össze, sőt még külön várakat is tartottak saját biztosságukra, és mindezt nem azért, hogy a közös hazának biztosságát veszélyeztessék; mert pl. Franciaországban, hol a viszonyok a legélesebben léptek föl, senki a XVI. századbeli hugonották hazafiságát kétségbe vonni nem fogja. Ők mindazáltal csak saját biztosságukról kívántak gondoskodni.

És mi volt e rendszabályoknak következése? Nem a legiszonyúbb testvér-háború, mely egész Európát

majdnem félszázadig vérrel fertőzteté? Igaz, nem azért, mert azok, kik biztosságukat ily eszközökben keresték, ezt akarták, mert, ismétlem, igazságtalanság volna el nem ismerni a francia hugonották magasztos patriotizmusát; de azért, mert ha bizonyos rendszabályok egyszer felállítatnak, ha bizonyos előzmények kimondatnak, a melyeknek csak bizonyos következményeik lehetnek, nem a jó szándéktól és jó akarattól függ, hogy mi lesz a vége. Kérdem, mi volt ezen rendszabályoknak következése magokra azon hitfelekezetekre nézve, melyeknek biztossága végett ezen szabályok felállítottak? Vezetett-e ez megnyugtatásukhoz, vezetett-e szabadságukhoz? Nem! Sőt a vallásfelekezetek közt való egyetértés, valamennyi vallásfelekezet szabadsága, a népeknek testvéri egyetértése épen azon percztől fogva kezdődik, midőn a vallásfelekezetekre nézve ugyanazon elv állítatott fel, melyet itt a bizottság többsége a nemzetiségekre nézve felállított.

Mondani fogja erre talán t. képviselőtársaim közül valaki, vagy többen, hogy a vallás és nemzetiség között roppant különbség van.

Tökéletesen helyeslem e nézetet. Nagy a különbség, nagy magában véve, s nagy azon hatásra nézve, melyet a vallási eszmék a nép kedélyére gyakorolnak; és nekem erős meggyőződés, hogy bármennyit szóljunk ma a nemzetiségről, a vallási eszmék jelenleg is sokkal mélyebb, sokkal nagyobb, sokkal hatalmasabb hatást gyakorolnak a nép kedélyére és jellemére, mint a nemzetiségi kérdés. Ha tehát a szétválásnak és nyugtalanságnak ilyen, sokkal nagyobb, sokkal hatalmasabb okát megszüntethette a szabadság: én bátran várom a szabadságtól ugyanezen eredményt a szétválásnak egy kevésbé fontos és kevésbé mélyen ható okára nézve.

Egy aggodalmat fejezett ki több képviselőtársam,

melyet én nagyon fontosnak tartok, annál fontosabbnak, mert ez aggodalmat magam is táplálom. Ez az, Hogy ha az egyes nemzetiségek jövője nem biztosíttatik, azok el fognak enyészni, és fel fognak olvadni más nagyobb nemzetiségekbe.

Én részemről, ha a világtörténetet tekintem, igen átlátom, hogy a kinek nemzetisége szíven fekszik, az nem nézheti a civilisáció kifejlődését aggodalom nélkül. A civilisáció kifejlődésével fokról-fokra fogy a nemzetiségek száma. Előbb, a civilisálás első kezdetében, néhány család képezett nemzetiséget. A nemzetiségek Ausztrália és Amerika egy részében még most is néhány száz tagból állanak. Ezek egyesülve és egymásba olvadva nagyobb és nagyobb nemzetiségeket képeznek. És így a civilisáció haladása kétségkívül fenyegető a nemzetiségekre nézve. E veszélynek ki vagyunk téve mi magyarok, ki vannak téve horvát testvéreink, ki vannak téve a hazában lakó más nemzetiségek, szóval ki van téve minden kisebb nemzetiség.

De mi által oltalmazhatjuk magunkat e veszély ellen? Az által-e, hogy az egyes nemzetiségeket, mint múmiákat, törvényekbe begöngyölgetve, a törvényhatóságok sírkamarájába rakjuk le? Századunkban a mi nem él, annak nincs jövője. Ha a civilisáció emelkedő árjai ellen biztosítani akarjuk magunkat, állítsuk magunkat magasra! A dagály mérföldnyi lapályt elborít; de az egyes szikla, mely magasabban áll, kiemelkedik, és ki fog emelkedni mind örökké.

Kérdem tehát, vajon, ha e hazában lakó különböző nemzetiségek biztosításáról van szó, ki gondoskodik jobban ezen biztosításról: azok-e, kik oly törvényt indítványoznak, melyek által visszalépve a civilisáció ösvényéről, minden kifejlődés lehetetlenné válik, — vagy azok, kik a szabadságot védve, olyasmit állítanak

fel a nemzetiségek számára, mi által minden egyes nemzetnek emelkedése és így fen tartása is csak saját magától függ?

És most visszamegyek oda, honnan kiindultam.

Nézetem szerint a nemzetiségi kérdés nem e haza egyik vagy másik nemzetiségének kérdése, hanem mindnyájunk közös kérdése. A ki azt hiszi, hogy e hazának egysége, melytől fennállása függ, csak azoknak fekszik érdekében, kik e hazában magyarul beszélnek, vagy a ki azt hiszi, hogy szerb, román, szláv honfitársaink civilisatóra és jóléte csak szerb, román vagy szláv kérdés: az e kérdést nem érti. Meggyőződésem szerint a nemzetiségi kérdés megoldása közös feladatunk, mely egyaránt érdekünkben áll. De épen mert e feladatot meg kell oldanunk, és mert a világtörténet összes tanúsága minket arra tanít, hogy minden kérdésnek végleges megoldása csak annyiban lehetséges, a mennyiben a mód, mely szerint e megoldás történik, a század eszméivel és elveivel ellentétben nem áll: nekünk e kérdést is a jelen század eszméi szerint kell megoldanunk; e század pedig, hála a Mindenhatónak, a szabadság százada! És nincs ékesszólás és nincs hatalom, mely minket arra bírjon, hogy a szabad versenynek, a szabadságnak teréről ismét a privilégiumok sánczai közé vonuljunk.

XXII.

A VEGYES HÁZASSÁGI VÁLÓPEREKRŐL.

Csak néhány szóra kívánom igénybe venni a t. Házfigyelmét, azon álláspontra nézve, melyet e törvényjavaslatnál elfoglalok.

Az 1848-iki törvény a vallások közt az egyenlőség és viszonyosság elveit állította föl, és ezzel, teljes meggyőződésem szerint, megállapította e hazában a különböző felekezetek közti békét és egyetértést, melynek más alapja, mint a legkövetesebb egyenlőség és viszonyosság, nem lehet.

Az 1848-iki törvények kimondván az egyenlőséget és viszonyosságot, ránk nézve azon kötelesség támadt, hogy ezen elvet a lehetőleg és legkövetkezesebben életbe léptessük, életbe léptessük minél előbb. Mihelyt tehát az egyházi székek a katolikusok egyházi ügyeire meghagyattak, addig, míg ezen székek a katolikusokra nézve létezni fognak, a nem katolikusokra nézve is, legalább a törvényben, ki kell mondani azon szabadságot, hogy ők szintén, ha akarnak, hasonló külön törvényszékeket állíthatnak, a maguk házassági ügyeiknek elítélésére.

Ha a törvényhozás ebben imperative akarna fellépni, oly valamit tenne, mi, az én felfogásom szerint, nemcsak

czélszerűtlen, hanem jogkörén is kívül fekszik. A törvényhozásnak nem tartozik jogköréhez meghatározni: a protestánsok mily módon akarnak eljárni a magok házassági ügyeiben. De bizonyos az, hogy azon perezben, a melyben a haza polgárainak egy része házassági ügyeire nézve törvény szerint külön törvényszékkal bír: a protestánsoknak tökéletesen egyenlő jogát ki kell mondani a törvény által. Élnek-e ezen joggal vagy nem élnek, az a dolog természeténél fogva egyedül a protestánsoktól függ.

És azért én a törvény ezen rendeletének megtartását szükségesnek tartom, mert azt csak az 1848-ban kimondott egyenlőség és viszonyosság elvei szükséges következésének tekintem.

XXIII.

AZ ÁTTÉRÉSRŐL.

Két beszéd.

1.

Bocsánatot kérek, nem sokáig fogom fárasztani a t. Házat.

Azt hiszem, ezen szakasz tárgyalása közepett kissé túlmentünk a szükségesen. A vallások tekintetében a magyar törvényhozás két alapelvből indul ki. Az első a vallási szabadság, a másik a vallások egyenjogúsága. E két elvnek szükséges következése, a mennyiben ezen törvényre alkalmazzuk, először az, hogy az áttérés mindenkinek lehetővé legyen téve. Ez az első. Másodszor az egyenlőség elvének ismét következése az, hogy a feltételek, melyek alatt az áttérés törvényesen megtörténhetik, minden vallásfelekezetre nézve ugyanazok legyenek, és ne legyen olyan különbség, mely az áttérésre nézve előbb létezett. A mi e második elvet illeti, úgy hiszem, a t. Házban nem lesz senki, a ki el ne ismerné, hogy e törvényjavaslat által mind a két elv tökéletesen követve van; hogy itt sem az áttérés senkinek lehetetlenné téve nincs, sem az áttérők között, kik t. i. egyik vallásról a másikkra térnek át, nincsen különbség téve.

E részben tehát a törvény tökéletesen megfelel.

A kérdés csak az, vajon ezélszerű-e ezen dispositió, melyet e törvény magában foglal; vajon saját egyháza lelkészének, azon lelkésznek jelentse-e be szándékát, kitől áttér, vagy kizárólag annak, kihez áttér; ez a kérdés.

Az ellen nem hallottam semmi ellenvetést, hogy ne volna szükséges, hogy arról azon egyház lelkészének is tudomása legyen, melyből valaki más egyházhoz akar áttérni; hiszen ez szükséges következése azon viszony-
nak, melyben kiki saját egyházához áll. Mindenkinek vannak saját egyháza irányában bizonyos, nemcsak szellemi, de valóságos tetteges kötelességei is, a melyeket senki nem bonthat fel a nélkül, hogy egyházának arról tudomása ne legyen; tudomására kell tehát hozni az áttérési szándékot az illető egyháznak, a honnan az áttérés történik.

A különbség a két indítvány közt csak az, hogy a törvényjavaslat szerint az illető maga két tanú jelenlétében tartozik bejelenteni szándékát; tisztelt barátom, Debreczen városa képviselőjének indítványa szerint pedig ezen bejelentés csak azon lelkész útján történik, a kihez áttér az illető, nyolcz nap leforgása alatt.

Én részemről, megvallom, azon módot, melyet a törvényjavaslat ajánl, czélszerűbbnek tartom, mert természetesebnek látom.

Egy ok van, mi ez ellen felhozott: az t. i., hogy ez az egyesnek, a ki áttérni akar, lelkiismereti szabadságát fogja korlátozni, ha az illető lelkész fel fogja használni ellene szónoki tehetségeit arra, hogy őt az egyház körében visszatartóztassa.

Ez az egyetlen ok, melyet én ellene hallottam; sőt egy t. képviselő úr még azt is felhozta, hogy az emlékeztet a hat heti oktatásra.

Én életemben sokszor szólottam a hat heti oktatás ellen, különösen akkor, midőn az a magyar törvényhozás tanácskozásának tárgyát képezte. De engedje meg igen t. képviselő társam, hogy én a közt, hogy valaki két tanú jelenlétében egyszerűen bejelenti, hogy ő az egyház köréből ki akar térni, és a hat heti oktatás közt, semmi hasonlatosságot nem látok. Megengedem: arra, hogy valaki a maga saját lelkésze előtt megjelenve kinyilatkoztassa, hogy ő az egyházat elhagyja és másra tér át, bizonyos morális bátorság szükséges, de a morális bátorságnak oly csekély foka, hogy még azt is a lelkiismereti szabadságnak akadályául felvenni én nem tudom. Az én meggyőződésem szerint oly egyén, a kiről, midőn elhatározza magát, hogy az egyházból kitérve egy más egyházhoz tér át, még annyi morális bátorságot sem teszünk fel, hogy ő egy egyszerű lelkész előtt, még két tanú jelenlétében, a kik az ő barátjai, ki merje nyilatkoztatni az áttérési szándékot, az, ha előbbeni egyházánál marad, bizony nem fog ártani.

Én részemről, ha ama dispositióban, melyet a törvényjavaslat magában foglal, a lelkiismereti szabadság legkisebb akadályát látnám, szívesen elfogadnám Tisza Kálmán t. barátom indítványát; de miután ezt nem látom, s miután amaz indítvány elfogadását csak olyanak tekinteném, mint ha még inkább könnyíteni akarnók az átmenetet, azért ahhoz nem járulhatok, annyival kevésbé, mert teljes meggyőződésem szerint, elveihez ragaszkodva, kötelessége a törvényhozásnak mindig lehetővé tenni az áttérést, s erre nézve minden akadályt, minden valóságos akadályt, elhárítani, de főltte könnyűvé tenni azt, quasi közönyösnek decretálni, meggyőződésem szerint nem hivatása.

2.

Vajon az áttérés be van-e végezve vagy nincs, azt elhatározni nem a törvényhozásnak, illetőleg hatóság-
nak feladata, hanem azon egyház, a hová az illető
áttér, csak azt nyilatkoztatja ki, hogy őt most saját
tagjának tekinti. A törvény tisztán feloldja őt minden
más kötelektől. Hogy minden keresztyén egyház min-
denkit felvesz mindig, az nem szenved kétséget, de
azt kinyilatkoztatni senki másnak, mint az egyháznak,
joga nem lehet. Azért a törvényhozás, mint itt világosan
ki van fejezve, csak azt mondhatja, hogy az áttérésnek
többé semmi sem áll útjában.

XXIV.

A VEGYES HÁZASSÁGBÓL SZÜLETETT GYERMEKEK VALLÁSBELI NEVELTETÉSÉRŐL.

Kinyilatkoztatom, hogy a mennyiben a törvénynek azon rendelete, melyet a központi bizottság indítványoz, az egyenlőség elvének tökéletesen megfelel, nekem az ellen kifogásom nincs. Azt hiszem, a maga nemében talán ez is eleget fog tenni azon várakozásoknak, melyeket a törvényhez kötünk.

Egyébiránt ép azért, mert nézetem, a mint látom, a t. Ház többsége nézetétől eltér, kénytelennek érzem magam és szükségesnek tartom, habár röviden is, nézetemet motiválni.

Székács képviselő úr azt mondta épen most, hogy ámbár e kérdésnek megoldása törvényhozás útján igen sok helyen megkísértetett, annak tökéletes és kielégítő megoldása eddig még nem sikerült. Én is azon meggyőződésben vagyok; de azt hiszem, hogy épen ott, hol a törvény által kielégítő megoldás lehetetlen és nem sikerült, ott az ily ügyek megoldását a szabadságra kell bízni. Épen ott, hol a törvény nem elégséges, a szabadságnak kell segíteni. Ennélfogva ugyanazon tapasztalásból indultunk ki, tisztelt barátom Székács képviselő úr és én, csakhogy különböző eredményekre jutottunk.

Felfogásom szerint minden törvény rendelkezésének olyannak kell lenni, mely eredményekre vezet és melyről legalább előre bizonyosan mondhatjuk azt, hogy a törvény eredménye nem fog meghiúsíttatni. Már most hogyan állunk ezen törvénnyel? Úgy, hogy a gyermekek első nevelése, a meddig azok a szülői háznál vannak, egyenesen csak a szülőket illeti, hogy abba sem a törvényhozás, sem a végrehajtó hatalom semmi befolyást nem gyakorolhat, s a közhatóságnak hatása a gyermekek nevelésére csak azon perczen kezdődik, a melyben a gyermekek az iskolába lépnek. De a 48-iki törvény világosan kimondja, hogy a szülőket nem akadályozhatja senki abban, hogy oly iskolába küldjék gyermekeiket, melyeket ők választanak, így a katolikus protestáns iskolába, a protestáns pedig, ha neki tetszik, a jezsuitákhoz is küldheti gyermekeit. Már, kérem, miután a gyermekek első házi neveltetése fölött rendelkezni másnak mint a szülőknél nem lehet, miután azon perctől kezdve, melyben a gyermekek iskolába küldetnek, a 48-iki törvény a szülőknél e teljes szabadságot megadta: az én meggyőződésem szerint a szülők ezen szabadságát akadályozni nem lehet.

Ez az én nézetem. Meglehet, hogy téves, hiszen a többség ellene nyilatkozott.

De nem a szülőknél szabadsága tulajdonképen az, mit a Háznak többsége nem akar elfogadni, vagy nem akar elismerni, hanem azon visszaélések, melyek a szabadság ürügye alatt történhetnének. Nem a szülőknél szabadsága ellen szavaz a Háznak többsége, hanem szavaz az ellen, hogy a szabadság ürügye alatt ismét reversálisok hozassanak be, és én részemről, általában véve, nem tartok semmit szükségesebbnek és nem számítok semmit inkább a törvényhozás kötelességei közé, mint hogy a családokat külső befolyástól lehetőségig megoltalmazza.

A kérdés egyszerűen az: mi által oltalmazzuk meg inkább a családokat a külső befolyástól; az által-e, ha elfogadjuk azt, mit én indítványoztam, vagy az által, ha azt fogadja el a Ház. mit a központi bizottság indítványoz?

Bocsánatot kérek, t. Ház, ha a Ház többségével nem vagyok egy értelemben, kötelességemnek tartom a magam nézetét legitimálni.

Épen t. Ház, hogy a családokat megoltalmazzuk a külső befolyásoktól, ez volt az ok, melyért indítványomat a Ház elé terjesztettem. Ha a szülők szabadságára van bízva a gyermekek nevelése, ha el van ismerve, hogy ők gyermekeiket akármily vallásban nevelhetik: kétséget nem szenved, hogy a gyermekek nevelésébe senkinek nincs befolyása; a szabadság maga biztosítja a szülőket minden külső beavatkozástól.

Imperatív törvénynek, melyben kimondatik, hogy a leányok anyjok vallását, a fiúk pedig apjok vallását kövessék, ily törvénynek értelme nem lehet más, mint hogy ezen törvényt végre kell hajtani. A törvények végrehajtását azonban kizárólag és egyedül csak a szülőknek akaratára bízni nem lehet, mert hiszen, ha ezt gondolta volna a t. Ház, akkor szabad rendelkezést adott volna a szülőknek; tehát kell lenni valakinek, a ki azok fölött Ítélt, kell lenni valakinek, a ki a gyermekeket, szükség esetében, a törvényes kötelesség teljesítésére kényszeríti.

És ki lehet az? Intő, a dolog természeténél fogva, más nem lehet, mint az illető egyházak szolgálója; végrehajtó más nem, mint az illető törvényhatóság. Tegyük fel, van egy vegyes házasságban levő család, ennek fiai tartoznak apjok vallását követni, s e szerint például reformátusok, a leányok anyjuk vallását lévén kötelesek követni, például katolikusok. Ha már most a katolikus

lányok katolikus isteni tiszteletben részt nem vesznek, ha szüleik például svájci bonne-t vagy más protestáns leányt fogadnak nevelőül, és ez esetben azután az illető lelkész kötelességének tartja fellépni s azt mondani: a törvény értelmében ezen leányokat katolikus hiten kell nevelni, s íme ők nem neveltetnek katolikusoknak, mert soha katolikus templomba nem jámak, s nevelőnőjük sem katolikus, fölszólítja tehát az illető hatóságot, hogy a törvény végrehajtásáról gondoskodjék: kérdem, vajon ez által nem sokkal több esetben fogjuk-e kitenni az illető családokat külső beavatkozásnak, épen azon beavatkozásnak, melytől meg akartuk óvni?

Ez, tisztelt Ház, és egyedül ez volt az ok, melyért én törvényjavaslatomat ez értelemben voltam bátor a t. Ház elé terjeszteni. Ha a szülők szabadsága, nevelési szabadsága, tisztán és világosan fenn van tartva, ha tisztán és világosan ki van mondva a törvényben, hogy reversalisok nem létezhetnek, s hogy soha senki másnak a gyermekek neveltetésébe befolyása nem lehet, mint a szülőknek: ez által, úgy hiszem, fenn van tartva a szülők szabadsága, s épen azon külső befolyásoktól óvjuk meg az egyes családokat, melyektől őket meg akartuk óvni.

Bocsánatot kérek, hogy ily hosszasan adtam elő nézetemet, de fel kellett világosítanom indokaimat.

XXV.

A NÉPISKOLAI TÖRVÉNYJAVASLATRÓL.

Két beszéd.

1.

Elismert dolog napjainkban, hogy azon tényezők között, melyek minden népnek jólétére és ez által az államoknak hatalmára elhatározó befolyást gyakorolnak, nincs egy-egy fontosabb, mint a népnek értelmi műveltsége; és innen van, hogy nem létezik jól rendezett állam, mely a népoktatás czélszerű elrendezésére figyelmet nem fordítana. E tekintetben az állam formája nem tesz különbséget, és tagadhatatlan, hogy azon nagy lendület, melyet a népoktatás ügye egy század óta vett, nagy részben felvilágosodott abszolút uralkodóknak köszönhető. Alkotmányos országban, hol a nép a törvényhozásra és ezáltal az állam a kormányzatra elhatározó befolyást gyakorol, azon okokon kívül, melyek általánosan minden államban a népoktatás fontosságát bizonyítják, van egy más, még nagyobb fontosságú ok, mely a népoktatásról való gondoskodást az államnak kötelességévé teszi, és ez azon tény, hogy ott, a hol a nép az állam vezetésére befolyást gyakorol, és azon arányban, melyben ezt

gyakorolja, a népnek műveltségi állapota közvetlen befolyást gyakorol az állam törvényhozására és kormányzatára. Ezért, ha a népoktatás állapota minden államban nagy fontossággal bír, mert nagy befolyást gyakorol a nép jólétére: alkotmányos országban, és pedig azon arányban, melyben az alkotmány a nép minden osztályának nagyobb befolyást biztosít, a népoktatás czélszerű rendezése, mely a közműveltségnek feltétele, egyszersmind feltétele az állam jólétének s kifejlődésének is.

Ez azon ok, mely a ministeriumot arra bírta, hogy midőn újjáalakulásunk elhalaszthatatlan teendői csaknem egész tevékenységét igénybe vették, mégis, mihelyt a kormányt átvette, egyszersmind a népoktatás kérdésének tanulmányozását tűzte magának feladatul, s kötelességének ismerte ezen tanulmányai eredményét a jelen törvényjavaslatban még ezen törvényhozás elé terjeszteni, meg lévén győződve arról, hogy kötelességének, melyet az 1848-ban felállított elveknek életbe léptetésében és megszilárdításában talált, csak úgy felel meg, ha a népoktatásnak czélszerű elrendezése által megszilárdítja azon alapokat, melyektől minden demokratikus alkotmány állandósága függ, s melyek nélkül azon elvek, melyeket a nemzet 1848-ban elfogadott, a várt gyümölcsöket soha meg nem hozhatják.

Egészen fölöslegesnek tartom tehát, hogy akár a tárgy fontosságáról bővebben szóljak, akár annak sürgősségét bővebben bizonyítgassam. A mélt. főrendek között oly férfiak ülnek, kik már állásuknál fogva ezen fontos tárggyal többet és inkább foglalkoztak, mint bárki e hazában, és kik azon hiányokat, melyek népoktatásunk mezején észrevehetők, minden másoknál jobban ismerik. Ezért én egyszerűen azon álláspont magyarázatára akarok szorítkozni, melyet a kormány, midőn a jelen törvényjavaslatot a törvényhozás elé terjesztette, elfoglalt.

A népoktatás újabb időnkben annyira képezte már a különböző törvényhozások tanácskozásainak tárgyát, hogy annak több nagyfontosságú kérdésére nézve már alig léteznek véleménykülönbségek; három kérdésre nézve azonban jelenleg is nagyon eltérnek a nézetek egymástól, és ha a mélt. főrendek között a törvényjavaslat iránt véleménykülönbségek léteznek, kétségtelen, hogy vitatkozásaink ezen kérdések körül fognak forogni. Ezen kérdések a következők:

1- ször, meddig terjednek a népoktatás mezején az állam jogai és kötelességei?

2- ször, ki viselje a népoktatásból támadó terheket?

3- ször, kire bízandó a népoktatásnak vezetése, igazgatása és felügyelete?

Megengedik a mélt. főrendek, hogy a lehetőségig röviden — de nem Ígérhetem, hogy éppen nagyon rövid leszek — ezen kérdésekre nézve nézeteimet előadjam,

A mi a népnevelés terén az állam jogainak s kötelességeinek határait illeti, egymással ellentétes két nézettel találkozunk. Az egyik, azon elvből indulva ki, hogy a nevelés kizárólag a szülőknek jogai és kötelességei közé tartozik s amennyiben ezek ezt nem teljesíthetnék, kizárólag az egyházak teendője, az államnak feladatát a népnevelés terén arra szorítja, hogy az egyházakat anyagi segélyezéssel támogassa. A másik ezzel ellentétben álló nézet, kiindulva azon nagy fontosságból, melylyel a népnevelés az államra nézve bír, a népnevelésnek jogát és kötelességét kizárólag az államnak tulajdonítja, s a szabadságnak csak igen kis mértékét tűri meg. Meggyőződésem szerint e két nézet mindegyike, ily szigorúan felállítva, egyaránt téves. — A mi az elsőt illeti, a szülőknek jogát s kötelességét a népnevelés iránt senki kétségbe nem vonhatja, s azt tartom, igazságosan azt sem vonhatja kétségbe senki,

hogy a népnek nevelése s így oktatása is minden egyház legszebb feladatai közé tartozik. De másrésről nem lehet kétségbe vonni azt sem, hogy a szülők közül sokan nincsenek azon helyzetben, hogy e kötelességeiket teljesítsék; hogy a szülők közül egyesek a joggal visszaélhetnek, sőt sokan vissza is élnek, s hogy ennél fogva, — mert a szülői jogokkal való visszaélés olyak irányában gyakoroltatik, kik oltalomra szorulnak, — az állam ezen kötelességet nem utasíthatja el magától.

Mondhatja erre valaki, hogy a szülőkről ily kötelesség-mulasztást feltenni nem lehet. Igaz, hogy ritkán fordul elő az eset, hogy szülőket a közigazgatás útján arra kellene kényszeríteni, hogy gyermekeik anyagi táplálásáról gondoskodjanak, és minden műveltebb ember tudja, hogy ha a szülőnek azon kötelességét, hogy gyermekeiket anyagilag táplálva, testi megromlástól megőrizték, elismerjük: úgy nem vonhatjuk kétségbe a szülőknél azon kötelességét sem, hogy gyermekeik szellemi kifejlődéséről gondoskodjanak. De az utóbbi esetben a szülői szeretet a gyermekek jogainak sokkal kevesebb garantiát nyújt, mint azoknak anyagi szükségére nézve. Mert igen nagy különbség létezik az anyagi és szellemi szükségek között. Az anyagi szükségeknél azon percben, a melyben azok támadnak, mindenki ösztönszerűen iparkodik, hogy azoknak eleget tegyen; a szellemi szükségleteknél pedig éppen az ellenkezőt tapasztaljuk. Minél nagyobb a szellemi szükség az egyesnél, annál kevésbé érzi azt, és annál kevésbé igyekszik azt pótolni; és meg lehetünk győződve, hogy ép oly néposztályoknál, melyek az oktatás hiánya miatt legtöbb kárt szenvednek, a legkevesebb ösztönt fogjuk találni arra, hogy ezen hiányon segítsenek; azért világos, hogy oly országok kivételével, melyekben a művelt-

ség már bizonyos fokra emelkedett, a szülőknek gyermekeik oktatására nézve egészen korlátlan szabadságot adni nem lehet.

A mi végre az egyházakat illeti, kétségkívüli tényeket kellene ignorálnia, ha valaki megfélemlenék azon nagy érdemeiről, melyeket az egyház nemcsak általánvéve a művelődés terjesztésére, hanem a népiskolákra nézve is szerzett magának. Hisz minden, mi a népoktatás mezején századokig történt, egyedül az egyháznak köszönhető. De hogy az egyház egymaga, bármily kedvező anyagi állásban találjuk azt, és ha senki által sem gátolatik is működésében, egymaga a népoktatás nagy feladatának eleget nem tehet: azt ismét világosan szintén a tények bizonyítják. Nem szólok a múltrol, a hol pl. — mint mindenki tudja, ki e tárggyal foglalkozott, — az oly hatalmas és oly nagy anyagi eszközökkel rendelkező francia egyház a forradalom előtt a népnevelés mezején oly keveset tett. Nem szólok erről, mert a XVIII. században a népoktatás még igen háttérbe szorított érdek volt. A műveltség, mint minden, akkor csak a nép felső rétegeinek kiváltsága vala, s az állam, mint az egyház, Franciaországban szint úgy, mint máshol, figyelmét csak a magasabb tanintézetek javítására fordítá. De hivatkozhatunk egy többet bizonyító példára, s ez Anglia. Nem lehet tagadni, hogy Angliában nagy a vallásos buzgóság, hogy ott a felekezetesség is elég magas fokon áll, és egy igen hatalmas egyház létezik, s egyszersmind Angliában a népoktatás szükségét — épen azon befolyásnál fogva, melyet a nép a közdolgozókra gyakorolt — már rég belátták: és mégis a hatalmas angol egyház sem volt képes azon igényeknek megfelelni, melyek újabb időben a népoktatás mezején kifejlődtek. És az egyháznak ezen elégtelenségét, valamint Angliában, úgy széles a

világon mindenütt elismerik, valamint azt is, hogy az nem a buzgósg hiányának tulajdonítható.

Mert ha csak legsúlyosabb s meggyőződésem szerint igazságtalan vádat nem akarunk emelni az egyház ellen, meg kell győződve lennünk a felől, hogy az egyházak e közben bizonyosan mindent megtettek, mi tőlük kitelt, és hogy ezért, ha a népoktatás általánosításában célzt akarunk érni, azt, a mit az egyház maga nem érhet el, az államra kell bízunk.

Általános tapasztalás bizonyítja, hogy a hol a népoktatás magasabb fokra emelkedett, ez mindenütt csak az állam közbejöttével sikerült, és valóban alig fogja valaki komolyan kétségbe vonni, hogy valamint az egyháznak érdeke, sőt kötelessége elkövetni mindent, hogy a gyermekekből jó keresztyéneket neveljen, ép úgy kötelessége az államnak is, hogy a gyermekeket jó állampolgárokká nevelje föl. Miből következik, hogy ott, hol a szülék vagy az egyház a gyermekek oktatásáról nem gondoskodnak, az állam vállalja magára ezen kötelességet. Az államot sem ezen jogától, sem ezen kötelességétől fölmenteni nem lehet.

Minden államnak kötelessége, hogy a honpolgároknak azon jogok élvezetét, melyeket nekik a törvény adott, lehetővé tegye; és minden államnak kétségtelen joga van megkívánni, hogy azok, a kik bizonyos, az államnak jólétére befolyással bíró jogokat gyakorolnak, azon jogok gyakorlására képesek legyenek. A mi az elsőt illeti, kétséget nem szenved, hogy mindazon jogok, melyeket a törvény a nép oly osztályainak ad, melyek az azoknak gyakorlatára szükséges műveltséget nélkülöznek, illusoriusok maradnak, és ép oly bizonyos, hogy politikai jogoknak ilyenek által való gyakorlata az államra nézve veszélyes, s így nem tagadható, hogy oly alkotmány nyal bíró államban, mely által a közdolgokra a népnek

minden osztálya befolyást gyakorol, minden osztálynak nevelése az államnak nemcsak jogai, hanem kötelessége közé is tartozik.

Ez okból azon elvek, melyeket a kormány a jelen törvényjavaslatban követett, önként következnek. Az állam fentartja magának azon jogot, hogy az állam polgárait gyermekeik oktatására kötelezze; ennek következtében az állam elismeri azon kötelességet, hogy intézetekről gondoskadjék, melyek által az állam polgárainak ezen kötelesség teljesítése lehetővé tétessék; ellenben, valamint az állam nem vállalja magára azon kötelességet, hogy a népnevelésről kizárólag s egyedül ő maga gondoskadjék, úgy azon jogot sem követeli, hogy a népnevelés terén, minden másokat kizárva, monopóliumot gyakoroljon, mi az én meggyőződésem szerint egy alkotmányos államnak elveivel össze nem fér.

Előbb említettem azon különbséget, mely absolut és alkotmányos államok között a népnevelés fontosságára nézve létezik, s megjegyzém, hogy a népoktatás alkotmányos országban sokkal nagyobb fontossággal bír, mint oly országokban, melyek korlátlan uralom alatt állnak. De van ezen kívül a népnevelésre nézve még egy más különbség is alkotmányos és absolut országok között. Minden absolut államban a népnevelés, a dolgok természeténél fogva, a kormányzat egyik eszközének tekintetik, s ezért absolut államokban az állam a népoktatást a maga kezéből nem bocsáthatja ki. Alkotmányos országban, az én meggyőződésem szerint, az állam biztossága nem bizonyos elveknek általános elfogadásától függ, hanem függ a műveltségnek, az értelmiségnek általánosságától; ezért minden alkotmányos állam saját érdekei ellen cselekszik, ha azokat, kik őt a népművelésben segítik, ezen működésökben akadályozni akarja.

Ismerem azon ellenvetéseket, melyek ezen nézet ellen

közönségesen felhozatnak. Mondatik ugyanis, hogy a népnevelés oly fontos ügy, hogy azt másokra bízni nem lehet, annál inkább, mert megtörténhetik, sőt meg is történik, hogy azok, kik az államtól függetlenül népneveléssel foglalkoznak, a népnevelést éppen azon elvekkel ellentétes irányban vezetik, mely elvekre az állam alkotmánya alapított. Ez nemcsak lehetőség gyanánt állítatik fel, hanem pozitív tények bizonyítják annak előfordulását. Azonban mindez nem ingathatja meg azon meggyőződésemet, hogy alkotmányos államban a tanszabadság és a sajtószabadság között a lehető legnagyobb analógia létezik. Kétségbe nem lehet vonni, hogy a tanszabadsággal éppen úgy visszaélések történhetnek, mint a sajtószabadsággal, és ebből következik, hogy az állam főfelügyeleti jogáról a népnevelés terén sem mondhat le. De azért, mert visszaélések történhetnek a tanszabadsággal, e szabadságot megátadni csak annyi volna, mint ha valaki a sajtószabadság körül tapasztalható visszaélésekből a sajtószabadság károságát és annak megszüntetését akarná következtetni; sőt részemről a népoktatás terén a szabadság korlátozását még kevésbé tartom igazolhatónak; mert ha valóban alkotmányos és szabad országban valaki a tanszabadságot arra akarná használni, hogy szabadságellenes elveket terjeszsen, ha valaki azért tanítaná olvasni a népet, hogy az obscurantismust terjeszse: az, az én meggyőződésem szerint, olyas valamit tenne, mi nemcsak célhoz nem vezetne, sőt éppen ellenkezőjét idézné elő annak, a mit el akar érní. Én tehát azt hiszem, alkotmányos országban a tanszabadság magának az állam alapelveinek szükséges következése. Azért a törvényjavaslat, mely a mélt. főrendek asztalára letéve, jelen tanácskozásunk tárgyát képezi, a legtágabb és a legteljesebb tanszabadság elvére alapított.

E mellett, ha a dolog elvi oldalát nem tekintjük is, még a népoktatás körüli javítások practikus kivihetősége is szól. A népoktatásnak javítása még akkor is, ha minden, a népoktatásra jelenleg létező eszközöket felhasználunk, minden esetre nagy áldozatokat vesz igénybe, és miután a létező népoktatási intézetek nálunk csaknem kivétel nélkül felekezetiiek: mi lehetett volna oly törvénynek practikus következése, mely a létező viszonyokat ignorálva, kizárólag állami intézetek felállítását rendelte volna el?

Ennél még fontosabb egy másik ok. Ha azt akarjuk, hogy a népoktatási törvény jó eredményhez vezessen, szükséges, hogy iránta ne ébreszszünk ellenszenvet; mivel pedig tagadhatatlan, hogy nemcsak az egyház ragaszkodik azon befolyáshoz, melyet eddig a népoktatásra gyakorolt, hanem hazánk polgárainak nagy része is a létező felekezeti iskolákban megnyugvását találja, az, ha e törvény a felekezeti iskolákat el nem ismeri, a törvény ellen szükségkép reactiót idézne elő.

Így, a mint a törvény áll, meggyőződéseim szerint ettől félni nem lehet; mert, miután a törvény nemcsak a létező felekezeti iskolákat ismeri el, hanem minden felekezetnek teljes szabadságot ad új népoktatási intézetek felállítására is; miután a törvény a községek által közös iskolák felállítását csak ott rendeli el, hol a felekezetek a népoktatás terén feladatuknak eleget nem tesznek, azaz, hol a czélszerűségnek megfelelő felekezeti iskolák nem léteznek: nézetem szerint igazságtalan gyanúsítás volna föltennünk, hogy a hitfelekezetek ily törvény ellen föl fognak lépni, mely közös iskolák fölállítását csak ott rendeli, hol a felekezetek tanintézeteket nem állíthatnak. Ezt föltennünk annál kevésbé lehet, mint-hogy egyes hitfelekezeteink jelenleg is nemcsak tűrik, hanem sympathiával is kísérik más felekezetek tan-

intézeteinek működését, ámbár az ott adott oktatás, a dolgok természeténél fogva, az ő saját felekezeti hitelveikkel ellentétben áll; és így előreláthatólag még sokkal több sympathiával fogják tekinteni azon intézeteket, melyek nemcsak hogy ellentétben nem állnak felekezeti nézeteikkel, hanem a melyekben saját vallási s egyházi elveik terjesztésének igen tág kör, igen nagy szabadság adatott, mert a törvény a hit- és erkölcstani oktatást nemcsak a rendes tantárgyak közé vette fel, hanem ezen oktatást kizárólag az egyházra bízta.

Mindezeknél fogva úgy vagyok meggyőződve, hogy azon határok, melyekig az állam jogainak s köteleseégeinek a népoktatás terén terjedniük kell, a jelen törvényjavaslatban, akár az elvek, akár a practikus kivitel szempontjából tekintsük, helyesen tartattak meg.

A másik kérdés, melyre nézve rövidebb leszek, a költség kérdése.

Itt is két ellentétes nézet áll egymással szemközt. Egy rész — és ez csak azon másik állítás szükséges következése, hogy a gyermekek nevelésének joga és kötelessége kizárólag a szülőket illeti — egy rész azt állítja, hogy a nevelés minden terhei szintén egyedül csak a szülőket illethetik. A másik nézet szerint, miután a népnevelés az állam egyik legfontosabb joga és kötelessége, igen természetes, hogy minden ebből származható terhek szintén első sorban az államot illetik. — Én részemről ismét sem az egyik, sem a másik nézetet nem fogadhatom el.

Hogy a népnevelésnek terhei első sorban a szülőket illetik, az nem szenved semmi kétséget; sőt még azon esetben is, ha a népoktatásnak egész terhét az állam vállalja magára, azért mégis a nevelés terhének legnagyobb része mindenesetre a szülőket fogja terhelni, s ezt kizárólag az államra róni semmi esetre sem lehet.

De miután kétségszűrt tény, hogy a szülőknek egy része ezen terheket nem viselheti: az a kérdés, vajon az állam a népnevelés terheire járul-e vagy nem? Ezen kérdés eldöntése pedig attól függ: vajon a népoktatást országos érdekek tekintjük-e vagy nem? Ha igen, akkor azon terheket, melyek a népnevelésből származnak, a dolog természeténél fogva épen úgy közös terhekként kell elismernünk, mint minden más terheket, melyek bizonyos közös célok elérésére szolgálnak és melyek az ország minden lakójára vonatkoznak. Igaz, igen plausibilisnek látszik azon okoskodás, hogy a kinek gyermekei nincsenek és a ki e szerint az iskolának közvetlenül hasznát nem veszi, oly adóval nem terhelhető, melyből reá látszólag direct haszon nem hárul. De, kérdem, nem áll-e ez más közterhekre nézve is? Vajon például azon garantiákhoz, melyet az ország vasúti építkezéseknek eszközésére magára vállal, az ország azon vidékeinek lakosai, kik az ily vasúttal közvetlenül nem élvezik, nem járulnak-e? És ha valaki azon boldogító meggyőződésben él, hogy ő maga, utódai és rokonai soha büntető kereset alá esni nem fognak, s hogy e szerint a fegyházaknak humánusabb berendezése őt direct nem illeti: vajon ebből azt fogja-e következtetni, hogy az adó, melyet rá kivetnek és mely a fegyházak humánusabb elrendezésére fordítatik, igazságtalanul vettetik ki?

Szerintem a kérdés egyes egyedül az: vajon a népnevelést közös érdekek tekintjük-e vagy nem? Ha igen, akkor terheiben mindnyájunknak részt kell vennünk, és a kérdés magától eldöntetik.

A terhek elosztására nézve a törvényjavaslat más utat követett, mint a melyet talán egyesek célirányosnak tartanak és több államban követnek. A törvényjavaslat t. i. a népoktatást mindenképp előtérbe hozta communalis

tehernek tekinti, és az, szerinte, a rendes egyenes adónak bizonyos quotiensét képezi. Az ok, vagy inkább az okok, melyekért a kormány e módozatot indítványozta, a következők: először a népoktatás mindenesetre nagy teher, melyet az ország magára vállal, teljes meggyőződésem szerint a legszükségesebb, de egyszersmind nagy teher, s tudnunk kell, hogy a teher nagy, hogy teljes öntudattal fogadjuk azt el; de kétségkívül kötelességünk gondoskodni arról, hogy ezen teher a lehetőségig elviselhető legyen, és hogy az a lehetőségig igazságosan osztassák el és senkit túl ne terheljen. A terhek elosztásának két módja állott előttünk: összesíteni a népnevelés összes költségeit, kivetni azokat a rendes adók útján és az egészet kezelteni a kormány tisztviselői által; a másik út: bízni a dolgot a községekre. Minden eddig tett tapasztalatok szerint kétségtelen, hogy ott, hol ily költségek a törvényhozás által megszavazva a kormány által kezeltenek, mindig nagyobbak; s ezt a dolog természete is hozza magával, mert először ott, hol arról van szó, hogy valamely ügynek költségeit az állam viselje, igen sok ember hajlandó megfeledezni arról, hogy az államnak semmi külön pénztára nincsen, és hogy az által, ha az államnak költségei növekszenek, az ő adója is növekszik, minek következtében azt tapasztaljuk, hogy mindennél, a mit az állam kezel és fizet, sokkal nagyobb követelésekkel lép fel minden egyes; — a másik az, hogy ily nagy és complicált administráció már magában véve oly nagy kezelő testületet igényel, mely a költségnek ismét egy nagy quotiensét emészti fel.

Ha ezen költségeket a községekre bízuk, először meg lehetünk győződve, hogy a községek a lehetőségig takarékosan fognak eljárni, már azért is, mert elvégre minél többre rúgnak a költségek, annál nagyobb

lesz adójok. Hogy pedig az adó kivetése egyes községekben igazságtalan úton ne történhessék, és egyes birtokosok másoknál inkább megadóztatva ne legyenek, czélszerűnek látszott a népnevelési adót pótlék gyanánt az egyenes adóhoz kötni, azaz oly adóhoz, melynek kivetése és felosztása nem az egyes község akarától függ, hanem mely a törvény által határoztatik meg.

Hátra van még a harmadik kérdés, s ez a népoktatás vezetése és közvetlen igazgatásának módja.

Itt, nézetem szerint, a fő szempont, melyből ki kell indulni, az, hogy a népnevelés igazgatása a lehetőségig jó és czélszerű legyen, és hogy ezen igazgatásban a lehetőségig sokan vegyenek részt, s ez által a közérdekeltség a népoktatásra irányoztassék. Épen azért a törvényjavaslat, mellőzve azon centralisált administratiót, mely más országokban létezik, a népiskola igazgatását közvetlenül a communere bízta, minden községben iskolaszékeket állítván föl, melyekben a község képviselői a lelkeszszel és az iskolamesterrel együttvéve az iskola igazgatását első fokon közvetlenül vezetik. Az egyes megyékben úgynevezett iskola-tanácsok felállítása rendeltetik el azért, hogy ez által a népnevelésre a műveltebb osztályoknak is a kellő befolyás megszereztessek. A kormány saját befolyását külön tisztviselő által gyakorolja.

Több, igen nagy fontosságú kérdés foglaltatik még e törvényjavaslatban, de már eddig is bocsánatot kell kérnem a hosszú időért, mely alatt a mélt. Ház figyelmét igénybe vettem, s így csak röviden azon kérelemmel akarom bevégezni előadásomat, hogy a mélt. Ház az előttünk fekvő törvényjavaslatot tárgyalásainak alapjául elfogadni méltóztassék. Csak egyet akarok még kifejezni, s ez azon meggyőződése, hogy habár e törvényjavaslatnak vannak talán egyes hiányai, melyeket

csak a tapasztalat fog feltüntetni, és ámbár e törvényjavaslat az elmélet terén sem felel meg tökéletesen minden követelésnek: ezen törvényjavaslat, teljes meggyőződésem szerint, egy érdemmel bír: azzal, hogy practikns és hazánk jelen viszonyaira alkalmazatos, és hogy ezen törvényjavaslatot elfogadva, jobb népművelő désnek s ez által egyszersmind nemzetünk szebb jövőjének alapját vetjük meg.

2.

Bármennyire óhajtottam volna is sokra mindabból, mi ezen érdekes vita alatt mondatott, részletesen felelni, nem fogok visszaélni a mélt. főrendek türelmével.

Sok megjegyzésem volna t. barátomnak Cziráky J. gr. ő excellentiájának épen most előadott észrevételeire; de egyet még sem hallgathatok el, azt, t. i. hogy azon gyászos »écrasez l'infame!* melyre hivatkozott, oly korban mondatott ki, melyben más, mint felekezeti iskolák Franciaországban nem léteztek, és kimondatott oly férfiak által, kik mind kizárólagosan felekezeti iskolákban nevelkedtek.

Több hozatott fel az általam indítványozott törvényjavaslat tárgyalása alatt, mi, a mennyire én értesülve vagyok, nem egészen áll úgy, a mint előadatott. Azonban erre nézve sem akarok vitába bocsátkozni; csak egyre vagyok bátor az előttem szólott pannonhalmi apát ö méltóságát figyelmeztetni, hogy a tankötelezettség nemcsak Németországban létezik, hanem létezik mindazon országokban, melyeknek népnevelő intézetei czéljoknak megfelelnek, azaz Németországon kívül Svájcban és Amerikában. Amerikában azon általános tapasztalás folytán, hogy a nép a műveltségben oly

fokra emelkedett, melynek következtében az iskola-kényszer fölöslegessé vált, több állam az iskolai kötelezettséget megszüntette; de későbbi tapasztalások minden államokban megmutatták, hogy kényszerítő törvények még ott is szükségesek; mert ámbár a benszülött amerikaiaknak magoknak nem volt iskolai kényszerre szükségök, a számos bevándoroltakra, főképp az irlandiakra nézve azonban a kényszer szüksége elismertetett, és annak törvény által való kimondása újra indítványoztatott.

Egyébiránt ezen rövid észrevételeknek elmondása nem birt volna arra, hogy a mélt. főrendek türelmét újra próbára tegyem, ha az általam mélyen t. kalocsai érsek ő excellentiája oly valamit nem mondott volna, mit válasz nélkül nem hagyhatok, miután a törvény indítványozója én vagyok.

Ugyanis ő excellentiája azt méltóztatott mondani, hogy minden, a mi a nép vallásos érzetét és meggyőződését megingathatja, káros az államra nézve is, miből azt következteti, hogy a közös iskola, mely által az egyének vallásosságukban megzavartatnak, mint a népnek érzületére káros, károsnak tekinthető a hazára nézve is.

Én részemről osztozom ő excellentiája azon nézetében, hogy az államnak nincs nagyobb érdeke, mint az, hogy a nép vallásos érzületét semmi ne sértse, és ha ő nagyméltóságának okoskodása a törvényre alkalmazva állana, akkor magam is elállanék az általam beadott törvényjavaslattól.

Ő excellentiája következtetéseinek súlya azonban kettőtől függ: először be kell bizonyítani, hogy a felekezeti iskola már felekezetessége által elég biztosítékot nyújt a nép vallásos érzelmeinek megerősítésére nézve; másodsor be kell bizonyítani, hogy a nemfelekezeti iskola, a közös iskola úgy, a mint az a törvényben indítványoztatik, csakugyan veszélyezteti a nép vallásos érzületét.

Elméleti okoskodások e kérdéseket nem fogják eldönteni; mert valamint ő excellentiája igen szép képét adta elő azon eredményeknek, melyeket akkor várhatunk, ha az iskolamester, magas hivatásától áthatva s lelkesítve, az oktatásban előforduló minden tárgyat arra használ fel, hogy a gyermekek vallásos érzületét emelje: ugyan ily képet lehet előállítani a közös iskolákról is, melyekben szintén kitűnő iskolamesterek működhetnek, kik az egyes felekezeti kérdéseket érintetlenül hagyva, a gyermekeknek erkölcsi érzületét erősítik, míg azon egyházi férfiak, kik az általam indítványozott iskolában mint hit- és erkölcsoktatók ezután működni fognak, a magok buzgósága által épen olyan, vagy még nagyobb eredményeket fognak előidézhetni a gyermekek vallási oktatásában, mint a milyeket ő excellentiája a hitfelekezeti iskolától vár. Ítéletünkre irányadó nem a felekezeti vagy közös iskola eszménye, hanem csak a tapasztalás lehet; és kérdem ő excellentiájától: vajon azon iskolamesterek többségéről, kik felekezeti iskolákban alkalmaztatnak, fölteheti-e azon buzgóságot, és főképp azon magas műveltséget, mely arra szükséges, hogy a tanító minden egyes, bármily különböző tárgyat arra használjon fel, hogy az által a vallásos érzületet erősítse? Én azt hiszem, hogy ő excellentiája, ki a hazában most létező tisztán felekezeti iskolákat ismeri, ezen iskolák tanítóiról ilyen véleményben nem lehet.

Itt tehát a gyakorlat nem bizonyítja azt, mit ő excja állított; de ép oly kevéssé bizonyítja a tapasztalás azon másik állítását, hogy a közös iskolák a vallásos érzületet gyengítik; mert épen azon országokban, melyekben közös iskola létezik, a vallásos érzület nemcsak nem gyengébb, hanem erősebb, mint ott, hol kizárólag felekezeti iskolák léteznek. Én ezt nem tulajdonítom a közös iskolának, sőt korántsem állítom, hogy a közös iskolák

a vallásos érzület szilárdítására kedvezőbbek, mint a fekezeti iskolák: csak azt mondom, hogy a nép érzelmei s vallásos kérdésekben való buzgósága nem a felekezeti vagy nem-felekezeti iskoláktól függ, hanem függ egészen más okoktól, s főképen azon neveléstől, melyet az egyesek nem az iskolában, hanem az életből nyernek, — függ azon befolyástól, melyet az egyes egyházaktól elvenni, ha azok kötelességöket teljesítik, a törvényhozásnak nem áll hatalmában.

Ezen s több más ellenvetéseknél, melyek a Ház asztalán fekvő törvényjavaslat ellen intéztettek, őszintén megvallom, alig gondolhattam, hogy azok az általam indított törvényjavaslat ellen irányoztathatnak.

Előadatott, mennyire szükséges, hogy a népnevelés vallásos legyen; előadatott, mennyire érdekében fekszik az államnak is, hogy polgárai nemcsak tudósoknak, hanem vallásos, erényes embereknek neveltessenek; előadatott ennek következtében, mennyire káros az iskolák vallástalansága. Vannak, ez kétségtelen, vallástalan iskolák, azaz olyanok, melyekből a vallás-oktatás kizárattott; de ki mondhatja ezt a törvényjavaslat által indítványozott iskolákról? Ezek és az úgynevezett felekezeti iskolák közt csak egy különbség van s ez abban áll, hogy az úgynevezett felekezeti iskolában az oktatásnak többi tárgyát a hit- és erkölcsi oktatással együtt egy világi iskolamester adja elő, azon törvényjavaslat értelmében pedig, mely a Ház asztalán fekszik, a hit- és erkölcsstan rendes és kötelezett tantárgya ugyan a közös népiskoláknak is — a miben a törvényjavaslat a Hollandiában s Amerikában létező közös iskolák rendszerétől (mely szerint a hittan előadása a közös iskolából kizáratik) eltér — csak hogy a hit- és erkölcsstant a közös iskolában nem világi iskolamester, hanem egyházi férfiak adják elő a gyermekeknek, azaz olyanok, kik

kétségkívül leginkább hívatvák arra, hogy a népet és így a gyermekeket is a hitre oktassák. És én, ha nem vitatom is azt, hogy oly iskola, hol a vallás, a hit- és erkölctan egyházi férfiak által taníttatik, minden esetben buzgóbb keresztyéneket fog nevelni: arra nézve legalább meg vagyok nyugtatva, hogy ha az ilyen iskolában rosszabb keresztyének neveltetnének, ennek semmi esetre nem a törvény rendelete lenne oka, mely a vallási oktatást az egyházi férfiúra bízta.

Mik lesznek a törvénynek eredményei a közös és felekezeti iskolák egymás közötti viszonzlagos számára nézve, azt előre meghatározni nem lehet, miután az a dolgok természeténél fogva nem a végrehajtó hatalomtól, hanem egyedül és kizárólag csak az egyes hitfelekezet buzgóságától és áldozatkészségétől függ. Egről primás ő herczegségének nyilatkozata után megvagyok győződve: hogy e hazában azon felekezet, melynek ő élén áll, ép úgy, mint a többi, el fog követni mindent, hogy a népnevelés a lehető legsikeresebben haladjon. Azon nyilatkozat után, melyet primás ő herczegsége csakugyan tett, nem lehet kétsége senkinek, hogy a nemzet, mely a népnevelés ügyét fő feladatai egyikének ismeri, sehohol nem számolhat biztosabb támaszra, mint épen azon férfiaknál, kik a felekezeti iskolák mellett buzogva, mindenek előtt vallásos embereket akarnak nevelni, de kik bizonyosan mindent el fognak követni, hogy azok egyszermind a hazának jó polgárai legyenek, valamint Magyarország törvényhozása és kormánya soha nem fog megfélekezni arról, hogy a vallásosság a polgári erényeknek legerősebb támasza, és hogy azok, kik saját vallásos kötelességeikhez legszilárdabban ragaszkodnak, leghivebben fognak ragaszkodni a hazához és a haza iránti kötelességeikhez is.

A KÉPVISELŐI ÖSSZEFÉRHETETLENSÉGRŐL.

Igen röviden fogok a kérdéshez szólani, s nem fogok a Ház becses türelmével visszaélni.

Mindenekelőtt meg kell jegyeznem, hogy épen ez a kérdés nem pártkérdés. Hála Istennek, olyan állapotban vagyunk, hogy ez pártkérdés nem is lehet, miután végre a hazának parlamentáris kormánya van s a kormány nem valami egyes pártnak tulajdona, hanem tulajdona az egész törvényhozásnak; az, a mi most kormány, lehet holnap ellenzék, és a mi ma ellenzék, lehet holnap kormány. Hogy tehát ezen kérdést jól és czélszerűen intézzük el, az teljes meggyőződésem szerint egyiránt érdekében fekszik a Ház minden egyes tagjának.

A kérdés tehát először az: vajon e kérdés magában véve oly fontos-e, hogy czélszerű megoldását kívánatosnak, sőt szükségesnek tartsuk? Erre, meggyőződésem szerint, csak egy lehet a felelet, az, hogy alig képzelhető fontosabb kérdés; mert e kérdésnek egy vagy más módon eldöntése hatással van a törvényhozó-testre, mely a dolgok természeténél fogva minden hatalomnak kifolyása alkotmányos országban, és hatással van a közigazgatásra, melynek czélszerű vezetése szintén minden polgárnak érdekében fekszik. A tárgy tehát kétségkívül legfontosabb.

A másik kérdés az: vajon képeseknek érezzük-e magunkat a jelen pillanatban ezen kérdést czélszerűen úgy megoldani, hogy saját lelkiismeretünk előtt elmondhassuk: a kérdés elvek alapján, mind az ország érdekeit, mind a törvényhozó-testek függetlenségét, mind a jó adminisztrációt tekintve, minden tekintetben helyesen van megoldva? Én részemről magamnak is feltettem ezen kérdést, és ámbár életemben igen sokat foglalkoztam vele — hiszen nem mindig ültem a kormány padjain — nem vagyok képes e kérdésre nézve a jelen pillanatban, bővebb tanulmányozás után, úgy nyilatkozni, hogy magam lelkiismerete előtt meglegyek győződve arról, hogy a kérdés czélszerűen van megoldva.

Mindazok, [miket én itt a függetlenségről hallottam — méltóztassanak megbocsátani azok, kik az argumentumokat felhozták — teljes meggyőződésem szerint semmit sem bizonyítanak. A függetlenség tisztán a jeliemben fekszik. A függetlenség az én teljes meggyőződésem szerint nem fekszik a helyzetben, az állásban, hanem fekszik az ember saját belső becsében. Azon ember, ki — midőn egy fontos kérdéstről van szó, melytől hazájának jövője függhet, — azért tartatja magát vissza szavának nyílt kimondásától, mert ez által egy pár száz vagy ezer forintnyi jövedelemtől megfosztatik, az nem volt érdemes soha, hogy e Házban helye legyen, de arra sem volt érdemes, hogy köztisztviselő legyen, s én részemről, ha tisztviselőim között ismernék valakit, a kiről ezt felteszem, azt az nap, mint közhivatal viselésére képtelent, elbocsátánám.

De oly térre ment a vitakozás, melyre mennie jelenben nem kell és nem czélszerű.

Ismétlem, én e kérdést a legfontosabb alkotmányos

kérdések közé számítom, de ezen kérdés czélszerű megoldására magamat a jelen pillanatban képesnek nem érzem; mert ha valahol minden egyes országnak külön viszonyai tekintendők irányadókul, úgy itt ezen kérdésnél a külföldi példák vak utánzása nem alkalmazható. Én tehát épen azért czélszerűnek tartom, hogy ezen igen fontos kérdés megoldását hagyjuk azon időre, midőn vele tüzetesen foglalkozhatunk.

XXVII.

A VEGYES HÁZASSÁGOK KIHIRDETÉSÉRŐL.

Csak arra akarok észrevételt tenni, a mit az előttem szólott t. képviselő úr arra nézve mondott, hogy a módosítás által a törvény illusoriussá válnék. Ha ez csakugyan így volna, én azt hiszem, a t. Ház semmi esetre sem fogadná el azon módosítást. Ha azon módosítás által, melyet a főrendek javasolnak, akármely vallásfelekezet lelkészének lehetőség adatnék arra, hogy akármily alkalommal a vegyes házasság kötését hátráltassa vagy lehetlenné tegye, akkor azt elfogadni nem lehetne. De miután az e módosítás által nem idéztetik elő; miután azon pillanatban, a melyben a lelkész megtagadja a kihirdetést, a két tanú bizonyosága tökéletesen pótolja a lelkész kihirdetését, s már a kihirdetés egy lelkész által eszközöltetvén, tökéletesen elégséges: a képviselő úrnak azon állítását, hogy a törvény a módosítvány elfogadása esetében illusoriussá válik, nem fogadhatom el, mert azt hiszem, hogy a törvény a szóban levő bekezdés kihagyásával éppen úgy eléri célját.

XXVIII.

KÉPVISELŐI PROGRAMBESZÉD.

Miután akkor, mikor önök körében azért jelentem meg, hogy legutóbbi törvényhozásunk folyama alatt követett eljárásomról számot adjak, elmondám nézeteimet törvényhozásunk eredményeiről, s kinyilatkoztattam, hogy ha önök bizodalma még egyszer azon pályára szólítana, minden erőmet és tehetségemet arra fogom fordítani, hogy a nemzetet azon irány követésétől visszatartsam, mely az 1865/8-diki országgyűlés által alkotott közjogi alap felforgatását tűzte ki céljául: fölöslegesen tartom, hogy e tárgyról önök körében újra szóljak.

Hisz maga az, hogy ily nyilatkozat után önök arra szólítottak fel, hogy mint képviselőjelöltjük e körben megjelenjek, világosan bizonyítja, hogy Buda város első kerületének választói, kiket magam körül tisztelek, e részben velem egyetértenek. A kimerítő tárgyalások után, melyek a törvények körül folytak, alig hozhatnék fel valamit, a mi a világosságot nevelné, melyben e kérdés előttünk már is áll, s nem érzem magamat hivatva, hogy azon szemkápráztató tűzijátékokra, melyeket a nagy közönség gyönyörködtetésére e törvények elleni egyes választó-beszédekben elropogtattak, hasonló

műelőadással feleljek, annál kevésbé, mert annak semmi sikerét sem várhatom.

Ki, miután a delegációk intézvényét két ízben működni látta, még mindig attól fél, hogy abból central-parliament fejlődhetik ki;

ki, midőn az országban körültekint s a fejlődést látja, mely annak minden vidékén észrevehető; fővárosunk utcáin körüljár, s tapasztalja az arányt, melyben a földbirtoktól kezdve a napszámos munkájáig mindennek becse emelkedik, s azt állítja, hogy azon terhek által, melyeket legutóbbi törvényhozásunk elvállalt, az ország anyagi fejlődését lehetetlenné tettük;

ki, midőn színeink az osztrák birodalom színeivel együtt lobognak a tengereken, midőn Magyarország neve, mely előbb az Osztrák-birodalom közös elnevezése alatt magában értetett, külön jelenik meg minden nemzetközi szerződésben; midőn e hazában minden kereskedelmi szerződés csak törvényhozásunk megegyezésével válik érvényessé s léphet életbe, vádat emel, hogy az ország állami létét feláldoztuk;

ki, miután azon közös hadseregen kívül, mely a Magyar-osztrák birodalom védelmére szolgál, e hazának biztosságára külön 100,000 főnyi honvédség állítatik fel, mely nagy részben e hazának gyermekeiből fog állani, azt hiszi, hogy hazánk alkotmányos önállóságának nincsenek garantiái;

ki végre reggel, midőn kávéja után ellenzéki lapját olvassa, azt találja, hogy e hazában nincsen szabadság: azt szónoklatok az ellenkezőről meggyőzni nem fogják.

Mondják, a hit csodákat művel; ily hit, mely mindennel, mit látunk, ellentétben áll, csoda már magában is, s én bámulva meghajlom előtte, s mert nem értem, nem is vitatkozom ellene; ily hit, nem hiszem, hogy boldogít, de mindenesetre megegyezhetetlen.

Ép oly kevésbé szándékozom azon vádakra felelni, melyeket országgyűlési többségünk s annak tisztelt vezére ellen emelnek. Nem tartom szükségesnek a czáfolatot; csak azt engedjék meg önök nekem, hogy azoknak vizsgáztatására, kik a kíméletlenséget tapasztalják, melylyel e hon leghűbb polgárai bizonyos oldalról megtámadtatnak, egy ismert történelmi tényre emlékeztessenem önöket, mely azokat, kiket e tünemény elszomorít, megnyugtathatja.

Midőn Washington, meggyőződve, hogy a függetlenségi harcz után kimerült hazájának semmire nincs nagyobb szüksége, mint a békére, Angliával kereskedelmi szerződésre lépett, az államok nagy részében erős ellenszenv nyilatkozott e szerződés ellen.

Az elnyomatás, melyet a gyarmatok az angol kormánytól századokon át szenvedtek, keserű emlékeket hagyott csaknem mindenkinek keblében, melyek a hosszú függetlenségi harcz alatt csaknem gyűlöletté növekedtek, s így azok, kik arra törekedtek, hogy az Anglia és Amerika között létrejött béke megzavartassék, elkészült tért találtak, melyen izgatásaikat folytathaták.

Midőn a szerződés köztudomásra jutott, mint Jared Sparks, Washington híres életírója elbeszéli, az Egyesült-Államokban oly izgatottság idéztetett elő e szerződés ellen, mint ha annak célja az lenne, hogy Amerikát azon függésbe térítse vissza, melyben az előbb Angliához állott.

A szerződés ellenei akarattal elhallgaták az előnyöket, melyek általa elértettek, csak azon pontokat emelve ki, melyek kevésbé kedvezőknek látszottak, s ezeket úgy adva elő, mint ha az amerikai nép lealázását vonnák maguk után. A kormány barátjai felhoztak ugyan minden okot, de a higgadt megfontolás szavai elhangzottak a zajban. Népgyűlések tartattak, melyeknek hatá-

rozatai sok ezer példányban köröztetve, a népet a gyűlölt szerződés és annak alkotói ellen fellázíták, s a komoly államférfiak szava elhangzott a zajban, mely az úgynevezett hazaárulás fölött támadt.

A kor történetíróitól tudjuk, hogy Washington akkor száz lapnak hasábjai és ezer szónok hazája legnagyobb ellenségének mondotta. Megnevezték az árt, melyért hazájának érdekeit Anglia ministereinek eladá; a nemzet boszúját, az utókor átkát hívták föl ellene, s a hon szolgálatában megöszült haja s a babér, mely azt koszorúzta, nem oltalmazó meg Amerika, sőt a világ legnagyobb polgárát a leggyalázatosabb rágalomtól.

De vajon mindez elhomályosította-e a fényt, mely dicső nevét környezi? Megfosztotta-e őt azon hálától, melylyel az összes amerikai nép szabadságának atyjára visszaemlékezik? Sőt megakadályozhatta-e csak azt is, hogy már e zaj után néhány esztendővel, még azok is, kik ezt gerjesztették, át ne lássák, hogy Washington épen e szerződés által használt legtöbbet hazájának, mert biztosítva békéjét, lehetővé tette, hogy azon időt, mely alatt az egész világot a háború foglalta el, Amerika anyagi érdekeinek s kereskedésének kifejlesztésére használhatta fel, s így jelen bámulatos prosperitásának alapját vetette meg?

A jövő igazságot szolgált mindenkinek; csak, fájdalom, hogy azt nem teheti azokkal is, kik ily merényleteket elkövetnek; mert megérdemlenék, hogy az ő nevük is fentartassék a jövő kor ítéletének; pedig ez őket elfelelji.

A nagy eredményeket, melyeket legutóbbi törvényhozásunk elért, s azon dicsőséget, mely azoknál egyeseket illet, nem az ellenzék panaszai s ily méltatlan vádak veszélyeztetik. Ha ily veszélyek léteznek, én azokat másban látom.

Oly törvényeknek, melyek nemzetek alkotmányos jogait szabályozzák, nem a tudomány, hanem az illető népek tényleges állapota adja meg értelmezését, s bármennyi megaláztatással mutassunk törvényeinkre, melyek 1848-ban e hon minden polgárának jogegyenlőségét, 1868-ban az ország beldolgaiban függetlenségét s közös viszonyaiban teljes egyenjogúságát állapították meg: bizonyos, hogy a nemzet szabadságát és befolyását tetteleg csak annyiban élvezheti, a mennyiben arra tetteleg képesítve van; ezért alkotmányunknak egyedül biztos garantiáját csak nemzetünk anyagi és szellemi fejlettségében kereshetjük.

És én megfoghatom, ha e miatt egyesek némi aggálylyal tekintenek a jövőbe.

A legnagyobb átalakuláson mentünk keresztül. Csaknem középkori állapotokból a XIX. század közepébe léptünk át rögtön, átmenet nélkül. Alkotmányunk, mely előbb kizárólag a nemesi kiváltságra volt alapítva, a legtágasabb census mellett az egész népre kiterjesztett. Az aviticitást és az úrbéri viszonyokat, melyek előbb minden birtokot bilincsekben tartottak, de egyszersmind megoltalmazának, a szabad föld eszméje váltotta fel, s midőn a vámsorompók, melyek előbb az országot még a birodalom másik felétől is elkülönözték, ledőltek, iparunk azon védelmen kívül, melyet más, előbbre haladott országokkal versenyezve, külön vámrendszerében kereshetett volna, megfosztatott azon előnytől is, melyet a napszám s minden nyers anyag s élelmiszerek olcsósága kezdő iparunknak nyújthatott. Nem csodálhatjuk tehát, hogy a társadalom nem követhette átalakulásának sebességében állami viszonyainkat, hogy a műveltségnek kellő mértéke nem terjedhetett egyszerre a politikai jogokkal együtt mindenkire, s még állami szervezetünkben is, főképp közigazgatásunkban, sok maradt fenn,

mi egy egészen más rendszernek része, s mi azon elvekhez, melyek most általánosan elfogadtattak, nem illik többé.

És vajon nem kell-e elismernünk, hogy az ország több tekintetben nem fejlődött ki annyira, hogy a tényleges állapotok állami viszonyainknak megfeleljenek? hogy azon ellentétek, melyeket haladásunk gyorsasága, politikai és sociális viszonyaink között előidézett, a jelenben egyes nehézségeket tüntetnek föl?

Bármennyire eltérjenek nézeteink, egyben az ellenzékkel egyetértek, abban, hogy legutóbbi törvényhozásunk vívmányait nem látom teljesen biztosítva, és alkotmányunknak még több, még erősebb garantiákat kívánok, mielőtt alkotmányos állásunk állandósága fölül teljesen biztosítva érezhetem magamat; csakhogy én ezen biztosítást nem — mint az ellenzék — az 1868-iki törvények egyes pontjainak megváltoztatásában, hanem abban keresem, hogy a haladásban szomszédainkkal lépést tartva, vagy azokat megelőzve, valamint politikai szerkezetünkben s azon arányban, melyben a szabadság s egyenlőség elvei alkotmányunkban alkalmaztattak, Európa legelőbbre haladott népeivel egy színvonalra emelkedünk, úgy velük egy színvonalra emelkedünk minden egyébben is; mert nem mondhatjuk, hogy alkotmányos szabadságunkat teljesen biztosítottuk, míg társadalmi viszonyaink s az ország anyagi és szellemi kifejlődése alkotmányunkkal nem áll ugyanazon színvonalon.

S ezzel elmondtam önöknek programomat, mely, meglehet, némelyeknek szűknek látszik, de minden esetre többet foglal magában, mint a mit én hátralevő napjaimban betöltve láthatok, s melyet követve, ha nem is a legzajosabb tapsokat, melyek a dolgok természete szerint a leghangzatosabb phrásisokat illetik meg, de

a jövőnek háláját érdemeljük ki; mert a magyar nemzet jövőjének kérdése — meggyőződésem szerint — a cultura kérdése, s azon vágy, mely századok óta nemzetünket kitartásra és tettekre lelkesítő, hogy nemzetünk ismét az első sorban álljon Európa népei között, csak úgy fog teljesülni, ha velük a haladásban lépést tartani képesek leszünk.

Az 1861-iki és 1865-iki törvényhozás az 1848-iki elvek életbeléptetését tűzte ki magának feladatául, s e feladat, — mi annak közjogi részét illeti — habár más, czélszerűbb formák alatt, melyek által az összeütközések elkerültetnek, megoldottnak mondható. De eljött ideje, hogy a 48-iki törvényhozás egyéb szándékainak teljesítéséről is gondoskodjunk, s hogy a jogegyenlőség, a parlamentáris kormány és az ország anyagi érdekeinek függetlensége szintén valósággá váljanak.

Minthogy pedig a jogegyenlőség írott malaszt fog maradni, míg azok, kiket a törvény politikai jogokkal felruházott, azoknak élvezetére képesek nem lesznek; minthogy a parlamentáris kormány közigazgatásunk jelen szervezete mellett soha sem fejtheti ki egész hatályát, s azon befolyás, melyet alkotmányunk a népnek a törvényhozásra adott, nem hozhatja meg gyümölcseit, míg községi rendszerünk nincs s a felelős kormánynak rendeletéi végre nem hajttnak, s így a közigazgatásnak épen azon eszközei béníttatnak el, melyekre a nép közvetlen vagy képviselői által befolyást gyakorol; s minthogy végre anyagi érdekeink függetlensége anyagi érdekeink kifejtésétől függ, s valóban független csak gazdag ország lehet: eljött az ideje, hogy minden erőnket a reform mezején egyesítsük, mert az 1848-iki elveket nem azoknak szüntelen magasztalása, hanem csak az fogja biztosítani, ha gondoskodunk azon kellékekről, melyek nélkül ezen elveket életbeléptetni nem lehet.

Törvényhozásunk eddig csaknem kizárólag közjogi kérdésekkel foglalkozott. Három századon át országgyűléseink alig tettek egyebet, és ez természetes. Mielőtt máshoz foghattunk, elébb az alapot kelle megszerezni, melyre bármit építhetünk. A nemzet századokon át megszokta, hogy a jobb hazafiakat csak az ellenzék soraiban keresse. S ez is természetes. Mert ott, hol a nemzetnek kétségbevehetlen jogai el nem ismertettek, s az alkotmány alaptörvényei az egymást követő kormányok által soha nem vonattak ugyan kétségbe, de soha nem hajtottak végre: ott a jobb hazafiaknak természetes helye az ellenzék soraiban van.

De vajon természetes lenne-e az is, ha — miután a közjogi kérdések épen azon irányban döntettek el, melyben azokat vitattuk — törvényhozásunk ezentúl is csak a közjogi vitásokban találná feladatát, s az ellenzéki cím akkor is a jó hazafiság egyedüli jellegének tekintetné, midőn a kormány csak a többség kifolyása lehet? Mintha az alkotmányos törvényhozás vitatkozási kör lenne, mely arra van alkotva, hogy annak tagjai magukat a szónoklatban műveljék; mely mindig oly tárgyat választ, melyről legszebben lehet beszélni, vagy mintha az ország többsége, melynek a kormány csak kifolyása, szükségkép rossz hazafiakból állana; mert ezt kellene feltennünk, hogy ha ily viszonyok között az ellenzékeskedést a hazafiság mértékének akamók tekinteni.

Az ellenzék, legalább annak azon része, melynek alkotmányosságát elismerjük, nem vonja kétségbe alaptörvényeinket, sőt a legutóbbi törvényhozás alatt alkotottakon kívül nem is törekszik azoknak megváltoztatására.

Elismeri az 1723-iki törvényt s vele a jogot, melyet e törvény a felséges uralkodóháznak Magyarország és

többi országai s tartományainak felosztatlan s elválhatlan birtoklására adott, s ennek következtében a kölcsönös védelem kötelezettségét. Azon értelemben hivatkozik az 1791-iki X. cikkre, mint mi, s nem vonja kétségbe, hogy Európa jelen helyzetében, midőn minden oldalról roppant kiterjedésű államok alakultak, e szoros összeköttetésnek fentartása, melyben ő felsége többi országaival állunk, nemcsak kötelességeinkből, de helyzetünkől folyik, s hogy a magyar-osztrák birodalom hatalma nem kevésbé fekszik Magyarországnak, mint bárki másnak érdekében.

Az ellenzék — mindig csak alkotmányos ellenzékéről szólok s megengedem, hogy létezik oly párt is, mely máskép gondolkozik — elismeri, hogy bizonyos közös ügyek léteznek, és sokkal igazságosabb, semhogy azt követelné, hogy oly ügyek, melyek nemcsak hazánkat, de vele együtt a birodalom felét is érdeklik, annak kizárásával határozassanak el.

Az ellenzék nem követel, mert nem követelhet, többet, mint hogy hazánk az 1791. X. t.-cikk értelmében mindenben, mi csak hazánkat illeti, önállólag határozhasson, s hogy minden közös ügyben egyenjogú befolyása biztosíttassék, s az ellenzék talán nem fogja tagadni, hogy 1868-iki törvényeink értelmében hazánk beldolgaiba az ország törvényhozásán és a királyon kívül senkinek sincs befolyása, s hogy ha azon mód, mely szerint a közös ügyek elhatározatnak, talán nehézkesnek látszik is: legalább Magyarország semmivel sem bir kevesebb befolyással a közös ügyek elhatározására, mint a birodalom másik fele; hol van itt az ok, melylyel igazolható, hogy törvényhozásunk, mellőzve más teendőit, ismét közjogi kérdéseink újból való megvitatásába bocsátkozik?

Igen, de azon institutiók, melyeket a többség 1867-ben

megállapított, nem tökéletesek. Megengedem, sőt osztom e nézetet.

Tökéletes institutiói csak oly népnek, oly államnak lehetnének, mely minden egyébben a tökélyre emelkedett; s ha ily institutiók valahol léteznének, kétlem, hogy azok a várt megelégedést idézhetnék elő; mert miután emberi természetünk törvénye a haladás, nem tökéletes, azaz változhatatlan, hanem oly institutiók felelnek meg természetünknek, melyek a szüntelen való fejlődést lehetőségessé teszik.

De tovább megyek, s megengedem, hogy institutóink nemcsak nem tökéletesek, hanem olyanok, melyeknél jobbakat is alkothattunk volna.

Megengedem, ámbár meg kell vallanom, hogy azon kísérlet, mely e nagy probléma megoldására az ellenzék részéről történt, nem igen vérmes reményekre jogosít.

Előttünk fekszik azon különvélemény, melyet a közös ügyek tárgyalásának módjára nézve e pártnak vezérei, kétségkívül egyetértve pártjukkal, az 1867. XII. t.-cz. tárgyalása alkalmával benyújtottak, s melyet, miután komoly hazafias pártot azzal vádolnunk nem szabad, hogy positiv programm nélkül lép fel, most is e párt ebbeli programmjának tekinthetünk.

Az indítvány ugyan némiképp Siéyes műveire emlékeztet, ki, mint tudjuk, a tökéletes alkotmányok készítésének mestere volt; de alig fog kevésbbé nehézkesnek mutatkozni, mint delegációink. Az indítvány értelmében ugyanis minden, a birodalom két felét érdeklő tárgy fölött a két ministerium tanácskozik egymással; azután, ha azt mindenik ministerium külön terjesztette saját törvényhozása elé, ezek tanácskoznak fölötte külön, de úgy, hogy a két törvényhozásnak két Háza mindenütt csak két izenetet válthasson, ha az egyetértés

ez úton létre nem jött, a két Háznak tagjaiból országos küldöttség alakíttatik, mely szavazattöbbséggel határoz, s melynek határozata az egész törvényhozás megállapodásának tekintetik. Azon esetben, ha a birodalom két felének törvényhozásai ily módon nyilatkozván, nézeteik eltérnek egymástól, mindenik saját kebeléből a paritás elvei szerint küldöttséget választ s ezen küldöttség Magyarország s a birodalom valamelyik fővárosában együtt tanácskozva, javaslatot készítenek, mely az őket kiküldött törvényhozások elébe terjesztetnék.

Ez esetben az egyes törvényhozások két Háza már csak egy izenetet válthat, s ha az egyetértés még ezután sem létesült, mindenik törvényhozás megállapodását felterjeszti a közös fejedelem elé, ki az egyiket vagy másikat az eltérő pontokra nézve is szentesíti, mely esetben az általánosan kötelező erejűvé válik.

Megvallom, bármennyire bámulom e mesterségesen kigondolt gépezetet, melynél annyi kerék összeforog, nem vagyok megnyugtatva egészen a felől, hogy e mellett a határozatok azon gyorsaságára számíthatnánk, mely épen ott, hol a birodalom védelme forog kérdésben, legszükségesebb, és én e gépezetet, mely e kérdéseknek nyolczszori tárgyalása után csak oda vezet, hogy azok a fejedelem abszolút akarata szerint határozassanak el, én, mondom, e gépezetet nem tartom a legtokéletesebbnek, mely alkotmányos intézetek dolgában újabb időben felállított.

De megengedem, csalódom; meglehet az is, hogy az ellenzék nézetei e tekintetben is változtak. Valamint azon nézetek, melyek őket néhány hónap előtt arra kényszerítők, hogy a delegatióból kilépjenek, s melyek az ellenzék legkitűnőbb férfiaknak most megengedik, hogy a delegatióban részt vegyenek, úgy módosultak talán nézeteik azon mód felől is, mely szerint a közös

ügyek tárgyalandók lesznek. Sőt az ellenzék e napokban talán egy, a delegációkhoz minden tekintetben hasonló tervvel fogja meglepni az országot, mely ép úgy az ellenzék műveként fog előállíttatni, mint az, hogy a birodalomnak czíme alaptörvényeinknek megfelelőleg megváltozott, vagy az ország emelkedő prosperitása, és szóval minden, mi a legutóbbi törvényhozás lefolyása alatt történt; mert hisz — mint az ellenzéki képviselőjelöltek beszédeiből tudjuk — e haza a sorsnak azon különös kedvezésében részesül, hogy itt mindazt, a mi történik, a lelkes kisebbség viszi ki, s én azt hiszem, hogy jólétünknek valóban rendkívüli emelkedését, mely az utolsó két évben észrevehető, valószínűleg ennek köszönjük.

Megengedem mindezt. Megengedem, hogy a közös ügyek tárgyalása azon módjának, mely a delegációkban felállított, már is egyes hiányait tapasztaljuk, s hogy más rendszert állíthatnánk, mely legalább jobbnak látszik, mert annak rossz oldalait a tapasztalás nem mutatta ki. De eltekintve attól, hogy miután a közös ügyek tárgyalása nemcsak Magyarországot, hanem ő felsége többi országait és tartományait is illeti, a delegációk intézvényének megváltoztatása csak az ő megegyezésükkel történhetik, s hogy ők talán másképvélekednek; s eltekintve attól, hogy az új intézvények azokat, kik általánvéve a közös ügyeknek létezését tagadják, szintűgy nem elégíthetik ki (s a változó nyilatkozatok után nehéz azoknak számát meghatározni): — — vajon oly helyzetben látjuk-e hazánkat, hogy törvényhozásunknak más feladatot nem találhatnánk, mint hogy a lehetőleg legjobb módokat keresse, melyek szerint a közös ügyek tárgyalandók?

És ha az 1867. XII. t.-ez által megalapított intézvények, megengedem, hiányosak, de olyanok, melyek

e nemzet állami létét biztosítják, — ha közjogi viszonyaink, meglehet, nem a legczélszerűbb módon, de úgy intézteitek el, hogy ez által hazánknak bel-
dolgaiban teljes függetlensége, minden közös ügyekben egyenlő befolyása biztosított: nem jött-e el ideje, hogy a meddő vitatás helyett végre a munkához fogjunk?

Tekintsünk körül: hol van tér, mely a törvényhozásnak gondoskodását igénybe nem venné. Az igazságszolgáltatás, melynek körében, nem szólva polgári törvénykezésünk állapotáról, még büntető törvénykönyvet és szabad alkotmányunknak megfelelő eljárást sem mutatunk elő, mely az egyesnek személyét biztosítsa, közigazgatásunk egész rendszere, legfontosabb anyagi érdekeink, egy szóval minden orvosló kézre vár.

Ki nem érzi, ki nem látja a haladásnak, a reformnak szükségét minden téren? Ki vonhatja kétségbe, hogy, főkép a gyors haladás ezen századában, nemzetünk jövője azon erélytől s következetességtől függ, melylyel törvényhozásunk eljár? És mi újra közjogi vitatkozásokba ereszkedjünk, mi újra megingassuk az alapot, melyet alig raktunk le, csak azért, mert annak egyes köve talán nem úgy áll, mint mi azt legjobbnak tartjuk? Mintha mindazon veszélyek között, melyek hazánkat fenyegetik, nem az lenne a legnagyobb, hogy kifejlődésünkben századokig erőszakosan visszatartattunk; Mintha hazánk szabadságát másképp biztosítanunk lehetne, mint midőn arról gondoskodunk, hogy a veszély, mely azt érhetné, a nemzetet erősen, s az ellenállásra készen találja.

De hisz az ellenzék ebben is egyetért velünk. Nem ismeri-e el a reformok szükségét minden téren, nem hirdeti-e minden alkalommal, hogy haladnunk kell? Csak pusztá ráfogás, midőn politikáját úgy állítja elő, mintha az a reformmal ellentétben állna, holott az

ellenzék ebben is megelőz, s míg mi csak kivihető módosításokat ajánlunk, ő kész a lehetetlenségig haladni indítványában. Az ellenzék a reform mezején ép úgy túlhaladja a többséget, mint alkotmányosságában, mit az által bizonyít, hogy míg mi az alkotmány biztosítását csak azon institutiókban keressük, melyekben az új kor azokat föltalálja, ők azok mellett még a középkori alkotmányok garantiáit is fenn akarják tartani, a parlamentáris kormányt s vele együtt megyei rendszerünket azon alakjában, melyben az alkotmányunk garantiája vala, a vis inertiae-t s vele együtt a leggyorsabb haladást alkalmazva e haza szolgálatában.

Én nem vonom kétségbe az ellenzék szándékait; meg vagyok győződve, hogy midőn mondja, hogy ámbár az alapokat, melyeket legutóbbi törvényhozásunk lerakott, elveti, s másokat akar állítani, egyszersmind dolgozni akar a reformon is, komolyan szolt és hiszem, hogy az ellenzék minden kitelhető erővel be akarja váltani Ígéretét; de vajon lehetséges-e ez?

A zsidó népről olvassuk a régi történetekben, hogy szent városát az ellenség ellen védve, egyszersmind felépítette templomát, egyik kézben fegyverét, a másikban az építés eszközeit tartva. De oly esetről, hogy valaki ugyanazon háznak alapját és második emeletét egyszerre építette volna, a krónikák eddig nem szólnak, s ha e nagy találmányt üdvözöljük, legalább nem kívánjuk, hogy annak alkalmazása először alkotmányunk épületén kísértessék meg.

Meggyőződésem szerint ez az emberi hatalmat túlhaladja; túlhaladja mindenesetre a parlamentáris majoritások omnipotentiáját s legfőlebb addig foglalhat helyet az ellenzék programjában is, míg az kisebbségben maradvá tudja, hogy feltételeinek valószínűségét senki nem kívánhatja.

Nekünk választanunk kell. Vagy azon meggyőződésből indulunk ki, hogy azon törvények, melyeket legutóbbi törvényhozásunk alkotott, hazánknak azon önállását, melyet a *pragmatica sanctio* értelmében követelhetünk és a birodalom közös ügyeire azon befolyást, melyet joggal igényelhetünk, biztosítják, — és akkor minden tehetségünket arra kell fordítanunk, hogy ezen alap megszilárdíttassék, még azon esetben is, ha annak egyes részleteit másképp kívántuk volna; mert az alap szilárd-ságától függ, hogy azon tovább építhessünk.

Vagy az ellenkezőről vagyunk meggyőződve, s akkor fel kell hagyni mindennel, s egész erőnket kizárólag az alap megváltoztatására fordítanunk; mert míg hazánk önállása, míg alkotmányos léte biztosítva nincs, addig egyes lépések, melyeket az anyagi vagy szellemi haladás terén tehetnénk, a nemzetet nem elégíthetik ki s a hazafiak egész tevékenységét csak az önállás visszacszerzése veheti igénybe, mint azt az utolsó tizennyolcz év alatt bizonyítottuk. Én azon út felől, melyet követnünk kell, tisztában vagyok magammal.

Mert a legutóbbi törvényhozás által alkotott törvényeket olyanoknak találom, melyeknek egyes hiányai lehetnek, de melyek által hazánk törvényes önállása és állami léte elismerve és biztosítva van.

Mert az 1848-iki elveknek fentartását, mert hazánk és nemzetünk jövőjét csak szellemi és anyagi erőnk kifejlesztésétől, csak attól várom, hogy nem veszítve időt, erre fordítsuk minden tehetségünket.

Mert hitem szerint e hazát jelenleg csak egy reactió fenyegetheti veszélylyel, s ez az, mely haladását akadályozni akarja.

Mert hízom a nagy férfiú szavában, ki elmondá, hogy: Magyarország nem volt, hanem lesz, s haladni akarok azon jövő felé, melyet nemzetünknek ígért.

Én — ha önök bizodalma a törvényhozásba küld — minden tehetségemet arra fogom irányozni, hogy azon alapok, melyeket 1867 és 1868-ban leraktunk, megszilárdulván, hazánk jövőjének falai minél gyorsabban emelkedjenek.

Nem utánozom azok példáját, kik politikai elleneiket vadakkal halmozzák el. Nem vonom kétségbe senkinek hazafiságát, s meg vagyok győződve, hogy azok, kik most az utolsó törvényhozás által lerakott alapok megváltoztatását követelik, szint oly tiszta és önzéstelen indokokból indulnak ki, mint azt azok tennék, kik, ha az ellenzék kívánata teljesülne, s alkotmányos alapjaink az ő nézetük szerint megváltoznának, később egy új tervvel lépnének fel, mely az ő nézetük szerint még tökéletesebb. De meg vagyok győződve arról is, hogy e penelopei munka, melynél minden törvényhozás azt, a mit az előbbi készített, felbontja, nagy bizonyosága lehet a hűségnek, de nem fogja megoltalmazni Ithakát a kérőkötől, kik birtoka után vágyódnak.

A nemzet választásai által ki fogja jelölni az irányt, melyen haladni akar, s bár érzem, hogy nemzetünk jövője függ e határozatától, nyugodtan nézek elébe.

Mert hisz alkotmányos országban nemcsak a minister, hanem felelős minden polgár, kit a törvény a választás jogával ruházott fel, s e hon polgárai e felelősség érzetében fogják adni szavazatukat.

XXIX.

VÁLASZFELIRAT TÁRGYALÁSAKOR.

Ludvig János t. képviselő társam a válaszfelirat feladatát úgy határozta meg, hogy a válaszfeliratban az ország képviselői az országgyűlés irányvezetőit s az ország kívánalmait és szükségleteit formulázzák. Én képviselő társunk ezen értelmezését elfogadom és épen azért fogadom el a Ház asztalára letett válaszfelirati javaslatok közül azt, melyet a Ház által kiküldött bizottság a Ház elé terjesztett, mert teljes meggyőződésem szerint a válaszfeliratnak ezen állításai, hogy államjogi viszonyaink függőben volt kérdéseinek megoldása által berendezésünk biztos alapja meg van vetve,« és hogy »az ország jólétének mellözhetlen föltételét és alkotmányos szabadságunk legbiztosabb támaszát, a nemzet szellemi és anyagi fejlesztésében kell keresnünk*, mert — mondom — ezen elvek vagy inkább állítások, teljes meggyőződésem szerint, nemcsak a Ház irányzatát fejezik ki, hanem, meggyőződésem szerint, kifejezik a nemzet többségének nézetét is, azért fogadom el a válaszfelirat ezen javaslatát.

Tudom, hogy az utóbbira nézve véleményeink eltérnek egymástól.

A Ház másik oldalán ülő t. képviselő társaink részint

benyújtott válaszfelirati javaslataikban, részint a discussió alkalmával kifejezték azon meggyőződésüket, hogy a nemzetnek nagy része, többsége, sőt, mint némelyek mondják, az egész nemzet más nézetben van. Ludvig János t. képviselő társam mondá, hogy körüljárva az országban, ma-holnap azok, kik oly nézetben vannak, mint a mely a bizottság felirati javaslatában előterjesztetik, úgy fognak jární, mint hajdan az augurok, csak azon különbséggel, hogy találkozáván, nem nevetni, hanem sírní fognak az elhagyatottság fölött, melyben véleményökkel vannak. Én máskép vagyok meggyőződve s hivatkozhatnám erre nézve tán a Házra; de nem teszem, ámbár mellékesen meg kell jegyeznem, hogy nem tartom egészen parlamentárisnak és semmi esetre sem czélszerűnek, ha e Házban bármely párt vagy egyes képviselő azon nézetét fejezi ki, hogy a Ház többsége a nemzet többségének nem hű képmása, mert ezzel a Háznak legitimitása lerontatott, lerontatott pedig nemcsak ezen Házé, hanem minden ezután következő Házé is. Én, mint mondom, nem akarok e tekintetben a Házra hivatkozni; van nekem erre nézve más mérlegem.

Semmi sem nehezebb, mint a közvélemények mérlegelése és megítélése. Az emberi természetnek tán gyarlósága, tán az istenségtől adott kegyes adománya az, hogy mindenki szívesebben társalkodik azokkal, kik vele egy véleményben vannak, és így nagyon természetes, hogy végre, — mert mindenikünk csak saját szavának keresi visszhangját — amint itt vagyunk, valamennyien meg vagyunk győződve bensőnkben arról, hogy a mi nézetünk többségben van, — azon körben, melyben leginkább forgunk, a mi nézeteink lévén többségben. E szerint tehát az egyéni meggyőződés erre nézve mérlegül nem szolgálhat; itt más hévmérőt kell alkalmazni, és ez ott, hol a nemzetnek egyes törvények

iránti véleménye forog kérdésben, nem az, a mint a nemzet többsége szól, hanem az, a mit a nemzet többsége tesz.

Mintán Várady Gábor t. képviselőtársunk minap bebizonyította — nézetem szerint ugyan nem meggyőzőleg, hanem voltak, kik vele egy véleményben voltak — miután, mondom, Várady Gábor bebizonyította, hogy a reform terén nem történt semmi; miután előadta, hogy a ministeriumnak egyes tagjai és a ministerium egészben véve a reformok terén nem felelt meg hivatásának, és hogy tulajdonkép 1867-ban a legfontosabb, sőt majdnem az egyedüli, a mi történt, azon törvények alkotása volt, a melyek a közös viszonyok rendezésére nézve alkottattak: e szerint kétségkívüli, hogy azon reformok, melyek elmulasztattak, nagy hatást nem idézhettek elő; a ministerium működéséről ezt t. képviselőtársunk még sokkal kevésbé fogja feltenni. A hatás tehát, mely előidézett, kétségkívül csak épen azon törvényeknek tulajdonítható, melyek államjogi viszonyainkról alkottattak. Miután tehát — se részben appellálok a Ház másik oldalán ülő igen t. képviselőtársaimnak igazságszeretetére — senki nem fogja tagadni, hogy e hazában az utolsó két év alatt majdnem a csodával határos előhaladás tapasztalható; miután kétséget nem szenved, hogy az egész nemzetben oly tevékenységet, oly életpezsgést látunk, melyet eddig nem ismertünk: kétséget nem szenved, hogy e haladást épen ezen törvényeknek kell tulajdonítanunk, s hogy azoknak, a kiket a viszonyainkban történt változások új tevékenységre serkentettek, bizodalommal kell lenniök azon állapotok állandóságához, melyeket tevékenységök alapjául vettek, sőt, miután örömmel tapasztalom, hogy e Ház másik oldalának igen kitűnő tagjai oly vállalatokban, melyek sikerülhetésére ép az állandóság szükséges,

magok is kitűnő részt vesznek, meg vagyok győződve, hogy azon elméleti tétel, melyet a mostani viszonyok fentarthatlanságáról felállítanak, legalább nem lehet oly erős, hogy őket gyakorlati tevékenységükben akadályoztatná.

Ez az első ok, melyért én a választmány által benyújtott felirati javaslatot elfogadom.

A másik, inkább negatív ok az, hogy a válaszfelirati javaslat a reformoknak szükségét általánosan elismerve, részletekbe nem ereszkedik.

Én nem tartom célirányosnak, hogy főképp oly fontos kérdésekre nézve, minők a Ház előtt szőnyegre fognak kerülni, péld. a megyei kérdés, a választási kérdés, még csak elveket is kimondjunk, a nélkül, hogy azok kellően megvitattatnának. Én e tekintetben sokkal célszerűbbnek tartom az általánosságot

És ezzel tulajdonképpen befejezhetném beszédemet, ha részint a Ház asztalára letett felirati javaslatokban, részint azokban, a mik a vita folyama alatt elmondattak, nem találnék igen sok olyat, a mire felelni kívánok.

Miután kimondtam nézetemet a felől, hogy az egyes reformkérdésekben az elvek megvitatását a jelen alkalommal sem tartom célirányosnak, a t. Ház természetesen nem várja tőlem, hogy a felirati javaslatokban előadott reformjavaslatokat előadásom tárgyává tegyem.

Nem tartom azt célszerűnek és szükségesnek már csak azért sem, mert, bármennyire eltérjenek nézeteink, egyről meg vagyok győződve: hogy e Házban igen kevés egyén ül, ki a reformoknak szükségességéről lelkében meg ne volna győződve.

Ezen t. Ház, teljes meggyőződésem szerint, kevés kivétellel csak reformerekből áll és alkalmasint csak a lehetőség kérdésére nézve fog később kifejlődni köz-

tünk a véleménykülönbség, és nincs semmi szükség, hogy erről már most szóljunk.

Van még egy másik ok, melyért azt mellőzöm. Mostani tanácskozásaink tárgya azon kérdés, hogy a Ház asztalára letett válaszfelirati javaslatok közül melyik fogadtassák el?

A szerint, a mint a dolog jelenleg áll, fel kell tennünk, hogy azon javaslatok közül, melyeket e Ház másik oldala benyújtott, a Ház valamelyiket el fogja fogadni.

Azon esetben pedig, ha ez történnék, a reformkérdéseknek tárgyalása, az én felfogásom szerint, úgy is lehetlenné fogna válni. Lehetetlenek mondom azért, mert miután a Ház másik oldala azt mondta ki, hogy a reformkérdéseknek ezélszerű tárgyalása lehetetlen mindaddig, míg a közjogi alap megváltoztatva nincs, vagy hogy legalább e kérdéseknek ezélszerű megoldása a közjogi alap megváltoztatásáig nem lehetséges; miután t. barátom, Debreczen városának képviselője kimondta, hogy a közjogi kérdéseknek jelen megoldását olyannak tekinti, mely, ha hosszabb ideig életben maradna, a névleg visszaállított államélet lassú halálára vezetne; miután — mondom — e Ház másik oldalának ez a véleménye: teljes meggyőződésem szerint, ha azon válaszfeliratoknak valamelyikét a Ház többsége elfogadná, ennek, a dolog természete szerint, csak az lehetne következése, hogy az első kérdés, mely tárgyalatnék, nem a reformok kérdése, hanem csak a közjogi alap megváltoztatásának kérdése lehetne. Nem mondom ezt, mintha a t. Ház másik oldala reformszándokának őszinteségéről egy perczig is kételkedném; nem azért mondom; de az állás olyan, hogy a t. Háznak azon oldala ily esetben nem tehet mást, mint követni azon irányt, melyet 1865-ig követtünk vala-

mennyien, mely abban állt, hogy mindaddig, míg közjogi viszonyaink tisztába hozva nem voltak, más kérdésről, a reform kérdéséről szólni célszerűnek nem tartottuk.

Annyival inkább kényszerülne pedig a Ház másik oldala ezen eljárásra, mivel azon férfiak, kik a válaszfelirati javaslatokat benyújtották, sokkal gyakorlatibb és messzebb látó politikusok, semhogy át nem látnák, miként minden reformkérdés, mely a mostani közjogi alapon oldatik meg, annál inkább megerősíti ezen alapot, minél fontosabb a reform maga.

Így tehát, mellőzve a reformkérdéseket s általában minden más egyes kérdést, áttérek egyenesen arra, a nri köztünk a végső különbséget képezi, mely minket azon kénytelenségbe hoz, hogy bármennyire vágynánk is együtt jární, két táborra ösziünk. És ez egyszerűen azon kérdés: vajon ez alap, melyen közjogi kérdéseink megoldattak, olyan-e, melyen ezentüli haladásunk lehetséges és célszerű, vagy olyan, melyen a haladás nem célszerű, s melynek megváltoztatása e szerint első kötelességeink közé tartozik? Így áll a kérdés?

Megvallom, t. Ház! elfogultan szólok e tárgyhoz, mert nagyon érzem, hogy bármit tegeyek, olyan valamit, a mi e Házban, vagy a hírlapirodalom terén még el nem mondatott, vagy a mit, ha az el se mondatott volna, e Ház másik oldalán ép oly jól ne tudnának, mint én, olyas valamit mondani nem tudok. De miután Simonyi Ernő képviselő-társam azon nézetét egészen helyesnek tartom, hogy bármennyire többségben legyen is bizonyos vélemény-árnyalat, az nem jogosítja fel arra, hogy a maga elveit ne indokolja, és hogy el ne kövessen mindent, hogy azokat, kik másnézetben vannak, capacitálja: érzem ezen kötelességet én is, s ámbár kevés reménnyel, de meg fogom kísérteni a kapacitációt.

Vigasztalásomra szolgálkét körülmény: először, hogy

azon őszinteség után, melylyel magamról szóltam, talán a Ház másik oldala nem fogja rossz néven venni, ha azzal nyugtatom meg magamat, hogy ha újat nem mondhatok is, sok újat a Ház másik oldaláról sem hallottam, és hogy e szerint, ha kissé hosszadalmas fegyverrel kell küzdenem, a fegyverek egyenlők.

Ezenkívül van még valami, a mi megnyugtatómra szolgál, az, mit Komárom városa érdemes képviselője mondott, hogy t. i. e vitatkozásokat nem tartja meddőknek, mert hiszen a szó, mely itt elmondatik, mag, és eljön az ideje, melyben e mag csirázni és gyümölcsözni fog. Így tehát elszórom a magot én is — hiszen igen sok gazda van e Házban s azok tudják, hogy nem rossz a magnak, ha kissé száraz.

A vita folyama alatt igen sok érdekes tárgy érintett meg, igen sok érdekes okoskodást hallottunk, és én, hallva az egyes szónokokat, szívesen feletem volna mindegyiknek külön-külön. De miután ezt nem tehettem, most az egyes előadásokra visszatérni nem tartom czélszerűnek; a replica csak akkor jó, ha rögtönzött.

Összefogom tehát az egyes beszédekből azt, a mi — felfogásom szerint — azok lényegét képezi.

Ez, a mennyire megítélhetem, a következő: a Ház másik oldalán ülő igen tisztelt barátaink a közjogi kérdéseknek a múlt országgyűlés által eszközölt megoldását nem tartják czélszerűnek és nem tartják fenntarthatónak, három oknál fogva: először, mert ezen megoldás által az országnak önállása és függetlensége feladatik; másodsor, mert az országnak legfontosabb érdekei veszélyeztetnek; és harmadszor, mert veszélyeztetetik az országnak jövője, mit tegnapi beszédében Irányi Dániel úr is különösen kiemelt. Készméről bátor leszek, mint mondám, szárazán és tehetségem szerint a legrövidebben előadni ellenészrevételeimet.

A mi először is az ország önállását és függetlenségét illeti: nem hazafi, sőt nem is józan ember, ki ezt nem tartja a főérdeknek; mert az, ki bármely materiális haszonért önállását, — azon önállását, mely helyzetében lehetséges — feladja, körülbelül úgy jár el, mint azon patriarchának fia — nem tudom, maga a patriarchák közé számíttatik-e, — ki egy tál lencséért oda adta elsőszülöttségi jogát; ily eljárásnak mindig az a következése, hogy a ki követi, egy élvezetet később igen sok koplalással fizet meg. Én is tehát azon nézetben vagyok, hogy az országnak önállása oly érdek, melyet mindenekfölött és minden körülmény közt védünk kell. Csak azt hiszem, hogy azok, kik már bizonyos közösügyeknek létezését és ezen ügyeknek közös elhatározását az önállás feladásának tekintik, igen nagyon csalódnak. A nemzetre nézve az önállás épen olyan, mint az egyénre nézve a szabadság. A javak legfőbbike az, miért mindent áldozhatunk és mindent áldoznunk kell; de egyszersmind oly kincs, melyet soha tökéletesen nem érhetünk el. Feladatunk utána törekedni: az egyéneknek a legnagyobb szabadság, nemzetnek a legnagyobb önállás után; de a tökéletes szabadság az egyén — és a tökéletes önállás a nemzet által soha el nem érhető.

Valamint nincs egyén a világon, ki azt mondhatná, hogy tökéletesen független minden másoktól, úgy nincs nemzeti individualitás sem, mely magáról ezt állíthatja; és a leghatalmasabb nemzetek, az angol és francia, szintúgy, mint azok, melyek előttük léteztek, — mert eljárásukban a józanságot kell követniük — nem utasíthatják el magoktól azon befolyást, melyet más nemzetek reájuk gyakorolnak.

Az irány, melyet korunk e tekintetben követ, az, hogy a nemzetek között létező közös ügyeknek száma

nem csak nem fogy, hanem szaporodik, és hogy jelenleg, tekintsünk bárhova, igen sok ügy, melyet előbb tisztán s kizárólag egyes nemzetek rendeztek el, most több nemzet által közösen intéztetik el.

Így tehát az én felfogásom szerint azt, hogy bizonyos tárgyak közöseknek tekintetnek, s hogy ezen tárgyak közösen határozatnak el, magában véve még az önállás feladásának tekinteni nem lehet.

Az önállóságnak mérlege, nézetem szerint, más, és pedig: először a mód, mely szerint ezen viszony támad, másodszer a mód, mely szerint ezen viszony gyakoroltatik. S valamint p. o. joggal mondhatjuk, hogy oly nemzet, melynek bizonyos ügyei, az ő hozzájárulása nélkül, egy más nemzettel közöseknek declaráltatnak, vagy mely oly ügyek elintézésére, melyek őt is érdeklik, az őt megillető befolyást nem gyakorolja, önállásától csakugyan megfosztatott: úgy nem mondhatja senki, hogy az a nemzet önállásáról mondott le, a mely saját belátásából, bizonyos tárgyaknak közös kezelését célszerűnek ismerve el, azt saját akaratából elhatározta, főképen akkor, ha azon ügyek kezelésénél az őt illető befolyást a maga által megszabott mértékben gyakorolhatja. Így tehát a közös ügyek, bocsánatot kérek, ha talán előadásom kissé száraz, mondom, a kérdés tárgyalásánál a közös ügyek létezése mennyiben veszélyezteti nemzeti önállásunkat, ez az első kérdés.

Az első kérdés tehát az, hogy az illető nemzet szabad akaratával, s megegyezésével fogadta-e el azokat ilyeneknek vagy nem?

A második kérdés pedig az, vajon a nemzet ezen ügyek elintézésében bir-e az őt megillető befolyással?

És ha e két tekintetet veszszük mérlegül, nem hiszem, hogy a közös ügyek létezésének és közös kezelésének ürügye alatt valaki hazánk önállását tagadhatná, vagy

csak kétségbe vonhatná, mert nem hiszem, hogy valaki létezzék, a ki azt állítaná, hogy Magyarország akkor, midőn államjogi viszonyaink rendezésének újabb módját elfogadta, bárki által erre kényszerítve lett volna: sőt még azt sem fogja senki állítani, hogy azon nagy törvényhozási majoritás, mely az ezen viszonyok rendezését magában foglaló törvényt alkotta, akkor bármely hatalomnak befolyása alatt állott volna, és így a nemzetnek akaratát nem fejezte volna ki tisztán. Hisz kormány, mely e befolyást gyakorolhatta volna, akkor nem is létezett. A mi pedig a befolyást illeti, melyet ő felsége Lajtán-túli tartományai a közösügyek elintézésére egyrésztől, másrésztől Magyarországra gyakorolnak, e tekintetben hivatkozom azokra, kik a delegációban részt vettek, s ők el fogják ismerni, hogy Magyarországnak befolyása a közös ügyek elintézésére bizonyosan semmivel sem csekélyebb, mint a birodalom másik feléé.

De ez csak elmélet, ezzel még nincs bizonyítva semmi. Nem elég megmutatnunk, hogy bizonyos ügyek közösége által az önállás és függetlenség nem adatik fel, mert még mindig azon kérdés marad fenn: vajon czélszerű volt-e, és Magyarország érdekében fekvő volt-e az, hogy e viszony életbe lépjen? mert végre is a magyar törvényhozásnak s a magyar kormánynak feladata nem más, mint hogy Magyarország érdekeit tartsa szem előtt.

Így tehát a kérdés az: vajon a viszony, mely ő felségének Lajtán-túli tartományai és hazánk között létezik, megfelel-e Magyarország érdekeinek?

Úgy hiszem, senki sem fogja tagadni, hogy a nemzet érdekei közt egyik legfontosabb a külső biztonság, és hogy, miután, fájdalom, a civilisációban még nem emelkedtünk oly magasra, hogy a jog maga egyes

kisebb nemzeteknek is teljes biztonságát megszerezhetné, mindenek fölött érdekében fekszik minden nemzetnek, hogy magának megszerezze azon eszközöket, melyek által saját külbiztonságát minden körülmények közt megoltalmazhassa. Mert miután a világ történelmi kifejlődése úgy hozta magával, hogy Európa nagy részében óriási államok alakultak, melyek mindent inkább követnek, mint az örök békének politikáját; miután más nemzetek léteznek és fenn akarnak állani, melyek a hatalom anyagi eszközeire nézve e nagy hatalmakkal nem mérkőzhetnek: hol keressük az eszközt, mely által ezek is magoknak külső megtámadások ellen teljes biztosítékot szerezhetnek, ha nem abban, hogy a közös célra egymással egyesülnek?

És ez az, mi, az én nézetem szerint, ha egészen abstrahálunk is a közöttünk és ő felsége többi tartományai közt létező jogviszonyoktól, szoros összetartásunkat okszerűvé teszi. E tekintetben ismét azzal vigasztalom magamat, hogy e Ház másik oldalán is sokan egyetértenek velem, mert miután azon külön véleményt, mely a múlt országgyűlés alatt a 67-es bizottságnál beadatott, sok oly férfiú aláírta, kiket most is körünkben tisztelni szerencsések vagyunk, meg vagyok győződve, hogy ők e tekintetben nézeteiket nem változtatták meg; és miután a külön véleményben kimondatik: »célyszerűség szempontjából kívánatos, hogy mindazokra nézve, mik a közbiztonság valószínűsítésére okvetlenül szükségesek, milyenek a külügy, a hadügy, egyetértőleg intézkedjünk — annyiban, a mennyiben mindaz, mi ő felsége egész hadseregének, és így a magyar hadseregnek is vezérletére, vezényletére, belszervezésére vonatkozik — továbbá a fentebbi két tárgyra szükséges költségek«; miután, a mint mondom, nem gondolom, hogy ezen t. férfiak azóta nézeteiket

e részben megváltoztatták: azon kellemes helyzetben látom magamat, hogy azon állításomra nézve, miszerint a kölcsönös és közös védelem fentartása és azon ügyek egyetértő elintézése, melyek annak eszközei, a mi érdekünkben is fekszik, még a Ház másik oldalán sem állok egészen olyak nélkül, kik velem egyet ne értenének.

És így, — a kérdést mindig ‘összébbre szorítva, — végre oda jutunk, a mit beszédében Vutkovits Sebő t. barátom kimondott: hogy a közöttünk fennálló nézetkülönbség lényege egyedül abban áll, vajon a delegáció intézményének fentartása czélszerű-e vagy nem? E kérdésre fogok tehát szorítkozni.

Én részemről a delegációkat nem tartom az emberi institutiók legtökéletesebbikének; sőt tovább megyek, és azt mondom, hogy tökéletes institutiókat alkotni nem is lehet. Minden institúció tökéletessé válik a gyakorlat által; minden institúció Pygmalion szobra, melynek lelke hiányzik és melybe lelket csak a nemzet lehelhet. Azért meg vagyok győződve, hogy, ámbár igen sok ellenvetés tétetett a delegáció institúciója ellen a Ház másik oldaláról, ha a discussió még hat hétig folytatatik, a Ház másik oldalán még mindig fognak találni olyanok, kik a dolgot ismét új szempontból tekintve, új és ismét új theoretikus okokat fognak a delegációk ellen felhozni. Sőt ajánlkozom, ha méltóztatnak más xstitutiót tűzni ki a discussió tárgyává, — nem a Házban, hol az pénzbe és időbe kerül, hanem privát társalgásban, — én kész vagyok akármily institúció ellen theoretikailag igen plausibilis, igen erős ellenvetéseket felhozni.

A kérdés nem az: vajon tökéletes-e a delegáció intézménye? hanem

először: vajon a delegáció intézménye megfelel-e azon czélnak, a melyre a felállított?

másodszer: vajon van-e valami, a mit a delegáció helyébe tehetünk, és a mi által ugyanazon célét épen oly jól elérhetnök? végre

harmadszer: vajon a delegáció intézményéből következnek-e mindazon bajok és veszélyek, melyeket némelyek a delegáció intézményében látnak?

A mi a delegáció intézményének célját illeti, kérdem, mi az? A delegáció célja semmi más, mint az, mi az általam már idézett külön-véleményben előadatott: hogy azon ügyekben, melyeknek egyértelmű elintézése közös biztosságunk érdekében szükséges, ezen egyértelmű elintézés lehetővé váljék. A delegációk resultatumai azon meggyőződésnek, hogy a célszerűség szempontjából kívánatosnak ismerjük el, hogy mindazokra nézve, mik a közbiztosság valószínűsítésére okvetlenül szükségesek, egyértelműleg határozzunk ö felsége Lajtán-túli tartományaival.

Közös védelemről lévén szó, lehetnek körülmények, midőn a helyzet bizonyos ügyek sürgős elintézését teszi szükségessé és ezért oly institúció, mely ily esetekben az egyértelmű elintézést lehetővé teszi, közös biztosságunk érdekében nélkülözhetetlen. S ez első célja a delegációnak. A második az, hogy ily ügyek elintézésénél Magyarország semmivel ne bírjon kevesebb befolyással, mint ö felségének Lajtán-túli tartományai. A harmadik az, hogy mindezen kérdések alkotmányos úton idéztessenek el.

És én részemről elismerve, hogy a delegációk nem képezik épen a tökélynek ideálját, azt hiszem, hogy a delegációk mostani formájukban is, a mint a tapasztalat bebizonyította, ezen célznak tökéletesen megfelelnek.

Magától értetik, hogy ez csak addig szólhat a delegációk mellett, míg valaki nem lép fel, a ki egy más institúciót hoz indítványba, mely által ugyanazon cél

épen oly jól elérhető — vagy csak épen oly tökéletesen, én ezzel is megelékszem, mert utoljára is varietas delectat és én csak azt óhajtom, hogy azzal a cél ép oly jól el éressék. E kérdésnél, megvallom, ismét nagy nehézséggel találkozom.

Azon institúció, mely mellett szót emelek, ismeretes, két esztendő óta működött, s egyetlen egy hiánya sem lehet olyan, a mely eddig föl nem tűnt volna; holott azon institútiót, melyet ennek helyébe állítani akarnak, fájdalom, nem ismerem. Gyanítanom kell, hogy a Háznak ezen oldala e kérdésre nézve talán nem lesz egészen egy véleményben. Azt sem állíthatom bizonyossággal, hogy a közösügyek tárgyalásának azon módja, a mely ama többször említett külön véleményben előadatott, képezi-e most is azt, a mit e Ház egyik oldalának egy része a delegáció helyébe állítani akar. Nekem tehát csak feltevésekről, lehetőségről lehet szólanom, s ezt kísértem meg.

Ha azon meggyőződésből indulunk ki, hogy bizonyos ügyeknek egyetértő elintézése Magyarország érdekében is kívánatos: gondoskodnunk kell valamely módról, a mely által ezen egyetértés eszközölhető. Ily elintézési mód pedig csak kettő lehet: vagy az alkotmányos tárgyalás, vagy az, hogy ezen ügyek elintézése a fejedelmre bízatik.

Az alkotmányosság szempontjából — mi tagadás benne — elismerem, hogy a delegáció intézménye azon követeléseknek, melyeket fontosabb kérdések constitutionális elintézésére nézve tenni szoktak, nem mindenben felel meg. Tudjuk valamennyien, mennyire ragaszkodtak államiságukhoz, még Washington korában, az egyes észak-amerikai államok, és mégis mindamellet azon tárgyakra nézve, melyeknek közös elintézését szükségesnek tartották, a congressus állíttatott fel; ugyanezt tették

Svájc cantonjai; ugyanezt teszik északi Németország oly államai is, melyek között még personal unió sem létezik. Ha tehát az általános constitutionális fogalmakat vesszük, a mint azok in theoria felállítatnak, kétségen kívül a delegációk nem felelnek meg azoknak, mert ezeknek csak a Central parlament felelne meg. De azt hiszem, hogy a t. Házban nem szükséges kifejtenem azon okokat, melyek miatt mi Central parlament felállítását nem tartjuk czélszerűnek.

Marad tehát a másik mód, mely abból áll, hogy mind azon ügyeket, melyeknek egyértelmű elintézése hazánk érdekében szükséges, a fejedelem határozza el. Én méltánylom mindazon fontos okot és tekintetet, melyek a legutóbbi törvényhozás folyama alatt e Ház akkori kisebbségének nagy érdemű tagjait ennek indítványozására bírták; de részemről ezen indítványt nem fogadhatom el. Nem fogadhatom el pedig két okból: először, mert nem tartom megegyeztethetőnek az alkotmányos elvekkel; másodsor, mert veszélyesnek tartom a monarchiái érdekek szempontjából nézve. Habár egész kiterjedésében elfogadom azon nézetet, melyet t. barátom, Debreczen város érdemes képviselője, vagy inkább ő és elvtársai az általuk benyújtott javaslatban előadtak, habár — mondom — egészen elfogadom azon nézetöket, hogy a fejedelmi hatalom kapocs, mely erősen összetart, de nem szorít: úgy vagyok meggyőződve, hogy ez csak épen azért van úgy, és csak addig maradhat úgy, míg a fejedelmi hatalom a parlamenti vitatkozások körén kívül áll és fontos érdekek végleges eldöntésére nem kényszerítetik. Én részemről ezen elvet valamint alkotmányos tekintetben, úgy monarchikus tekintetben sem fogadhatom el semmi esetre sem.

Ezek után még csak a harmadik kérdés megfejtése marad fenn.

Bocsánatot kérek, ha fölötte hosszúra nyújtom beszédemet.

Következik, mondom, a harmadik kérdés: vajon a delegáció intézménye maga után fogja-e vonni mindazon káros és veszélyes következményt, melyet némelyek tőle várnak?

A mennyire itt is — tömegesítve az egyes ellenvetéseket — kivehettem, ismét három veszély az, a melyet a delegáció intézményében rejleni vélnek.

Az első, melyet t. barátom, Vukovics Sebő képviselő előadott, az, hogy a delegáció intézménye a magyar törvényhozást fontosságától megfosztja, mit azután Ludvigh képviselő úr azzal tetézt, hogy a delegáció intézménye által a magyar országgyűlés másodfokú választó testületté süllyedne le.

A második az, hogy hazánknak a delegáció intézménye mellett semmi garancia sincs nyújtva arra nézve, hogy érdekei ott képviseltetni fognak, és hogy a legfontosabb ügyek nem fognak-e eldöntetni nemcsak a magyar törvényhozás nézetei ellenére, hanem olyanok által, kik utóljára nem is fiai a hazának; mert hisz csak egyet kell megnyerni a magyar delegációból, és a legfontosabb ügy ellenünkre dől el.

A harmadik, mit ismét tisztelt Vukovics barátom mondott, az, hogy míg többi alkotmányos intézményeink olyanok, melyekhez a nemzet ragaszkodik, a delegáció intézményéhez nem ragaszkodik senki, úgy, hogy az elfújható, a nélkül, hogy csak nyoma is maradna.

A mi az elsőt illeti, hogy a delegáció által a magyar törvényhozás egy másodfokú választó testületté süllyedne le: nem akarok a kérdés tárgyalásába hosszasan bocsátkozni. Erre elő kellene sorolnom mindazon teendőket, melyek most is kizárólag a magyar országgyűlést illetik; elő kellene sorolnom azt, mit a magyar országgyűlés

az utolsó törvényhozás alatt tett, és azt, mit tőle a jelen ülés alatt várunk. Egyébiránt meg vagyok győződve, hogy t. barátom Vukovics, kinek alkotmányos érzelmeit már előbb ismertem, mielőtt a hazát elhagyta, ki azóta Európa legalkotmányosabb országában lakott, azt, hogy a magyar törvényhozás fontosságát elveszti, maga sem számítja a lehetőségek közé, mert oly törvényhozás, mely a nép ily széleskörű választásából lép ki, mely a népnek érzelmeit, meggyőződéseit képviseli, melynek körében a népnek minden óhajta és minden kívánata nyilvánul, az ily törvényhozás csak akkor vesztethetné el fontosságát, csak akkor sülyedhetne le, ha a képviselők és a nép egyiránt megfedkezének kötelességeikről. Nem az, mi a chartában a törvényhozás joga gyanánt felírva áll, hanem azon összeköttetés, melyben a törvényhozás a nemzettel áll, az, hogy a mi a törvényhozás körében kimondatott, a nép nyilatkozatának tekintetik, szerzi meg mindenekelőtt a törvényhozásnak fontosságát. Hogy pedig e részben a Ház másik oldalán ismét többen, — sőt úgy hiszem, sokan — velem egyetértenek, arra nézve hivatkozom a benyújtott válaszfeliratokra, hivatkozom több érdemes képviselőnek — közöttök Csernátony Lajos tisztelt képviselőtársunknak — nyilatkozatára, ki a külügyekről és a békéről szóló passusnak megváltoztatását épen azért tartja fontosnak és épen azért kívánja, mert meg van győződve, hogy egész Európában nem találkozik egy státusfőférfiú, egy ember sem, ki a magyar törvényhozásnak fontosságát ne tulajdonítana, és ki azt egy másodfokú választó testületnek tartaná.

A második ellenvetés az, hogy a delegációkban nem bírunk semmi garanciával arra nézve, hogy Magyarországnak érdekei kellőleg tekintetbe fognak vétetni. Hisz a delegáció 60 magyarból és 60 Lajtán túli tagból

alakulván, ha a magyar tagok közül csak egy is megnyeretik, Magyarország érdekei ellen dönthet a többség. Felelhetném erre, hogy ugyanazon veszély talán a Lajtántúliakat szintúgy, sőt valamivel inkább fenyegeti; de elismerem, hogy ez nem vigasz. Szomorú volna, ha, midőn jogainkat veszélyeztetve látjuk, azzal kellene vigasztalni magunkat, hogy másoknak jogai szintén veszélyben forognak. Garantiák kellene. És vajon nyújtanak-e a delegációk ily garantiákat? El fogom sorolni a módot, mely szerint a delegációk alakulnak. A magyar delegáció a magyar törvényhozás által választatik, nyilvánosan tanácskozik, és miután tanácskozott, tagjai visszalépnek azon helyre, melyet előbb elfoglaltak. Már kérдем, a merészségnek mily foka szükséges arra, hogy valaki a delegációkban, ismerve hazájának érdekeit, ismerve a nemzet óhajtásait, saját hazájának érdekei ellen, az őt megbízó törvényhozás ismert akarata ellen szavazzon?

Elismerem, hogy az említett veszély ellen a főgarantiát csak a becsületben találjuk és emberi természetünknek azon tulajdonában, mely a bátorságot, melyet az erős meggyőződés ad, a szemtelenségtől megtagadta. De mondhatjuk-e, hogy oly institúció, melynek főgarantiája a becsületességben fekszik, a szükséges garantiákat nélkülözi? Mert végre nem ez képezi-e alapját egész parlamentáris rendszerünknek, s vele minden alkotmányosságnak, mely azonnal lehetlenné válik, ha a bizalom, melyet egyesek becsületességébe helyezünk, garantiául el nem fogadtatik? A nemzet megválasztja képviselőit, megválasztja azon meggyőződésben, hogy kötelességüket fogják teljesíteni, és mindenben a nemzet érdekeit fogják szem előtt tartani.

De vajon nem tartozik-e a lehetőségek közé, hogy e képviselők a bennük helyezett bizalomnak nem felelnek

meg? és vajon az egész képviselői rendszer nem nyújt-e semmi garantiát azért, mert annak tulajdonképen utolsó garantiája szintén a becsületesség és semmi más?

Még egy ellenvetést emelt a delegáció ellen Vukovics Sebő t. barátom, ki azt állítá, hogy a delegáció intézménye nem népszerű, hogy az a nemzet életébe nem ment át, hogy míg más intézményeink mind olyanok, melyekhez a nemzet ragaszkodik, így például a megyei rendszer, az országgyűlés: a delegációk még nem vertek gyökeret a nemzet alkotmányos meggyőződésében. Tökéletesen áll t. barátomnak ezen észrevétele; de ezen észrevétel végre csak azt bizonyítja, hogy institutiók, mielőtt a nép által soká gyakoroltattak volna, két rövid év alatt a nép életével nem forrhatnak össze; és ezen ellenvetés áll jóformán minden újabb institutióról, minden reformról. Én legalább meg vagyok győződve, hogy ha például azon időben, midőn elődeink — még akkor csak a nemesség — a Rákoson összegyűltek, és azután magok helyett csak követeket küldöttek az országgyűlésre, ha valaki azt mondta volna, hogy ezen institutio még a nép életébe nem ment át: alkalmasint az új rendszer megkísértése után két esztendővel akkor is helyesen mondhatta volna, hogy csak egy szó kell, hogy a nemesség ismét összességében gyűljön össze a Rákoson és ne szóljon senki arról, hogy egy megye két vagy több követet küldjön az országgyűlésre.

Ki vagyok fáradva és félek, még inkább kifárasztottam a t. Házat.

Csak még egyről kell szólanom.

Mondatott, hogy a közös ügyekre nézve hozott törvények a nemzet jövőjét veszélyeztetik. Én részemről mélyen tisztelem azon hazafiúi aggodalmat, mely mindenekelőtt a haza jövőjéről gondoskodik. A ki oly ügyben, mely a haza jövőjével összeköttetésben van,

vagy csak lehet is, személyes hiúságát vagy érdekeit veszi tekintetbe, nem érdemli meg, hogy e körben üljön. És ha a magyar nemzet a lehetőleg legkedvezőtlenebb helyzetben századokon át fõntartotta magát; ha az utolsó szomorú idők alatt, midõn a fergeteg után még kínosabb szélcsend következett be, a magyar nemzet fentartotta életerejét: azt annak köszönjük, mert azon vádat, hogy legfontosabb érdekeinket a jövõnek feláldozzuk, nem vettük semmibe. Biztosítani kell a jövõt; ez elsõ, legszentebb kötelességünk. De mikép fogjuk biztosítani a jövõt? Mindenekelõtt úgy, ha tekintetbe véve helyzetünket, erõnkrõl nem teszünk fel többet, mint a mi attól kitelik. Másodszor, ha nem feledjük el, hogy — miután, mint Irányi képviselõtársunk tapasztalásai nyomán elmondá, a magasabb polcz, melyre más nemzetek emelkedtek, mûveltségöknek, tudományuknak, munkájoknak és mindenekelõtt polgári szabadságuknak eredménye — elsõ kötelességünk arra törekedni, hogy nemzetünk mind e tekintetben velõk egy fokra emelkedjék. De vajon ezt az által fogjuk-e elérni, ha a helyett, hogy munkához fognánk, ismét és ismét politikai vitatkozásokkal foglaljuk el idõnket, míg végre elértük, hogy egy cikkelylyel több legyen törvénykönyvünkben, mely jogainkat állítólag biztosítja, míg a nemzet megakadályoztatva haladásában, nélkülozi mindazt, mi arra szükséges lenne, hogy létét és jövõjét valósággal biztosítva láthassuk? Erõs meggyõzõdésem, hogy nemzetünket jelenleg kevesebb veszély fenyegeti, mint elõbb. Nézetem szerint oly nemzet, mely parlamentáris kormány nyal és alkotmánynyal bir, s melynek törvényhozása nem kiváltságokra, hanem az egész népre támaszkodik, egy oly nemzetnek alkotmányos jövõje veszélyeknek kitéve nincs, habár alkotmányos szervezetében némely hiányok fordulnának elõ.

De vannak más veszélyek, veszélyek, melyek e hazát csakugyan fenyegetik. Irányi t. képviselő-társunk felhozta azokat, melyek a hazát a határaink közt lakó különböző nemzetiségek részéről fenyegethetnék. Én részemről e veszélyektől nem félek, nem félek pedig azért, mert visszatekintve múltunkba, megnyugvást látok ezen nemzetiségeknek mind ekkoráig tanúsított magoktartásában, és mert érzem magamban, és meg vagyok győződve a képviselőház minden tagjának azon elhatározásáról, hogy hazánkban lakó minden polgárnak meg fogják adni mindazon szabadságot, mely arra szükséges, hogy magát erősen kötve érezze e hazához.

Nem félek én a forradalomtól sem. Azt gondolom, ismerem e nemzetet, ismerem múltját, és azért tudom, hogy e nemzet nem olyan, mely ok nélkül forradalomra hagyná magát ragadtatni, és tudom, hogy a forradalomra ok nem fog adatni; azért teljesen meg vagyok győződve, hogy midőn tegnap Irányi képviselő úr azon meggyőződését fejezte ki, hogy e hazában senki nem forradalmi, csakugyan nagy igazságot mondott.

De vannak más veszélyek is, külső veszélyek s habár bizonyos tekintetben helyeslem és mindenesetre irigylem t. képviselőtársunknak, Irányi Dániel úrnak, azon meggyőződését, hogy egy 15 millióból álló nemzet mindennek ellenállhat: részemről azonban nem vagyok egészen meggyőződve arról, hogy azon erőmegfeszítés, mely arra szükséges, hogy egy 15 millióból álló nemzet egy 60 millióból álló ellenségnek ellentálljon, hogy ezen erőmegfeszítés örökké tarthasson, és épen azért tartom szükségesnek, hogy ezen eshetőségek ellen magunkat másképp is biztosítsuk; és ámbár t. barátomnak, Komárom város érdemes képviselőjének, azon nézetében is osztozom, hogy Magyarország egy maga épen oly jól meg tudná magát védelmezni minden külellenség ellen, mint ő

felségének Lajtán-túli országai: meg vagyok győződve arról is, hogy azt együtt még sokkal jobban tehetjük, s hogy azért mindkettőnknek érdekében fekszik, hogy együtt védelmezzük magunkat.

Ebben fekszik oka, miért tartom én szükségesnek, hogy a múlt országgyűlés által eszközölt közjogi kérdések megoldásához ragaszkodva, ezen kérdéseknek líjból való feszegetésétől tartózkodjunk.

A nemzetnek jövője főként magától a nemzettől függ, függ azon erélytől és határozottságtól, melylyel a polgári szabadság és művelődés ösvényén előbbre halad; és így jövőjéről, meggyőződésem szerint, azok gondoskodnak legjobban, kik őt ebben elősegítik s mindent, mi haladásának akadályául szolgálhatna, elhárítanak, nem pedig azok, kik azt hirdetve, hogy hiszen úgyis minden el van már veszve, a nemzetnek bizalmát önmagához és törvényhozásához megrontják s a helyett, hogy a nemzetet munkára intenék, azt oly ezélok elérésével kecsgetik, melyeknek elérhetéséről ők, legalább hosszú ideig, magok is kételkedtek.

XXX.

A NAPIREND ÜGYÉBEN.

Némi tekintetben félreértések forognak fenn ez egész kérdés mostani tárgyalásánál. Kétséget nem szenved, hogy ha a Ház egy részének, legyen az a többség vagy a kisebbség, valamely törvényjavaslat ellen bizonyos kifogásai vannak, ha azt tárgyalni nem akarja, a Háznak egy részét, sőt egyes képviselőt sem lehet kizárni azon jogának gyakorlatából, hogy valamely kérdésről nézeteit előadja. De kérdem: vajon ha mi szigorúan a Ház szabályaihoz ragaszkodunk, lehetetlenné van-e téve bárkinek is, hogy a kérdésnek ezen oldalát megvitassa? Mi az általános vita természete? Az általános vita természete az, hogy a mint az első kérdés kitűzetik: elfogadja-e a Ház a törvényjavaslatot a részletes tárgyalás alapjául; egy rész, mely azt helyesnek tartja, elfogadja, a másik rész nem fogja elfogadni, s az indokokat, miért nem fogadja el, épen az általános vitánál fogja elmondani. Ez indokok közt kétségkívül legfontosabb az, hogy p. o. valamely kérdést nem tart tárgyalhatónak addig, míg egy másik kérdés felől a kormánynak vagy a többségnek nézeteit nem ismeri, vagy hogy általában véve e kérdést nem tartja tárgyalhatónak, ha azzal együtt egy más kérdés nem tárgyalatik. Ha tehát az által,

hogy szigorúan ragaszkodunk a házszabályokhoz, a Háznak egy része, sőt legkisebb része is ki volna abból zárva, hogy nézeteit előadja s a kérdésnek ez oldalát is felvilágosítsa, akkor én azt mondom, még erőt vehetnénk a házszabályokon, mert ez természetes joga a parlamentarismusnak.

De miután az által, hogy a Ház szabályaihoz ragaszkodunk, és az általános tárgyalásba belemegyünk, senki — Komárom városa érdemes képviselője ép oly kevéssé, mint bárki más — abban akadályozva nem lesz, hogy érveit felhozza, sőt miután meg vagyunk győződve, hogy éppen a vitának legnagyobb része éppen e körül fog forogni: én teljességgel át nem látom, miért vitatkozunk e kérdés fölött itt ilyen hévvel, s miért nem megyünk bele az általános tárgyalásba, miután éppen az által, ha az általános tárgyalásba beleereszkedünk, Komárom városa képviselőjének nézete leginkább és legelsőbben van elérve, oly annyira, hogy én, a ki akkor, midőn ő beszédét megkezdé, nem voltam szerencsés a teremben lenni, és később jövén be, argumentációját hallottam, meg voltam győződve, hogy ő már az általános tárgyalásba beléereszkedett és az általános tárgyalásnál a törvényjavaslat ellen éppen ezen legerősebb érvekkel lépett fel.

**A BÍRÓI HATALOM GYAKORLÁSÁRÓL SZÓLÓ
TÖRVÉNYJAVASLAT ÜGYÉBEN.**

Mindenekelőtt kijelentem, hogy én az előttünk fekvő törvényjavaslatot részletes tárgyalás alapjául elfogadom, mert azon okoknál fogva, a melyeket az igazságügy-minister tegnap előadott, ez ügyek törvény által való elrendezését elodázhatlannak tartom, és mert a törvényjavaslat egyes részeivel egyetértek. Nem fogok egyéb-iránt az egyes részek tárgyalásába beleereszkedni, mert, meggyőződésem szerint, e tárgy oly nagy, hogy azt egyszerre tárgyalni nem lehet. Főntartom azonban magamnak, hogy az egyes pontokra nézve akkor adjam elő nézeteimet, mikor az ügy a részletes tárgyalás alá kerül.

Többen az eddig szólók közül a jelen törvényjavaslatot részletes tárgyalás alapjául nem fogadják el különböző okoknál fogva, de a fő és legfontosabb ok, fel-fogásom szerint, ugyanaz, mely tegnap t. barátomat, Komárom városa érdemes képviselőjét, indítványának előterjesztésére bírta, és mely egyszerűen formulázva abban áll, hogy a bírói hatalom szervezésének kérdése a megyék rendezésének kérdésével oly szoros kapcsolatban van, hogy az külön nem is tárgyalható.

Meggyőződtem Várady Gábor t. képviselőtársam előadásából, hogy a fényes szónoklatot némelyek nem kedvelik, mert az ilyen szemképráztató hatást idézhetvén elő, a tárgyak nyugodt és higgadt megítélését nehezíti. Én tehát, t. Ház, szárazán és egészen a tárgyhoz tartván magamat, oly előadással fogok fellépni, a mely bizonyosan a leggyengébb szemeket sem fogja elkápráztatni.

Mondatott, hogy a bírói hatalom szervezésének kérdését mind addig nem lehet tárgyalni, míg a kormány a megyék rendezéséről 'szóló törvényjavaslatát a Ház asztalára le nem teszi, és így a kormánynak szándékai ezen fontos kérdésre nézve ismeretlenek. Én ezen állításban egy kis — vagy inkább egy igen nagy — anaehronismnst látok. Ha 1848 előtt a törvényhozás addig nem akart egyes kérdések tárgyalásába ereszkedni, míg a kormánynak szándékát más kérdések felől nem ismerte; ha minden egyes concessiótól őrizkedett, a míg biztosságot nem szerzett magának a felől, hogy egy más concessióra számolhat; ha 1832-ben hónapokig vitatkoztunk — vagyis inkább vitatkoztak, mert akkor még szerencsére csak mint az országgyűlési ifjúság tagja vettem részt a vitatkozásokban — ha, mondom, 1832-ben hónapokig vitatkozott a törvényhozás! azon kérdés fölött: a sok haladási kérdés közül melyiket vegye fel előbb, és egyáltalában a junctimok és az előleges tárgyalások kérdései a magyar parlamenti életnek egyik leglényegesebb részét képezték: ez tökéletesen indokolva volt akkori viszonyaink által. Olyan viszonyok között, midőn a kormány a törvényhozáson kívül s tőle egészen függetlenül állt, oly országban, hol a parlamentáris rendszer nem létezik, az előleges tárgyalások és a junctimok kérdése a dolog természeténél fogva nagy fontossággal bír.

De, t. Ház, nem fogja senki tagadni, hogy ezen helyzet tökéletesen megváltozott, és bármennyire megtisztelve érezzük magunkat azon érdek által, melyet képviselő-társaink a Ház ezen oldalán a kormánynak szándékai iránt mutatnak, mégis bátor vagyok azon meggyőződésemet kifejezni, hogy ha t. képviselő-társaink a kormány szándékait a megyei kérdésre nézve az utolsóig ismernék is, ez kétségkívül nem fogná módosítani azon szavazatokat, melyeket a bírói kérdés tárgyában a Ház ezen oldaláról várhatunk.

És miért? Nézetem szerint igen helyesen; mert bármik legyenek a kormánynak kívánatai, óhajtásai és szándékai, mindezek csak annyiban bírnak fontossággal, a mennyiben a Ház többségének szándékaival találkoznak.

Oly törvényhozás mellett, mely által a törvényhozásnak, a képviselőknek többségétől függ, hogy a kormány által a Ház asztalára letett törvényjavaslatot akár részenként, akár egészben módosítsa, visszavesse s helyébe mást alkosson, nem a kormánynak, hanem csak a Háznak szándékai bírhatnak értékkel; mert csak a Ház szándékainak ismerete lehetne befolyással a bírói szervezet kérdésének miként való eldöntésére.

Már most, ha ez áll, lehet-e a törvényhozásnak kinyilatkoztatni azt, hogy egy bizonyos törvényt mind addig nem tárgyalhat, míg nincs biztosítva az iránt, mily szándékok léteznek egy más kérdésben? Kinél? Természetesen annál, a kinek szándékai a kérdések elhatározásánál döntők. Azaz, hogy a törvényhozás kimondja: bizonyos tárgyban nem határozhat, míg a törvényhozásnak szándékait, e szerint saját szándékait, nem ismeri, úgy, hogy ezen egész okoskodás, mely látszólag a kormány iránt bizalmatlanságot fejez ki, semmi más nem volna, mint bizalmatlansági szavazat, melyet a Ház

saját szándékai iránt kimondana, oly valami, a mi a parlamentek történetében valóságos unicum lenne.

Ezt csak mellékesen jegyeztem meg, és átmegyek már most a tárgyra.

Hogy a bírói hatalom szervezése nemcsak kívánatos, hanem szükséges, azt elismerjük valamennyien; sőt azt hiszem, valamennyien elismerjük e tárgyának sürgősségét is. De legyen szabad megjegyezni, hogy a mennyiben e tárgyat sürgősnek tartjuk, e kérdések megoldását nem fogjuk az által gyorsítani, ha ezen ügyet egy más, épen oly fontos és hasonló terjedelmű ügyvei öszekötjük; legalább a tapasztalás azt mutatja, hogy minden reformnak, mely valaha indítványoztatott, nem volt nagyobb akadálya, mint azok, kik a reformot ellenezték, azaz nem üdvösségét vonták kétségbe, hanem mindig azt állították, hogy ezen reformot addig nem lehet behozni, míg egy más reform előbb keresztül nem megy, s hogy ezen reform a legnagyobb veszélyeket idézhetné elő, ha az más reformok előtt tárgyalatnék.

Egy francia közmondás azt tartja, hogy a pokol csupa jó szándékkal van kikövezve. Még igazabban lehetne mondani, hogy azon tér, melyen a megrögzött conservativismustól a reactióig mindazok, kik a reformot ellenzik, legjobban érzik magokat, junctimokkal és az előlegesség kérdéseivel van szőnyegezve. A reactio sehol nem érzi magát kényelmesebben, mint ily téren, épen azért, mert ezen szőnyegen a lépések, melyekkel előre haladnak, nem hallatszanak.

Távol legyen tőlem, hogy ezen szándékot valakiben feltegyem, de csak a dolog szükséges következményeire akartam figyelmeztetni. Hogy pedig a dolognak szükséges következménye e kérdésnek elhalasztása, ez az én meggyőződéseim szerint nem szenved semmi kétséget.

Es most legyen szabad még egyre figyelmeztetnem a

t. Házat. Ha az 184-8-iki törvényhozás, melyre tisztelettel és büszkén tekintünk vissza, ezen utat követte volna, melyet Komárom városa tisztelt képviselője ajánl, akkor mindazon törvények, melyekre most öntudattal hivatkozunk, nem léteznének, nem léteznék legalább semmi esetre a parlamentáris kormányról alkotott törvény, mely kétségkívül a megyei kérdéssel még sokkal szorosabb összeköttetésben áll, mint a bírói kérdés. Ezeket előrebocsátva, átmegyek magára a tárgyra. Mondatik, hogy a bírói hatalom és a megyék szervezésének kérdése csak együtt tárgyalható, mert e kérdések a legszorosabb kapcsolatban állanak egymással, úgy hogy nem is különíthetők el a nélkül, hogy ez a megoldás czélszerűségének ne ártana.

Hogy e két kérdés összeköttetésben áll egymással, az nem szenved kétséget. Egyáltalában nincs fontosabb politikai kérdés, mely egymással összeköttetésben ne állna; sőt az államszervezetnek minden egyes része közt oly összefüggés létezik, hogy minden hiány, mely a szervezet egy részében mutatkozik, szükségkép hat minden többire is; a mi szükséges következése annak, hogy az állam nem élelnélküli gépezet, hanem élő organismus. Helyes tehát azon állítás, hogy a bírói hatalom és a megye szervezésének kérdése összeköttetésben állnak. Kétségbevonhatatlan még azon állítás is, hogy ezen összeköttetés Magyarországon, hol a bírói hatalom a megyék körében jelenleg nagyobb, mint bárhol, — sőt még tovább megyek és megengedem, hogy e két kérdés más országokban is — hajdan szorosabb összeköttetésben állott egymással, mint más kérdések.

Mind az, a ki a helyhatóságok kérdését tanulmányozta s az alkotmányos államok fejlődésének történetét ismeri, tudja, hogy a bírói és helyhatósági hatalom-

nak egyesítése nem valami Magyarország által feltalált intézkedés, hanem hogy az hajdan mindenütt létezett. A XVIII. századig a bírói hatalom mindenütt a hatóságnak kiegészítő részül tekintetett, és úgy rendeztetek el; ez így volt mindenütt és mindaddig, míg azon elv, melyet a tudomány föllállított, hogy: a szabadságnak legfőbb garantiája a hatalomnak elosztásában keresendő, míg ezen elv, melyet szabatosan először Montesquieu formulázott, a praetikus életben el nem fogadtatott, azaz, míg az újabb alkotmányos állam eszméjét nem fogadják el, mindazokra nézve, a kik a régi hatósági rendszerhez ragaszkodnak, e két kérdés csakugyan elválaszthatlan kapcsolatban áll egymással.

A régi államnak feladata: biztosítani az egyeseknek hatalmát bizonyos körben, és mert a hatalmat semmi által nem lehet annyira biztosítani, mint a különböző hatalmak egyesítése által, a középkori állam pártolói egészen helyesen járnak el, ha a bírói hatalomnak a hatóságok köréből való elvonását veszélyesnek állítják.

De ugyanazon okok, melyek, ha a régi állam eszméjéhez ragaszkodunk, szükségessé teszik, hogy a két nagy fontosságú ügyet egymással összekössük és együtt tárgyaljuk, ugyanazon okok, vagy legalább ép oly fontos okok teszik tanácsossá azt, hogy ha az újabb kor értelmében alkotmányos államot akarunk megállapítani vagy biztosítani, e két kérdést egymástól elválasszunk.

Még sokkal világosabban kitűnik ez, ha a kérdést közelebbről tekintve, kissé gyakorlatibb oldaláról nézzük, mert az előbbiek talán nagyon is doctrinálisnak látszanak.

Mily célra törekszik a törvényhozás a bírói hatalom szervezésénél, — és mi a törvényhozásnak közvetlen célja a helyhatóságok, különösen a megyék szervezésénél?

A bírói hatalom szervezésénél a cél, melyet a tör-

vényhozásnak követni kell, az, hogy a törvények általános rendeletei minden egyes előforduló esetben gyorsan, pontosan és igazságosan alkalmaztassanak. Ez az egyik feladata.

A másik az, hogy az igazságszolgáltatás az egész országban egy és ugyanaz legyen.

Senki, a ki a bírói hatalom miként való szervezéséről parlamentáris testületekben valaha szólott, nem vonta még kétségbe azon elvet, hogy minden nemzet, mely egy bizonyos körben jogosítva van a törvényhozásra, jogosítva van arra is, hogy az oly pereket, melyek saját törvényeinek alapján kezdettek meg, saját törvényszékei által ítéltesse el. Ezen elv oly általános, hogy még Amerikában is az alkotmány világosan kimondja, hogy minden oly kérdés, a mely az unió által alkotott valamely törvény következtében támad, csak az unió bíróságai által ítéltető el, ámbár az unióban nem egyes törvényhatóságok, hanem valóságos államok állnak az unióval szemközt. Mert az amerikai polgárok, bármennyire ragaszkodjanak is egyes államoknak nemcsak autonómiájához, hanem egy bizonyos pontig souverainitásához is: mégis átlátják azt, hogy az unió, mint egységes állam, megszűnnék létezni azon pillanatban, melyben a bírói hatalom egysége az unióban nem léteznék.

Valamint a törvényhozó hatalomnak egysége szükséges corollárium a nemzet egységének: úgy a bírói hatalom egysége szükséges corollárium a törvényhozói hatalom egységének, már azért is, mert a bírói hatalom semmi más, mint szükséges garancia, hogy a törvények végre fognak hajtatni.

Epen azért a cél, melyet a törvényhozás a bírói hatalom alakításánál követ, egészen más, mint az, melyet a helyhatóságok szervezésénél kell követnie.

A bírói hatalomnál a cél az, hogy a bírói hatalom országos legyen, hogy egysége és egyenlő eljárása biztosítsák, s a törvényszékek csak a törvénytől függetlenül, minden egyes helyi vagy osztályi befolyáson kívül álljanak.

A helyhatósági szervezetnek alkotásánál a feladat, melyet a törvényhozásnak követnie kell, egészen más. A helyhatósági szervezetnek feladata, hogy általa a közigazgatás a lehetőségig az egyes helyhatóságok lakóinak érdekében vezettessék, hogy benne az egyes vidékek vágyai, óhajtásai, szükségai érvényre jussanak.

A bírói hatalom szervezésénél a bírónak függetlensége, a helyhatósági szervezetnél a tisztviselők felelőssége képezi a főtekintet, melyet a törvényhozónak szem előtt tévesztenie nem szabad. És semmi nem különbözik inkább, mint azon tulajdonok, melyeket a bíróban s a helyhatósági tisztviselőben keresünk.

A bíró csak úgy felelhet meg hivatásának, ha azon körök, melyben magas funkciót gyakorolja, külön érdekein túlteszi magát; holott a helyhatósági tisztviselőtől méltán azt követeljük, hogy saját helyhatóságának érdekeit képviselje mindenk előtt, s osztozva azon körök nézeteiben és irányában, semmi iránt ne lelkesüljön inkább, mint saját törvényhatóságának jóléte és gyarapodása iránt.

Már most kérдем: ha a bírói hatalom organisációjánál fő kellék az, hogy a bírói hatalom országos legyen, és ha a helyhatóságok szerkezete rendezésénél arra kell törekednünk, hogy minden egyes helyhatóságnak az ott nyilatkozó kívánságok, óhajtások és szükségek kifejezésre találjanak; ha ennek következtében egészen különbözők az eszközök is, melyek által a kitűzött cél elérhető; ha például a bírói hatalom organisációjánál igen kevesen óhajtják a hivataloknak

választás által való betöltését, s ezek is a választási jog gyakorlatát ez esetben megszorítják, s bizonyos qualificatiók felállítását tartják szükségesnek, vagy csak a kijelölési jogot veszik igénybe, a bírák elmozdíthatlanságát pedig mindenki föltétlenül szükségesnek ismeri, míg ellenben a helyhatósági szerkezetnél senkinek sem fog eszébe jutni, hogy a választást a hivatalok betöltésénél veszélyesnek állítsa, vagy épen azt követelje, hogy a helyhatósági tisztviselő elmozdíthatlan legyen; ha, mondom, ennyire különbözik közvetlen célja ezen két institutiónak, — nem mondom, hogy végezélja, mert minden intézménynek végezélja ugyanaz, — de ha annyira különbözik a közvetlen cél, ha annyira különböznek az eszközök, melyeket a cél elérésére egyik és másik esetben használni kell: vajon ezé irányos-e, avagy csak tanácsosé, hogy e két ügyet együttesen tárgyaljuk, miután ennek nem lehet más következése, mint az, hogy vagy a bírói hatalom szükségseit tartván mindenek fölött szem előtt, subordináljuk ennek a helyhatóságok czélszerű szervezését, vagy a helyhatóságok érdekeit oltalmazva, ezeknek subordináljuk a bírói hatalom czélszerű rendezését, és így oly institutiókat alkotunk, melyek sem az egyik, sem a másik czélnak tökéletesen nem felelnek meg, oly institutiókat, melyek mellett a bírói hatalom nem lesz országos és a helyhatóságok szervezete nem lesz olyan, hogy azok az egyes helyhatóságok érdekeit valósággal biztosítsák és az önkormányzat elvének megfeleljenek.

Ez oknál fogva nem tartom czélszerűnek, hogy e két nagy fontosságú kérdés együtt tárgyalassék.

De én azt hiszem, hogy tulajdonképen nem is a két tárgynak rokonsága és összefüggése azon fő ok, melyért azoknak együttes tárgyalása kívántatik, s egészen más

indokok azok, melyek e kívánatnak alapját képezik, és ezek röviden elmondva a következők.

A bírói hatalom eddig a megyei szerkezet egyik fő és lényeges részét képezte. Ha már most a bírói hatalmat külön szervezzük, ez által a megyék elvesztik fontosságukat és ezen úton a megyék institúciója veszélyeztetik, azon institúció, melynek köszönjük alkotmányunknak a múltban fennmaradását, és a melytől várjuk a jövőben az önkormányzat és vele a szabadság biztosítását.

Én, t. Ház, elismerem ezen ok fontosságát, elismerem azt is, hogy az előzmények, melyekből ezen okoskodás kiindul, helyesek. Nem szenved kétséget, hogy a bírói hatalom elvételén a megyéktől, sok hivatal, a melynek fontossága eddig éppen abban állt, hogy a közigazgatási és bírói functiókat magában egyesítette, elveszti tekintélyét, és megengedem, félni lehet, hogy a hivatalok fontosságával egyesek előtt tán a megye is el fogja veszteni érdekességét, mondom, egyesek előtt. Az is áll, hogy a XIX. században a bírói hatalomnak oly organisációját, a mely által a megyék hatalomköre szőkésre ne szoríthatnék, én magamnak képzelni sem tudom. Csak a következtetéseknel, melyeket ebből vonnak, térnek el nézeteink.

Volt idő, nem rég, midőn a magyar nemzet összes nyilvános élete, egész nemzeti politikánk a megye körében folyt le. Szükséges következése volt ez azon szerencsétlen viszonyoknak, melyek alatt hazánk fővárosa a törökök kezében lévén, az országnak nem volt központja, és azért minden megyének magának kellett magáról gondoskodnia. E szerencsétlen epocha után egy másik következett, mely alatt alkotmányunk folytonos megtámadásoknak lévén kitéve, nemzetünk nem gondolhatott a haladásra, hanem minden erejét alkotmányának megóvására központosította, és így, miután a

megyei szerkezet erre a legalkalmasabb eszköznek mutatkozott, igen természetes, hogy minden közigazgatási, minden bírói tisztt, és végre még a törvényhozásnak legfontosabb részei is, a megye körében összpontosítottak. De ennek szükséges következése az volt, hogy haladás nem történhetvén változás nélkül, nem haladhatunk semmi téren a nélkül, hogy minden lépéssel, melylyel haladtunk, a megyék hatásköre csorbát ne szenvedjen.

A legnagyobb csorbát szenvedte megyei szerkezetünk kétségkívül 1848-ban, midőn a parlamenti kormány behozatván és megállapíttatván azon képviseleti rendszer, melynek következtében mi itt ülünk, a megyék, melyek utasítási joguk által a törvényhozás tényezői voltak, ezen hatáskörüket elvesztették. De kérdem: vajon azon tekintet, hogy a megyéknek hatásköre ez által szenvedni fog, visszatartóztatta-e a törvényhozást, hogy 1848-ban azt tegye, a mit szükségesnek tartott, és behozza a törvényhozásnak azon rendszerét, a mely nélkül a XIX. században a haladás és szabadság egyiránt lehetetlen? És vajon, kérdem, mi, kik itt vagyunk, fogjuk-e magunkat visszatartóztatni hasonló tekintet által akkor, ha majd a község rendezésének kérdése kerül szőnyegre, ámbár minden kétségen kívül a megyéknek hatáskörét semmi nem szorítja meg inkább, mint épen a községek rendezése? Nekünk feladatunk nem az, hogy a megyét, hanem az, hogy a hazát tartsuk meg; nekünk nem az feladatunk, hogy egyes osztályok befolyását biztosítsuk institutiók által, hanem az, hogy institutiók által biztosítsuk az egész magyar nép szabadságát.

Azért még azon esetben is, ha meg volnék győződve arról, hogy e törvényjavaslat, mely előttünk fekszik, a megyei institutiót minden befolyásától megfosztja,

miután meg vagyok győződve, hogy a bírói hatalom czélszerű szervezése haladásunk érdekében szükséges, és hogy a törvényjavaslat egyes rendelkezései azon elvek szükséges következményeinek tekinthetők, melyeket 1848-ban kimondottunk: én ezen törvényjavaslat mellett szavaznék.

De nem vagyok erről meggyőződve, sőt az ellenkezőt hiszem.

Nem szenved semmi kétséget, hogy midőn valamely nemzet alkotmánya oly átalakuláson megy keresztül, mint 1848-ban a mienk, midőn a rendi szerkezet helyébe egyszerre a népképviselet elve állítatik fel, akkor ezen nemzetnek institúciói között nincs olyan, sőt nem is képzelhető, mely nagy átalakuláson nem menne keresztül. Ez történt a megyékkel is; és én hivatkozom azokra, a kik megyei szerkezetünk működését újabb időben sokkal éberebb figyelemmel kísérték, mint én: nem fogják-e bevallani, hogy a megye jelenleg egészen más, mint 1848-ig volt? Ez fog történni ezentúl is azon mértékben, melyben az 1848-iki törvények minden következésükben alkalmazva lesznek és életbe léptetnek. De ebből mi következik? Az, hogy valamint minden institúció, úgy a megyei institúció is oly országban, a melynek törvényhozása a népképviseletre van alapítva, a mely parlamentáris kormánnyal bír, és a mely haladni akar, hogy, mondom, ily országban a megyei institúció nem lehet ugyanaz, mely ugyanazon országban ezélszerűnek, sőt szükségesnek mutatkozott akkor, midőn az országnak törvényhozása tisztán a privilégiumra volt alapítva, midőn annak parlamentáris kormánya nem volt, midőn az nem haladni akart, hanem csak conserválni azt, a mit birt. Következik tehát ebből, hogy a megyei rendszer ezentúl nem lehet többé az, a mi eddig volt; következik, hogy a

megyei rendszernek befolyását és biztosságát sem keres hetjük abban, a miben a megyerendszer hatalmát és befolyását 1848 előtt kerestük; de nem következik az, hogy a megyerendszer azért el fogja veszteni fontosságát.

Igen nagy, nézetem szerint, azok csalódása, a kik azt hiszik, hogy valamely institutiót az által lehet erősíteni, ha a legkülönbözőbb hatalmak egy institutió körébe összehalmoztatnak. A monarchia barátai megkísértették ezt az előbbi századokban, és mindazon hatalom összehalmozásának, mely a monarchia érdekében megkísértetett, az volt következése, hogy még ezen legerősebb institutió sem bírta el a rá fektetett terheket, és mind azon veszélyek, melyek a monarchiát a XVIII. században egyes országokban környezték, csak annak következései, hogy a monarchikus hatalom oly körökre terjesztetett ki, melyek természetes feladatán kívül fekszenek.

Ez történik minden institutióval, és én részemről mindig meg voltam győződve, hogy megyei szerkezetünket semmi sem fenyegeti nagyobb veszélylyel, mint épen annyi különböző és nem együvé való funkciónak összehalmozása oly kezekben, melyek azoknak viselésére nem képesek; mert a megye, mondjunk akármit, szóljunk róla akármily költőileg, helyhatósági szerkezet, nem más, és mint minden helyhatósági szerkezet, csak annyiban és addig erős és biztos, a meddig saját körében marad, a meddig tisztán az önkormányzat elvét valósítja.

Ha ezen institutióknak körét oly terekre terjesztjük ki, hol ezen institutió nem működhetik üdvösen, akkor ez által az institutiót magát csak gyengítjük, mert minden hatáskör, melyet valamely institutióknak, vagy valamely embernek adunk, csak annyiban növeli annak hatalmát, amennyiben ezen funkciót jól képes teljesíteni; és ismét hivatkozom azokra, a kik a megyék működését nemcsak most, hanem az előbbi időkből nálamnál

jobban ismerik: vajon nem épen annak tulajdoníthatjuk-e azt, hogy a megye, épen mint helyhatósági szervezet, felelt meg legkevésbé feladatának? Nemcsak a mostani korról szólok, hanem szólok az 1848-at megelőzőt időkről, midőn a panaszok talán nem voltak oly sűrűk, mint most, de panaszok léteztek épen úgy, mint jelenleg.

És ha a municipális szervezetnek legbuzgóbb barátai is elismerik azt, hogy megyéink 1848 előtt is, épen mint helyhatósági szervezet feleltek meg legkevésbé célj oknak, hogy azok a megye lakóinak külön érdekeit nem biztosították eléggé, hogy az administratiót nem kezelték úgy, mint az kívánni lehetett: ennek egyedüli okát épen csak abban kereshetjük, hogy megyéink, elfoglalva más érdekek által, nem voltak képesek arra, hogy azon functiókat kellőleg teljesítsék, melyek tulajdonképen hivatásukat képezték.

Ebben fekszik, felfogásom szerint, a legnagyobb veszély, mely a megyéket fenyegetheti. És ezen veszélynek elkerülése az, a mire mindazoknak törekedniük kell, kik a megyei rendszernek valóságos barátai.

Mert mondatik ugyan, hogy a megyei szervezet végzetlenül népszerű, hogy a nemzet geniusával össze van forrva, s hogy a nemzetnek ezen intézményhez való ragaszkodását senki ki nem irthatja kebléből; de ne ámítsuk magunkat! Én is hiszem, hogy ezen intézmény végzetlenül népszerű mindazok előtt, kik ismerik; de ezen népszerűség bizonyosan nem terjed ki azokra, kik ezen intézménynek 1848-ig csak passiv részesei voltak; ezek előtt, kik a nemzet többségét képezik, a megyei rendszernek népszerűségét csak ezentúl kell megszerezniük. Meg fogja pedig szerezni a megyei intézmény általános népszerűségét az által, ha az önkormányzat eszméjének megfelelően, azt teljesen valósítja.

És valóban rosszul gondoskodnak a megyei rendszer népszerűsítéséről azok, kik azt kívánják, hogy a bírói szervezetnek kérdése odáztassék el akkorra, mikor majd a megyei kérdés is szőnyegre kerülhet, mert ez által csak ürügyet szolgáltatnak a megyei rendszer ellenségeinek, hogy azt mondhassák: ime, ez új példa is azt mutatja, hogy míg a megyei rendszer létezni fog, a haladás minden téren lehetetlen; ime, a legszükségesebb, az ország, sőt az egész világ által elodázhatatlannak ismert reformkérdés nem haladhat, mert ott van a megye, mely áthághatatlan gátul szolgál.

T. Ház! Nem merítettem ki e tárgyat, mert oly nagy, hogy azt egy beszédben kimeríteni nem lehet. Hisz körülbelül mind azon okok, melyek a bírói és közigazgatósági hatóságoknak elkülönítése mellett szólnak, szólnak azoknak véleménye ellen is, kik e két kérdést együtt akarják tárgyalni; de végre is, azt hiszem, eleget mondtam annak indokolására, miért fogadom el tisztelt barátom, az igazságügyminister úr által a Ház asztalára tett törvényjavaslatot.

Csak még néhány szót szólok.

Ha azon tárgyalásokon végig tekintek, melyek eddig folytak, ha visszagondolok azon benyomásokra, melyeket egyes szónokok előadása közben észrevettem, én úgy vagyok meggyőződve, hogy azon kívánatok, mely szerint a megyék és a bírói hatalom szervezésének kérdése együtt tárgyalassék, alapját tulajdonkép azon aggodalmak képezik, melyek a kormány szándékára nézve a t. Ház másik oldalának egyes képviselői között támadtak. Miután azok, miket t. barátom, az igazságügyminister, előadott, az aggodalmakat nem oszlatták el, érzem, hogy nem volnék képes szónoklatom által valakinek ilyféle aggodalmait megnyugtanni.

De legyen szabad a t. Házat figyelmeztetnem, hogy

ez esetben a kormánynak nemcsak nyilatkozataira, hanem a kormány tetteire is hivatkozhatunk. Egy nagy fontosságú reformkérdés ment át a törvényhozáson, a mióta a kormány padjait elfoglaljuk: a népnevelés rendezésének kérdése. E kérdés általános fontosságát nem szükséges felemlítenem, de e kérdés fontossággal bír ez esetben azért is, mert a kormánynak szándékai az önkormányzat elve iránt semmiből nem Ítéltetők meg biztosabban, mint azon irányból, melyet azon kérdésben követett. Mindazok, kik az önkormányzat kérdésével foglalkoztak, kik, mint a Ház másik oldalán ülő képviselő társaink, a helyhatósági szerkezet kifejlődését alaposan tanulmányozták, tudják, hogy a jelenleg létező helyhatósági szerkezet nem a régi római municipiumok, nem is a középkori municipális szerkezet maradványa, hanem hogy az egész selfgovernment elve, mint ez jelenleg alkalmaztatik, az egész most fennálló helyhatósági szervezet nem más, mint természetes kifejlődése azon szervezetnek, melyek egyes protestáns egyházaknál, főkép Amerikában, az iskolára és egyházra nézve fennállottak. Mindenütt, — s ezt kivétel nélkül mondom, és nem hiszem, hogy valaki megczáfoljon — mindenütt, hol az iskola és egyház az önkormányzat elvének alapján van szervezve, az önkormányzat végre még az absolutismus alatt is gyökereket vert; alkotmányos formák alatt pedig az önkormányzat mindig elterjed az államélet minden részében ott, hol ezen elvet a nevelés és egyház körében alkalmazva találjuk. Az iskola, köznevelés és egyházi szerkezet autonómiája mindenütt megelőzője az önkormányzat elvének, megelőzője pedig annyira, hogy e téren nincs kivétel, nem hozhatunk fel példát, hogy az egyház és iskola autonóm szervezete nem vonta volna maga után az autonómiát az államélet más köreiben is.

Ha ez áll, akkor a Ház másik oldalán ülő t. képviselő-társaink be fogják vallani, hogy ha a kormánynak csakugyan szándéka a merev centralisáció: legalább gondoskodott arról, hogy szándékai soha ne létesüljenek, és ez talán a Ház másik oldalán ülő t. képviselő-társaimat nem fogja megnyugtani, de megnyugtát engem, mert teljes meggyőződéseim szerint, a kormányt a jövő nem egyesek gyanításai szerint, hanem azok szerint fogja megítélni, a miket e kormány valósággal tett.

A PESTI VAKOK-INTÉZETÉRŐL.

A nagy érdeknél fogva, melylyel az egész ország méltán viseltetik a vakok-intézete iránt, engedje meg a t. Ház, hogy ezen interpellációra azonnal válaszoljak.

A mennyiben t. képviselő úr azon kérdést intézte volna hozzám: szándékozik-e a ministerium még ezen ülés folyama alatt egy országos vakok-intézetének, sőt több országos vakok-intézetének föllállítására nézve törvényjavaslatot terjeszteni a Ház elé, ezen kérdésre igennel felelhettem volna. A vakok sorsa minden kétségen kívül a legszomorúbb, és így minden érző emberben rokonérzetet gerjeszt. Az állapot, melyben a vakok nálunk az országban léteznek, a legszánandóbb. A most létező vakok-intézete már csak azért is, mert az országban létező vakok számának elfogadására elégtelen, nem felel meg a szükségnek; és így kötelességeim közé számítottam és számítom ily intézetnek czélszerű föllállítására nézve törvényjavaslatot terjeszteni a t. Háznak tanácskozása alá. Hogy ezt tehessem — mert teljes meggyőződésem szerint egy vakok-intézetének föllállítása Magyarország szükségeinek nem felel meg, — hogy ezt tehessem, tudva levő dolog lévén, hogy minden országban a vakok az országnak egy vidékén sokkal

nagyobb számmal fordulnak elő, mint más vidékén, — én már a közelebbi esztendő alatt megvettem a szükséges lépéseket, hogy magamnak az illető számarányokat az illetőkre nézve megszerezhessem. Ezeknek egy része már bejött; mihelyt tehát az előmunkálatokkal elkészülök, mint hiszem, már ezen ülészak alatt, bátor leszek e tárgyban a Ház asztalára egy kimerítő törvényjavaslatot letenni.

A mi magát a kérdést illeti, melyet t. barátom hozzám intézett, arra, fájdalom, nem felelhetek igennel. A vakok-intézete József főherceg nádor ő fensége buzgósága által alapított egyesek által mint magán intézet, s Pest vármegyének főfelügyelete alá helyeztetett. Bármik voltak a nádor herczegnek törekvései ezen intézet országossá változtatása tekintetében, ezen intézet ezen régi jellemét tényleg még most is megtartotta, azaz privát-intézet, mely Pest vármegyének főfelügyelete alatt áll. Ily intézetnek országosítására nézve, magának az intézetnek kérése nélkül, a legislatió elé törvényjavaslatot terjeszteni én magamat feljogosított-nak nem tartom. Úgyszintén a magán intézetek természetéből és azon autonómiából, melylyel minden ilyen intézet brr, következik az, hogy a tanítási rendszernek megváltoztatása nem a cultus-ministeriumtól függ. Én semmit sem tartok óhajtandóbnak, mint azt, hogy az intézetet kormányzó bizottság, mint annak valóságos orgánuma, azon kívánatát fejezze ki akár a törvényhozás, akár a ministerium előtt, hogy ezen intézet országosíttassék, mert akkor én azon helyzetben leszek, hogy az intézet országosítása iránt törvényjavaslatot terjeszthetek a Ház elé. Míg azonban ez nem történik, nem vagyok ezen helyzetben.

A mi az igazgatónak előbb felfüggesztését, később pedig elbocsátását illeti, az igazgató úr szeptember 12-én

tudósított engem ezen körülményekről, és én Pestmegye első alispánjához, mint a hitbizomány elnökéhez, azonnal kérdést intéztem ez ügy mibenlétére nézve. Erre az alispán úr az igazgató folyamodványának közlését kívánta. Ezen folyamodvány közöltetett vele, ha nem csalódom, még szeptember 30-án. Azóta még nem kaptam választ, minélfogva október 19-én a választ ismét megsürgettem; ez azonban mai napig sincs kezemben, és így erre nézve nem vagyok azon helyzetben, hogy a t. Háznak felvilágosítást adhassak. Úgy vagyok azonban értesülve, hogy tán még a napokban, holnap vagy holnapután, választ fogok ez ügyben nyerhetni; ha pedig nem, újra meg fogom sürgetni.

XXXIII.

AZ EGRI NÉPISKOLÁKRÓL.

E napokban Eger városának nagyérdemű képviselője a vallás- és közoktatási ministeriumhoz négy kérdést intézet, ú. m.:

1- ször. Hazánknak melyik törvénye az, mely neki a törvény rendeletének végrehajtása helyett annak végrehajtása megakadályozására jogot adott?

2- ször. Melyik ismét az, mely a kormányférfiakat az enyém és tied fölött rendelet útján való rendelkezésre és a törvény világos szavainak tetszés szerinti félremagyarázására felhatalmazza?

3- ször. Mely törvényekre alapítja a kormány azon intézkedéseket, melyeket Eger városában a községi és felekezeti iskolák között támadt súrlódások elintézésére tett?

4- szer. Mik szándékai a kormánynak arra nézve, hogy a kedélyek megnyugtattassanak, és hogy a közoktatás és népnevelés ügyének haladása ezentúl biztosíttassák?

A mi az igen t. képviselő úr két első kérdését illeti, a mennyiben ezen kérdések csakugyan azért intéztettek hozzám, hogy azokra feleljek, kénytelen vagyok megváltani, hogy az igen tisztelt képviselő úrnak felelettel nem szolgálhatok, mert ha ismernék oly törvényt, mely

a kormánynak vagy bárkinek a törvények végrehajtásának megakadályozására jogot ad, vagy a kormányfőfiakat felhatalmazza arra, hogy az enyém és tied fölött rendeletek által határozzanak, első kötelességemnek ismerném ily törvénynek megszüntetését vagy eltörlését azonnal indítványba hozni. A mennyiben a tisztelt képviselő úr azért intézte hozzám az első két kérdést, hogy azokra feleljek, kénytelen vagyok kijelenteni, hogy erre képes nem vagyok.

A mi a harmadik kérdést, azaz a kormánynak Eger városában az említett alkalommal tett intézkedéseit illeti, megbocsátja az igen tisztelt képviselő úr, ha kérdésénél valamivel tovább megyek, és a t. Házát értesítem azon elvekről, melyeket a kormány nemcsak ezen esetben, hanem több analóg esetben, melyek az utóbbi időben előfordultak, követett.

Miután, a mint a t. Ház tudja, Magyarországon a népnevelésről alkotott legutóbbi törvény előtt csaknem kizárólag felekezeti iskolák léteztek, és miután ezen felekezeti iskolák főleg nagyobb községekben nagy részben a községek adományaiból és hozzájárulása által tartattak fenn: igen természetes, hogy miután az 1868: XXXVHI. t.-cikk minden községnek jogot adott arra, hogy községi iskolákat állítson fel, és a községi adózást tisztán ezen községi iskolák felszerelésére szentelje: több helyen előfordult azon eset, hogy a felekezeti iskolák fennállása pillanatnyilag veszélyeztetve volt, vagy legalább nehézségekbe jutott az által, hogy a község, mely eddig ily felekezeti iskolákat segélyezett, ezen segélyezést azoktól elvonta. Ezen nehézségek között első helyen állottak a községi épületek, melyek a felekezeti iskoláknak helyül szolgáltak és hasonló eset az utóbbi időben a helyiségre nézve három fordult elő: Nagy-Váradon, Egerben és Ó-Budán.

Az 1868-iki törvény minden községnek jogot adott községi iskolának felállítására, feljogosította a községeket arra, hogy mint eddig, ezentúl is segítsék a felekezeteket, de azon feltét alatt, hogy a segély minden felekezet között igazságos arány szerint legyen felosztva; ennél fogva felhatalmazta a községeket arra is, hogy ha felekezetet segíyezni nem akarnak, és az összes községi vagyont a községi iskola fentartására akarják szentelni, ez teljesen szabadságukban álljon. A községi vagyon közé tartoznak kétségen kívül a községi épületek is, minden községnek, mely eddig községi épületet felekezeti iskolának átadott, kétség kívül jogában állott ezen épületét ezentúl községi iskolának szentelni, és annak használatát a felekezettől elvonni.

A határozó erre nézve az, kit illet az épület tulajdona, a tulajdonjogot pedig a kormány előtt, mely a jogi kérdéseknek bővebb vitatásába nem bocsátkozhatik, nem határozhatja meg más, mint a telekkönyv. E szerint a három fenforgó esetben a kormány azon alapelvből indult ki, hogy ott, hol az épület, melyben felekezeti iskola tartatott, községi épületnek van a telekkönyvbe bevezetve, ezen épületnek tulajdona kétség kívül a községé, ott, hol a telekkönyvben községi tanodának van bevezetve, a községnek tartozik jogai közé azon tanodából pl. korcsmát csinálni; de a községnek teljes joga van azon tanodát, habár előbb felekezeti tanodául használtatott, községivé átváltoztatni. Ott azonban, hol a telekkönyvben valamely tanoda felekezeti intézetnek van bevezetve, azon intézet felekezeti intézetnek tekintendő, és arra nézve másként, mint a törvény értelmében épen a felekezetnek beleegyezésével, intézkedni nem lehet.

A fenforgó három eset közül a nagyváradiiban azon

épület, melyben a felekezeti katolikus praeparandia tartatott, a telekkönyvbe községi épületnek van bevezetve, minden megjegyzés nélkül.

Erre nézve elhatározott, hogy a katolikus praeparandia keressen magának más szállást, és ezen épület a községnek mint községi épület adassák által. Az ó-budai esetben az iskolai épület a telekkönyvben római katolikus iskolának van bevezetve, ennélfogva római katolikus népiskolának tekintendő. Egerben az eset complicáltabb; ott eddig hat népiskola létezett, négy a külvárosokban, egy a püspöki lyceumban, egy az angol szüzek zárdájában. A négy külvárosi népiskola épülete községi népiskolának van a telekkönyvbe bevezetve, ennélfogva, meggyőződésem szerint, Eger városát nem illeti azon jog, hogy ezen tanodákat péld. korcsmákká változtassa át, és ha ezt tenni akarná, én mint oktatási minister azokat, mint a népnevelés tulajdonát, reklamálnám. Egyébként pedig Eger városának világos jogai közé tartozik ezen tanodákat, habár előbb felekezetiek voltak is, községi tanodákkul használni. A lyceumi épület a telekkönyvben mint az érseki vagyon egy része van bekeblezve, és a zárda szintén tisztán kath. intézet. Ennélfogva azon két iskola, melyek egyike, a leányiskola, a zárdában tartatik, a második, az elemi iskola, pedig a lyceumban, a felekezet beleegyezése nélkül, meggyőződésem szerint, községi iskolának nem nyilvánítható. Igaz, hogy a lyceumi épületre nézve a város követeléseket formál egy 1797-ben kötött szerződés következtében, melynél fogva a város azon esetre, ha a lyceumban elemi iskola nem tartatnék, 65,000 frtnyi kárpótlást követelhet az érsektől, ellenben az érsek és a káptalan azon elvből indulva ki, hogy ezen külvárosi iskolák közül három vagy négy különösen oktatási célokra ajándékozott püspökök és kanonokok által,

ezen épületeket mint felekezetieket reclamálják. Ez egyébiránt teljes meggyőződésem szerint csak a bíró által határozathatják el és semmi esetre sem közigazgatási úton.

Eger városa igen t. képviselőjének azon kérdésére tehát: mily törvényre alapította az oktatásügyi minister eljárását? azzal felelek, hogy alapította először az 1868. XXXVIII. t.-cikkre, mely minden felekezeti jogában és népnevelési szabadságában tökéletesen föntartott; alapította másodszer azon alkotmányos elvre, melyet száz törvény biztosít, és mely szerint közigazgatási úton az enyém- és tiedről rendelkezni nem szabad, és a kormány e tekintetben sértené első kötelességét, ha más tekintet venne figyelembe, mint a telekkönyvet, mely reá nézve mindaddig határozó, míg a maga útján, azaz törvényes úton, megváltoztatva nem lesz.

A mi végre a 4-ik kérdést illeti: mik szándékai a kormánynak, mily lépéseket akar tenni arra nézve, hogy a felizgatott kedélyek megnyugtattassanak és a népnevelés ügye előbbre haladhasson, erre igen röviden felelhetek. A kormánynak e tekintetben csak egy szándéka van, és nem is lehet más szándéka, és ez: az 1868. XXXVIII. törvénynek szellemében és betűjében való szigorú végrehajtása.

Megvallom, meglepő, ha meggondolom, hogy miután a sokszor említett XXXVIII. törvény minden felekezeti teljes szabadságát biztosította; miután egyáltalában nem egy bizonyos elvnek keresztülvitelét tűzte ki magának célul, hanem azt, hogy a lehetőleg leg-rövidebb idő alatt jó népiskolákat kapjunk: találkoznak olyanok, kik minden lépést, mely egyesektől a felekezeti iskoláknak javítására vagy fentartására történik, egyenesen a törvénnyel ellenkezőnek akarnak feltüntetni. Nem kevésbé bámulatos az is, hogy miután a

XXXVIII. t.-cz. a vallásoktatást a tantárgyak közé első helyen jelölte ki, miután a vallásoktatást egyenesen az egyes hitfelekezetekre bízta: találkozhatnak olyanok, kik ezen törvényt a vallás- és felekezeti érdekekkel ellentétben állónak tüntetik fel a nép előtt és ez által e törvény ellen felgerjedést idéznek elő. Sajnos, hogy ilyenek történhetnek, sajnos azért, mert a felgerjedés kétségkívül károsan hat vissza a népnevelés ügyére, azon ügyre, mely az országban minden ügyek között legfontosabb. Mert ily agitációk csak arra czéloznak, hogy a népnevelésnek szent helyei küzdelmek tereivé változtattassanak át, melyeknek éppen azon helyeknek kellene lenniök, hol minden párt, minden felekezet egyesített erővel kezdet gya haza jövője alapjainak lerakására.

De legyünk meggyőződve, hogy ezen — megengedem, némely részről jó szándékból is, és csak ferde felfogásból eredő — törekvések sem a kormányt, sem a nemzetet nem fogják kötelességének teljesítésében akadályoztatni. Mindezen izgatások meggátlásának legjobb módja a XXXVIII. t.-cikkelynek pontos és szigorú teljesítése, teljesítése az által, hogy a kormány kötelességének ismerje megvédeni minden egyest, minden felekezetet a neki törvények által adott jogokban, és nem tűrni, hogy valaki azon jogokat, melyeket neki a törvény adott, és melyek abban állanak, hogy mindenki a legnagyobb szabadsággal nevelhessen, ezen jogoknak ürügye alatt arra használja, hogy a nevelést akadályoztassa. Ez az, mit a kormány magának főadatul kitűzött és miben a t. Háznak és minden jó hazafinak támogatására számít.

XXXIV.

**A VALLÁSSZABADSÁGRÓL SZÓLÓ TÖRVÉNY-
JAVASLAT ÜGYÉBEN.**

Két beszéd.

1.

Igen rövid leszek. A mennyire én felfogtam, a központi bizottság véleménye és Tisza Kálmán t. barátom indítványa között tulajdonképen csak egy különbséget látok: azt, hogy a mit a központi bizottság határozat formájában akar kimondatni, azt Tisza Kálmán t. barátom azonnal törvényjavaslatba akarja foglaltatni. Mert a központi bizottság egész kiterjedésében elfogadván a vallások közti egyenlőség, a teljes szabadság és viszonyosság elvét, utasítja a ministeriumot, hogy ezen elveknek gyakorlati alkalmazására nézve minél előbb törvényjavaslatokat terjesszen a Ház elé; t. barátom ugyanezen elveket mondja ki külön törvényjavaslat formájában, de ugyanakkor maga is átlátja, hogy ezen elveknek pusztá kimondása által semmi sincsen nyerve, és a ministeriumnak ezentúl is kötelessége, hogy ezen elveknek alkalmazása iránt törvényjavaslatokat terjesszen a Ház elé.

Lehetnének és vannak körülmények, midőn bizonyos elveknek törvény által való ünnepélyes kimondása is

nagy fontosságú lehet. Általán fogva én csak oly törvényeknek alkotását tartom czélszerűnek, melyeket azonnal végre lehet hajtani. Egyszerű elveknek kimondása pedig oly törvényt képez, mit azonnal practice kivinni nem lehet.

Ha osztozhatnám t. barátom azon nézetében, hogy — mert ezen elv nem törvényben, hanem csak határozatilag mondatik ki, — a világ azt fogja gondolni, hogy a magyar törvényhozás el akarja odázni ezen kérdésnek megoldását, és azt következtetné, mintha a magyar törvényhozás többsége nem a legtökéletesebb vallásegyenlőség és szabadság elvei mellett nyilatkoznék; ha feltehetném, hogy valaki a magyar törvényhozást ezzel komolyan vádolhatná: akkor nem ellenzeném azt, hogy ezen elveket már törvényben is kimondjuk. De miután a törvényhozás nézeteinek kifejezésére a határozat tökéletesen elég, miután e határozatnak általában semmi más következése nem lehet, és ugyanazon következései lesznek, mint a tisztelt barátom által indítványozott törvénynek, tudniillik az, hogy kötelességévé tétetik a kormánynak, hogy ezen tárgyakra nézve részletes törvényjavaslatot terjesszen elő: én részemről azt hiszem, sokkal czélszerűbben jámak el, ha a központi bizottság által indítványozott határozata javaslatot fogadják el.

2.

Bocsánatot kérek, hogy a tárgyalás ezen stádiumában felszólalok. Nem volt szándékom szót emelni, azonban azok után, a miket előttem szólott t. képviselőtársunk elmondott, és egyenesen hozzám intézett, természetesnek fogják találni, hogy nem hallgatok.

Az igen t. képviselő úr egészen új vádat és panaszt

emelt ellenem, azt, hogy nem szóltam eleget, hogy nem ereszkedtem a kérdés részletes tárgyalásába, szóval, hogy a vallásszabadságról és vallásegyenlőségről nem szóno-koltam. Ezen vád mindenesetre új. Igazolásumra csak azt mondhatom, hogy én a vallások szabadsága, egyenlő-sége és viszonyossága mellett szóltam 1839-től kezdve egész életemen át mindig. Én ezen elvekért küzdöttem szóval és írásban akkor, mikor az, hogy főszóaltam, például az izraeliták emancipációja mellett, még sokkal több ellenszenvre talált és vádra adott alkalmat, mint most az, hogy hallgatok. Ezért nem tartottam szüksé-gesnek, hogy személyes meggyőződésemet kifejezzem, s nem tartottam czélszerűnek a tisztelt Házat hangzatos phrasisokkal oly elvekről capacitálni, melyekre nézve itt e Házban, úgy hiszem, véleménykülönbség nem létezik. Ez annak oka, hogy bővebben nem szóltam a tárgyról.

Második vádja a t. képviselő úrnak az volt: miért nem nyugtattam meg a Házat az iránt, hogy e tárgyban törvényjavaslat még a jelen törvényhozási időszak alatt fog a Ház elé terjesztetni? Én, mint alkotmányos minister, ez irányban megnyugtatósnak szükségét nem láttam; mert ha a Ház ezen határozatot meghozta, én ezen hatá-rozat teljesítésére, ha annak ellent nem mondtam, kötelezve fogom magamat érezni.

XXXV.

A DALMÁTIAI FÖLKELESRŐL.

Két beszéd.

1.

Simonyi Ernő képviselőtársunk kérdést intézett a kormányhoz az iránt: mi felvilágosítást adhat a kormány a képviselőháznak a Dalmátiában tényleg létező fegyveres fölkelésről, annak okáról; mi intézkedések tétettek a Dalmátországban megzavart alkotmányos szabadság biztosítása és mielőbbi helyreállítása érdekében; s igaz-e azon hír, mely szerint lépések tétettek volna a közös külügyministerium részéről, hogy Dalmátországban a béke helyreállítása czéljából oda küldött, vagy ezentúl küldendő hadi erők a török birodalom területén átvonulhassanak?

Bátor leszek e kérdésekre felelni.

A mi az első kérdést illeti, a kormány azon felvilágosítást adhatja, hogy a fegyveres fölkelés, mely Dalmátiában tényleg létezik, még nincs ugyan elnyomva, de az a tartománynak csak egy kisebb részére szorítva, a kitörésnek első színhelyén túl eddig sehol nem terjeszkedett, s hogy minden intézkedés megtétetett arra nézve, hogy e zavargások localisálva maradjanak, s

Dalmátia békés polgárai az alkotmányos rend ezen megzavarásának káros következményeitől megoltalmaztassanak.

A mi e zavargásoknak okát illeti, erre nézve a kormány csak annyit mondhat, hogy ez ellenszegülés a védtörvény végrehajtása ellen történt, s hogy ennél fogva jelenleg csak ez tekinthető a fölkelés okául, mindennek ez használtatott ürügyéül; a mennyiben más okok is léteznek, melyeknek e zavarok előidézése tulajdonítható, az csak az azoknak elnyomása után teendő vizsgálatokból tűnhetik ki.

A harmadik kérdésre nézve a kormány kijelenti, hogy a Dalmátiában létező zavargások eddig nem öltöttek oly alakot, mely a közös külügyministeriumot arra indíthatta volna, hogy a Dalmátországban megzavart béke helyreállítása céljából a török határ átléphetésére a török kormánynál lépéseket tegyen; s miután meg vagyunk győződve, hogy a török kormány megteendi mindazon intézkedéseket, melyeket ily esetben mind saját nyugalma, mind a szomszéd barátságos hatalom érdeke megkíván, a kormány hiszi, hogy erre ezentúl is alig lesz szükség.

2.

E hó 25-én a dalmát ügyeket illetőleg több interpelláció intéztetett a ministeriumhoz. Mellőzve azokat, vagy inkább föntartva a ministeriumnak, hogy azokra, mik ezen interpellációkban nem szorosán ezen tárgyra vonatkoznak, később adja meg válaszát, most kizárólag azokra akarok válaszolni, mik ezen ügyet illetik.

Zichy Nándor gr. képviselőtársam megnyugtatót kíván a felől, hogy a birodalom, a kormány és a véderő tekintélye, valamint politikai és kormányzati érdekeink

megóvása czéljából minő sikeres intézkedések fogantostítottak?

Vukovics Sebő és Miletics Szvetozár képviselő urak azon kérdést intézik a ministeriumhoz: vajon az, hogy a dalmátiai zavarok elnyomására részben magyar ezredek is alkalmaztatnak, a magyar ministerium tudtával történik-e? — kifejezvéen aggályukat a fölött, hogy ezen előzményből oly következesek vonathatnak, melyek Magyarország alkotmányos szabadságát veszélyeztetik.

A. mi Zichy Nándor gr. óhajtását illeti — ismerve tisztelt képviselőtársunknak jártasságát a parlamentáris eljárásban, — nem tehetjük föl, hogy óhajtása odáig terjedne, hogy a ministerium azon egyes intézkedéseket közölje a Házzal, melyek a fegyveres ellenszegülés elnyomására Dalmátiában tétetnek. Nincsen alkotmányos ország, melynek törvényhozása hasonló esetben a kormánytól egyes intézkedéseinek közlését kívánná, minek következesé tanácskozásaink nyilvánossága mellett csak az lehetne, hogy mindezen intézkedések sikere meghíusul, vagy legalább tetemesen nehezítettik.

T. képviselőtársunk tehát nem kívánt, nem kívánhatott más megnyugtatót, mint azt, mely a kormány nyilatkozatában fekszik, t. i. ez minden intézkedést megtesz, hogy a megzavart béke minél előbb helyreállítassék, s ezen megnyugtatót bátran adhatom.

A kormány ismeri azon nagy érdekeket, melyeknek védelme első sorban reá bízott, és bizonyosan semmit nem fog elmulasztani, hogy azok megvédessenek.

A mi Vukovics Sebő és Miletics Szvetozár képviselőtársaink kérdését illeti: vajon az, hogy a dalmátiai fölkelés elnyomására működő hadsereg soraiban magyar ezredek is harcolnak, a ministerium tudtával történik-e? rövid válaszom: hogy a hadsereg magyar ezredekének ezen alkalmazása tudtunkkal történik, s én nem

hallgathatom el bámulatomat azon aggályok fölött, melyeket Vukovics Sebő t. barátom a magyar szerezdeknek ily alkalmazása miatt alkotmányos szempontból kifejezett.

Miután senki nincs, ki a *pragmatica sanctiót*, mely a felséges uralkodóház fejedelmi hatalma alatt álló minden ország és tartomány kölcsönös biztosságának föntartására köttetett, alaptörvényünk egyikének el nem ismerné; miután az 1867-iki XII. törvényzikk a közös biztosságnak együttes erővel leendő védelmét és fentartását oly közös és viszonyos köteleességeknek ismeri el, mely egyenesen a *pragmatica sanctióból* foly: és miután az 1868-iki XL. törvényzikk 7-ik §-a az egész hadsereg hivatásául ő felsége összes birodalma mindkét állama területének külellenségek ellen való megvédését, s a belső rend és biztosság föntartását jelöli ki: tisztelt képviselőtársunknak a magyar ezrednek Dalmátiában alkalmazása ellen csak azon esetben lehetnének a törvényes szempontból ellenvetései, ha azon nézetből indulna ki, hogy azon fegyveres ellenállás által, mely Dalmátia egy részében a védtörvény ellen kitört, a belső rend és biztosság megzavarva nincsenek; és én nem teszem föl, hogy ezt bárki állítaná, legkevésbbé tisztelt barátom, ki, miután hosszú éveken át a politikai mozgalmakat figyelemmel kísérte, igen jól tudja, hogy ha a birodalom határain kitört zavarok komoly aggodalomra okot nem nyújtanak, ezt annak köszönhetjük, mert a magyar-osztrák birodalom ellenei tudják, miként minden megtámadás, mely bárki által, a birodalom bármely része ellen irányoztatik, a birodalom mindkét államterületének összes erejével fog találkozni.

S ennyiben Miletics Szvetozár képviselő úrnak aggodalma, hogy a jelen eset *praecedens*t fog alkotni, csak-

ugyan alapos. A praecedens abban áll, hogy valamint a jelen esetben, midőn a birodalom oly részében, mely tényleg annak Lajtán-túli államterületéhez tartozik, magyar ezredek működnek, s ott azok, kik talán a sértett nemzetiség ürügye alatt elcsábítva, a törvényeknek ellenszegülnek, magyar ezredekkel is találkozunk: úgy hasonló esetben mi ugyanezt követeljük a birodalom másik felétől is, mely minden esetben, midőn Magyarország területének épsége vagy alkotmánya bárki által megtámadtatott, annak védelmére épen úgy kötelezve van, mint a jelen esetben Magyarország, s mely e köteleiséget ép úgy fogja teljesíteni; de én úgy vagyok meggyőződve, hogy ebben azok, kik Magyarország területi épségét és alkotmányos szabadságát fön­n akarják tartani, kik közé Miletics Szvetozár képviselőtársunkat is számítom, aggályokra okot nem fognak találni.

T. barátom, Vukovics Sebő beszédében, melylyel interpellációját indokolta, még azon aggodalmat fejezte ki, hogy a magyar ezredeknek ily módon való fölhasználása által a magyar nemzetiség iránti gyűlölet gerjesztetik. Egyetérték t. barátommal, miként léteznek emberek, kik csakugyan céljokúl tüzték ki, hogy a magyar nemzet ellen gyűlöletet terjeszsenek, s hogy a vitézség, melylyel honfitársaink itt is harcolnak, e körben kétségen kívül nem fogja nevelni népszerűségünket. De t. barátom is bizonyosan egyetért velem, hogy léteznek körök, melyekben a magyar nemzet csak akkor teheti magát kedveltté, ha megfelelkezve legfontosabb érdekeiről, önmaga saját megsemmisítésén dolgozik, és hogy a népszerűségnek azon neme, melyet csak az által lehetne elérni, ha törvényesen elvállalt kötele­sségeinket nem teljesítenék, a magyar nemzetre nézve már jelleménél fogva, mindig elérhetetlen fog maradni.

A GÖRÖG-SZERB CONGRESSUS ÜGYÉBEN.

Miletics Szvetozár képviselő úr f. é. november 25-én interpellációt intézet a cultusministeriumhoz, melyben előadván, hogy az 1868: IX. törvénycikk értelmében összehívott görög-szerb congressus a patriarcha által eloszlattatott; előadván, hogy a congressus kisebbsége az ellen akkor óvást nyújtott be, és ezen ügyben a ministeriumnál is eljár, kívánván, hogy a congressus folytatását határozza el; előadván, hogy később a congressus csak elnapoltnak declaráltatván, a *Budapesti Közlöny* szerint október 15-ére rendeltetett összehívatni; előadván, hogy ennek daczára össze nem hívatott, azon kérdéseket intézi a cultusministeriumhoz:

1- ször. Jóváhagyta-e a szerb patriarcha azon tettét, hogy a congressust f. é. július 14-ik napján szétoszlatta és mily alapon?

2- ször. Adott-e ki oly határozatot, melynek folytán a congressusnak csak elhalasztottnak kellene tekintetni, s melynek következtében a szerb patriarchia a congressust ismét és minél hamarább, s ugyancsak a *Budapesti Közlöny* szerint f. é. október 15-ére egybehívni tartozott volna?

3- ször. Van-e tudomása, hogy később egy más leg-

felsőbb határozat valakinek befolyása folytán adatott volna ki, mely szerint a szerb patriárchának azon jog tulajdoníthatnék vagy adatnék, hogy a congressust kedve szerint eloszthatja s új választásokat más congressusra rendelhet meg; s mily egyházi vagy állami törvényen alapul e hatalom elismerése vagy adása?

4-szer. Végre kérdi: melyek a ministerium szándékai a congressusra nézve?

Hogy ez interpellációra felelhessek, szükséges, hogy hivatkozzam az 1868: IX. törvénycikkre, mely a dolog természeténél fogva a ministerium eljárásának szabályául szolgál. E törvénycikk 3-ik szakaszában a görögkeleti egyházhoz tartozó két metropolia híveinek jog adatik, egyházi és iskolai ügyeiket az illető metropoliták által ő felségének teendő előleges bejelentés mellett egybehívandó congressusokban önállóan intézni; a 4-ik §-ban kimondatik, hogy mindkét metropolia híveinek joguk van, a legfelsőbb jóváhagyási jog fenntartása mellett, egyházi gyülekezeteiket szervezni; az 5-ik §-ban kimondatott, hogy az első szerb congressus mielőtt az önálló szervezkedés megtörténne — álljon a főpásztorokon kívül 25 egyházi, 50 világi és ezek között 25 hatáirővidéki követből; végre a 7-ik szakaszban az mondatik, hogy az első congressusnak első teendője — nem egyetlen, de első teendője — lesz a congressus szervezete fölött legfelsőbb jóváhagyás mellett — határozni.

E törvényben a ministerium kötelességévé tétetett, hogy a congressus mihamarabbi összehívását eszközölje: ez megtörtént; hogy a congressus a metropolita által hívassák össze, és ez összehívás bejelentessék: ez szintén teljesített; és a mennyiben a két metropolianak elválasztásában egyes választókerületek képviselőket nem küldhették, mert azok a román metropoliahoz

csatoltattak, ezen hiányzó szavazatoknak elosztása magára a congressusra bízott, mely azt meg is tette; végre a dolog természeténél fogva a törvény úgy rendelkezett, hogy a eongressus csak egyházi és iskolai tárgyakkal foglalkozzék: a törvénynek ezen rendelete is mindezekre nézve megtartatván, így a törvény mind ezekben végrehajtatott.

A congressusnak elnapolására és felosztatására nézve a törvény nem rendelkezett, miután maga a eongressus elnapolásának és elosztatásának módjára nézve még határozatot nem hozott, mert ha ily határozatot hozott és az legfelsőbb helyen helybenhagyatott volna, a congressus elnapolása- és felosztatására nézve kétségkívül azon rendeletek volnának irányadók, melyek így állapítatnak meg.

Ez azonban nem történvén, a ministeriumnak a congressus elnapoltatására nézve csak két lehetősége volt: vagy azon nézetből kelle kiindulnia, hogy, miután a congressus összehívása a metropolitára bízott, és a kormány részére a eongressus összehívására nézve a törvény által semmi más nem követeltetik, mint hogy az bejelentessék: ugyanezen szabályt alkalmazza a eongressus elnapolása és felosztatására nézve is, mint az közönségesen mindenütt történik, hol a törvény máskép nem rendelkezett; vagy pedig követnie kellett volna az előbb létezett eljárást, mely szerint a felosztatás és elnapolás a kormány által mondatott ki és eszközöltetett. Miután a kormány előbb az összehívás jogát is gyakorolta, ezt azonban a törvényhozás megváltoztatta: a kormány czélszerűnek tartotta követni azon ösvényt, a melyet az újabb törvény kijelölt, azaz olyannak tekinteni az elnapolás és felosztatás jogát, mely mindaddig, míg a felől maga a eongressus újabb szabályok által, melyek legfelső helyen helyhenhagyan-

dók, másképp nem rendelkeznek, ép úgy, mint az összehívási jog, a metropolitát illeti és annak részéről nem fog követelni mást, mint hogy az elnapolást és feloszlást is legfelsőbb helyen bejelentse.

Ez azon eljárás, melyet a kormány ezen ügyben követett, és ennél fogva a képviselő úrnak kérdéseire csak azt válaszolhatom, hogy a kormány semmi rendeletet, melynél fogva a congressus akár elnapoltatott, akár feloszlathatott volna, nem adott ki, és pedig azért nem, mert a törvény által arra felhíva és jogosítva nincs.

Én tehát azt hiszem, ha t. képviselőtársunk a kormánynak eljárásával nem elégszik meg, s a szerb egyház érdekében célszerűbbnek tartja, ha a congressusok elnapolása vagy feloszlata a kormányra bízatik, erre nézve nem interpellációval kell fellépnie, hanem új törvényjavaslatot kell letennie a Ház asztalára; és én nunc pro tunc már most is mondhatom, hogy ilyen törvényjavaslatot pártolni nem fogok. Oly országban, t. Ház, hol különböző vallások léteznek, és a törvény ezen vallások közt az egyenlőségnek elvét állította föl, csak két út van, melyet a törvényhozásnak követnie lehet. Vagy hasonló hatalmat kell gyakorolnia minden vallásfelekezetre nézve, egyszersmind gondoskodván azoknak felekezeti szükségéről is; vagy pedig föntartva magának a főfelügyeleti jogot, teljes és tökéletes szabadságot kell engednie minden vallásfelekezettnek. Miután Magyarországon honfitársaink egy része, t. i. a protestánsok, századokon át küzdöttek az autonómiáért, és azt kivívták; miután újabb törvényeink értelmében ezen autonómia a görög keleti egyháznak és izraelita polgártársainknak is megadatott; miután e hon katolikusainak törekvései is oda vannak irányozva, hogy magoknak autonóm egyházszerkezetet biztosítsanak: én részéről nem hiszem, hogy Miletics képviselőtársunknak, ha

ilyenféle indítvánnyal fellépne, sok támogatója lenne a Házban; én részemről nem tartoznám azok közé, és kinyilatkoztatom, hogy a vallásegyenlőség keresztülvitelét és megalapítását más úton, mint a legtökéletesebb szabadság útján, sohasem fognám pártolni.

Nem fognám pártolni pedig azért, mert először, a hol az állam egyes vallások belügyeibe avatkozik, a tökéletes vallásegyenlőséget helyre állítani teljes lehetetlen, s ha ez valami csoda által lehetséges volna is, azon felekezetek, melyek kisebbségben vannak, ez eljárást soha nem fognák elismerni igazságosnak.

Nem fognám pártolni ilyféle megoldását az egyenlőség elvének másodszer azért sem, mert semmit sem tartok az alkotmányos szabadságra nézve veszélyesebbnek, mint ha az alkotmány a szabadság elvét, melyre maga alapítva van, más körökben elismerni nem akarja, és a polgárok minden egyes érdekeit az államnak alávetve, ez által a polgárokat arra szoktatja, hogy magokat minden ügyben kormányoztassák, míg végre a szabadságnak érzékét is elvesztik.

Részemről az autonómia megállapítását minden vallásfelekezetre nézve nemcsak az egyes felekezetek, hanem magának a szabad államnak egyik legfőbb és legfontosabb érdekének tekintem.

Annak tekintem először azért, mert ha kétségtelen az, hogy az önkormányzat elvének gyakorlata képezi az alkotmányos szabadságnak legfontosabb garantiáját, bizonyos, hogy magát az önkormányzatot semmi által nem lehet inkább biztosítani, mint ha az önkormányzat elvét a lehető legtágabb kiterjedésben behozzuk, vagy létesíteni engedjük az egyes felekezetekben is; mert a tapasztalás is azt bizonyítja, hogy az önkormányzat elve sehol sem áll biztosan, a hol az egyház és vallás körében az önkormányzat biztosítva nincs. Ez az egyik ok.

A másik ok, hogy miután századunkban a vallás-zabadság az egyénre nézve tényleg úgy is létezik — és a civilizáció mai fokán bizonyosan erőszakot gyakorlatilag a maga lelkiismeretében senki sem szenved — én a vallásszabadság s egyenlőség elvének törvényes kimondását csak akkor tartom fontosnak, ha azt nem csak az egyénre, hanem egész egyházakra alkalmazzuk, kimondva azt, hogy semmiféle egyháznak — álljon az milliók — százezrek, — vagy csak ezrekből — több vagy kevesebb joga ne legyen, mint a másoknak; ez pedig csak úgy lehetséges, ha kimondatik, hogy mindeneknek egyenlő szabadsága lesz, mert csak a szabadság egyenlő, a jog soha.

A mi végre némelyeknek azon aggodalmát illeti, hogy az egyháznak ily szabadsága az államra nézve veszélyes lehet, a mennyiben ezen egyes egyházak ezen szabadsággal az állam ellen vissza is élhetnek, kijelentem, hogy ezen veszélynek óvszere az én meggyőződése szerint épen az autonómiában fekszik; fekszik abban, hogy az egyháznak jogait nem egy osztály, hanem azon polgárok összege gyakorolja, a kik azon egyházhoz tartoznak. Ezen veszélyek pedig, meggyőződésem szerint, annyival csekélyebbek lesznek, mennyivel több szabadság engedtetik minden egyes vallásfelekezetnek, és mennyivel inkább elmozdítatnak ez által azon súrlódások okai, a melyek az állam és egyes egyház közt támadhatnak. Én részemről megengedem — mert hisz a történet is mutatja, — hogy egyes egyházak az államra nézve veszélyesek lehetnek; de, teljes meggyőződésem szerint, valóban szabad egyházak a szabad államnak soha sem lesznek ellenségei.

Mindezen okoknál fogva a kormánynak feladata nem lehet az, hogy a létező autonómiát korlátozza, vagy hogy ott, hol a törvény egyes egyházakra nézve azok

autonómiáját elismerte, azt korlátozza, hanem a kormánynak feladata inkább abban áll, hogy minden törekvést, mely az autonómiának szilárdítására, erősítésére és kiterjesztésére vezet, támogasson.

Midőn a kormány a fennforgó esetben ezen elvet követte s a törvényt úgy értelmezte, mint az az autonómiának legkedvezőbb: én azon reménnyel kecsegtetem magamat, hogy a kormány e részben azon irányt követte, melyet neki a törvényhozás minden tanácskozásában kijelölt.

XXXVII.

A KÖLTSÉGVETÉS TÁRGYALÁSÁKOR.

Negyven beszéd.

1.

Bocsánatot kérek, ha felszólalok; de már másodszor hallom felhozni azon kitélt, hogy a budgetnek nyakra-főre való tárgyalása kívántatik. Ez oly állítás, melyet igazolni lehetne, ha bárki azt indítványozta volna, hogy a t. Háznak bizonyos napon készen kell lennie a tárgyalással. Ezt senki sem indítványozta, nem is indítványozhatta. A kérdés tehát csak az: mikor fogjunk törvényhozói kötelességünk teljesítéséhez és miként járjunk el ebben? azaz: félbenszakasztás nélkül tárgyalva mindaddig a lehető legnagyobb kiterjedésben, de tárgyalva folyvást. Ha csak azt kívánja valaki, hogy fogjunk hozzá a tárgyaláshoz minél előbb, de a határidőt nem jelöli ki, mikor fejezzük be: annak azon szemrehányást tenni, hogy nyakra-főre akarjuk tárgyaltatni, meggyőződésem szerint, nem lehet. Én tehát csak ezen kitételekre nézve akartam ellenmondani a magam és azon igen t. pártnak nevében, melyhez én is számítom magamat.

2.

Csak t. barátom kérdésére érzem magamat fölhíva felelni. A törvényhozás, alkotmányos fogalmak szerint, mindenható; de ez csak annyit jelent, hogy a lehetőségek körében mindenható. Abból tehát, hogy a bndget tüzetesen és részletesen tárgyalatván, annak tárgyalása talán nem fog bevégezteni új esztendeig, s talán január végéig fog tartani, nem következik semmi, csak az, hogy a képviselőház a lehetetlent nem tehette lehetővé: de ebből ismét nem következik, hogy nem kell elkövetni mindent, mi a lehetőségek körébe tartozik, hanem következik, hogy minden perczet arra kell fordítani, hogy, ha csak lehet, a törvényt tökéletesen teljesítsük. Ha kitűnik, hogy minden iparkodásunk mellett, a reá fordított minden szorgalom és erő daczára, a törvény nem volt teljesíthető: jót állok t. barátomnak, nem lesz Magyarországon senki, a ki a törvényhozó-testületnek ezért szemrehányást tegyen.

3.

Én csak Nyáry Pál barátom egy nyilatkozatára akarok észrevételt tenni, a mennyiben t. barátom azt méltóztatott mondani, hogy azon minister, ki bizonyos sommát kérvén a Háztól, abból valami levonást enged, nem parlamentáris, nem alkotmányos minister. Ezen elvet így felállítva én nem fogadhatom el.

A minister teljes meggyőződése szerint terjeszti a t. Ház elé budgetjét, tekintetbe véve a szükségletet, tekintetbe véve, hogy a szükségletek miként pótolhatók; ha a Ház valamely egyes egyes kiadásra nézve úgy van meggyőződve, hogy az általan véve nem szükséges, s

a Ház azt a költséget kitörölteti a budgetból, ekkor azon költség nem fog teljesíttetni, és a minister azért épen oly alkotmányos marad, mint annakelőtte volt.

Azonkívül minden minister a maga tárczájából, igen természetesen, a lehetőségig nagy eredményeket szeretne előmutatni, s a dolgok természeténél fogva főkép a maga tárczáját tartja szem előtt, míg a t. Ház nem csak egy tárczára, hanem az összes államköltségre fordítja figyelmét, és ennek következtében oly kiadást, melyet a minister szükségesnek tart, olyannak tekinthet, a mely elhalasztható; s ennél fogva lejobb szállítatván budgetje, a minister folytathatja tárczáját, a nélkül, hogy azért alkotmányos minister lenni megszűnne.

Végre még azon esetre is, ha valamely költséget vagy befektetést a minister szükségesnek tart, s a Ház ezen nézetben osztozik, de a szükségnek pótlására nézve gazdaságosabb módokat tud feltalálni, én nem látom át, hogy a minister azt miért ne fogadhatná el, miután ugyanazon egy szükségét pótolni lehet talán oly módon, mely kevésbbé költséges, és a melyet a minister maga nem talált fel, de a Ház bölcsessége feltalált, és melyet a minister nagy örömmel elfogadhat, a nélkül, hogy megszűnne alkotmányos minister lenni.

Csak azért, mert annyi fontosságot tulajdonítok t. barátom szavainak, tartottam szükségesnek ezt megjegyezni.

4.

Megengedi a t. Ház, hogy ezen interpellációra azonnal feleljek? Budgetem tárgyalása a napokban úgy is bekövetkezővén, szükséges, hogy arra nézve a kellő felvilágosítást már most megadjam.

Az 1868-ik évi XXXVIII. törvénycikk dispositiói

közt alig ismerek czélszerűbbet, mint azt, mely a közoktatási miniszternek kötelességévé teszi, hogy a törvényhozást évről-évre a népnevelés s általában a közoktatás állapotáról kimerítő tudósítások által érte sítse; mert a dolog természeténél fogva csak ily érte sítések szolgálhatnak a törvényhozásnak alapú minden további lépésnél, melyet szükségesnek tart; csak ily ki mutatók képezik a közoktatási budget valódi alapját. Annál fogva kötelességemnek tartottam elkövetni mindent, hogy a törvény értelmében már 1869-ben ki merítő jelentést tehessenek le a Ház asztalára; de minden törekvésem sikeretlennek mutatkozott, miután azon nagy számú adatok összeállítása, sőt még be szerzése is a kellő időben lehetetlen volt, úgy, hogy olyan jelentést, minőt a t. Ház tőlem joggal megkíván hat, azaz egy nem igazolatlan állításokra, hanem adatokra fektetett jelentést, a Ház asztalára április előtt letenni képes nem vagyok, magától értődvén, hogy a budgetárgyalás alkalmával mindazon fölvilágo sításokat meg fogom adni, melyek tőlem kívántatnak.

A tisztelt képviselő úr, ki engem interpellált, s ki különösen a népnevelésnek ügyeit a hazában igen jól ismeri, ismerni fogja azon nehézségeket is, melyek ily nemű jelentés kidolgozásának útjában állanak, főkép már azért is, mert a népnevelés ügyére eddig a hazá ban semmi figyelem nem fordított, és így nagy nehézségekkel jár, mely arra szükséges, hogy azok az egyes helyiségekben kellőleg s úgy töltsenek be, hogy használhatókká váljanak.

5.

Csak egy szót vagyok bátor felelni a képviselő úr válaszára.

Ha azt hinném, hogy kötelességemnek eleget teszek azzal, ha at. Háznak »olyan a milyen« jelentést nyújtok be, akkor már benyújtottam volna a jelentést, mert semmi sem könnyebb, mint jelentést készíteni, melynek alapja nincs. Miután azonban első kötelességemnek azt tartottam, hogy a Ház elé terjesztendő jelentés tökéletesen megfeleljen a célnak, azért czélszerűbbnek tartottam, hogy ezen első jelentés olyan legyen, mely minden későbbi jelentésnek alapú szolgáljon, azaz lehetőleg kimerítő.

6.

T. barátom, Ludvigh János, előre bocsátotta, hogy szorosán az általa tett indítvány mellett fog maradni, és minden más elvi kérdést a lehetőségig elkerül. Én ezen szabályt részemről elfogadom, sőt követni is fogom.

Az intercalaris jövedelmek nem fordulnak elő a pénzügyi ministerium budgetjében, hanem előfordulnak a vallásalapról tett zárszámadások 7-ik lapján, hol minden egyes javadalomnak intercalaris jövedelme ki van mutatva.

A kérdés, melyet t. barátom fölállított, az: miért vétettek föl ezen jövedelmek, — melyek fölfogása szerint a törvény és szokás értelmében a kincstárhoz tartoznak, — a vallásalap számadásába, és miért nem fordulnak elő a pénzügyminister költségvetésében? Indítványa pedig az: hogy ezen jövedelmek tétessenek át a pénzügyminister költségvetésébe.

Az első kérdés tehát az: mennyiben helyes t. barátom azon állítása, hogy az intercalaris jövedelmeknek a vallás-

alapra való fordítása a törvénynyel és törvényes szokással ellenkezik.

A mi a törvényt illeti, arra nézve azt hiszem, hogy egész Corpus Jurisunkban nem fordul elő törvény, mely az *intercalaris* jövedelmekről rendelkezne. Az első rész 10-ik czíme, mely világosan a fejedelmet állítja föl minden püspökök successorául, ekkép szól: *íPraeterea cunctorum quoque Dominorum praeiatorum et viro- rum ecelesiasticorum Princeps ipse noster verus pariter et legitimus suceessor est. Non quantum ad bonorum et juri- um possessionariorum, ab ecclesia ablationem et sequestrationem, séd quantum alteri ad gubernandum cum ecclesia collationem,*« stb.

Ez, mint látjuk, nem rendelkezik különösen az *intercalaris* jövedelmekről. Úgyszintén az I. rész 11. czímó- ben, melyet a magyar egyház magna chartájának lehet nevezni annyiban, a mennyiben ott a magyar koroná- nak a katolikus egyház körében való jogai, melyek minden más államok jogainál nagyobbak, világosan elősoroltatnak, itt sem fordul elő semmi az *intercalaris* jövedelmekről. Az 1715-iki XVI. törvényczikk, mely- ben a *Conventio Kolonichián* ónak egy része törvényesít- tetik, szintén csak a főpapok successiójáról szól, de az *intercalaris* jövedelmekről nem tesz említést. Így volt ez a legújabb időkig és bátran merem állítani, mikép az *intercalaris* jövedelmeknek hova fordításáról törvé- nyeink általában hallgatnak. E tekintetben tehát tör- vényre hivatkozni nem lehet. Ez így lévén, kérdés, hova fordítandók ezen jövedelmek?

E kérdés tárgyalásánál három szempontot kell föl- fogásom szerint követnünk.

Az első ezen javaknak természete.

A második törvényeinknek analóg esetekben való rendeletéből vont következtetések.

A harmadik az usus.

A mi az elsőt illeti, a jószágok természetét, melyekből az intercalaris jövedelmek folynak, úgy hiszem, senki sem vonja kétségbe, s mindenki elismeri, hogy ezen jószágok és javadalmak a kath. egyházat illetik.

A mi a másodikat, t. i. a törvénynek más tárgyakra nézve hozott rendeletéből vont analógiát illeti, ily analóg eset az, melyről az 1548-iki XII. törvényezikk, s ha jól emlékszem, az 1550-iki XIX. törvényezikk szól, midőn rendeli, hogy az elhagyatott abbatiák és praepositurák jövedelmei parochnsok tartására és iskolákra, így tehát szintén nem az állam javára fordíttassanak.

E szerint tehát, ha *Corpus Juris*unkban azon számtalan más törvényről, melyekben az mondatik ki, hogy az egyházi javak jövedelmei egyházi czélokra fordíttassanak, 8 ne másra, — ha mondom, ezen törvényekről nem szólok is, a törvényekből vont analógia azt fogja mutatni, hogy ezen jószágok jövedelmei egyházi czélokra fordítandók.

Hibás kitévelt használt tehát tisztelt barátom, midőn a törvényre hivatkozott; itt nem a törvényre, hanem az ususra lehet hivatkozni.

A kérdés most az, mi volt az usus? Mert tagadhatatlan, hogy törvény nem létében, főképen a mi történelmi alapokon kifejlett országunkban — az usus a törvénynyel majdnem egyenlő érvénynyel brr. A mi az usust illeti, a mohácsi vész előtti régi ususra nem hivatkozom; előfordul ott több törvény, így pl. Albert alatt hozatott 1435-ben törvény, hogy ne tartassanak sokáig üresedésben az egyházi beneficiumok. Ezen törvényekről, — mondom — nem szólok, hanem szólok a mohácsi vész utáni időkről. Ismeri mindenki az országnak akkori állapotát, tudja, hogy akkor nemcsak a fejedelmek, hanem egyesek is beleültek az egyházi

javadalmakba és használták azokat. Vegye kezébe tisztelt barátom a *Corpus Jurist*, nézze végig és ott fogja találni az eseteknek egész sorozatát, melyekben az intercalaris jövedelmeket nemcsak a királyi kincstár, hanem magánosok is, kik az egyház fölött patronatust gyakoroltak, hosszas ideig élvezték, úgy, hogy én tagadni merem azon állítást, hogy azon egész idő alatt a *Conventio Kolonichiánáig* valami oly következetes gyakorlatot tudna nekem kimutatni tisztelt barátom, mely törvényes ususnak, olyannak jellegét viselné magán, melyre valamit alapítani lehet. Az első a *Conventio Kolonichiána*, mely 1703-ban kötött. Ennek 4-ik pontja azt mondja, hogy az üresedésbe jött intercalaris jövedelmeket három hónapig használja a fejedelem, titulo juris patronatus; három hónap után használja annak felét a fejedelem, másik felét az egyház. Ha szabad egy megjegyzést kockáztatnom, maga a *Conventio Kolonichiána* — melynek a törvényhozás ellent nem mondott — bizonyítja, hogy az összes intercalaris jövedelmek a királyi kincstár birtokában soha nem voltak; mert ha ez így lett volna, ha az intercalaris jövedelmek a kincstárnak lettek volna tulajdonai: a törvényhozás a *Conventio Kolonichiánát*, mely a kincstárnak ezen jogát tetemesen megszorította, semmi esetre sem hagyta volna szó nélkül és nem fogadta volna el.

Hogy a *Conventio Kolonichiánának* azon része, mely az intercalaris jövedelmekről szól, a törvény által nem szentesített, arról meggyőződést szerezhet magának t. barátom, fölnyitván az 1715-iki XVI-ik törvényczikket, a melyben a *Conventio Kolonichiánának* a successiókra vonatkozó határozatai világosan helybenhagyatnak, de az intercalaris jövedelmekről szóló 4-ik pontról említés sem tétetik.

Hogy a *Conventio Kolonichiána* után is ezen intercalaris jövedelmek a lehető legnagyobb rendetlenséggel használtattak, az szintén nem szenved kétséget; mert például nehéz volna bizonyítani, hogy a *Conventio Kolonichiánának* azon határozata, hogy az intercalaris jövedelmeket 3 hónapig használja maga a fejedelem, azután osztassák el a fejedelem és az egyház között, az egyiknek az egyik fele adatván, a másiknak a másik, csak valaha teljesült. Így ment a dolog József császár azon rendeletéig, melynek következtében az intercalaris jövedelmek a vallás-alaphoz esatoltattak. Ez történt 1783-ban. A vallásalaphoz csatolva maradtak ezen intercalaris jövedelmek egész 1793-ig, tehát József császár halála után akkor is, mikor az 1790/1. országgyűlés épen ily természetű tárgyakat bőven megvitattott. Hiszi-e t. barátom, hogy ha a törvény, vagy a régi usus oly világosan azt bizonyította volna, hogy az intercalaris jövedelmek a kincstárnak tulajdonai, hiszi-e, mondom, t. barátom, hogy akkor az országrendei 1790-ben nem szólaltak volna föl a mellett, hogy ezen jövedelmek, melyek nem törvény, hanem egy oly fejedelemnek rendelete által adattak át a vallásalaphoz, kinek egyéb rendeletei nem tartattak fenn, ismét visszacsatoltassanak? Meggyőződésem szerint az 1790-iki országgyűlés ezen hallgatását ily fontos s mindenki által ismert tárgyban igen nagy bizonyítványnak tartom arra nézve, hogy az intercalaris jövedelmeknek a kincstárhoz való tartozását akkor senki nem tartotta törvényes állapotnak.

1793-ban Ferencz császár, hivatkozva a *Conventio Kolonichiánára*, és a kánonokra, azt határozta, hogy az összes jövedelmek ezentúl a kincstár által kezeltessenek, azonban főleg egyházi czélokra, templomok, paplakok föllállítására és egyházi személyeknek segélyezésére s

más ilyenmő czélokra használtassanak. Így maradt a dolog 1855-ig, midőn ezen jövedelmek a vallásalaphoz visszacsatoltattak, azon kötelezettséggel, hogy azon egyházi czélú kiadások, melyek előbb a kincstár által fizetettek, ezen vallásalapba vétessenek át, így pl. azon úgynevezett Ferdinandeus 15 ezer frt, így azon 26,250 frt, a mely fizetetik egyes dézsmavesztett szegényebb beneficiumok fölségélyezésére és másra. Ha tehát az usnst vesszük föl kiindulási pontul, nézetem szerint az intercalaris jövedelmeknek a kincstárba folyására nézve consequens usus, azaz olyan, mely törvényt pótolhatna, nem létezik; ha létezik usus, és ha az ususból lehet valamit bebizonyítani, ez az, hogy a fejedelem tituló juris patronatus ezen jövedelmeket mindig oda fordította, a hová akarta és az, hogy fejedelmeink ezen intercalaris jövedelmeket kevés kivétellel mindig egyházi czélokra fordították, vagy legalább azt tüzték ki ezen jövedelmeknek czéljául. Én tehát részemről úgy vagyok meggyőződve, hogy midőn az intercalaris jövedelmek a vallás-alaphoz csatoltatnak, azok csak oda csatoltattak, a hová valók. Miután azonban épen t. barátom előadásából is látom, hogy erre nézve különböző nézetek léteznek, miután csakugyan az usus változatlan nem volt, miután végre ezen kérdés, mely magában véve anyagilag csekélynek látszik, igen nagy fontosságú kérdésekkel függ össze, én az időközi jövedelmeknek hová fordítására nézve törvényjavaslatot fogok benyújtani a t. Háznak, melynek tárgyalásánál ezen kérdésről, a mint ily fontos kérdéshez méltó, kimerítőleg tanácskozhatunk, mely alkalommal a t. Ház e kérdés fölött határozhat.

Annyi tárgy hozatott föl az eddig folytatott vitaközások folyamában, hogy alig fogja valaki követelhetni, hogy mindezekre kimerítőleg feleljek; azért csak néhány észrevételre érzem magamat fölhíva válaszolni, különösen azokra, melyek a tegnapi tárgyalás alkalmával tétettek.

Komárom városa képviselője beszéde kezdetén bocsánatot kért a Háztól, hogy oly tárgyat hoz szőnyegre, mely szorosán véve nem a discussió tárgyát képezi, de mely arra a legnagyobb befolyással bír, és ezalatt az autonómiát értette.

Én nem csak osztozom t. barátom nézetében, sőt tovább megyek, s azt hiszem, hogy az autonómia azon kérdésekre, melyeket tárgyalunk, nem csak fontos befolyással bír, hanem azoknak sarkkövét képezi, és hogy — amennyiben t. barátom és én köztem egyes kérdésekre nézve, a mint látszik, nagy véleménykülönbség létezik, — ezen véleménykülönbségnek alapja épen azon egészen különböző nézetben található, melyben Komárom városa t. képviselője és én az autonómia kérdésére nézve vagyunk.

T. barátom az autonómiát oly valaminek tekinti, mi tán egyhamar nem fog létesülni, és minek még akkor is, ha létesül, különösen örülni nincs okunk. Komárom városa igen t. képviselőjének nézete szerint azon egyházi autonomtanács, habár abban a katolikus világiak többséggel fognának is birni, mindig a hierarchiának befolyása alatt marad, és azért a hierarchia érdekében fog működni. Én ellenkezőleg vagyok meggyőződve, és az autonómia megalapításában egy új, erős támaszát látom nem a hierarchiának, hanem hazánk alkotmányos létének és szabadságának.

Mily okok indíthatták Komárom város t. képviselőjét azon meggyőződésre, hogy Magyarország világi katholicusai a szabadság élvezetére képtelenek, azt én nem tudom. Én részemről saját véleményem támogatására hivatkozom az egész világ példájára, hol minden egyházak azon arányban, a melyben szabadok, az alkotmányos szabadság támaszai; hivatkozom saját hazánk történetére, hol azon vallásfelekezetek, melyek teljes autonómiával bírtak, az alkotmányt nemcsak nem veszélyeztették, hanem a szabadság erős támaszai voltak. Hivatkozom végre ezen nézetem támogatására a dolgok jelen állására. Én részemről a katolikus vallás teljes autonómiáját hazánk jelen alkotmányos állása szükséges következményének tekintem.

Az állam és egyház közti viszonyoknak meghatározásában csak két rendszert lehet követni alkotmányos országban, a hol az egyenlőség elvéből kell kiindulni mindenben: vagy azt, hogy az állam egyenlő befolyást gyakorol valamennyi felekezetre, vagy azt, hogy valamennyi felekezet tökéletesen szabad. Az első rendszernek is vannak barátai, és ezen rendszert azon elvek következtében, melyek 1789-ben Franciaországban fölállítottak, soká az egyetlen helyes és valósággal alkotmányos rendszernek tartották. A másik rendszer a szabadság rendszere, melyet Amerikában látunk, melyet látunk Svájcban, és mely napjainkban azon arányban, melyben a való szabadság gyökeret ver, gyökeret fog verni a világ minden országaiban. Mert kérдем, föntartható-e oly állapot, hogy egy alkotmányos országban a polgároknak nagy része egyházi dolgaira nézve tökéletesen független legyen, egy felekezet pedig ezen szabadságot ne bírja? Ez más szavakkal nem egyéb, mint hogy ily országban vagy államvallás létezik, vagy pedig elnyomott vallás, alkotmányos országban pedig mindkettő lehetetlen.

Ezért én az autonómia föllállítását jelen viszonyaink között szükségesnek, sőt elkerülhetetlennek tartom, és ki magam is katolikus vagyok, meg vagyok győződve arról, hogy e hazának katolikus polgárai autonóm jogokkal ép úgy, ép oly jól fognak élni, mint éltek azok, a kik ez autonómiát már századokig bírták. Azon gondolatot, hogy hazánkba a francia rendszert hozzuk be, azaz minden felekezetet az államnak vessünk alá, valósággal lehetetlennek tartom; mert oly országban, hol a szabadság az ország egy része által élveztetett, a XIX. században a szabadság terjed ki a többiekre is, és nem az elnyomás ezen kevesekre.

Én tehát részemről, a mi az autonómia kérdését illeti, az autonómia megalapítását nemcsak szükségesnek tartom, hanem benne látom alkotmányunknak újabb garantiáját. Mert az alkotmánynak valóságos garantiája abban fekszik, hogy a szabadság elve kiterjedjen mindenre, hogy senki sehol ne találjon oly kört, hol magát szabadnak s hozzászólásra jogosítottnak ne érezhesse.

Miután az autonómiára nézve nézeteim t. barátom nézeteitől annyira eltérnek, eltérnek azon veszélyekre nézve is, melyeket tegnapi beszédében az autonómia következéseiképen jelezett; t. i. más nézetem van azon veszélyekre nézve, melyek abból következnének, ha a katolikusok autonóm testületé a kath. iskolákra befolyást gyakorolna. T. barátom azt mondá, hogy barátja ugyan a községi iskoláknak, és abban tökéletesen egyetértünk; de elfogadja azon elvet is, hogy a községi iskolák felekezetiiek legyenek. Föl fogom szavait olvasni. Hogy a szervezendő katolikus egyháztanácsok kezelésük alá vegyék, intézkedésük körébe vonják a templomok, az egyházközségek vagyont, és azon alapítványokat, a melyek egyenesen vallási és hazai czélokra vannak rendelve, ez ellen nincs észrevételem, ezt helyesnek tartom

magam is, s habár az elemi oktatást első sorban község-ügynek és kötelességnek tekintvén, a községi közös elemi iskolák föltétien pártolója vagyok, nem szólok mégis az ellen sem, hogy ott, hol a községi elemi iskola ez idő szerint nem állítható föl, a kath. felekezeti elemi iskolák fölügyelete az illető egyháztanácsoknak adassák át.«

Tehát a községi, azaz elemi iskolára nézve legalább elvben a lehetőséget nem tagadja t. barátom, hogy felekezeti legyen és maradjon. A felsőbb tanintézetekre nézve a felelősséget minden tekintet alatt helytelennek tartja és nem alkalmazhatónak, előadván azon veszélyeket, a melyek bekövetkezhetnének, ha az összes kath. fiatalság az egyházférfiak és a jezsuiták nevelésére bízvánék.

Nézetem szerint e kérdés eldöntése attól függ, vajon a tisztelt Ház az oktatási szabadságnak elvét a felsőbb tanintézeteknél meg fogja-e szüntetni, vagy nem, mi iránt akkor fog a t. Ház nyilatkozni, ha majd a felsőbb tanintézetekről szóló törvényjavaslatot, remélem legközelebb, a Ház asztalára leteszem.

Én azonban azon elvben, melyet t. barátom már biztosan föllállított, hogy itt hazánkban a felsőbb tanintézeteknél az oktatási szabadság elve ne alkalmaztasék, hogy minden felsőbb tanintézetek, ide értve a középiskolákat s akadémiákat, melyek eddig a felekezetek vezetése alatt álltak, szüntettessenek meg, és tisztán és kizárólag állami iskolák állíttassanak föl, erre nézve t. barátom nézetében nem osztozom: mert én részemről a közoktatásnak jobb elvét, mint a szabadságot, nem ismerem.

Ha valaki attól fél, hogy kath. fiatalságunk kizárólag egyházférfiak, vagy épen jezsuiták által fog neveltetni, az ellen biztosabb óvszer, mint az oktatási szabadság, nem létezhetik, és én e részben meg vagyok győződve,

— talán szerénytelenség, hanem én meg vagyok győződve, — hogy a t. Háznak nagy többsége velem e részben egy véleményben van, és nyilatkozni fog minden monopólium ellen a felsőbb tanintézetekben és a népiskolában, gyakoroltassék az bárki által, mert minden monopólium az oktatás terén, meggyőződésem szerint, káros, a mire nézve csak Franciaország példájára kell hivatkoznom, mely nagy eszközeivel, a melyekkel bir, roppant és jól szervezett központi kormányzatával a közoktatás mezején sohasem emelkedett oda, a hol más nemzeteket látunk, melyeknél a teljes oktatási szabadság életbe van léptetve.

Erre nézve tehát ismét nem vagyunk egy véleményben,

A mi az alapokat illeti, a melyeknek a kath. autonómia által leendő kezelésétől Komárom városa t. képviselője fél, én részemről nagy figyelemmel hallgattam beszédét, gondolkoztam fölötte, s ma újra elolvastam; de nem tudtam kivenni belőle, mi bírhatta t. képviselőtársamat azon állításra, hogy cultusminister szándéka ezen alapokat a Ház minden megkérdése nélkül egyszerűen átadni. Tisztelt barátom igen kegyesen nyilatkozott alkotmányos érzületemről, remélem, nem adtam okot arra, hogy akár alkotmányi érzületemen, akár azon kételkedhetnék valaki, hogy az alkotmányosság alapföltételeit és kötelességeit ismerem.

Kérdem már most, miután az alapoknak kezelése az 1848. ÍH. törvény által a ministeriumnak adatott át törvény által, érezheti-e magát bármely ministerium, ha alkotmányos érzülete nem volna is igen erős, érezheti e magát bármely ministerium följjogosítva arra, hogy egy neki törvény által átadott alapot valakinek átadjon új törvény fölhatalmazása nélkül? Hogy tehát ezen alapok átadása fölött kétségkívül első helyen a

Ház, végkép pedig a törvényhozás fog határozni, az nézetem szerint oly világos, hogy nem foghatom meg, hogyan kételkedhetik rajta valaki.

És vajon melyek azon okok, melyek annak kimutatására fölhozattak, hogy a cultusministeriumnak csakugyan ily szándékai vannak?

Először fölhozattak a zárszámadások, az t. i., hogy ezen zárszámadásokat, melyeket a Ház határozatának következtében a törvényhozás elébe kellett volna terjesztenem, nem tettem le a Ház asztalára. Bevallom, vétkes mulasztást követtem el ez által. És ha a t. képviselő úr emlékező tehetségemet vonta volna kétségbe, vagy pontosságomat, tökéletesen jogosítva volna nézete; de a zárszámadások nyomtatása csak az ünnepek előtt készülvén el, akkor a pénzügyi bizottságnak beküldettek, és elosztattak valamennyi képviselő közt.

A zárszámadásoknak rövid bevezetése így hangzik: A budai m. kir. központi állampénztár által kezelt magyarországi és a kolozsvári magy. kir. vám- és adóhivatal által kezelt erdélyi közalapítványi alapok vagyona és jövedelmi állapota érdemében f. é. nov. 15-én kelt előterjesztésem kapcsán van szerencsém a mélyen t. képviselőháznak az ezen alapokról 1868-ik évre szerkesztett zárszámadásokat mellékletben azon hozzá adással tiszteletteljesen benyújtani, hogy az egyetemi alap 1868-ik évi zárszámadását az ezen alap vagyonszállapotáról tett külön előterjesztéssel bemutattam.

Tehát teljesen megengedem, hogy vétkes mulasztást követtem el az által, hogy elfelejtettem ezen zárszámadásokat itt a Ház asztalára letenni; ha azonban abból, mi ezen pár sorban, mely bevezetésül szolgál a zárszámadásokhoz, előfordul, valaki azt következtethetné, hogy én a zárszámadásokat a Ház asztalára bizonyos utógondolat miatt nem akartam letenni, azt, bocsásson

meg t. képviselőtársam, talán ő maga sem fogja helyesnek találni.

Én részemről az alapok átadására nézve követendő utat világosan látom kijelölve, ez pedig a következő.

Ha a kath. autonómia megalakul, és a katolikusok vagyonának átadását kívánja — mert természet szerint csak a kath. vagyonról van szó — miután a ministerium a törvény által rábízott alapokat máskép, mint törvény következtében, senkinek nem adhatja át, a törvényhozás fogja elhatározni, hogy ezen alapok a katolikusok önkezelésére adassanak-e át; akkor a dolgok természeténél fogva a kérdés minden egyes alapra nézve, t. i. mely alap kath. alap, tisztába fog hozatni a Ház és a kath. autonóm-testület által, és akkor, ha ezen kérdés tisztába hozatott, fognak ezen alapok átadatni; előbb semmi esetre.

A törvényhozás ilyen rendelkezése nélkül a ministerium magát arra sem fölhatalmazva, sem jogosítva nem érzi, hogy ily tisztán jogi kérdést administratív úton intézzен el.

Ezek azok, miket képviselőtársunknak röviden válaszolni szükségesnek tartottam.

Nem tudom, válaszoljak-e még azon más panaszokra is, melyek a közoktatásügyi ministerium ellen a közoktatás körében követett eljárása miatt fölhozattak?

Schvarcz Gyula képviselő úr már többször előadta a Ház előtt azon statistikai adatokat, melyek azon virágzó állapotról szólnak, melyre a közoktatásügy más országokban emelkedett. Én igen érdekeseknek tartom ezen adatokat és mindig igen üdvösnek tartom, hogy oly fontos ügyben, minő a népoktatás, a honpolgárok ismerjék azon állapotot is, melyre más, magasra fejlett népek a közoktatás terén emelkedtek; csak egyet sajnálok, hogy az igen t. képviselő úr nem adta elő egyszers-

mind azon utat, melyen ezen nemzeteknél a közoktatási ügy ily magas állásra jutott; mert ha ezt tette volna, akkor kétségkívül följejtette volna a Ház előtt azon akadályokat, a melyekkel a népnevelés az első pillanatban mindenütt küzdött, és mely akadályok közt kétségtelenül nem a legnagyobb a budget.

Oly országban, hol a népnevelés ügyében még eddig kevés történt, vannak más, vannak sokkal nagyobb, majdnem legyőzhetetlen akadályok, melyek a nevelés ügyének sebes haladását akadályozzák. Ily akadályok: a tanerőknek hiánya, hiánya a szükséges taneszközöknek, hiánya a szükséges helyiségeknek az iskolák fölállítására, hiánya végre főképen azon közszellemnek, mely szükséges arra, hogy a népnevelés valamely országban virágzásra juthasson; mert a népnevelés valóságosan virágzó állapotba sehol sem juthat, a hol a nép nagy többsége nincs arról meggyőződve, hogy a népnevelés szükséges.

Ez az első és legnagyobb akadály.

Ha t. Sehvarcz képviselő úr, ki a közoktatásnak nemcsak statistikáját ismeri, hanem ismeri kétségkívül históriáját is, azon országok népnevelése történetére visszatekint, hol most a népnevelés legmagasabban áll, például Poroszországra, akkor át fogja látni, hogy azon idő óta, mióta Nagy Frigyes a nevelésügyre figyelmet fordított, és akkor — más iskolamesterek nem lévén — a kiszolgált altiszteket küldötte az iskolákba tanítóknak, mondom, hogy azon idő óta mostanig egy század folyt le. Az 1808-iki törvény az, mely tulajdonképen az új rendszert megállapította, és íme most jelent meg Gneisttól egy irat, melyet kétségkívül a képviselő úr is ismer, és melyben az mondatik, hogy ezen 1808-ban hozott törvény még jelenleg sincs tökéletesen végrehajtva.

Méltóztassék más országok népnevelési történetére fordítani figyelmét; méltóztassék nézni Svécziát vagy Angliát, vagy magát Svájcot: és át fogja látni, hogy a mi ott történt, nem egy nap műve volt.

Forduljon Franciaország felé és nézze ott az 1834-iki törvény végrehajtását. A franciaországi kormány már 1834-ben a centralisációnak oly hatalmas eszközeivel birt, minővel semmi más kormány. A francia nemzet el volt akkor határozva, hogy mindent el fog követni, hogy a nép nevelését emelje. Azon minister, ki a törvényt behozta, később éveken át kormányelnöke volt Franciaországnak, és mindent elkövetett, hogy a maga törvényének minél több sikert szerezzen, és mégis az 1834-iki törvény jelenleg sincs tökéletesen végrehajtva.

Ha tehát 15 hónappal vagy másfél évvel a törvény elkészülte után, az 1868-iki törvény még tökéletesen végrehajtva nincs, ez, meggyőződésem szerint, baj és szerencsétlenség, de mindenesetre nem olyan, melyre nézve a felelőség a kormányt, vagy még magát a nemzetet is érhetné; mert a törvénynek ezen időszak alatti teljes végrehajtása a lehetetlenségek közé tartozik.

Ha egyébiránt a t. képviselő úr azt akarja mondani, hogy a népnevelés terén az 1868-iki törvény megalkotása óta haladás nem történt, akkor, teljes meggyőződésem szerint, t. képviselő úr nagy csalódásban van.

Részemről fölöslegesnek tartom elsorolni azon egyes intézkedések sorát, melyeket a ministerium tett, hogy ezen törvény végrehajtassák. Azon akadályok között, melyek nálunk a népnevelés keresztülvitelének útjában állnak, nincs egy, mely a kormány figyelmét elkerülte volna. A mi a tanerők kiművelését illeti: a kormány külföldre küldött huszonnégy fiatal embert, hogy azokból prae-parandia-tanárok váljanak; három hónapra harminczhat kitünőbb iskolamestert küldött ki, hogy ezen idő alatt más

országokban járván, az ott tett tapasztalatokat itt fölhasználhassák; egyes helyeken rendezett és rendezni fog vándortanításokat a népoktatók számára, kiknek nagy része jelenleg nincs eléggé kiképezve, hogy magas hivatásuknak megfeleljenek. Végre a kormány, ámbár a budgetben csak egy praeparandia volt tervezve, segítve lelkes hazafiak, különböző vidékek és intézetek támogatása által, öt, jelenleg már működő praeparandiát állított föl, és teljes biztossággal mondhatja a ministerium, hogy az 1870-iki esztendőben ez öthöz még nyolcz új praeparandia fog felállíttatni. Az egyes iskolamesterek segélyezését illetőleg 1868-ban 1076 iskolamester segítettett, nagyon szegényül ugyan 100—80 és 60 írttal, de, a mint mondom, 1076 segítettett. Körülbelül 110—115 helyen az iskolára segély adatott a községeknek, hogy nagyon szűk iskoláikat megnagyobíthassák. A ministerium részéről tehát történt annyi, a mennyit a ministerium tenni képes volt.

Egyébiránt a haladás nem ennek köszönhető. A haladást tisztán és egyedül azon lendület eszközölte, melyet a törvény alkotása a közszellemnek adott. Ennek, és csak ennek köszönheti azt, hogy nincs az országnak vidéke, hol az iskolába járó gyermekek száma nem szaporodott volna; sőt sok helyen megkétszereződött.

Ha a népnevelési törvény eredményét látni akarjuk, felfogásom szerint, nemcsak a községi iskolákra kell fordítani figyelmünket, hanem általában még azon javításokra is, melyek a népnevelés körében a felekezetek részéről is történtek; és e haladások oly tetemesek, hogy ha valaha a törvényhozás meg lehet elégedve valamely törvényének egy évi eredményeivel, meg lehet elégedve a népnevelési törvény első évi resultátumaival.

De ebből nem következik, hogy megállhatunk; sőt ebből az következik, hogy az eredményeket szemünk

előtt látva, még nagyobb lelkesedéssel iparkodjunk ez ügyet elősegíteni, mely teljes meggyőződéseim szerint a nemzet egész jövőjét biztosítja.

Megengedem, t. Ház, hogy ha a közoktatásügyi minis-
terium más utat követ, talán szembeszökőbb, látszólag
örvendetesebb eredményeket idézhetett volna elő. Egy
pár tudományos intézet a fővárosban, egyes minta-
iskolák az egyes megyékben, egy csillagda föllállítása,
melyre nézve Schvarcz Gyula képviselő úr interpellációt
intézett hozzám — vagy a kensingtonihoz hasonló intézet,
vagy hasonló intézetek föllállítása talán fényesebb bizony-
ságot adott volna arról, hogy nemzetünk a tudományok
iránt lelkesedik; de nekem úgy látszott, föladatunk
nem az, hogy a tudományok iránti lelkesültségünket
egyes fényes intézetek föllállítása által bebizonyítsuk,
hanem, hogy jövő kifejlődésünknek alapját rakjuk le.
Meggyőződéseim az volt, hogy nem célunk már jelenleg
versenyezni a műveltség ösvényén Európa első sorban
járó nemzeteivel, hanem a verseny útját a magyar
nemzet számára jövőre lehetőleg egyengetni. Részemről
meg vagyok győződve, hogy ezen ezélt épen csak azon
úton érhetjük el, ha nem a feltűnő, hanem a szükséges
teendőket végezzük.

E tekintetben azon három év, melyet e helyen mint
közoktatásügyi minister töltöttem, kétségtelenül el van
veszve reám nézve: mert én részemről nem alapítottam
semmit, mi nevem emlékéért főn tarthatná; de nincs
elveszve a nemzetre nézve, és ez elég.

Hígye el a t. képviselő úr, ha ő vágygyal tekint
más nemzetek tudományos műveltségére és azon fényes
helyre, melyet azok a műveltség körében elfoglalnak,
én nem kevesebb vágygyal, nem kisebb fájdalomérzettel
teszem azt. Életem minden tehetségét arra szántam s
arra szánom, hogy a magyar nemzetet műveltség tekin-

tétében is oda állítva lássam, a hol annak állnia kell; de meg vagyok győződve, hogy e czélt nem fogjuk elérni úgy, ha hiúságunknak engedve, csarnokokat építünk és fényes palotákat a tudománynak, s nem fogja elérni a nemzet óhajtásait, ha a magyar cultusminister II. Katalin ministerének példáját követi, ki, mint tudva van, midőn a hatalmas császárné Krímben járt, festett falvakat állított, szépen fedett házakkal, szépen öltözött néppel környeztette, kerteket szép kerítésekkel, úgy, hogy míg a császárné átutazott, magát művelt, boldog országban láthatta, oly boldogság és műveltség közepeit, mely azonnal megszűnt, mihelyt a császári kocsi tovább robogott, és a minnek semmi más nyoma nem maradt, mint azon hiány, mit a költségek a pénztárban okoztak. Azt mondják, Katalin császárné igen kellemesen volt meglepetve ezen jelenség által, és azután még több kegyességgel tekintette ministerét, és megengedem, ha Schvarev Gyula képviselő úrnak a közoktatási minister hasonló kellemes meglepetéseket okozna, tán ő is kegyesebben nyilatkoznék róla.

A közművelődés mezején minden intézkedésnek két módja van: vagy egyes pontokra vonja össze a kormány az országnak összes erejét, és akkor roppant eredményeket mutat fel, vagy pedig a kormány, vagy az, ki a nevelést intézi, működését kiterjeszti sok felé, s ekkor a dolog természeténél fogva, a működésnek nyomai első pillanatban nem tűnnek fel, és néha évek kellenek, míg azok valósággal észrevehetőek. Az egyiknek példáját látjuk Oroszországban, hol a pétervári akadémia s az egyetemek oly fokon állanak, hogy bármily európai intézetekkel versenyezhetnek; a másik példát látjuk Észak-Amerikában, hol a népnevelés igen magas állása mellett a kitünőbb nagyobb intézetek még mostanig sem állnak, tán a bostoni egyetem kivételével, azon

fokon, hogy hasonló európai intézetekkel versenyezhesse-
nek. De én a két rendszer közt a másikat, az amerikai
rendszert választom, mely a népnevelésre és annak nem
látszólagos hatásaira fekteti egész figyelmet.

Részemről, t. Ház, jól tudom, hogy a ki a közoktatás
vezetését oly viszonyok alatt, minők hazánkban léteztek
és léteznek, átveszi, annak el kell készülvén lennie arra,
hogy nemcsak az elismerésről, hanem még azon remény-
ről is lemondjon, hogy tevékenységének eredményeit
önmaga fogja látni; el kell készülvén lennie arra, hogy
a miért dolgozott, mint a mag, melyet a vető elhintett,
talán nem fog észrevétni egyesek által, s ha észre-
vétni is, lábbal fog gázoltatni. De azt hiszem, mind-
ezekért bő jutalmat ad azon öntudat, hogy ha bár
észrevétlen, de a jövőnek dolgozunk, és ha Schvarcz
Gyula t. képviselő úr működésem eredményeit s általában
tevékenységem nyomait nem veszi észre, egygyel vigasz-
talom magamat: hogy évek múlva, ha nem is oly
kitűnő férfiak mint Schvarcz Gyula, hanem szerény
iskolamesterek, majdan észre fogják venni működésem
nyomait, észre fogják venni, hogy az ő érdekekben, a
jövő érdekében dolgoztam én is.

8.

Nem akarok azokra felelni, miket előttem szólott t.
barátom igen elmésen előadott, mert miután a cultus-
ministerium költségvetése olyan természetű, hogy abban
az a, b, c-től kezdve a matematikáig, és a legegyszerűbb
családi viszonyon kezdve az örök üdvösségig mindenről
lehet beszélni, én részemről, mondom, nem vagyok
elkészülve, nem is érzek magamban erőt arra, hogy
mindazon tárgyakat kimerítőleg tárgyalhassam a Ház

körében, melyeket t. képviselőtársaim egyike vagy másika a cultusministerium költségvetésével bizonyára szoros összeköttetésben felhoz.

Ha a t. Ház az egyes kérdésekről, melyek itt előhoztak, és csakugyan mind fontosak, mert mindeddig egyetlen oly tárgy sem hozatott elő, mely nem volna fontos, mondom, ha mindezen kérdésekről csak itt, a költségvetés tárgyalása alkalmával lehetne szólni, akkor nem mondom, hogy sikerülne, hanem elkövetnék mindent, hogy minden egyes tárgyról oly jól és oly kimerítőleg szóljak, a mint csak bírok. De miután a t. képviselők mindegyikének jogában áll, bármily egyes tárgyról, ha szükségesnek tartja, határozati javaslatot tenni a Ház asztalára, akár positiv határozati javaslatot, akár olyant, melyben a ministerium felszólíttatik, hogy valamely egyes tárgyról törvényjavaslatot terjeszsen elő; miután minden képviselőnek jogában áll, minden egyes tárgyról, pl. a zsidó autonómia kérdéséről, a eongressus kérdéséről, szóval mindenről törvényjavaslatot terjeszteni a Ház elé, és e szerint a tárgynak tüzetes, méltó tárgyalását előidézni: megvallom, nem tartom czélszerűnek, hogy itt főkép oly fontos dolgok tárgyalásába ereszkedjünk, melyeket czélszerűen tárgyalnunk nem lehet, mert az egyik képviselő egy tárgyról szól, a másik másról, és így mindenféle eszmék pendíttetnek meg, de kimeríteni, határozni egy tárgyról sem lehet.

Volt idő, t. Ház, — fájdalom, hogy a politikában már akkor is részt vettem, mert ez jele, hogy kicsit elvénültem, — volt idő, midőn az, hogy fontos tárgyról, ha azok nem állottak is épen szoros összeköttetésben, a képviselőház tanácskozzék, igen czélszerű volt, mert az eszmecserének és az eszmék terjesztésének más eszköze nem vala. Tudjuk az állapotot, melyben akkor a sajtó volt, tudjuk végre azt, hogy nem csak időszaki

sajtó úgyszólván nem létezett akkor, hanem még a sajtó is oly nyűg alatt szenvedett, hogy még vastag könyvekben sem mondhatta el senki meggyőződését: akkor, mondom, az, hogy minden alkalmat megragadott a képviselőház, azon egyetlen hatalom, mely szabadon szólhatott, igen ezélszerű, igen helyes volt. De a jelen pillanatban, meggyőződésem szerint, számos kérdésnek ilyen mellékes tárgyalása, az eszmecsere nék ilyféle előidézése nem a t. Házat illeti, hanem első sorban az időszaki sajtót.

Most ilyen eszmecsere itt, teljes meggyőződésem szerint, nem szükséges, és ép azért, mert nem szükséges, azért, felfogásom szerint, a Ház legjobban és legczélszerűbben járna el — természetesen csak saját nézetemet mondom el — ha csak olyan tárgyakat vitatna meg, melyekben határozni akar, és nem olyanokat, a melyeknél csak eszmecsere nék akar előidézni.

Ezt csak mellékesen mondom, mert Jókai t. barátom előadásában némely tényeket akarok rectificálni.

A zsidó congressus összehívása hozatott itt többször szóba; egy részről rosszalták ott a congressus összehívását, más részről ugyanezért megdicsértek. Én, t. Ház, sem a dicséretet, sem a rosszalást nem érdemem, mert a zsidó congressus összehívása szükséges következése volt állomásomnak és azon viszonyoknak, melyeket a törvény, midőn zsidó polgártársainkat minden többiekkel tökéletesen egyenjogositotta, előidézett.

Tudja mindenki a zavart, melyben a zsidók ügyei az országban voltak; tudja mindenki, hogy ők a legnagyobb gyámkodás alatt állottak; tudja mindenki, hogy azért épen ők óhajtották, hogy végre az ő ügyeik is rendeztessenek. Minden oldalról ily kívánatok terjesztettek hozzám — nem mondom, hogy az orthodoxok is azt kívánták — de miután e hazában több, mint 400,000 izraelita él, és köztök sok orthodox is lehet,

én azokat, kik nem szólották, természet szerint tekintetbe nem vehettem, hanem csak azokat tekinthettem, kik nyilatkoztak, és a kik ügyeik rendezését óhajtották.

Kérem t. Ház, vajon miután izraelita polgártársaink tökéletes egyenjogúsítása már kimondatott, érezhette-e magát a kormány feljogosítva arra, hogy mint más országokban, az izraelitákra egy egész communális, administratív és nevelési rendszert octroyáljon? Teljes meggyőződésem szerint nem volt erre jogosítva. Kimondván az ország az egyenjogúságot, el kellett ismerni azon elvet is, hogy az izraeliták a magok ügyeit függetlenül és önmagok rendezzék. E zélra, miután ős gyűlésben a 400 ezer együtt nem tanácskozhatott, szükséges volt egy képviselőtestületet összehívni.

A képviselőtestület összehívására nézve, miután, a mint látom, t. barátom Jókai Mór nekem rossz néven veszi, hogy az első választási törvény octroyáltatott, igen lekötelezne, ha közölni méltóztatnék velem a módot, mely szerint egy nemzetnek vagy felekezetnek választási módját másképp lehet meghatározni, mint octroyált módon, oly nemzetét vagy felekezetét, mely ezredekig jogokkal egyáltalában nem birt.

Ez, megvallom, nekem eszembe nem juthatott.

Egyébiránt a választási mód meghatározásában és főképen a kerületek felosztásában nem járhattam el magam, hanem különböző vidékekről oly izraelita választási férfiakat hívtam össze, kiktől azt hittem, hogy a közbizalmat bírják, és ezeket szólítottam fel, dolgozának ki egy választási szabályt, én részemről csak azt kötvén ki, hogy a választási szabály legyen a lehető legszabadabb, hogy az egészen a vote universal-ig menjen, hogy arra minden jogosítható csakugyan joggal bírjon, így dolgozták ők ki ezen szabályokat, és ezen szabályok alapján hivatott össze a congressus, mely a dolog

természeténél fogva e választási szabályokat megváltoztathatta, a mint meg is változtatta, és mely általában nem örök időkre tartó törvényeket alkotott, hanem csak oly törvényeket, melyeket ismét a congressus minden perczen, ha újra összehivatik, megváltoztathat, épen úgy, mint minden más törvényhozó testület a maga körében legitim módon megváltoztathatja már hozott határozatait.

9.

A t. Ház nem várja tőlem, hogy a tanácskozások ezen stádiumában azon egyes állítások czáfolatába ereszkedjem, melyeket a tárgyalás folyama alatt több t. szónok előadott, bármennyire érzem azoknak fontosságát, épen azért, mert fontosságukról meg vagyok győződve, valamint arról is, hogy ezen észrevételek a budgetnek részletes tárgyalása alkalmával ismét szőnyegre fognak kerülni, és akkor alkalmam lesz azokra felelni. Jelen főlshóvalásomnak oka csak az, hogy — miután több t. szónok kiemelte, hogy Komárom város t. képviselőjének beszédében előadottak egy részére nem válaszoltam, s miután több oldalról az a kívánat fejeztetett ki, hogy arra is válaszoljak — teljesíteni akarom e kívánatot, annyival inkább, mert többször olvasva ezen t. képviselő úrnak beszédét, magam is meggyőződtem, hogy annak épen azon részét válasz nélkül hagynom nem lehet.

A t. képviselő úr főkép két okból rosszalja a vallás-és közoktatásügyi ministerium eljárását: először azon állásnál fogva, melyet e ministerium a kath. autonómia kérdésében elfoglal; másodszer azért, mert a vallás-és közoktatási ministerium több, — magokban véve

igen fontos — tárgyra nézve rendelkezett a nélkül, hogy azokra nézve előbb a Háznak, s törvényhozásnak beleegyezését kikérte volna.

Megengedi a t. Ház, hogy mind e két tárgyra nézve a lehetőségig röviden, de előre engedelmet kérve, ha nagyon rövid nem lehetek — válaszoljak?

A mi először a katolikus autonómiában követett eljárást illeti, mindenekelőtt helyességének megítélésére kettő szükséges: először tisztába kell jönni a tényállásra nézve, másodsor tisztába kell jönni a jogi kérdéssel.

Mi a tényállás?

A katolikusok, látva az autonómiának hasznait más vallásfelekezeteknél, látva, hogy miután a katolikus egyház uralkodó egyház lenni megszűnt, helyzete megváltozott: szintén autonóm szervezet alakítását tartották kívánatosnak és szükségesnek. E fölött tanácskozásokat tartottak, melyeknél e haza katolikusainak igen tisztelt férfiai összegyülekeztek. E tanácskozások eredménye az volt, hogy a tanácskozás kimondá: ő maga-magát arra, hogy bármit végezzen, e kérdésben kompetensnek nem érezheti, s e célból, azaz az autonómiai szervezet megállapítására, az ország minden katolikusaiból egy nagy gyülekezeti kell összehívni a képviselői rendszer alapján. Ezt határozván el, kidolgozta a választási szabályokat és ezen választási szabályokat ő felségének, mint a katolikus egyház főpatronusának helybenhagyás végett előterjesztette. Ő felsége ezen szabályokat helybenhagyta és én azokat kontrasignáltam.

Ez a tényállás.

A jogi kérdés megítélése ismét három kérdéstől függ: Először, sérti-e a törvényt az, hogy az ország katolikusai saját egyházi szervezetüknek az autonómia alapján való rendezését tűzték ki célul? másodsor,

vajon az által, hogy a választási szabályokat ő felsége elébe terjesztették, sértették-e a törvényt? és harmadszor, foglaltatik-e ezen helybenhagyott választási szabályokban valami, mi a törvénynyel összeütközésben volna?

A mi az első kérdést illeti: úgy hiszem, nincs senki e Házban, ki e haza katolikusainak azon jogát kétségbe vonná, hogy saját ügyeiknek mikép való rendezéséről magok között tanácskozhatnak. Ez minden alkotmányos szabadság első természetes következtetése; ez Magyarországon még valóságos törvényen is alapszik, mert miután az 1848-iki törvény minden bevett vallásfelekezethez tökéletes egyenlőségét és viszonyosságát kimondotta, a katolikusoktól, kik már 1848 előtt is az ország bevett felekezetei közé tartoztak, kétségkívül senki azon jogot meg nem tagadhatja, hogy azon joggal éljenek, melylyel e hazának más bevett vallásfelekezetekhez tartozó polgárai szintén élnek. Végre a mi még Magyarország katolikusainak ezen jogát még inkább igazolja, az a múlt története; mert ha Ludwigh János t. barátom azt mondja, hogy keresi a katolikus autonómiát, de azt nem találja sehol széles e világon, sem Rómában, sem máshol, még Amerikában sem: egyetértek vele; csak egyet sajnálok, hogy t. barátom messze körültekintvén, nem nézett valamivel közelebbre, mert ha közelebb nézett volna, feltalálta volna a kath. autonómiát, mely századokig Magyarország egy részében, azaz Erdélyországban létezett; létezett akkor, midőn a kath. egyház Erdélyben az uralkodó egyház nem volt, és azért szabadságának és jogainak támaszát éppen abban kereste, a miben azt a protestánsok Magyarországon feltalálták. Így tehát a katolikusok akkor, midőn az autonóm szervezetnek alkotására összegyűltek, törvényteleniséget nem követtek

el, és az által, hogy a választási szabályokat ő felsége elé, mint a legfőbb patronus elé terjesztették, szintén nem követtek el törvényteleniséget, és hogy ezen szabályokban szintén semmi törvényteleniség nem foglaltatik, az magában világos, és így meg vagyok győződve, hogy a vallás- és közoktatási miniszter a kath. autonómia kérdésében nem csak semmi különös állást nem foglalt el, hanem hogy t. barátom, Vukovics Sebő, kinek alkotmányos érzelmeit ismerem, igen különösnek fogta volna találni, ha akár a cultusminiszter, akár az összes ministerium, a katolikusok ily gyülekezetét megakadályozni akarta volna, vagy a szabályok helybenhagyására nézve legkisebb akadályt gördített volna az útba. Ebből a dolgok természete szerint nem következik az, hogy bármiképp alakuljon azon autonómia, bármit határozzon az, akár a kormányt, akár bárki mászt föl jogosíthatna arra, hogy valamit, a mit a törvény meghatározott, megváltoztasson, és így, hogy a kormány azon alapítványokat, melyek reá törvény értelmében bízattak, bárkinek kiadja, mielőtt erről új törvény rendelkezik, mely neki ezt meghagyja.

Ennyit az első, azaz az autonómia kérdéséről.

A második kérdés azt illeti, a mit a vallás- és közoktatási miniszterium tett, a nélkül, hogy a törvényhozásnak helybenhagyását előre kikérte volna.

Itt is szükséges, hogy mindenekelőtt a tényállást constataljuk.

Tény az, hogy a vallás- és közoktatási miniszterium a nevelés körében, a középnevelés körében tetemes, nagyfontosságú rendelkezéseket tett, melyekre nézve a t. Háznak és a törvényhozásnak beleegyezését előre nem kérte ki. Főlemlítette Komárom város igen érdemes képviselője a győri jogakadémiát, főlemlítette az aradi lyceumot, főlemlítette a tanárok fizetésének emelését,

fölemlítette a tanrendszerben történt bizonyos módosításokat; végre egy pár dolgot még elfelejtett, melyeket azért hozok fel, nehogy hallgatásomból később épen úgy alkotmányos következtetések vonassanak, mint pl. abból, hogy a magyar egyetemet Pázmán Péter által tett alapítványnak neveztem, vagy abból, hogy a vallásalapot III. Ferdinánd által történt alapítványnak neveztem és nem említém, hogy alapításához mások is járultak, nagyfontosságú következtetések vonattak. Megemlítem tehát azt is, a mit a t. képviselő úr elfelejtett, és ez az, hogy 6 négy osztályú gymnásium hat osztályú gymnásiummá emeltetett, hogy Trsztinában új gymnásium állított fel, hogy az ösztöndíjak száma 169-el megszorítottatott. A t. Ház mindenre nézve, a mit bármely minister kezel, fölvilágosításokat kívánhat, és miután a ministerium eljárásának jogosultsága ezen ügyekben kétségbe vonott, kötelességemnek érzem az egyes pontokra vonatkozólag a Ház előtt számot adni.

A mi először a győri jogakadémiát illeti, melyre nézve megvallom, igen nagyon bámulom, hogy Komárom városa t. képviselője annak viszonyait közelebbről nem ismeri, erre nézve előadásom rövid lesz. A győri jogakadémiát Dallos, Sennyei, Draskovics, Zichy püspökök és a győri káptalan alapították. A mint valamennyien tudjuk és kétségkívül Komárom városa t. képviselője figyelmét sem kerülte ki, a győri akadémia 1849-ben megszünttetett, és az ezután következett egész idő alatt bezárva maradt, daczára annak, hogy az egész vidék e jogakadémiának fölállítását szorgalmazta, kívánta, sürgette. A jogakadémiát megillető külön alapítványok a tanulmányi alaphoz csatoltattak. Miután ministeriumomat átvettem, ugyanazon vidék s különösen Győr városa azon kérelemmel járult ö felségéhez, hogy e jogakadémia, melynek alapítványai megvannak, ismét állíttassák

helyre; és én kötelességemnek tartottam ezen kérvényt támogatni ő felségénél, s kötelességemnek tartottam akkor, midőn az akadémia helyreállítása ő felsége által elhatároztatott, az akadémiának helyreállításában eljárni, és azon alapítványokat, melyek külön speciális célra tétettek, azon célra használni, mely célra az alapítványok tétettek.

Ez eljárásom a győri akadémiára nézve.

Az aradi lyceumra nézve a tárgy talán kevésbbé ismeretes. Erre nézve tehát el kell mondanom, hogy még a múlt században e honnak egy lelkes leánya, Dómján Margit, Bibics Jakabnak özvegye, 1774-ben december 31-én tett végrendelete által összes vagyonát egy Sz.-Annán, Arad mellett, föllállítandó eonvictusra szentelte, meghagyván, hogy azok, a kik a convictusba járnak, egyszersmind a sz.-annai gymnásiumban taníttassanak, mely gymnásiumot 1750-ben az ő boldogult férje alapított, de csak négy osztálylyal, s mely gymnásiumot ő maga külön alapítványából emelt, úgy, hogy belőle felső hat osztályú gymnásium alakult. Bibics Margit végrendeletének 10-ik pontjában világosan kimondja, hogy azon esetre, ha háború, közinség vagy más okoknál fogva a sz.-annai iskola megszűnnék és így az ő alapítványának ottan haszonnal való kezelése lehetetlenné válna, az alapítvány nevelési célokra ott kezeltessék, a hol az ország érdeke azt leginkább kívánja, fentartván minden esetre azt, hogy az alapítványnak főképen Arad, Csanád és Csongrád vármegyék lakói legyenek élvezői. Sz.-Anna helysége, mint azok, kik a vidéken ismeretesebbek, tudják, elvesztette előbbi fontosságát. Az ottani gymnásium megszűnt, később Temesvárra tétetett át, majd Bibics Margitnak egész alapítványa convictus helyett ösztöndíjakra, melyek egyes ösztöndíjazottaknak fizetettek, fordítatott. Végre hosszú

időig az ösztöndíjak sem fizetettek ki. De nem akarom az egész történet elmondásával untatni a t. Házat, melyet tán már az eddigiekkel is untattam. Mondom, egy ideig nem fizetettek ki az ösztöndíjak, aztán egyesített ezen alapítvány a nagy-váradai Alapi-féle alapítvánnyal. Így sem használtatván az alapítvány tökéletesen, ekkép történt, hogy az alapítvány, mely kezdetben csak 200,000 forintra ment, most tetemesen meghaladja a 600,000 frtot. Erre Aradmegye, mely a végrendeletnek végrehajtója, és mely a végrendelet szerint azokat is kijelölte, kik a convictusba fölveendők, valamint később azokat is, kiknek az ösztöndíjak fizetettek, folyamodott ő felségéhez, hogy miután az alapítók szándéka az volt, hogy középtanoda állíttassák föl, miután kívánata az volt, hogy abban fiatal emberek neveltessenek, és pedig olyanok, kik főleg Arad, Csanád és Csongrádmegyékbe valók: engedje meg őfelsége az alapnak egyszerű módosítását, hogy miután a sz.-annai gymnásium megszűnt, Aradon, mint Sz.-Annához legközelebb eső és folyton gyarapodó helyen állíttassák föl egy jó középtanoda; hogy pedig az alapítónak még azon szándéka is valósuljon, miszerint szegény fiatal emberek segélyeztessenek, ő felsége negyven fiatal embernek ösztöndíját 200 forintjával, melyet élvezhetnek, hagyja meg, és ezek azután az aradi gymnásiumban neveltessenek. Én részemről Aradmegyének ebbeli kívánatát oly tökéletesen megegyezőnek találtam és találom az alapítónak szándékával, főképp, miután az alapítványnak 10-ik §-ában világosan kimondatik az, hogy azon esetre, ha Sz.-Annán a convictus megszűnnék és ott az alapítvány haszonnal alkalmazható nem lenne, tétessék át ez oly helyre, melyen az ország és kivált Arad, Csongrád és Csanád lakóinak leginkább használhat, hogy Aradmegyének e kívánatát ő felségénél

szintén támogattam, és mintán ő felsége azt elfogadta, a rendeletet, melynek következtében ez történt, ellenjegyeztem.

A harmadik volt a fizetések fölebbemelése. Én úgy vagyok meggyőződve, hogy az álláspont, melyet — fölfogásom szerint — e tárgyban el kell foglalnom, nem lehet más, mint az, a mit az 1791: XXIII. törvény-czikk világosan kimond, t. i. hogy a különböző alapítványokat ő felsége az egyes alapítók szándéka szerint fogja kezelteni. Mi történt az 1848-iki törvény következtében? Az, hogy ő felsége ezen alapítványokat nem kezeltheti másképp, mint felelős ministere által, és épen azért e Háznak jogában, sőt bizonyos pontig kötelességében áll, nemcsak fölügyelni arra, hogy ezen alapítványok becsületesen kezeltesenek, hanem fölügyelni arra is, vajon ezen alapítványok az alapítók szándékának megfelelőleg kezeltek-e? És épen azért tartottam szükségesnek ily bőven előadni a kérdésben levő egyes alapítványok történetét.

A mi a stipendiumok kérdését illeti, midőn ministeriumomat átvettem, természetesen kötelességem volt tájékozni magamat az iránt, a mi ezekre nézve eddig történt, és figyelembe venni a dolgok jelenlegi állását. Midőn ezt tettem, annak jöttem nyomára, hogy a stipendialis alapok közt alig van egy, melyben nem volna tetemes összegű megtakarítás, oly nagy megtakarítás, hogy az évi jövedelmek megtakarításának egész összege 29,450 firtra megy. Ez így lévén, részemről kötelességemnek tartottam minden egyes alapítványnál újabb stipendiumokat állítani föl, mert teljes meggyőződésem szerint ezen stipendiumok nem arra alapítottak, hogy tőkésíttessenek, hanem hogy adassanak oly szegény fiatal embereknek, kik a haza jövőjének biztosítására a különböző tanintézetekben nevelkednek. Ezért harminczkét

300 ftos, harminczhat 210 ftos, harminczhárom 150 ftos, negyvenhárom 120 ftos, tizenhét 100 ftos és nyolcz 60 ftos új stipendiumot alapítottam. Az utóbbi 60 ftos stipendiumok azért alapítottak, mert a dolog természeténél fogva minden stipendiumnak külön célja lévén, az egyes stipendiumokat, ámbár az egyes stipendiális fundusok együtt kezeltettek, külön kellett osztani, úgy, hogy minden egyes alapító nevére annyi stipendium alapítottassék, a mennyi az általa alapított tőkéből megtakar! ttatott.

A tanulmányi alap jogi természetéről a törvényhozás, látva az okmányokat, bölcseséggel és igazságszeretettel ítélni fog; azon kérdésnek eldöntése azonban, hogy kié a tanulmányi alap, hová tartozik: illethet mindenkit, de a cultusministert semmi esetre sem. A közoktatási miniszternek kötelessége az, hogy miután az 1848-iki törvény ez alapítványok kezelését reá bízta, ő ezen alapokat azon célokra kezelje, melyekre azok eddig kezeltettek. Tovább és másra a miniszternek ebbeli kötelessége semmi esetre sem terjedhet. Látva, hogy ezen alapnak jövedelmei a kezelés módja következtében növekedtek, kötelességemnek tartottam először ott, hol a különböző vidékek igényei azt kívánták, egyes intézeteket, melyek eddig négy osztályú gymnásiumok voltak, hat osztályúakká emelni, mert a négy osztályú gymnásiumok, úgy, a mint eddigelé alakítva voltak, az egyes vidékek gyermekeinek oly nevelést nem adhatnak, hogy azokból kilépve, valami életpályát kezdhethének. Trsztenán gymnásiumot állítottam fel, melyet azon egész vidék régen óhajtott, mert három megyében nincsen gymnásium. — És végre kötelességemnek tartottam emelni a tanárok fizetéseit. Kötelességemnek tartottam ezt azért, mert először e hazában nem csak az elismerést, de a jutalmat is, senki inkább nem érdemli, mint

azok, a kik a neveléssel foglalkoznak; és másodszor, mert mindezen intézetek tanárai úgy voltak fizetve, hogy általában nem is élhettek meg; és meg lehetünk győződve, hogy ha amaz előbbi fizetések megmaradnak, azok, kiknek csak út nyílik, el fognak menni.

T. Ház! Miután a ministerium eljárása ezen egyes tárgyakra nézve szóba hozatott; miután — meggyőződésem szerint — a törvény értelmében a ministerium a Háznak számolni tartozik arról, hogy a reá bízott alapítványokat az alapítók szándéka szerint kezeli-e: kötelességemnek tartottam ezeket fölemlíteni azért, hogy megmutassam, hogy eljárásomban semmi sincs, mi az alkotmányt legkevésbé sértené.

De nem is ebben találja Komárom városa t. képviselője a törvénysértést. Találja abban, hogy a minister mindezeket a Háznak megegyezése, megkérdezése nélkül tette, és így ő ez ellen szólal föl. »Nem az egyes intézkedések ellen — úgymond, — én csak azon omnipotentia ellen akarok fölszólalni, melylyel minister úr mindezeket — meglehet ő felsége beleegyezésével és hozzájárulásával — de az országgyűlés tudta, beleegyezése és megkérdezése nélkül tette.*

Ezt mondván a t. képviselő úr, azon elvből kelle kiindulnia, hogy a minister még azon esetben is, ha törvény szerint saját körében jár el, de valamely fontosabb dolgot végez, a nélkül, hogy a Házat erről előre tudósította volna, a nélkül, hogy a Háznak beleegyezését előre kikérte volna, törvénytelenséget követ el, és oly omnipotentiát gyakorol, melynek következtében az alkotmány veszélyeztetve van.

Én részemről ezen elvnek ellenmondok. Ellenmondok ezen elvnek azért, mert a ministeri felelősséget áthelyezi a Házra, mert lehetetlenné tesz minden administrációt, mert lehetetlenné tesz minden törvényhozást, mert az

ismert világ minden országaiban, hol parlamentáris kormány és parlamentáris állam létezik, ezen elv sehol sem fogadtatik el, s mert végre ezen elv magával a parlamentáris kormánynak és parlamentáris alkotmány-mánynak alapelveivel ellenkezik.

Én a parlamentáris kormányformát tartom a legtökéletesebbnek, a melyet eddig emberi böseség föltalált, tartom azon egyetlenegy lehető kormányformának, mely szerint nagy nemzetek a szabadságot élvezhetik, s nagy országokban a törvényhozás jogai fen tarthatók, a nélkül, hogy a közigazgatás és adminisztráció a rend és a szükséges pontosság kellékeit elvesztené. Az alapelvek, melyeken minden parlamentáris kormány nyugszik: először a népképvisélet elve, másodsor a felelősség. A népképvisélet elve azért, mert általa válik lehetővé, hogy egy nagy országnak milliói tökéletes egyenlőséggel gyakorolják azon befolyásukat az államra, mely máskép gyakorolhatlan volna; a felelősség elve azért, mert ha felelősség nem léteznék, azaz, ha a kormánynak minden eljárása a törvényhozásnak ítélőszéke elé nem vonatthatnék a képvisélet által, egyenesen kellene következni vagy annak, hogy a kormány szabadon rendelkezhetik, a mint neki tetszik, és akkor veszélyeztetve lenne a szabadság, vagy pedig annak, hogy maga a képviselő-testület, maga a törvényhozás kormányozzon, hogy maga legyen a végrehajtó, hogy maga adminisztráljon. Már pedig, t. Ház, én ez utóbbit nem tartom lehetségesnek, nem tartom kivihetőnek. Semmi sincs, semmi sem lehet, a mit a minister tesz, hogy róla a képviselőháznak felelettel ne tartoznék; de a mely perczben a t. Ház vagy a törvényhozás kimondja, hogy a ministerium nem járhat el semmiben a nélkül, hogy a Háznak beleegyezését előre ki ne kérje, azon perczben a ministerium exequál, de nem adminisztrál többé; az adminisztráció

tisztán a Ház kötelességévé válik; azon arányban pedig, a melyben az adminisztráció a Ház által kezeltetik, nem képes teljesíteni a Ház azon nagyobb, sokkal fontosabb kötelességeit, melyek abban állanak, hogy általános szabályokat állítson föl, törvényeket alkosson, melyekhez minden egyes miniszternek magát tartania kell, hogy végre ne csak egy, hanem valamennyi miniszter eljárása fölött folyvást örködjék, vajon teljesítik- és követik-e a törvényt azon értelemben, melyben hozatott?

T. Ház! Látszólag azon elv, melyet Ghyczy Kálmán képviselőtársunk fölállított, növeli a képviselőház hatalmát és befolyását és ez által növeli a nép szabadságának legfőbb garantiáját, de csak látszólag; mert a mely arányban a képviselőház adminisztratív kérdésekkel elfoglaltatik, azon arányban kizáratik és elvétetik tőle az idő törvényhozási teendőinek teljesítésére. Így oda jutnánk, hogy épen mert mindent akarunk tenni, azt nem tesszük, mi a törvényhozási hatalomnak legfőbb föladata. Ennek pedig — teljes meggyőződéseim szerint — senki sem örülhetne inkább, mint azok, kik általán véve ellenségei a parlamenti rendszernek, és kik azon tant állítják föl, hogy a parlamentáris rendszer mellett reformálni nem lehet. Örömeire szolgálna ez azoknak, a kik, miután haladásunk elé akadályokat gördíteni nem képesek, örülnek annak, ha magunk emelünk akadályokat; örömeire szolgálna azoknak, kik nem kívánnak mást tőlünk, mint hogy csak beszéljünk minél többet, de tegyünk minél kevesebbet. Mert ha a világtörténetben van példa arra, hogy valamely nagy munka azért nem fejeztethetett be, mert a munkások egymással nem beszélhettek — a Bábel tornyánál — igen sok példája van annak, hogy sok, nagy, hasznos munka azért nem fejeztethetett be, mert a munkások igen sokat beszéltek.

Azon igen csodálatos helyzetben vagyok, hogy tulajdonképpen nem tudom, mire feleljek, mert az előttem szólott t. szónokok annyi különböző és oly fontos tárgyakat említettek föl, és oly oldalról, hogy azokra nem felelni igen nehéz; ha pedig felelek, szükségkép vissza kell mennem az általános tárgyalásra.

Én részemről egyszer mindenkorra kimondom, hogy — a mint már százszor kimondottam életemben — a magyar nemzet jövőjét tisztán cultura-kérdésnek tartom, ennél fogva a nevelési ügyet, a közoktatási ügyet a nemzet legfontosabb ügyének tekintem; mindent, mit ez ügy előmozdítására tehetek, úgy tekintek, mint legfontosabb teendőt, melyet elmulasztva, a nemzetnek jövőjét kockáztatom.

Én tehát elismerem azon kötelességet: el kell követnem mindent, hogy ezen ügyet nem csak sikeresen, hanem a lehetőségig rövid idő alatt előmozdítsam. S erre nézve meg vagyok győződve a t. Ház támogatásáról, meg vagyok győződve, hogy a t. Ház általában mindabban, a mit a nemzet művelődési céljai kívánnak, nem fog fukarkodni, mert hiszen végre a képviselőháznak feladata megtartani a hazát a jövőnek, a jövőt pedig más úton nem tartjuk meg.

Egyébiránt, t. Ház, bármilyen lelkesedéssel induljunk, ezen ügynek vannak bizonyos akadályai, melyek legyőzhetetlenek, s ilyen az idő. Hogy mi, a mint itt vagyunk, a magyar nemzetet már most Európa legműveltebb nemzetei sorában akarnók látni, az természetes; hogy mi készek vagyunk minden áldozatra e téren, az is természetes; de ne higyük azért, hogy bármennyit áldozunk is, azt, mit a múlt elhanyagolt, egy év alatt helyrehozhatjuk.

A nevelés előmozdításának lehet nagy akadály a költségvetés, de hazánkban ezen akadályt nem ismerem, mert, a mint mondám, meg vagyok győződve, hogy a nemzet és a nemzet képviselői készek minden áldozatra; de épen azért, mert készek minden áldozatra, kötelessége a kormánynak és annak, ki a közoktatás ügyét vezeti, nem kívánni a nemzettől semmi áldozatot, melyről nincs meggyőződve előre, hogy azt haszonnal és fructificálva használhatja fel, és épen ezért, valamint a nevelésben magában csak fokunkint haladhatunk elő, fokunkint fogunk haladni azon költségekben is, melyeket a népoktatásra fordítunk.

Említettem, hogy a tanerők hiányának oka tisztán a tanárok rossz fizetésében rejlik, és abban, hogy épen mert a tanárok kellőleg jutalmazva nincsenek, elég számú és képzett egyéniségek a tanári pályára magokat nem szánják. Ez tökéletesen áll, és épen azért kötelességemnek tartottam azon körben, melyben lehetséges volt, a tanárok fizetését bizonyos fokig növelni.

Egyébiránt felszólítom az igen t. Schvarcz képviselő urat, ki valamint az egész ügyet tanulmányozta, úgy ismeri kétségekívül a külföldi középtanodák tanárainak fizetését is, és el fogja ismerni, hogy külföldön, jelesen Poroszországban, a középtanodák tanárainak legnagyobb része egy cseppel sincs jobban fizetve, mint fognak nálunk fizettetni az új rendszer szerint.

Én részemről úgy tekintem a dolgot, hogy tanerőket csak úgy nyerhetünk, ha a lehetőségig sok fiatal képzett embert küldünk ki a külföldre és műveltetjük őket, főképen azért, hogy itten a tanítóképezdek fölállítására szükséges erőket nyerjünk; mert mielőtt tanítóképezdeket nem állíthatunk kellő számmal, addig a népnevelést bizonyára nem emelhetjük a kellő fokra. A kik a tanügygel foglalkoznak, tudják, hogy alig van az országnak

olyan vidéke, a hol valamennyi alkalmazott néptanító még csak azon középszerű készütséggel is bírna, mely a most főnnálló praeparandiákban nyerhető.

Legyen meggyőződve a t. képviselőház, hogy a mely arányban az új költségek biztos haszonnal való beruházását lehetségesnek fogom látni, azon arányban föl fogom szólítani a t. képviselőházat ezen szükséges költségek megszavazására. Most kezdetben nem haladhatunk sebesebben; az első lépések a dolgok természeténél fogva sokkal kevésbé vétetnek észre, épen azért, mert az első lépések a legnehezebbek.

Egy pár szót kell mondanom a Szathmáry Károly képviselő úr által tett nyilatkozatra.

Azt méltóztatott mondani, hogy én némi ellentétben vagyok magammal, mert egy részről azt állítom, hogy a népnevelésnek legnagyobb akadálya a kellő lelkesültségnek hiánya, és hogy mégis adatokkal nem léptem elő, és nem buzdítom a nemzetet azon haladásoknak elősorolása által, melyeket már az utolsó időben is tett.

A mi az elsőt illeti, méltóztassék meggyőződve lenni arról, hogy a népnevelésnek nemcsak *sine qua nonja* a kellő érdekelttség, melylyel mindenki a népnevelés iránt viseltetik, de annyira az, hogy részemről meg vagyok győződve, hogy azon perczben, melyben Magyarország művelt osztályai át lesznek hatva azon kötelességtől, hogy azokat, a kik műveltségben még nem részesültek, magokhoz emeljék, azon perczben a népnevelés ügye óriási lépésekkel fog haladni, és minden polgári kötelességek között kétségkívül minden műveltebb férfiúnak legmagasabb kötelessége kezét nyújtani azoknak, kik alatta állnak, hogy őket fölemelje oda, hogy az országnak valóban polgárai lehessenek. Mert minden, mit az 1848-iki törvényeink a népnek adtak, minden, mit adhatunk, minden iparkodásaink és törekvéseink, hogy

a szabadságot biztosítsuk, hogy a hazában a szabadságot, az egyenlőséget biztosítsuk, haszontalanok, ha azon egyenlőséget nem tudjuk előállítani, mely a műveltség egyenlősége. Az egyenlőség nem jog, hanem tény; az egyenlőség pedig tény ott, hol az a műveltség egyenlősége.

En tehát részemről azt hiszem, nem csalódtam, midőn azt mondtam, hogy a kellő lelkesedés hiánya legnagyobb akadálya a népnevelésnek, és hogy ezen lelkesedés a jelen pillanatban még nem létezik, hogy azt a jelen pillanatig előidézni képes nem voltam; erre nézve hivatkozom tényekre, hivatkozom arra, hogy meg lévén győződve, hogy a népnevelés ügye oly nagyfontosságú ügy, és oly óriási mű, melyet sem a kormány, sem a törvényhozás maga nem teljesíthet, hanem hogy azt csak maga az összes nemzet eszközölheti: alig vevém át tárczámat, elkövettem mindent, hogy népnevelési egyleteket alapítsak, írva ezer meg ezer levelet, hivatkozva azon példákra, melyek külföldön léteznek, azon országokban, melyek mostani állásukat a népnevelés terén tisztán az egyleti működésnek köszönhetik, mint például Hollandia. És mi volt az eredmény? Alig van az országban néhány egylet, és alig ismerek olyat, mely működne. Ha tehát azt mondtam, hogy a népnevelés haladásának legnagyobb akadálya a kellő lelkesültségnek, kellő érdeknek hiánya, akkor tényt mondtam.

Hogy pedig ezen meggyőződésem ellentétben nem áll azzal, a mit tettem, azaz nem áll ellentétben azzal, hogy a t. Ház előtt azon roppant haladásokról, melyeket eddig tettünk, panegyrisselem nem léptem föl, hogy lelkesítsem a népet: ezt azért nem tettem, mert, teljes meggyőződésem szerint, épen mert a népnevelés ügye a legfontosabb, épen mert ezen ügynek előmozdítására

fogom a t. Ház figyelmét sokszor, és bőkezűségét épen annyiszor . fölkérni, épen azért szükségesnek tartom, hogy a tisztelt Ház alaposan informálva legyen, ne csak egyes phrásisok által, arról, hogy ennyi iskolai könyvet szereztem be, ennyi földabroszt osztottam szét, ennyi glóbuszt vásároltam, és ennyi iskolaház födelét igazítottam meg, hanem valóságos és oly adatokkal, melyek nyomán a törvényhozás eljárhat; épen mert ezt akartam, és mert — fel nem említve az akadályok nagy tömkelegét, melyek miatt kötelességemet eddig nem teljesíthettem, — mondom, épen mert oly kimerítő előterjesztést akartam adni, mely statistikai táblázatokon alapul, épen azért nem adtam ily általános expositiót, hogy ennyi iskolát építettünk, ennyi iskolamester kapott magasb fizetést stb., hanem fel fogok lépni valóságos, alapos kimutatással; és meg vagyok győződve, hogy a mennyire én a nemzetet ismerem, tiszta, világos képe annak, hogy hol állunk a népnevelés tárgyában, sokkal nagyobb lelkesedésre fogja buzdítani, mint ha én itt elmondom, mily roppant haladást tettünk az utóbbi időben.

Bocsánatot kérek, hogy e dolgok felhozatván, általam szó nélkül nem hagyhattak, habár nem tartoznak ide.

A mi magát a tárgyat illeti, mely tanácskozásunkat képezi, igen rövid leszek.

Hogy a ministeriumnak személyzete nagyban tartatik, és lehet, hogy talán pár személylyel nagyobb is, mint a legnagyobb szükség kívánja, azt megengedem; de méltóztassanak meggondolni az alakulás nehézségét, és ha a t. Ház tekintetbe veszi csak a t. Ház elé terjesztett zárszámadásomat, és a többi előterjesztésemet: át fogják látni, hogy ahhoz képest, mit tőlem jövőre kívánnak, bizony tisztviselőim nem nyugszanak rózsákon. Hogy a ministerium alakulásakor tekintettel

kellett lenni a különböző vallásokra és különböző nemzetiségekre, azt egyesek hibának tekinthetik; és bár meg vagyok győződve, hogy a nemzetiségek közül a legtöbben sokkal nemesebben gondolkoznak és sokkal mélyebb belátásnak, semhogy a nemzetiségi kérdést, mint némelyek, csak épen egyes hivatalok betöltésében találnák: mégis az én tárczám — a mit már azért is szeretek hinni, mert a t. Ház annyi figyelmet fordít rá — kivételes tárcza lévén, szükséges, hogy a lehetőségig ne csak igazságosan, helyesen és törvényesen járjak el, hanem hogy bizonyos pontig bizodalmit is gerjeszsek azokban, kik e ministeriumhoz fordulnak. Mert ne feledjük, vallási kérdésekről van szó, és vallási kérdésekben, legalább az emberek nagy része, igen féltékeny szokott lenni.

En tehát azt, hogy a ministerium első rendezésénél tekintet volt a különböző vallásokra, és tekintet volt a különböző nemzetiségekre, teljes meggyőződésem szerint, nemcsak hibának nem tartom, hanem tartom olyannak, mit, ha ma újra kellene kezdeni a dolgot, újra ismételnék.

Most a t. Ház maga előtt látva a budgetet, csak számát látja a tisztviselőknek, s a pár ezer forintot, melyet talán, de csak talán, meg lehetett volna gazdálkodni; de mindazon következeseket nem méltóztatnak látni, melyek akkor fordultak volna elő, ha e hazának különböző vallásfelekezetei, különböző nemzetiségei egy oly vallás- és közoktatásügyi ministeriumot láttak volna maguk előtt, melyben olyanok, a kik képviselnék, nincsenek, melyben tehát nincsenek olyanok alkalmazva, kikről főiteszik, hogy ügyeiket kellően értik, s a kikről tudják, hogy legalább a nyelveket, melyeken az ő beadványaik történnek, tökéletesen ismerik.

Én tehát ezt hibának nem tartom.

Az előbbi országgyűlés már 1868-ban, az 1869-iki budget tárgyalása alkalmával, kimondta, hogy nyolcz tanácsoson fölül a többi ideiglenesnek tekintessék, s oly hivatalok, melyek üresedésbe jönnek, ne töltsenek be. Ezen rendelethez tartva magamat, megüresedvén egy tanácsosi és egy titkári állomás, ezen két állomás nem is töltetett be, és így jelenleg egy tanácsossal és egy titkárral már úgy is kevesebb van, mint 1869-ben volt.

Ez válaszom, s kérem méltóztassanak ezen czímet megszavazni.

11.

Nagy részben helyeslem azon elveket, melyeket Nyáry Pál képviselő úr beszédében előadott; s részemről én is óhajtom, hogy mielőbb jöjjön el az idő, midőn a törvényhozás a vallási ügyekről és mindenről, a mi a vallással összefügg, ntólszor fog tanácskozni.

Tudja mindenki, hogy a különböző felekezetek s az állam közti viszony két alapon rendezhető; egyik azon alap, a mely szerint az állam gondoskodik minden felekezet szükségeiről, és ezen elvet akarta az 1848-iki törvényhozás követni; a másik alap az, hogy az állam egyáltalában nem ismer vallásfelekezeteket, hanem minden vallásfelekezet gondoskodik önmagáról, mint Amerikában. Hogy én ezen két rendszer közül a másodikat sokkal tökéletesebbnek tartom, sőt csak azt tartom tökéletesnek, ezt már életemben sokszor elmondtam, és abban, reményiem, nem kételkedik senki; mert az első rendszer mellett a vallások szabadsága, azaz az autonómia teljesen lehetetlenné válik, és mert a szabad államnak egyáltalában nincs érdekében, hogy az egyház férfiai

az állam tisztviselőivé váljanak. Én tehát kétségkívül az amerikai rendszert, azaz a vallási szükségleteknek tökéletes ignorálását tartom a legzűlszerűbbnek.

De méltóztassanak tekintetbe venni, épen mert Amerikára hivatkoztunk, nem csak az eredményeket és a törvényeket, hanem azokat a praemissákat is, melyek ezen törvényes állásnak létezését lehetségessé teszik.

Azt nem fogja senki sem tagadni, hogy az egyes vallásfelekezetek valóságos kulturális missiót gyakorolnak; egyes helyeken az egyház és vallásnak képviselője a pap, az egyetem egy ötödé repraesentánsa nem csak a vallásnak, hanem egyszersmind a műveltségnek is, és hogy oly országban, a melynek népe a műveltségnek oly fokára emelkedett, hogy minden egyes vallásfelekezethez tartozó egyének a maguk egyházi szükségükök tökéletes fedezésére képesek, ott az állam az egyes egyházfelekezeteknek semmit sem ad, az nagyon természetes.

De azt, hogy ha valamely országban egyes vallásfelekezetek léteznek, a melyeknek hívei minden buzgóság és lelkesedés mellett sem képesek a magok egyházi szükségükről gondoskodni, az állam az ilyféle egyházi szükségeknek pótlására, — nem egész viselésére, hanem pótlására — valamit adjon, azt én természetesnek, sőt szükségesnek tartom. Szükségesnek tartom tökéletesen elvonatkozva vallási érdekektől, de szükségesnek tartom azért, mert, ismétlem, a vallásfelekezetek még hazánkban igen sok helyen a kultúrának missióját teljesítik maiglan is; azért kérem a t. képviselőházat, méltóztassék ez összeget a rendes szükséglet rovatóban bennehagyni.

Megvallom, t. Ház, nagyon bámulom, hogy a t. képviselő úr, ki a tanügy jelen állapotát Magyarországon ismeri, és ismeri a középtanodák szervezetét is, ezen kérdést intézte hozzám.

Részemről azt hiszem, valamint a népnevelés tekintetében sok hiány létezik, úgy kétségenkívül a középtanodák jelen állapotával senki nem fog megelégedni. Valamint a népoktatásnál szükséges volt egy kimerítő törvény arra, hogy a népoktatás terén a haladás lehetőségessé váljon, mert alkotmányos országban — fölfogásom szerint — első alapja minden reformnak egy oly törvény, mely az irányt kijelölje: úgy hasonló törvény alkotása szükséges a középtanodákra és az egyetemre nézve is. Ezen törvényjavaslatomat bátor leszek a t. Ház asztalára letenni, mely jövőben a középtanodákat, ide értve természetesen úgy azokat, melyek classikus neveléssel foglalkoznak, mint a reáliskolákat, szabályozza, és akkor, a dolgok természeténél fogva, azon felügyeleti rendszer, mely e gymnásiumokra nézve most létezik, meg fog szűnni, és a törvény, valamint a gymnasiális új szervezetet, úgy meg fogja határozni a felügyeleti módozatokat is, melyek arra szükségesek, hogy a törvény végrehajtassék. Hogy azonban addig, míg a jelen — bármily hiányos — rendszer fennáll, valami felügyeletre szintén szükség van, hogy azon ötven és néhány középtanoda nem maradhat minden felügyelet nélkül, hogy addig pl., míg a vizsgálatokra nézve új rendszer behozva nincs, és pl. az érettségi vizsgálatok helyett fölvételi vizsgák hozatnának be, addig, míg az érettségi vizsgálatok léteznek, kell lenni valakinek, ki az állam részéről felügyeljen, hogy ezen érettségi vizsgálatok kellőleg tartassanak meg: az előttem

tökéletesen világos. Addig tehát, míg a közoktatási rendszer törvény által megváltoztatva nem lesz, addig, míg a mostani rendszer minden kellékeivel létezik, ide értve az érettségi vizsgákat is, addig — fölfogásom szerint — ezen felügyelőket szükséges föntartani.

Azon perczen, melyben a t. Ház a középtanodákra nézve új törvényt fog alkotni, azon perczen ezen hivatal, valamint az egész előbbi rendszer, meg fog szűnni.

13.

Megvallom, meg voltam lepetve Hoffmann képviselő úrnak mai fölszólalása által, nem azért, hogy a budget-tárgyalások alkalmával ezen kérdésről is szólt, mert hiszen a mint már mondám, budgetem tárgyalása alkalmával mindenről lehet szólni, de hogy épen ő ily fontos tárgyról épen csak így mellékesen, oly módon szólt, hogy fölszólalásának valami formulázott alakot, mely határozatnak alapját képezhetné, nem adott.

Kegyes volt a t. képviselő úr föltenni, hogy én a fényüzésről szólva, az egyetemet a fényüzési ezikkek közé nem számítom. Köszönöm, hogy ezt méltóztatott föltenni; de miután az, hogy minapi beszédemre reflectált, mégis oda látszik mutatni, hogy a mit a minap a tudománynak bizonyos fényüzési czikkeiről mondtam, némelyek szerint talán az egyetemre is vonható volna, újra kinyilatkoztatom, hogy én akkor sem mondtam és most sem mondok mást, mint azt, hogy én mindenek közt, bármennyire tisztellem a magasabb tudományokat, bármennyire meg legyek győződve arról, hogy magasabb népművelődés lehetetlen oly országban, hol tudomány nem létezik, most is azt mondom, fő és első teendő a népnevelés; mert teljes

meggyőződése, hogy a magasabb tudomány kifejlődése csak ott lehetséges, hol ezen magasabb tudomány egy művelt népnél egészséges talaján nyugszik. Nem akarom, hogy a tudomány Magyarországon karácsonyfa módra állíttassák föl, fölékesítve mindenféle csecsebecsékkel, különben pedig arra teremtve, hogy elszáradjon; én azt akarom, hogy a fa gyökereket verjen a hazában, s erre nézve mindennek előtt szükséges, hogy a talaj legyen előkészítve. Én tehát, a mit akkor mondtam, ismétlem most: Első és legfőbb kötelességemnek tartottam mindennek előtt a népnevelésre fordítani figyelmet, először azért, mert legszükségesebbnek és legsürgősebbnek tartottam, de másodszer azért is, mert a népnevelés oly tér, a melyen kezdetben is már bizonyos eredményeket lehet elérni. Igaz, a törvény, vagy egyes szabályok, melyek a népnevelés körében kiadatnak, a a népnevelést az országban egyszerre megjavítani nem fogják; de minden szabály, minden törvény, mely czélszerű, már kezdetben is, az ország egyes kisebb köreiben, egyes kisebb községeiben, a népnevelésre nézve — nem mondom általánosan, hanem egyes helyeket tekintve, — már annyi előkészületet teremtett, hogy itt eredményt lehet fölmutatni.

A mi az egyetemet illeti, e részben, megvallom, bámulatomat kell kifejeznem előttem szólott t. képviselő úr nyilatkozata fölött.

Az egyetemnek reformját megalkotni, mint a t. képviselő úr is jól fogja tudni, nem oly mű, melyet egy pár nap alatt, vagy egy két év alatt véghez lehetne vinni; egy egyetemnek reorganizálása igen soktól függ, azt hamar senki nem reorganizálhatja inkább, mint maguk az egyes tanárok, mert a hol egyes kitűnő tanárok vannak, ott van híres, kitűnő egyetem is.

A t. képviselő úr egy kis számadási tévedést is tett,

még saját facultására, a jogi karra nézve is, azt mondva, hogy ott nyolcz tanár van. Engedelmet kérek, a jogi karban most is tizenegy tanár van a budgetbe fölvéve.

Azonkívül az egyetem létezésének, és annak, hogy az egyetem a mai időben céljának megfeleljen, kellékét utóvégre is nem a czélszerű ministeri rendelet adja meg, mert ámbár a ministeri omnipotentiát sokszor hallottam említetteti, úgy hiszem, mégis senki, a ki a ministeri omnipotentiától fél, bizony nem teszi föl, hogy ez a ministeri omnipotentia annyira terjedjen, hogy kitűnő egyetemet alkothasson. Kitűnő egyetem alkotására a szükséges tanerőkön kívül, melyekre nézve mi magyarok sokkal szűkebb körre vagyunk szorítva, mint bárki más, mert a külföldről kitűnő férfiakat nem hozhatunk be, s így csak azokat alkalmazhatjuk, a kik magukat hazánkban az egyes tudományos szakokra vetették, tudjuk pedig, hogy az utolsó húsz év folyamában, nem látván a magyar fiatal ember kilátást a tudományos téren, szorosán tudományos szakra igen kevesen képezték magokat, — a tanerőkön kívül vannak még anyagi kellékei is minden egyetem létezésének és annak, hogy az egyetem céljának a mai időben megfeleljen.

Nem is szólok most sem a természettudományi, sem az orvosi karról, mely, mint minden ember tudja, a mai időben nem áll azon állásponton, mint valaha, midőn a chemiai tanár vagy más természettudós nem szorult másra, mint egy fekete táblára és krétára, azzal fölírván formuláit és megelégedvén azzal, hogy azokat tanítványai megtanulták; mai időben nem csak audióriumra, hanem laboratóriumra is van szükség. Mai időben a természettudományok, melyek minden egyetem főágát képezik, nem művelhetők bizonyos helyiségek, készletek és tanszerek nélkül. De mondom, nem szólok

a természettudományokról, sem az orvosi karról, csak a jogi karról szólok, és itt ismét bámulom képviselő-társamat, a ki sajnálkozását fejezte ki a fölött, hogy annyi kitűnő fiatal ember kénytelen volt a külföldre menni és ott folytatni tanulmányait, és hogy sajnálkozásának ezen okát az összes jogi karnak hiányaiban kereste. Ezt, fölfogásom szerint, csak az mondhatná, a ki egyetemi épületünkben soha nem volt, a ki nem tudja, hogy egyetemünk jogi karának egyik legnagyobb hiánya az, hogy tantermei akkor készültek, midőn az egyetem frequentíája kilencszáz, legfőlebb ezer fiatal emberből állott, mely azonban azóta 2100-ra emelkedett, és hogy épen a jogi kar tud 1100 hallgatót fölmutatni, — úgy, hogy lehető, hogy még azon esetben is, ha a legkitűnőbb tanerők, Európa legelső tanárai ülnének az egyetem tanszékein, a magyar fiatal embereknek egy része mégis kénytelen volna elvándorolni, azon egyszerű oknál fogva, mert nem fér meg az auditóriumban.

Hogy az egyetem állapotának javítására nem történt annyi, a mennyit a t. képviselő úr óhajtott, és félig sem annyi, a mennyit én óhajtottam volna, ez nem szenved semmi kétséget; de fölfogásom szerint igazságtalanság azt mondani, hogy épen semmi sem történt, mert az egyetem jelen állapotának javítására legalább annyiban, a mennyiben a locális körülmények, a helyiség és a physikai lehetőség azt engedték, mégis tetemes történt; így például a belgyógyászati intézetben egy czélszerű auditórium készítettet el, a honnan a növények a beteget láthatják; a belkóroda 10 ágygyal szaporított, egy sebészeti kórtanoda szintén 10 ágygyal, physiologiai intézet, egy kórboneztani intézet, egy összehasonlító bonczani laboratórium állított föl, a tanársegédek száma szaporított négygyel; végre a rigorosumra nézve új rendszer hozatott be, mi szintén

nagyfontosságú dolog. Hogy pedig oly nagy hátrány nem lehet, annak egyik bizonyítványa az, hogy épen 1869-ben november 30-án ismertetett el a pesti egyetem orvosi diplomáinak egyenjogúsága a béccsel. Ha a hanyatlás oly nagy lett volna, akkor ezen elismerés bizonyára nem következik be most, hanem bekövetkezett volna a prosperitás azon korában, a melyre a t. képviselő emlékeztetett.

E tárgy sokkal fontosabb, hogy sem azt így mellékesen lehetne vitatni.

Az egyetem reorganizációja, teljes meggyőződés szerint, a törvényhozás gondoskodását kettős irányban igényli: először törvény alkotása által, mely az egyetem jövőjét szabályozni fogja; másodsor az által, hogy az egyetem helyiségeinek fölépítésére, helyreállítására tetemes pénzüsszegek lesznek szükségesek, melyek a budgetben — mint én hiszem — kölcsön útján lesznek a Ház által megszavazandók. Erre nézve a budget-tárgyalás befejeztével szintén bátor leszek a Ház elé indítványt terjeszteni.

Most bocsánatot kérek, hogy fölszóltam és egy ideig elfoglaltam figyelmüket; de azt hiszem, az egyetem forogván szóban, még sem hagyhattam szó nélkül.

14.

A homoeopathia- és allopathiáról szólni talán nem vagyunk illetékesek; de végre a kénytelenség úgy hozza magával, hogy erről is szóljunk.

Én részemről azt hiszem, hogy kissé téves Szathmáry Károly t. képviselőtársunk azon fölfogása, hogy a homoeopathiát és allopathiát az orvosi tudomány két külön álló rendszerének tekinti. Az orvosi tudomány

csak egy. Az orvosi tudomány egy kis része maga a gyógyítás, s a gyógymódra nézve különböznek egymástól az úgynevezett homoeopathák és allopathák; egyébiránt egyik épen olyan orvos, mint a másik; tehát nem egészen ellenkező két tudomány a homoeopathia és allopathia, hanem a tudomány egyik ágának két külön rendszere. De még ezzel nincs eléggé praecisirozva a dolog. A homoeopathia bizonyos elvet állít föl, melyet a homoeopathiának nagy megalkotója 60 év előtt kimondott, és ezen elvhez ragaszkodik: *similia similibus*. Az allopathia, be kell vallanom, elvtelen tudomány, az allopathiának nincs elve; az allopathia, tudományának elvét, melyet a homoeopathia, meggyőződése szerint, már megtalált, csak keresi, és ennek következtében azon arányban, melyben a természettudományok haladnak, nagy átalakulásokon ment keresztül épen az utolsó 50 év alatt. Az allopathia mind inkább és inkább változtatta és mindig nagyobb sebességgel változtatta rendszerét, úgy hogy, ha a rendszerhez való hű ragaszkodás és a rendszernek változtatása képezi a nagyobb vagy kisebb bizalomnak fokát, a homoeopathia kétség kívül sokkal nagyobb bizalmat érdemel, mert a maga rendszerénél megmaradt, míg az allopathia a szerint, a mint a chemia vagy physika vagy physiologia terén új tanulmányok tettek, rendszerét és gyógymódját megváltoztatta.

Ez lévén tehát a különbség a két rendszer között, az állás, melyet a homoeopathia az orvosi tudományban elfoglal — engedje meg t. képviselőtársam — nem olyan, mint új és más tudomány, hanem bizonyos tudományban, bizonyos tudomány körében bizonyos rendszer. A homoeopathia úgy különbözik az allopathiától, mint pl. különbözik a cartesianus a hegelianustól vagy kantianustól, mint egyik philosophiai rendszer a

másiktól. Ez a különbség. És ha ez áll, akkor ugyan-ezen jognál fogva, melynél fogva t. képviselőtársunk a homoeopathia számára külön tanszéket kívánt az egyetem körében, azon jognál fogva követelhetne külön tanszéket a hegelianus, kantianus vagy cartesianus és így rendre az egyes philosophiai iskolák híve is.

Más volna, ha az egyetemen a gyógyításra nézve akármily rendszer volna kitűzve, ha ki volna mondva, hogy ezen belgyógyászati katedrának tanára ezen rendszer szerint fog tanítani; de ez nem így van. Kineveztetik a tanár, és azon tanár taníthat úgy, a mint akar, és a mint jónak látja. Ha a tanár ma megváltoztatja meggyőződését és homoeopathivá válik, azon tanárt az egyetemen senkisésem fogja akadályoztatni, hogy ő a homoeopathiát tanítsa. De hogy valaki csak azért neveztesse ki tanárnak, mert bizonyos rendszert követ, és nem azért, mert a tudományban bizonyos helyet foglal el: azt a tudomány követelményeivel megegyeztetni nem tudom.

Azt mondá igen t. képviselőtársunk, hogy nem lehet a tudománytól megtagadni a szabadságot, hogy a tudomány a szabadság útján haladjon. Tökéletesen áll, és ezen ok meggyőző lenne, ha fel tudnám fogni, miként alkalmaztassuk a homoeopathiára. Kérdem, hol akadályoztatik a homoeopathia szabadsága? Minden orvos, ki az orvosi tudomány körében képesnek mutatta magát, azaz orvosi diplomát szerzett, gyógyíthat homoeopathice vagy allopathice, a mint neki tetszik.

A magán-docentúrára nézve pedig megjegyzem, hogy az egyetemen a magán-docentura a homoeopathiának meg van nyitva; semmi más nem kívántatik, mint a vizsga, még pedig ki van mondva a habilitatói szabályok közt, hogy a gyógymódról, magáról a gyógyításról, a habilitációnál kérdezősködni nem szabad, hanem kérde-

zösködni kell és szabad arról, mi a homoeopathák és az allopatháknál közös, azaz az összes természet-tudományokról és az emberi test ismeretéről. Már, hogy mindenkit magán-docensül lehessen az egyetemenél alkalmazni, ki e tudományokat harmincz év előtt tanulta és végezte, azért mert doctor, azt én nem foghatom föl.

Azonkívül azt mondá a t. képviselő úr, — ez pedig sillogismus cornutus, csakhogy három szarva van — hogy a homoeopathia vagy hasznos, vagy ártalmas, vagy sem hasznos, sem ártalmas. Ha hasznos, úgymond, tanítani kell — mert hiszen tanítani most is lehet — tanítani kell, az az kathedrát kell számára föllállítani az egyetemen. Már ha t. képviselőtársunk mindenre, a mi hasznos, kathedrát akar föllállítani az egyetemen, akkor nem hiszem, hogy a t. Ház képes lesz öt bőkezűségében követni.

Másodszor azt mondja, ha ártalmas, akkor tiltassék el. Erre nézve egy véleményben vagyunk.

De hogy akkor is, ha sem hasznos, sem ártalmas, tiltassék el, ez ellenkezésben állana az alkotmányos elvvel, mert azt a mi sem hasznos, sem ártalmas, eltiltani nem szabad. Ha t. képviselőtársunk azon elvet állítja föl, hogy oly gyógyítási rendszert, mely sem hasznos, sem ártalmas, el kell tiltani, ennek logikája nem volna más, mint hogy minden embernek gyógyíttatnia kell magát, pedig végre is minden embernek joga van magát nem gyógyíttatni. Ha tehát valaki azt az elvet állítja föl, hogy azt, a mi sem hasznos, sem ártalmas, el kell tiltani: akkor utoljára tovább kell menni egy lépéssel és azt kell mondani: policialiter meg kell parancsolni mindenkinek, hogy gyógyíttassa magát, és pedig bizonyos rendszer szerint. Szerintem tehát megvallom, azon okok, melyek engem arra bírnak, hogy homoeopathai tanszék

főllállítását szükségesnek ne tartsam, t. képviselőtársunknak előadása által nem czáfoltattak meg.

Megnyugtatására, a tudományok haladását illetőleg, csak azt mondhatom neki, hogy semmi nagy igazságnak, mely a tudomány bármely körében fölmerül, főképp ha annak oly szabadság engedtetik, mint a homoeopathiának hazánkban, azaz, hogy mindenütt fölléphet, mindenütt taníthat, mindent kinyomathat, — semmi nagy igazságnak, mondom, katedrára nincs szüksége, hogy magát kivívja. Harley tana számára a vércirculációról sehol nem volt szükséges katedrát állítani, hogy átlássa a világon mindenki, hogy az való, és hogy nagy találmány. És így, ha a homoeopathia csakugyan oly tudomány, melynek jövője van, az katedra föllállítása nélkül is érvényt fog magának szerezni.

Másrészről, bocsánatot kérek, azt hiszem, ép oly jó hazafi vagyok, mint bárki más, és megbocsát nekem t. képviselőtársam, ha oly tudománynál, mely ugyanezen kérelemmel mindenütt föllépett, föllépett 1865-ben Franeziaországban, hol a híres Dumas tartá a senátusban erről a rapportot, föllépett Angliában, föllépett Németországban és föllépett mindenütt, azt látom, hogy mindenütt épen azon férfiak, kik a természettudományok körében első sorban állanak, a homoeopathák ezen kívánatát megtagadják: ez, megvallom, előttem roppant nagy súlylyal bir, épen mert a természettudományról van szó, azaz oly tudományról, melynek körében magamat illetékes bírónak nem tartom.

Én tehát az indítványt nem fogadhatom el.

Csak egy pár megjegyzést kívánok tenni.

Azt méltóztatott mondani, hogy én tegnapi beszédemben elismertem, hogy a homoeopathia tudomány: ezt kell rectificálnom.

Én sem azt nem mondám, hogy tudomány, sem azt nem mondám, hogy nem tudomány, mert én ezen kérdésre nézve absolute nem érzem magamat competensnek. Azt mondtam, hogy az összes orvosi tudománynak egy ága a gyógyítás tana, és az orvosi tudomány ezen ágára nézve vannak különböző nézetek, melyeknek egyikét a homoeopathia képviseli. Mást nem mondtam; tehát hogy én positiv tudománynak ismertem volna el a homoeopathiát, azt tagadnom kell, mert arra magamat competensnek nem érzem.

A másik, a mit reetificálnom kell, t. barátom nézete a docenturáról. A docentura annyira nem sem nem hús, sem nem hal és oly lényeges része a tanszabadságra alapított egyetemi szervezésnek, hogy sok helyen privát docensek, a mennyiben néha kitünőbbek a rendes tanároknál, kitünőbb helyet is foglalnak el ugyanazon egyetemen a rendes tanároknál. Az épen a tanszabadság nagy áldása, hogy a privát docenturák által az egyetemi tanszékek meg vannak nyitva úgyszólván az egész világ előtt; mert a privát docenturák habilitációja úgy van megállapítva, hogy minden valósággal tudományos férfiú a privát docenturákra habilitáltathatja magát, és a privát docenturák által történtek Németországban is a legnagyobb és leglényegesebb előhaladások, pl. hogy többet ne említsek: Mommsen, midőn hírét megalapította, privát docens volt.

Azon számtalan akadály és nehézség között, melyek itt a pesti egyetemnek fölvirágzását akadályozzák, kétségenkívül egyik legnagyobb a koródáknak nemléte és oly szűk állapota, hogy általán véve lehetetlen az orvosi tudományokat ott úgy előadni, mint egy rendes egyetemen elő kellene adni. Azért, teljes meggyőződésemmel szerint, ha itt egyetemet akarunk, ha mi azt akarjuk, hogy orvosi karunk megfeleljen hivatásának, első dolog, hogy gondoskodjunk klinikákról. Részemről mindent elkövettem, hogy a korodákat szaporítsam, annyira a mennyire lehetséges volt a jelen viszonyok közt, az által, hogy az egyik orvosi épületből az orvosok számára való tanácskozási termeket és a könyvtárt korodává alakítottam át, és így a belgyógyászati kórodát tíz ágygyal, a sebészeti kórodát szintén tíz ágygyal növeltem. De ez, mint t. barátom helyesen mondja, nem elég. Ezenkívül ezen épületek, méltóztassék elhinni, olyanok, hogy épen ellentétei a jó korodának, mert ezen épületek nem korodának épültek, és mindaz, a mi ezerekbe került változtatás történt, nem elégséges arra, hogy oly épületet, mely nem korodának épült, jó korodává változtasson; mert sem a kellő vízvezeték, sem a betegre nézve oly fontos ventilációk, sem pedig az nincs meg, a mi klinikában oly szükséges, hogy a betegek a tanterembe hozassanak úgy, hogy az nekik ne ártson. Mind erről nincs gondoskodva. Tantermet állítottam a belgyógyászatra, mely amphiteatrális modorban van építve, úgy, hogy minden hallgató a maga helyéről megláthassa a beteget a nélkül, hogy kénytelen legyen ennek ágyához tódulni, a mi a betegre igen rossz hatást gyakorol.

De mindezen akadályok elháríthatlanok, ha a t. Ház

nem fogja elhatározni, hogy egyetemi épület állíttassék föl. Épen azért, midőn első budgetem tárgyalattott, az egyetemi budgetbe fölvettem a rendkívüli kiadásokba egyes nagyobb tételeket, melyek szükségesek voltak a legégetőbb kiadások fedezésére. Akkor a pénzügyi bizottság, melynek véleményét a Ház elfogadta, azt határozta, hogy mindaddig, míg az egyetemnek jelleme eldöntve nem lesz, míg azon kérdés nincs tökéletesen tisztázva, micsoda viszonyban állnak a kath. alapítványok az országos alapítványokhoz, addig ezen kérdésbe nem bocsátkozik.

Mihelyt a költségvetések tárgyalásának vége lesz, törvényjavaslatot fogok a Ház elé terjeszteni az egyetem szervezésére nézve, mert a törvényes alak, fölfogásom szerint, az első. Azonkívül, ha ama törvényjavaslat elfogadtatik, azon kéréssel fogok a Ház elé lépni: méltóztassék bizonyos számú tagokból álló bizottságot alakítani, mely elé beterjeszthessem azon építési tervezeteket, melyek nélkül a hazában felső nevelésről, de csak középtanodákról is szó nem lehet.

Itt van az egyetem, itt van a polytechnikum, mely jelen állapotában szintén nem maradhat; itt van a hazában a reál-iskolák roppant szüksége: mert hiába állítunk polytechnikumot, ha nem állítunk jó reál-iskolákat. Mindezekhez hely kell, hol a tanítás folyhasson, mert tanintézetet megfelelő helyiség nélkül képviselni nem lehet.

Addig pedig fölkérem a t. Házat, hogy egy pár tétel megváltoztatásába méltóztassék beleegyezni. Így például az elméleti és gyakorlati oktatás állandó szükségleteinek összege a kórodák részére szükségelt szerek és eszközök jó karban tartása, kiegészítése miatt változik, valamint egyáltalában mindazon összegek, melyek a koródára vonatkoznak, a dolog természete szerint változnak, mert

most húsz ágygyal több van. Van még egy költség, melynek megszavazását fogom kérni a t. Háztól, t. i. a fűvészkertben fölállítandó vízvezeték számára, mert ha a fűvészkertben vízvezetékéről nem gondoskodunk, ismét minden haladás abszolte lehetetlen, mert van ott kút akármennyi, és mégis igen sokszor annyi víz sincs, a mennyi a legégetőbb szükség fedezésére szükséges; a talaj úgy sem nagyon jó, ha ehhez még a vízhiány is járul, tarthatunk ott növényeket, de ezek nem fogják adni a valóságos növényeknek képét, hanem csak nyomorékok lesznek. Kérem tehát a t. Házat, méltóztassék ezen tételeket megszavazni. Ezen tételeknél változni fog az összeg először a házbérekre nézve, melyeknél a többlet 2500 frtot tesz, azután a kórodák nagyobbítása folytán az ezek részére szükségelt szerek jó karban tartására és kiegészítésére nézve.

17.

Örömmel elfogadnám ezen indítványt.

Egyébiránt, minthogy a könyvtár kérdése szóba hozott, és mert a budget-tárgyalásnak végre azon ezélja is van, hogy a t. Ház lehetőleg tisztában legyen egyes dolgok állapotával: én először az egyetem könyvtárának állapotáról akarok néhány szót elmondani.

Az egyetem könyvtárának legnagyobb baja nem az jelenleg, hogy könyveket nem vehet, hanem az, hogy a könyvtár, illetőleg azon épület, mely annak nevezetik, roskadozó félben van; úgy, hogy mióta én hivatalomba léptem, nem múlt el egy nap a legnagyobb aggodalom nélkül, míg végre oly módon készítettük el a könyvtári épületet, hogy az egy pár évig, addig, míg egy új könyvtári épület elkészül, utóvégre fön fog maradni.

Én ez okból azt hiszem, a könyvtárra szánandó nagyobb költségek tulajdonképen akkorra valók, mikor az épületünk meglesz, s így én ezen 5000 frtot inkább kérném ezen pillanatban nem az egyetemi könyvtárnak, hanem vagy a múzeumi, vagy az akadémiai könyvtárnak.

Úgy is, miután Magyarorszában három országos könyvtárunk van: az akadémiaié, a múzeumé és az egyetemé, és ezen könyvtáraknak természete mind olyan, hogy külön rendeltetésöknél fogva nem egyesíthetők, hanem három könyvtárnak kell maradnia: ha komplett könyvtárt akarunk, a mint az tulajdonképen minden országban szükséges, erre csak két mód volna: vagy kiegészíteni mind a három könyvtárt, a mi roppant költségbe kerülne; vagy pedig úgy rendezni a könyvtárakat, hogy ezek egyike a másikat complettirozza az által, hogy mindenike ezen könyvtáraknak a tudománynak különös ágait foglalja magában, hogy így a három országos könyvtár mégis egy egészet képezzen.

Természet szerint az egyetemi könyvtárnak ezenkívül még vannak külön feladatai is, t. i., hogy szolgáljon a tanulóknak. Egy egyetemi könyvtárnak tehát szükségkép van oly része is, melyben bizonyos könyvek nem egy, hanem ötven-hatvan, sőt száz példányban fordulnak elő, például egyes jogi-könyvek, corpus jurisok, a

miből hacsak egy van, a könyvtár nem használ senki-nek, mert ily könyvtár föladata, hogy hasznára legyen a tanuló fiatalságnak.

Egyébiránt ez is egyike azon tárgyoknak, melyekre nézve a t. Ház elé egy általános tervet fogok terjeszteni, mert az ily dispositió, t. i. ezen három könyvtárnak együtt való kezelése egy könyvtárnak által, ki mind a három könyvtárt felügyelete alatt tartsa, teljes lehetetlen.

Arra nézve tehát méltóztassanak a határozathozatalt

szintén akkorra halasztani, ha majd ebben a tárgyban törvényjavaslattal fogok föllépni a Ház előtt, addig pedig méltóztassanak tisztelt barátom Henszlmann indítványát elfogadni, de azt az 5000 frtot inkább vagy a múzeumi vagy az akadémiai könyvtárnak szánni, hol a könyveket föllállíthatom úgy, hogy azok azonnal használhatók legyenek, mit az egyetemi könyvtárban nem tehetnék.

18.

A mi az indítványnak első részét illeti, erre nézve csak azt válaszolhatom, hogy azt tárgyalni sem kell, miután az indítvány, a mint én fölfogtam, azt foglalja magában: hagyassák meg a közoktatási ministernek, hogy terjesszen törvényjavaslatot a műegyetemre nézve a Ház elé. A törvényjavaslat készen van, és csak azért nem terjesztettem eddig a Ház elé, mert a budgetet tárgyaljuk.

A mi a műegyetem helyét illeti, erre nézve igen szívesen válaszolok.

Én a műegyetem hova és mikép leendő építésének kérdését — mert a műegyetemnek építése képezi természetesen az első kérdést, a mennyiben localitás nélkül lehetetlen ilyféle intézet, — mondom, én e kérdést régen tanulmányozásom tárgyává tettem. Annyi áll, hogy a műegyetem fönn Budán a várban nem lehet, mert ott hozzáférni a fiatal embereknek téli időben majdnem lehetetlen, és azonkívül a szükséges helyiséget sem lehet ott előteremteni, mert arra valami 2000 vagy legalább 1800 □-öl volna szükséges. Kerestem ennélfogva helyet, s e czélból fölszólítottam Pestet és Budát. Pest városa a műegyetem helyiségéül kijelölte azon helyet, mely előbb már a klinikára volt jelölve,

azaz a Duna mellett a sóházat, melyet én is legcél-szerűbbnek tartottam klinikának. Buda városa pedig följánlotta a Krisztinavárosban a Horváth-keretet, mint sajátját, mely 3400 □-ölnyi. Miután én e helyet célszerű-nek tartom, ide óhajtanám fölépíttetni a műegyetemet. Ez azonban csak személyes nézetem, mert azon kérdés: hol állíttassék föl egy oly intézet, mely körülbelül két millió forintba kerül, Pesten-e vagy Budán, ez oly nagy fontosságú kérdés, melyet nem én, hanem a t. Ház fog elhatározni.

A mi általában a műegyetemet magát illeti, t. barátom igen jól fogja tudni, hogy oly tanintézetre nézve, mely nem elméletekkel foglalkozik, hanem szemléltető elő-adásokat tart, a helyiség még sokkal nagyobb fontos-ságú, mint péld. az egyetemnél, mert a jogi vagy bölcsészeti kar lehet akárhol, de a műegyetemnek úgy kell felépíttetni, hogy céljának megfeleljen. Én nem tartom célszerűnek, hogy most, Ivánka Imre képviselő úr véleménye szerint, oly ideiglenes helyiség megvásár-lására 7—8 vagy 900,000 irtot adjunk ki, melynek kétségkívül megvan azon előnye, hogy sok benne az ablak, de azt, hogy ezen világosság olyan lesz-e, hogy vele a tudományt lehessen megvilágosítani, nem tudom.

Azt hiszem, a műegyetem kérdésére nézve egyelőre elég, ha a reá vonatkozó törvényjavaslat a t. Ház elé kerülván, a költségek előállításáról gondoskodunk, hogy egyáltalában rendes épületet állíthassunk föl; addig pedig segítsünk magunkon, a mint lehet, mert két év alatt sokra úgy sem mehetünk.

Én részemről e tekintetben is nem a magam, hanem tisztán a műegyetemi tanárok véleménye szerint indulva, tettem annyit, a mennyit tehettem: nagyobbítottam a műegyetem helyiségeit az által, hogy a szomszéd házat kibéreltem, növeltem a rendes tanszékek számát hattal,

növeltem a tanársegédek számát öttel, használhatóvá tettem a könyvtárt a mennyire lehet, és behoztam a szaktanítást épen a mérnökökre nézve, a kik már most úgy oktattatnak, hogy az intézet mérnököknek csakugyan okleveleket adhat ki, és szigorlatok mérnökök számára úgy tartatnak, mint akármely más műegyetemen. A többi szakosztályt helyreállítani egyelőre teljes lehetetlen, mert a szakrendszert sem a vegyészeti, sem a gépészeti osztályban behozni nem lehet; a mérnökökre nézve azonban a szaktanítás- és oklevélkiadás már megvan.

19.

Csak röviden akarok válaszolni. Már más alkalommal volt szerencsém értesíteni a t. Házat, hogy én a középtanodák újjászervezésére nézve törvényjavaslatot fogok a Ház asztalára letenni. A középtanodai oktatás jelen állapotában nem maradhat, a középtanodai oktatás nagy, roppant költségekkel járó újabb intézkedéseket fog igényelni; ezek közé tartozik, hogy a kellő helyeken új gymnásiumok állíttassanak. De én nem tartván ezé irányosnak az ide vágó kérdést, azt, valamint mindent, minek a középtanodák ügyében történni kell, akkorra halasztottam el, ha majd a Ház a középtanodákról törvényt fog alkotni, akkor határozván el azt is: mely vidéken, és mely helyen szükséges új gymnásiumok felállítása. Hogy ezen tanodák felállításánál a t. Ház kétségekívül tekintettel lesz a nemzetiségi ügyben hozott törvényre, hogy azon törvényben foglalt Ígéretet teljesíteni fogja: arról felfogásom szerint kétkedni nem is lehet. Én tehát azt hiszem, hogy ez indítványnak tárgyalása akkorra lenne halasztandó, midőn a középtanodákról szóló törvényjavaslat a Ház tanácskozása alá kerül.

Mindenekelőtt nem tartom helyesnek Berzenczey képviselő úrnak azon kitételét, hogy a »magyarok,« »németek,! vagy »románok« részére állítunk tanintézeteket. Az ország fölállít tanintézeteket nem magyarok, németek, vagy románok számára, hanem Magyarország összes polgárai számára. Ha vannak külön román és szerb alapítványok, azok az egyes nemzetiségek számára alapítottak, de a mit az ország alapít, azt nem az egyes nemzetiségek, hanem az ország összes lakosai számára alapítja. Azt nem fogja senki föltenni a közoktatási ministerről — akár rólam, akár bárki másról, ki e hivatalt viselni fogja, — hogy Erdélyben ne akarjon több reáltanodát fölállítani, hanem csak egy alreáltanodát. De a budgetbe nem létező intézeteket, vagy olyanokat, melyeket nem lehet még ez évben létesíteni, nem szokás fölvenni, és így azon reáltanodákat, melyek Erdélyben ezután fognak fölállítatni, csak akkor vehetjük föl a budgetbe, ha azok már fölállítottak, vagy fölállításuk már foganatba vétetik.

Igen jól tudja a képviselő úr, a ki Erdélyből való, hogy Erdélyben több hely jelöltetett ki reáltanodák fölállítására, hogy több erdélyi törvényhatósággal és egyesekkel már tárgyalások is folynak ez ügyben, úgy, hogy nincs oka kételkedni a felől, hogy a ministerium megteszi e részben kötelességét.

A mi a kópezdek fölállítását illeti, erre az országnak oly nagy, oly égető szüksége van, hogy végre tökéletes intézeteket, és olyanokat, melyeket kizárólag az állam szervezzen, ily rövid idő alatt fölállítani nem lehet.

Én tehát e tekintetben azon eljárást követem, hogy segítve amint lehet, egyes helyeken, a hol e részben ajánlat tétel, az illető nem egészen czélszerű intézet országossá tételét, bizonyos föltételek alatt, elfogadtam, és bizonyos subventió nyújtása mellett állami tanintézeté alakítottam. Ilyen van Patakon, Csurgón, Losonczon, és kilátásom van, hogy több helyen is meg fog ez történni. Ennek következtében képes vagyok több képezdét föllállítani, kevesebb költséggel, az országnak nagy hasznára. Igen természetesen, körülbelül egy esztendő alatt, tájékozni fogom magamat aziránt, hol van kilátás ily képezde föllállítására, hol akarják a képezdét föntartani az egyes felekezetek; akkor azután egy törvényjavaslattal fogok föllépni, hogy oly helyeken, a hol ily módon képezdétet nem állíthatunk föl, tisztán országos képezdét állítsunk föl, de azoknak költsége tetemesen nagyobb lesz; mert ne méltóztassék gondolni, hogy oly képezdét, mintatanodával kapcsolatban, 30,000 írtból föl lehetne állítani. A költségvetésből magából át méltóztatnak látni, hogy csak oly képezdekről lehet itt szó, hol az egyes honfiak, egyes felekezetek, egyes városoknak hazafisága által támogatva, az ország arra, hogy országos képezdét állíthasson föl, tetemes segílyt nyert, vagy a felekezet, vagy a helység részéről.

A mi a kisededóvó-képezdét illeti, azt hiszem, a kisededóvás mesterségének, bizonyos pontig, már minden képezdében is kell taníttatnia. Fog-e a t. Ház általában véve törvényt alkotni a kisededóvásra nézve, az más kérdés. Fölszólítva a Ház által, ilyféle törvényjavaslatot a Ház asztalára le fogok tenni; de csak ha a t. Ház meghozandja a kisededóvókra vonatkozó törvényt, csak akkor lehet szó arról, hogy a kisededóvók számára képezdét állítsunk föl. Azt hiszem tehát, hogy ezen kérdés tárgyalását akkorra lehet halasztani.

22.

Erre nézve vagyok bátor megjegyezni, hogy például Erdélyben is több oly helység van, hol fölfogásom szerint, a képezdéekben a leendő tanítókat csak egy nyelven taníttatni nem lenne czélszerű; mert a nagy városok például többnyire olyanok, hogy nem tisztán magyarok, vagy románok lakják, és azért ott párhuzamos tanfolyamok föllállításáról is gondoskodtam és munkában is van már ily praeparandia föllállítása. Egyébiránt a nemzetiségi törvény világosan azt mondja, hogy a különböző nyelvű és nemzetiségű honpolgárok-
nak neveléséről gondoskodni kell, nem csak az elemi, hanem a felsőbb oktatásban is. Ezt mondja ki a törvény és e törvény természetesen teljesíttetni is fog.

23.

Indítványokat tettek Kállay és Irányi képviselő-társaink. Az egyik oly célból, hogy a népnevelés szükségleteire a budgetben praeliminált 250,000 frtnyi összeg egy millióra emeltessék; a másik, hogy a népnevelési intézetek föllállításakor kiváló tekintet fordítassék az ország azon vidékeire, hol ily figyelem még szükségesebb, mint másutt.

Mi az első indítványt illeti, részemről nem csak hogy elfogadom azt, hanem örömmel is fogadom el. Az indítvány minden esetre a pénzügyi bizottsághoz fog utasíttatni, a pénzügyi bizottság tanácskozni fog a fedezetről, és akkor fog ismét ez ügy a Ház határozata elé kerülni. Hogy a praeliminált összeg nem nagyobb, annak oka kétség kívül a fedezet hiánya volt, mert hogy a hazában nem csak 250,000 vagy 1.000,000 frtot

lehet haszonnal investálni és bizonyos tekintetben azonnal értékesíteni, arról kétség nincs, mert mindenütt nagy hiány mutatkozik.

Mellékesen emlékezetébe hozom t. Irányi képviselő-társamnak, hogy Franciaországban csakugyan roppant haladások történtek az utolsó 10 év alatt; de ne felejtse el t. barátom, hogy a népnevelési törvény, melynek alapján ezen haladások az utolsó 10 évben történtek, már 1834-ben megszavaztatott, és éppen azért mondtam, egy alkalommal: igen jól tudom és tudtam, hogy mindaz, a mit teszek, hogy minden fáradozásaimnak eredményei a jelen pillanatban nem fognak meglátszani, hanem annak gyümölcsei talán 10 év múlva, vagy még később lesznek élvezhetők, s valamint Franciaországban csak 1850 után kezdték élvezni az 1834-iki törvényt, úgy azon törvény, a mely legközelebb itt alkottatott, áldásaiban, jótéteményeiben csak bizonyos évsor után lesz észrevehető; mert, a mint mondtam, az első, a legnagyobb akadálya a népnevelésnek nem a budget hiányában, hanem a népnevelési eszközök hiányában keresendő, melyeket a népnevelésnél általában tapasztalhatunk.

Hogy Magyarországon a népnevelés ne oly mérvben fejlődjék, mint Poroszországban, hanem oda, hol például Franciaországban áll, Magyarországnak jelenleg legalább 25—26,000 néptanítóra volna szüksége, és méltóztassanak körültekinteni, méltóztassanak figyelembe venni, hogy hány van azon 14—15 ezer tanító között, ki a jelen pillanatban valóban képesnek nevezhető, és méltóztassanak elhatározni, hogy lehetséges-e egy a célznak valóban megfelelő, valóban eredményes rendszert behozni.

Ismerem a t. Háznak lelkesedését a népnevelés iránt; tudom, hogy e Házban nincs senki, ki a népnevelés

ügyét nem tartaná a haza legnagyobb, legégetőbb szükségének; meg vagyok győződve, hogy ha a népnevelést egyszerre magas fokra emelhetnők, vagy csak tetemesben magasabbra, mint a mostani képviselő urak, nem kimélnék a milliokat és készek volnának mindenre; de még e mellett is lehetetlen lenne egy bizonyos idő lefolyása előtt a népnevelés ügyét egy bizonyos pontra fölemelni.

Van egy kiadás, mely, ha a t. Ház a bndgetben meg fogja szavazni, azonnal hasznos eredményeket teremt és ez azon kiadás, a mely az iskolaépületekre fordítatik.

Meghoztuk a törvényt, melynek értelmében gyermekét tanköteles korában minden szülő az iskolába küldeni tartozik. Véghetlenül kevés Magyarországon azon hely, a hol a most létező iskolákba a tanköteles gyermekek száma beleférne, — mellőzve azt, hogy ezen iskolák mily rosszak, valamint azt, hogy bár nem 150, hanem 80 gyermeket küldünk egy iskolába, még akkor is, mondom, kevés hely van, a hol a helyiségekbe a tanköteles tanulók két harmada beleférne. Így tehát, a mi az iskolahelyiségeket illeti, minden, a mi történik, azonnal gyümölcsozni fog; egyébiránt bátor leszek e tekintetben is egy törvényjavaslatot terjeszteni a t. Ház elé, ha lehet, még ez ülésszak alatt — mondom, ha lehet, mert nem rajtam fog múlni, hanem attól függ, vajon a Háznak lesz-e ideje annak tárgyalására egy törvényjavaslatot, melyben tervet fogok előadni, mely szerint az egyes községek az épületekről gondoskodván, az ország részéről csak az erre tett költségek biztosítása lesz szükséges. Mert az, hogy az állam építsen iskolákat az egész országban, — méltóztassanak elhinni, — tökéletesen lehetetlen. Ez nem csak a mi költségeinket merítené ki, de kimerítené más ország

költségeit is két oknál fogva; először, mert az iskola-épületnek, melyet az állam épít, másfélének kell lenni, mint azon épületnek, melyet valamely falu épít. A falu által fölállított iskolaépületeknél nem szükséges másra tekinteni, mint épen a legszorosabb szükségletre, az állam által állított iskolaépületnek bizonyos külső díszszel kell birniok. Az állam nem építhet úgy, mint egyes helység. Másodszor: nem szenved kétséget, hogy ha gondoskodunk arról, hogy egyes községek olcsó költséont kapjanak az iskolák építésére és azok, hozzájárulva közreműködésünkkel, minden módon segítenek, akkor az iskolák gyorsabban és sokkal olcsóbban is föl fognak állíttatni, mint ha azok fölállítást az ország vállalná magára.

A mi t. képviselőtársamnak azon indítványát illeti, hogy a népnevelési költségekre nézve legyünk tekintettel egyes vidékekre, ez indítványt nem fogadhatnám el, mert méltóztassanak elhinni, a dolog természeténél fogva nem vidékekről lehet szó, hanem csak egyes helységekről és a dolgok természete úgy hozza magával, hogy mindenekelőtt azon helységekről kell gondoskodni, a hol iskolák nem léteznek; de egy különös vidéket jelölni ki a jelen pillanatban, azért nem tartom célszerűnek, mert egész Magyarországon nincs oly vidék, hol a népnevelés ügyében igen sokat ne kellene tenni, úgy hogy első időben tevékenységünket úgyszólván mindenüvé ki kell terjesztenünk.

24.

Csak egyre kell válaszolnom, mit a t. képviselő úr mondott. Ugyanis azt állította, mintha én a Ház előtt azt nyilvánítottam volna, hogy nekem statistikai adatok nem állanak rendelkezésemre. Bocsánatot kérek, egészen

hibásan méltóztatott fölfogni szavaimat. Én, midőn fölszólítottak, miért nem terjesztem a Ház elé a törvény értelmében évenként elkészítendő jelentést, azt válaszoltam, hogy a statisztikai adatok kezembe oly későn kerültek, — sőt azok egy része még most sem küldetett be, — hogy én tökéletesen kimerítő jelentést, olyant, milyennel a Ház elé léphetek, még nem terjeszthetek a Ház elé. Hanem azt, hogy kezemben statisztikai adatok nincsenek, soha nem mondtam és nem is mondhattam, mert akkor utoljára valósággal vétkeesen elhanyagoltam volna kötelességemet. Én azt nem mondtam, hogy nincsenek statisztikai adatok kezemnél; hanem azt, hogy nem voltam képes még azokat úgy összeállítani, hogy azokból kimerítő, a Ház méltóságához illő jelentést tehessek, mely alapjául szolgálhatna a Ház intézkedésének. Ezt mondtam a statisztikai adatokra nézve.

A második pontot illetőleg, én részemről sokkal czélszerűbbnek tartom t. barátom, Tisza Kálmán úrnak indítványát, mint Kállay Ödön t. képviselőtársam indítványát; czélszerűbbnek tartom pedig azért, mert itt egy elv mondatik ki, kimondatik azon elv, hogy a Ház mindazt, a mi haszonnal már befektethető, még kölcsön útján is kész előállítani, mert ez nem foglal magában bizonyos meghatározott összeget, bizonyos meghatározott összeg kimondása pedig most teljességgel lehetetlen is.

Hogy egy millió nem lesz elég, arról a t. Házat előre is biztosíthatom; egyébiránt ez csak póthitel útján lesz eszközölhető; ha egyszer tisztába jövünk arra nézve, hogy mely községek azok, melyeknek nincs az állam segélyezésére szükségök, hogy ők maguk építhessenek iskolát, és mely községek azok, hol ez nem történhetik, hanem hol az államnak valósággal magának kell iskolát állítani. Én tehát, t. Ház, bátor vagyok kérni, méltóztatnék Tisza Kálmán képviselőtársunk indítványát elfogadni.

Épen nem szükséges, hogy a tisztelt Ház azon okoknak megvizsgálására, melyekért én budgetembe ezen rovatot fölvettem, egy külön bizottságot nevezzen ki, a mely előtt én azon magasabb politikai okokat fölfejtsem, melyekből az ide való angol-nők zárdájában létező női tanító-képezdének fölsegélésére 4000 frtot vettem föl budgetembe.

Senki sincs inkább meggyőződve, mint én, hogy mindazon intézeteknek, melyeket az állam föntart, Magyarorszában felekezeti jellemök nem lehet. Én egyáltalában a felekezetiességnak elvét sem e Házban, sem máshol soha nem pártoltam. Szükségesnek tartom, hogy az ország részéről mennél több, nem csak férfi-, hanem főképp női praeparandia állíttassék föl, mert — az én meggyőződésem szerint — a női képezdek fölállítása talán még szükségesebb, mint a férfiaké. Szükségesebb azért, mert egy iskolamesternek alkalmazható egyéniséget könnyebben találhatnánk, vagy rövid idő alatt képezhetnénk olyanból is, a ki az egész képezdei cursuson nem ment keresztül; nőknél ellenben, ha azokat e téren használni akarjuk, okvetlen szükséges, hogy azok a rendes képezdei tanfolyamot elvégezzék.

Én tehát a nőképezdeket véghetlenül fontosaknak tartom; de épen azért, mert fontosaknak tartom, azt hiszem, hogy sem az ország érdekében nem fekszik, sem kétségkívül a t. Háznak nincs szándékában, hogy egy létező intézet, a mely nem is zárda, hanem egy Pesten létező nyilvános és valóságos képezde, az egyetlen női praeparandia, mely itt az ország fővárosában létezik, ezen 4000 forintnak megtagadása miatt megszüntetessék.

Én akkor, mikor ezen 4000 frtot budgetembe fölvettem, nem felejtkeztem meg semmiről sem; de eszem-

ben tartottam azt, hogy a t. Ház számtalanszor kimondta, hogy midőn a népnevelésnek érdekei forognak kérdésben, nem mereven az elvi kérdéseket, hanem mindenek előtt a dolognak gyakorlati oldalát is szem előtt tartja; és meg vagyok győződve, hogy akkor, midőn arról van szó, hogy száz vagy majdnem száz nő Pest városában fölneveltesék és kiképeztessék, annyira, hogy habár csak felekezeti népiskolákban is, alkalmazható legyen, a t. Ház e 4000 frtot nem fogja megtagadni.

26.

Úgy látszik, t. képviselőtársam nem tudja, hogy a mit lehetséges volt eddig ezen szükség pótlására tennem, megtettem a magam részéről az által, hogy Budán egy női tanítóképezde felállítottam. Hogy azonban ez nem oly házban létezik, mely arra tulajdonképp alkalmas volna, és hogy ennél fogva az intézet nem is lehet oly állapotban, milyenben annak lennie kell: annak oka az, mert a háznak fölépítése több időbe fog kerülni, én pedig az eddig is lefolyó két évet nem akartam eredménytelenül elveszteni, ennél fogva egy bérelt házba helyeztettem be a női képezdét, melyet t. képviselőtársam bármikor megnézhet.

27.

Én azt akartam mondani, hogy miután épen csak elvi kérdéstről van szó, méltóztassék talán az által segíteni, hogy ez is, — mint több más ilyféle tétellel történt, — a rendkívüli szükségletbe tétessék át és ott szerepeljen mindaddig, míg szükséges.

Fölvilágosítással tartozom. A. budgetnek 23-ik tétele alatt ez áll: »A pesti angol-hölgyek intézetének, valamint az ottani nő-tanképezdének fen tartása. Ez a 4000 forint olyan, hogy annak egy részéből csakugyan nyolez ösztöndíj fizettetik, és mint ilyen adatik a hölgy-intézetnek; a többi a nőtanító-képezde fentartására fordítatik. Ezért van tehát így felvéve, mert végre nyolez ösztöndíjra sok is volna 4000 forint. Minthogy tehát egy része oda fordítatik, természetes, hogy a budgetbe nem úgy vétetett föl, hogy az tisztán az ottani nőtanító-képezdének, hanem úgy, hogy az angol-hölgyek intézetének is adatik.

Csak egy szót kérek.

Azt említette fel Csernátony képviselőtársam, hogy ezen 4000 forintnak a budgetbe való fölvétele ellentétben áll azon elvekkel, melyek az 1868. XXXVIII. t.-cikkben foglaltatnak. Részemről azt hiszem, minden felekezeti iskola vagy felekezeti tanintézet nem tekinthető másnak, mint magántanintézetnek; miután pedig az említett törvénynek 21-ik szakasza így szól: «A viszonyoknál fogva kiválóan szükséges és kitűnő magántanintézeteknek a kormány erkölcsi és anyagi támogatást nyújthat:» én azt hiszem, hogy ha ezen intézetnek addig, míg az szükségesnek találatik, segílyt nyújtunk, legkevésbé sem jöhetünk összeütközésbe azon elvekkel, melyek az 1868-iki törvényben foglaltatnak.

30.

Köszönettel tartozom a t. képviselő úrnak, hogy e nagy fontosságú tárgyat itt a Házban szóba hozta, mert csakugyan, ha hazánkban a felnőtt személyek nevelésére s oktatására nem fogunk figyelmet fordítani, sokkal lassabban fogunk haladni a műveltségben, mint az nem csak kívánatos, de szükséges is; és ezért én t. képviselő társunknak indítványát, a mennyiben abban általában csak a felnőttek oktatásának eszközlése céloztatik, elfogadom.

Egyébiránt én most is kénytelennek érzem magamat kinyilatkoztatni, hogy részemről, főkép a jelen pillanatban, ezen ügyet másként, mint társadalmi úton, elősegíteni nem tudom. Ha a ministerium s a kormány kezében egy bizonyos összeg van azon meghagyással, hogy ily természetű társulatokat segítse, a mennyiben azok czélszerűen működnek, teljes meggyőződésem szerint, sokkal többet fogunk elérni, mint ha ugyanazon összeget egyenesen, hivatalos úton akarnék alkalmazni. A Háznak egyik legczélszerűbb rendelkezése az volna, ha a kormánynak lehetővé tétetnék, hogy egyes, ily kulturális társulatokat elősegítsen, mind a gyermekek, mind a felnőttek nevelése érdekében.

Egyébiránt azt hiszem, ezen indítvány is akkor lesz legczélszerűbben tárgyalható, midőn majd az illető pótitelt fogom kérni.

31.

Úgy látszik, hogy a t. képviselő úr engem félreértett. Én hálámat fejeztem ki az iránt, hogy képviselőtársunk e nagy fontosságú ügyet itt szóba hozta; miután azonban ma indítvány tétetett és elfogadtatott, hogy mind-

azon költségek, melyek a népnevelés előmozdítására jelenleg haszonnal fordíthatók, a Ház által később póthitel útján meg fognak szavaztatni; és miután e költségek közé tartozik kétségkívül a felnőttek oktatása is, azt hiszem, hogy erre nézve most itt nem határozhatunk; hanem, bár az indítványt, mint már ismételt" tem, szívesen elfogadom, annak gyakorlati kiviteléről akkor szóljunk, midőn az összes népnevelés már lehetséges haladásáról meg fogunk győződni.

32.

Ha a múlt évi határozat ismételtetik, nekem ez ellen kifogásom nincs, miután annak, hogy a határozat nem teljesítettett, fő oka azon nehézség, melylyel egy ilyféle határozat teljesítése jár, főképen olyan helyen, hol különböző természetű alapítványok vannak összeállítva az intézetnek fõntartására. Ide tartozik a báttaszéki uradalom, mely a magyar fundációt képezi; ide a zweteli apátság Ausztriában, s egy pár más egyházi javadalom szintén Ausztriában; ide tartoznak a Lajtán-túli részről több magán alapítványok, ide szintén több magyarországi magán alapítvány is, melyenek például a gr. Csáky Petronelláé. Mindezen alapítványok jogi természetét megállapítani és egyáltalán az intézetnek mimódon való átalakítását vagy fõloszlatását eszközölni nem oly könnyű ügy, melyet azonnal egy pár hó alatt teljesíteni lehetne. Hogy a legégetőbb szükségnek meg legyen felelve, gondos kodtam és intézkedtem az iránt, hogy a mennyiben magyar ifjak neveltetnek a Theréziánumban, a gymnásiumi oktatás alatt a magyar nyelv, a magyar történelem és a magyar földrajz kimerítõleg taníttassék,

nem úgy. mint az elmúlt időkben tanítattott, hanem, mint a magyar gymnásiumokban, kötelezett tantárgyként; azonkívül intézkedtem az iránt is, hogy a Theresziánium azon magyar növendékei, kik a jogi pályáig feljutottak, az utolsó két jogi évet ne Becsben töltsék, hanem itt Pesten, és e két esztendő alatt ellátásukat stipendiumok alakjában kapják meg, hogy itt folytathassák tanulmányaikat.

Ez volt, mit eddig legszükségesebb intézkedéskép tehettem.

33.

T. képviselőtársunk azt kérdi, miért soroltnak itt elő azon egyes pontozatok, melyekből a 22,650 firt összeg alakul, mely pótlékul fizettetik. Erdély országban egymásután következő több fejedelem részint a tizedekből, részint más fiscális jövedelmekből, egyes felekezeti intézetek számára alapítványokat tett, s ezen alapítványok a Leopoldi diploma által olyanokul ismertettek el, melyeken változás többé nem történhetik, llyféle alapítványt tett Mária Thereszia is, midőn tudniilik a Theresziániumot alapítá: először 7500 köből életet adományozott, valamint a házassági díjából, sorsjátékokból, tartományi alapítványokból, továbbá 2000 köből életváltság díjából is tétettek alapítványok, így alakult ezen alapítvány, melynek egyébiránt nagy részét mágnások is adták össze, úgy hogy ezen alapítvány ép oly valóságos alapítvány, mint az erdélyi alapítványok nagy része. Hogy ez szász tulajdon lett volna valaha, arról szó nem lehet, mert ehhez a szász nemzet épen a legkevesebbet adott. Ezen alapítványok közt, a mennyire én tudom, alig fog valami előfordulni, a mi szászoktól eredne. Ez is azon esetek közé tartozik

tehát, melyekben, mielőtt valamit határozni lehetne, előbb s mindenekelőtt a jogviszonyokat kell tökéletesen tisztába hozni, a mi itt annyival inkább szükséges, mert ez tisztán felekezeti intézet lévén, mint olyan, csak a jogviszonyok által határozható meg: vajon rigy szervezhető-e, hogy az minden felekezetnek egyaránt szolgáljon. A mit tenni lehetett, azt ott is megtettem, s ez abban áll, hogy meggyőződván arról, hogy a növendékek majdnem kizárólag székely fiúk, annyira, hogy az egész intézetben mindössze két gyermeket találtam, ki nem tud magyarul, s hogy midössze hat vagy hét fiatal gyermek van, ki jobban tud németül, mint magyarul, a többi nagy részben székelyekből került oda, én azonnal a német nyelv helyett, mely ez intézetben az oktatás nyelve volt, a magyar nyelvet hoztam be. Egyébiránt azt mondhatom a t. Háznak, hogy ezen intézet a maga körében valóban igen nagyon jótékony, mert mintegy háromszáz árva gyermeket tart el, úgy, hogy ezen intézeten valamit mozgatni addig, míg helyébe — és pedig rögtön — más intézetet nem állíthatunk föl, általában a lehető legveszélyesebb dolognak tartanám, mivel ez által több száz szegény gyermek nevelése lenne veszélyeztetve. Kérem tehát a t. Házat, ne méltóztassék ezen egyelőre változást tenni.

34.

A mi először is képviselőtársunk indítványát és nézetét illeti, hogy a múzeumnak különböző doublettei eladás által értékesíttessenek, részemről nem tartom célirányosnak. Nézetem szerint a múzeum készletéből csak olyak adhatók el, melyek sehol semmi tudományos intézetben nem használhatók. Azon doubletteket, melye-

két máshol sehol sem található, sokkal inkább értékesíthetni az által, ha azokat más magyarországi intézetek kapják meg; ha az országnak ezen tudományos kincsét más hazai intézetnek elküldheti, ez által sokkal nagyobb hasznot teendünk az ügynek, mint ha egy pár száz forintot kapnánk ezen doublettekért. Értem a valódi doubletteket, mert sok olyan is tartatik doublettnak, a mi nem az.

A. mi az Eszterházy-féle képtárt illeti, erre nézve lesz szerencsém némi felvilágosítást adni. Kétséget nem szenved, hogy az országnak érdekében fekszik, hogy ezen képgyűjteményt, mely már együtt van és itt az országban tartatik, és az ország által használtatik, ne vigyék a külföldre. Érdeklünkben fekszik tehát, hogy ezen képtár az országnak megszereztessek; de abból nem következik, hogy az ország az Eszterházy-képtárt meg fogja venni minden áron. Abból nem következik semmi más, mint hogy az ország nem kiméivé áldozatot, ezen képtárért meg fogja adni azt, a mit ér. Hogy tehát e tekintetben a törvényhozás elé tervvel léphessünk és ajánlatot tehessünk, első szükség az volt, hogy a képtárt megbeesültessük. A képtárt megbeesültettük különböző egyéniségek által, kik azt mind körülbelől egyenlő magasságra becsülték, és én még ezzel sem elégedvén meg, a Louvre egyik beeslőjét hozattam ide, ki minden egyes képet külön katalogizált, és így az egész képtár becsét meghatározta. Ezen becslésért, mellesleg mondva, fizettem 4000 francot, és ezen összeg azok közé fog tartozni, melyekre nézve a t. Háztól póthitelt fogok kérni, mert ezen kiadás az én budgetemet terheli. Méltóztassék tehát meggyőződve lenni, hogy mi e tekintetben nem mulasztottunk el semmit; de kötelességünknek tartjuk a képtárért csak azt adni meg, a mit ér, s nem többet.

A mi azt illeti, hogy ha az országban művészi kincsek vannak, azok az országnak csak akkor gyümölcsözhetnek valóban, ha rajz- és szobrászati iskolákról gondoskodunk: ez annyira az én meggyőződésem is, hogy már jelenleg négy fiatal embert küldöttem ki Németország legkitűnőbb intézeteibe azon célból, hogy azután itt mint rajzmesterek alkalmaztassanak; mert meggyőződésem szerint én a jó, tökéletes és a czélnak megfelelő rajz- és minta-iskolákat sokkal fontosabbnak tartom, mint az úgynevezett művészeti akadémiák föllállítását. Az úgynevezett művészeti akadémiák külsőleg imponálnak ugyan, de miután a régiségi kincseket a külföld elragadta előtűnk, mi a legnagyobb áldozatokkal sem lennénk képesek oly művészeti akadémiát fölláttani, a milyen például Párisban vagy Rómában létezik. Ha mi itt jó rajz- és minta-iskolát állítunk föl és hozzá ösztöndíjakat alapítunk azok számára, kik magokat a rajz-iskolában kiképezték, és valódi tehetség jeleit adták, ösztöndíjakat azon czélból, hogy valamely létező külföldi akadémiára mehessenek: ez által sokkal sebezsebben és czélirányosabban fogunk haladni, mint egy akadémia fölláttása által.

35.

Csalódik t. képviselőtársam. Én az egyetemi költségeknél egyes tételek emelését voltam bátor indítványba hozni, a mi meg is szavaztatott. Azon idő közt azonban, melyben én ezt indítványoztam és a mostani idő közt kelt a Háznak azon határozata, mely Tisza Kálmán képviselő úr indítványára hozatott. Fölfogásom szerint első kötelességem magamat ezen határozathoz tartani. Ha tehát akkor, midőn az egyetemi költségek egyes tételeit emelni kívántam, szabályszerűleg

jártam el, mert azt tettem, a mi az előbbi budgetnél már történt, fölfogásom szerint most ismét szabályszerűleg jártam el, a midőn a Házat figyelmessé tettem imént hozott határozatára. A különbség az előbbi és mostani eljárásom közt csakis a Ház határozatában leli indokát.

30.

Az indítványból is, de főképen képviselőtársunk előadásából azt látom, hogy budgetemet nem igen méltatta figyelmére, miután azt méltóztatott mondani, hogy a budgetemben előforduló tételek közt 18—20-ad rész specificus magyar czélokra, sajátlag magyar érdekekre van szánva.

En, bármennyire gondolkoztam rajta, nem tudok oly tételt találni, mely Magyarország minden lakosa érdekének, bármily nemzetiségű legyen az, vagyis éljen bármely nyelvvel, egy iránt meg ne felelne. Ott van mindenek előtt a Nemzeti Múzeum. Miből áll a múzeum? Régiségtárból, könyvtárból, természettudományi gyűjteményből és képtárból.

Furcsa volna azt állítani, hogy az nem ép úgy érdeklí a hazának román lakóit, mint a magyarokat. A ki azt állítja, meggyőződésem szerint, oly valamit állít, a mit tagadok, mert sértő a román nemzetre nézve, minthogy más szavakkal azt állítaná, hogy ahhoz, a mi speciális művelődési cél, habár egész Magyarországot illeti, a románoknak nincs közük. Az ily állításnak ellentmondók. Ezt a múzeumra vonatkozólag.

Következik az Erdélyi Múzeum. Mi foglaltatik az Erdélyi Múzeumban? Ismét ilyennemű tárgyak; és miután román ajkú polgártársaink nem ismernek más történelmi múltat, mint a miénket, miután egy évezred óta együtt

élünk, miután e haza épen úgy az ő hazájok, mint a miénk: szeretném tudni, hogy a Magyarországon talált régiségek, vagy a Magyarországon található természeti kincsek miért érdekelnék kevésbé azon honfiainkat, a kik románul beszélnek, mint azt, a ki magyarul beszél? Mert a t. képviselő úr nem fog nekem a budgetben egyetlen egy tételt sem mutatni, a mely sajátlag magyar érdekű lenne. Előfordul itt a meteorologiai intézet. Soha nem hallottam, hogy a kegyes ég a magyarnak és románnak különböző időt adott volna; hogy ne essék ugyanakkor a románnak, mikor a magyarnak esik.

Itt van a magyar akadémiának könyvtára. Méltóztassék minket szerencsétetni e könyvtárban, s méltóztassék végig menni a könyvtáron: vajon csak magyar könyvekből áll-e az? Vajon lehet-e azt mondani oly könyvtárról, a mely mindenkinek nyitva áll, a melyet mindenki, ki itt az ország fővárosában tartózkodik s tudományyal foglalkozik, egyiránt használhat, melynek nagyobb része nem magyar, hanem más nyelven írott könyvekből áll; — ha a román könyvek száma csekélyebb, mint a francia vagy angol könyvéké, annak az oka csak a román irodalom, és nem azok, kik ezen könyvtárt összeszerették; — vajon lehet-e azt mondani egy oly könyvtárról, hogy az sajátlag magyar könyvtár? Én tehát ellentmondók t. képviselőtársunk ezen állításának, s azt mondom, hogy ezen tételek, a mint itt foglaltatnak, az első-től az utolsóig egyáltalán nem nemzetiségi, nem nyelvi céluak, hanem tisztán általános tudományos ezéluak.

Mindazt, a mi tisztán a nyelv műveléséhez tartozik, a mi tehát saj átlag e haza magyar, szláv, román, vagy német nemzetiségű polgárainak különleges érdeke lehetne, azt hagyjuk az egyes nemzetiségekre. — Itt nem foglaltatnak más tételek, mint olyanok, melyek a haza minden nemzetiségét egyiránt érdeklik.

37.

Én részemről igen czélszerűnek tartom magam is, hogy a kormánynak bizonyos összegek rendelkezésére álljanak tudományos intézetek fölségélyezésére; az indítvány azon kitétele azután magától értődik, hogy ez nemzetiségi tekintet nélkül történjék, mert mihelyt egyszer ki van mondva, hogy az összeg tudományos társulatok vagy egyesületek fölségélyezésére szolgáljon, már magában ki van mondva az is, hogy közönyös: bármely nyelven működnek azok, csak tudományos értékűek legyenek.

38.

Néhány megjegyzést kell tennem. Jókai képviselő úr indítványában általában oly dolgokról van szó, a melyeket illetőleg, kisebb vagy nagyobb mértékben, mindnyájan egy véleményben vagyunk, és kell, hogy egy véleményben legyünk. Mindnyájunknak óhajtunk kell, hogy a tudomány és művelődés, főképp pedig a tudomány mennél tágabb körökben és mennél gyorsabban terjedjen az országban. Mindent lehet centralisálni, a tudományt nem; a tudomány egyáltalában csak akkor haladhat, ha azt nem csak kitűnő emberek, hanem különböző helyeken művelik.

Ez oka például azon nagy különbségnek, mely Német- és Franciaország közt létezik. Miért termel Németország e részben aránylag sokkal többet, mint Franeziaország, ámbár Franciaországnak igen jeles tudósai vannak? Azért, mert Franciaországban a tudomány centralisálva van, Németországban pedig általában el van terjedve.

Ha mi a tudomány felvirágzását akarjuk, nekünk azt

kell óhajtánunk, hogy a tudomány különböző ágaival, az ország különböző részeiben mennél több egyén, mennél több társulat foglalkozzék.

Midőn tehát Jókai képviselő úr indítványa úgy van fölállítva, a mint én azt értettem, hogy a kormánynak bizonyos összeg rendelkezése alá adatik tudományos társulatoknak elősegítésére: én azt hiszem, ezen indítványt, a mennyiben pénzbeli nehézséget nem okoz, két kézzel elfogadhatjuk. Midőn általában a tudományos társulatról van szó, már annak természeténél fogva ki van mondva, hogy itt a fődolog a tudomány; hogy a tudomány azután magyar, német, vagy román nyelven műveltetik e, az tökéletesen mindegy; az egyik vidéken a tudományosan működő társulatnak fő nyelve lesz a szláv, a másiké lesz német, a harmadiké lesz román, de azért ezen különböző nyelveken művelt tudománygyal gazdagodni fog az összes tudományosság kincse.

Ily értelemben véve tehát, én az indítványt örömmel elfogadom.

39.

T. képviselőtársam tökéletesen félreértvén előadásomat, kénytelen vagyok azt helyreigazítani.

Jókai indítványa nem foglal magában mást, mint azt, hogy a tudományos intézetek és társulatok támogattassanak. Arra én azt mondtam, hogy miután minden ily társulatnál a fő dolog a tudomány, a nyelv pedig csak az eszköz: minden tekintet nélkül a nyelvre, az ilyféle társulatok és intézetek támogattatni fognak, és ezáltal egyáltalában nem jövünk ellentétbe előbbi határozatunkkal. Teljes meggyőződésem szerint a tudomány lévén a fő dolog, a nyelv nem más, mint eszköz.

Kétségen kívül a műemlékeknek nem csak bírása, hanem bizonyos pontig föntartása is mintegy kötelességét képezi az országnak. Kettős kötelesség az. Először kötelessége maga iránt, hogy múltjának emlékeit föntartsa, másodsor kötelesség az általános tudományosság érdekében, mert minden művelt nép a maga körében tudományos missiót teljesít és a maga határai közt az általános tudományt segíti elő az által, hogy azon tudományos anyagokat, melyek határai közt találtnak, maga dolgozza föl és maga teszi ez által lehetővé az általános tudománynak, hogy az egyes országokban létező részeket az összes elveknek és tudományos igazságok föltalálásának eszközeiül fölhasználhassa, és így kétségen kívül a tudományos emlékek bírása és föntartása a törvényhozásnak egy igen fontos teendőjét képezi.

Én azonban azt hiszem, t. Ház, hogy e tekintetben czélszerűen csak úgy járhatunk el, ha a történelmi és műemlékek föntartásának módozatáról egy külön törvényt alkotunk. Törvény alkotása nélkül, melyben egy bizonyos organismus állítatik föl azokra nézve, kik ezen műemlékekre felügyelnek, s melyben egyszersmind bizonyos kötelességek jelöltetnek ki azokra nézve, kiknek határában ily műemlékek találtnak, — következetesen és sikerrel előhaladni nem lehet.

Én tehát részemről e tekintetben is bátor leszek a t. Háznak a műemlékek föntartásáról és leírásáról kimerítő törvényjavaslatot benyújtani, és ennél fogva azt hiszem, hogy ezen igen fontos ügy tárgyalását akkorra lehetne talán halasztani.

Most épen azért tettem ki e czélra aránylag oly kis összeget, mert czélszerűen az egész dolgot 16 vagy

20 ezer írttal sem lehetne elintézni mindaddig, míg azon felügyelő-közegről nem gondoskodunk és míg a törvényhozás bizonyos alapelveket nem tett le, melyeket főntebb jelezni szerencsém volt.

Mi a régészetet művelő semináriumot illeti: ez ismét oly kérdés, mely véghetetlen fontossággal bír, és mely szintén nem mellékesen, hanem egy külön, az egyetemmel összekötendő semináriummal lesz megállapítandó.

XXXVIII.

A FELEKEZETI ISKOLÁK FŐLÖTT VALÓ RENDELKEZÉSRŐL.

Egy interpellatióra kívánok felelni.

Máramaros-Sziget érdeemes képviselője interpellatiót intézett hozzám egy körrendelet tárgyában, mely a cultnsministerium részéről október 10-én adatott ki. E rendelet fogalmazása olyan — mint magam is tapasztaltam, — hogy azt némely tanfelügyelő félreértette. Én rögtön, november 11-én, egy új magyarázó körrendeletét bocsátottam ki, melyet föl fogok olvasni:

- Tudomásomra jutott, hogy az 1868-iki XXXVIII. törvénycikk 25. és 26. §-ainak végrehajtására vonatkozólag f. évi október 10-én 17,663. sz. a. kibocsátott köriratomat némelyek a törvényt ugyanazon §§-ainak végrehajtására eddig kibocsátott utasításaimtól és rendeleteimtől eltérő értelemben magyarázzák, különösen pedig azon tételét értelmezik tévesen, hogy a felekezeti iskolák felekezeti jellegét megváltoztatni csak az illető felekezet van jogosítva; továbbá szintén arról is értesültem, hogy több tanfelügyelő úr nincsen tisztában az iránt, hogy említett körrendeletem ezen kifejezésében:

- a felekezeti iskolák községivé átalakítása az illető egyházi hatóság bejegyzésével eszközölhető minő egyházhatóság értendő?

- Bármely félreértés elkerülése végett, említett kör-

rendeletem idézett tételeit illetőleg, a következő, — minden eddigi, ezen tárgyra vonatkozó intézkedésemben is kifejezett — elvekre figyelmeztetem:

»A népiskolai törvény 55. és 26. §§-ainak végrehajtásánál mindig az szolgálhat általános és kivételt nem tűrő alapelvül, hogy a létező felekezeti népiskolának községivé átalakítása, vagy felekezeti intézetül föntartása fölött határozni mindig azon iskola tulajdonosa van jogosítva. Ha a tulajdonos a polgári község, úgy ezen község, ha pedig a tulajdonos a felekezet vagy valamely felekezeti hatóság, úgy ezen felekezeti hatóság rendelkezik az iskola felekezeti vagy községi minősége fölött. Ezen elv alapján intézkedtem az ó-budai, nagy váradi és egri ismeretes ügyekben is.« — A következő sorokat nem olvasom, mert nem ide valók; hanem alább ezt mondom:

»Ha az illető iskola a polgári község tulajdona, annak felekezeti tanintézetül meghagyása vagy átalakítása fölött kizárólag a polgári község intézkedhetik, minden más testület vagy egyén megkérdése nélkül. Ha pedig az illető iskola valamely hitfelekezet tulajdona és a község ezt csak segítette, akkor a polgári község csupán a fölött határozhat, hogy a segílyt továbbra is adja-e mint felekezeti intézetnek, vagy pedig azt tőle megvonva községi iskola állítására fordítsa? De a hitfelekezet tulajdonát képező iskola minősége fölött mindig maga az illető hitfelekezet határoz, és csak az ő akaratával alakítható át az iskola községivé».

Továbbá:»Felekezeti iskolának községivé átalakításához a felekezet megkérdése és beleegyezése szükséges; a községben létező felekezetnek, azaz az egyházközségnek s az egy házközségi hatóságnak van joga ezen ügyben határozni.«

Én azt hiszem, hogy miután az októberi rendelet félremagyaráztatván, ezen rendeletet novemberben adtam ki, ez t. barátomnak megnyugtatóra szolgál.

AZ ARADI LYCEUMRÓL.

Ezen interpellatióra azonnal felelhetek. Igen t. barátom Arad városának viszonyait sokkal jobban ismeri, mint én; ismeri az egész ügyet és ismeri az okokat, melyeknél fogva ezen lyceumi épület ott jelöltetett ki. A helyiséget nem én kerestem ki, hanem Arad városa, Arad vármegye, melyek mind, kivéve valami 150 aláírot, kik a lyceumi épületet egy mellékutezában akarták volna föllállítani, ezen helyet jelölték ki. Én magam mentem oda, hogy meggyőződjem a felől, vajon a helyiség alkalmas-e? Kérdezősködvén főképen az iránt, vajon azon helyiség nines-e kitéve a kiöntéseknek, — mi a dolog természeténél fogva nagyon hátrányos lett volna, — ott azon tudomást nyertem, hogy ez a város egyik magasabb részén fekszik, az áradásoknak kevésbbé van kitéve, mint más helyiség. Miután az egy nagy szabad tér, miután a város s a megyének nagy része ezen tért jelölte ki a lyceumi épületre, én semmi okot nem találtam, hogy ezen térséget el ne fogadjam. Annál fogva ott kezdettem meg a lyceumi épület fölépítését. Egyébiránt én újból fogok vizsgálatot rendelni; de meg vagyok győződve, hogy alkalmasint bármely tudósításokat fogok kérni, azok körülbelől ugyanazok lesznek, a mely tudósítások alapján a lyceumi épület ott fölépíttetni határozatott.

XL.

TÁRCZÁJÁHOZ TARTOZÓ NÉHÁNY TÖRVÉNYJAVASLAT BEADÁSAKOR.

A húsvéti szünnapok előtt kívántam még a t. Ház asztalára néhány törvényjavaslatot letenni. Az első törvényjavaslat a vallás szabad gyakorlatáról és a vallás-felekezetek egyenjogúságáról szól.

A törvényhozás 1868-ban törvény által gondoskodott a népnevelésről. A felsőbb oktatás rendezéséről eddig törvényesen gondoskodva nincs, és nem szenved kétséget, hogy e tekintetben haladást nem tehetünk a nélkül, hogy a törvényhozás azon alapelveket a törvényben ki ne mondja, melyeket a felsőbb oktatásnál követni kell. Ennek eszközzésére törvényjavaslatot terjeszték a t. Ház elé: először a pesti magyar kir. egyetem újra szervezése tárgyában; másodsor törvényjavaslatot a kolozsvári országos egyetem föllállítása tárgyában; harmadszor törvényjavaslatot a József műegyetem újra szervezése tárgyában; negyedszer törvényjavaslatot a középtanodai oktatásról és a középtanodákhoz kapcsolható szakiskolákról.

A t. képviselőház több interpelláció következtében azon kívánságát fejezte ki, hogy a kisededóvodákról, mint a népnevelés egyik kiegészítő részéről, törvény

által gondoskodva legyen; ennél fogva tehát bátor vagyok a kisedővodák földadata és föllállítása iránt szintén egy törvényjavaslatot terjeszteni a Ház elé.

Ezen törvényjavaslatok, noha ezek egyenként tárgyalhatók, mégis egészben véve egész középoktatásunk és felsőbb oktatásunk rendszerét foglalják magukban. Valamint tehát a t. képviselőház akkor, mikor a népnevelés fölött rendelkező törvény tanácskozása alá került, czélszerűnek tartotta egy nagyobb bizottságnak választását, a mely ezen törvény fölött, még mielőtt az az osztályokhoz kerülne, tanácskozzék: ugyanezt tartom czélszerűnek, sőt szükségesnek a felsőbb oktatásra nézve is; azért bátor vagyok egyszersmind egy határozati javaslatot terjeszteni a t. Ház elé, mely által a Ház kimondja, hogy a közép és a felsőbb oktatással foglalkozó törvényeknek előleges tárgyalására nézve bizottság küldessék ki. Ezen határozati javaslatot szintén szerencsés vagyok benyújtani.

Végre a közoktatásügyi ministerium budgetjének tárgyalása alkalmával a mélyen t. Ház azon határozott szándékát mondta ki, hogy a nevelés körében, nem csak a népnevelés körében, hanem az egyetem és műegyetem körében is, mindazon javításokat, a melyek kivihetők, már jelenleg sem akarja továbbra elhalasztani, és meghagyta a közoktatásügyi ministernek, hogy ezen javítás által szükségessé lett költségek pótlására nézve póthitelt kérjen. Ezen póthitelről szóló törvényt, a póthitelül kért összeg indokolásához hozzá tett számitással, azonkívül minden egyes tételnek indokolását, szintén bátor vagyok a Ház asztalára letenni.

XLI.

A HOMOEOPATHIAI TANSZÉK ÉS KÓRODA FÖLÁLLÍTÁSA KÉRDÉSÉBEN.

Két beszéd.

1.

Két indítvány fekszik előttünk. Az elsőt, t. i. koronaőr ő excellentiájának indítványát, csak a képviselőház által elfogadott elvek következésének és corolláriumának tekintem. Miután a képviselőház elég fontosnak tekinté a homoeopathiát arra, hogy számára az egyetemen tanszék állíttassék fel, igen természetes, hogy ezen tanszék hivatásának nem felelhet meg, ha azzal kóroda nincs összekötve, annál inkább, miután a homoeopathia, legalább az én csekély felfogásom szerint, sokkal inkább praxis, mint tudomány. Erre nézve tehát az egész kérdés, ha tárgyalatni fog a képviselőház által, kétségkívül pénzügyi szempontból fog tárgyalatni, miután egy korodának felállítása, az első felállítási költségeket nem is számítva, évenként az egyetemnek kiadásait legalább 20—25,000 írttal fogná szaporítani.

Ez tehát, mint mondám, pénzügyi kérdés; hozzá még azt kell megjegyeznem, hogy a korodának fel-

állítása a jelen pillanatban egyszerűen lehetetlen; az egyetemnek más kórodái is olyannyira meg vannak szorítva, hogy csaknem minden félév alatt előfordul azon nehézség, hogy ismét új meg új helyiségeket kell találnunk: a belgyógyászat harmincz ágygyal bír s épen ennyi ágygyal rendelkezik a sebészet, a mi egy egyetem klinikájának kétségkívül nem elégséges.

Én tehát a koronaőr ő excellentiájának indítványát magát teljesen helyesnek és olyannak tartom, mely mintegy szükséges következménye azon indítványnak, mely a tanszék felállítására nézve a képviselőházban elfogadtatott.

Kénytelennek érzem azonban magamat némelyekre válaszolni, melyekkel Apponyi György gr. ő excellentiája a maga indítványát támogatta.

Első pillanatban, olvasva a pótindítványt, megvallom, nem értettem; mert a törvényhozás egyenjogúságot mondhat ki a jog terén, de egyenjogúságot kimondani különböző tudományok közt — felfogásom szerint — nem tartozik a törvényhozás illetékességéhez. A törvényhozásnak kötelessége egyenlő szabadságot biztosítani minden tudománynak; azon esetre tehát, ha a homoeopathiára nézve teljes szabadság, épen oly szabadság, mint minden más tudományra nézve, nem léteznék az országban: kétségkívül kötelessége volna a törvényhozásnak. valamint a tudomány minden ágát és rendszereit, úgy a homoeopathiát is oltalma alá venni.

Egyébiránt, megvallom, azon feltevést, melynél fogva ő excellentiája a homoeopathiára nézve állította, hogy az a hazában elnyomott állapotban létezik, nem vagyok képes felfogni.

Miben áll a különböző gyógyrendszereknek egyenjogúsága? Abban, hogy azokat, kik e gyógymód szerint gyógyítanak, a gyógyítás jogában sehol és senki ne

akadályozza. És kérdem, mondhat-e excellentiád egy példát, hogy e hazában valakit azért, mert homoeopathia szerint gyógyított, a gyógyítási jogban valaki akadályozott volna? Egy különbség létezik az allopathia és homoeopathia közt, s e különbség az, hogy az allopathák magok nem tarthatnak gyógyszertárt, és így a magok rendelvényeit a rendőrségi felügyelet alatt álló gyógyszertárakban kénytelenek készíttetni, a homoeopathák legnagyobb része pedig azon öndispenzációval él, hogy maga készíti gyógyszereit; ez tehát semmi esetre sem hátrány a homoeopathiára, hanem inkább oly előny, mely ellen az allopathák tehetnének kifogást. Hátrány a homoeopathiára nézve kétségkívül létezik, — de miben áll e hátrány? Tisztán abban, hogy eddig az orvosok kisebb száma nyilatkozott e rendszer mellett. Mert mint Zólyommegyének előttem szólt t. főispánja igen helyesen jegyzé meg, a homoeopathia nem külön tudomány, ez az összes orvosi tudománynak csak egy ága, a gyógyítás bizonyos rendszere. Valamint sem Brown, sem Broussel korában, midőn ezen férfiak rendszerei Franciaországban leginkább pártoltattak és legáltalánosabban voltak elfogadva, senkinek, és a törvényhozásnak legkevésbé, nem jutott eszébe, hogy a brownismus vagy a Broussel-theoria számára külön tanszék állíttassák fel Párisban az Ecole de médecineben: úgy a homoeopathiára nézve szintén nem létezik ok, mely azt különösen kívánná.

A törvényhozás oly fontosságot tulajdoníthat ennek is, hogy ezt elrendelheti, de azért, mert ez eddig nem létezett, mert elrendelve nem volt, azt állítani, hogy a homoeopathia különös elnyomás alatt lett volna, az ellen nekem tiltakoznom kell.

Elnyomásról itt szó sem volt; a homoeopathiának mint tudománynak jövője, — ha csakugyan tudomány,

— szintén nem e magas Ház határozatától fog függeni. Teljes meggyőződésem, hogy a tudománynak soha protectióra nincs szüksége. A tudományok előtt a törvényhozásnak úgynevezett omnipotentiája megsemmisül.

A tudomány alkotja és teremti önmagát a törvényhozás segedelme nélkül, sőt a törvényhozás segedelme ellen is. Mert valamint a vér forgásának helyességét, és valamint egyetlen nagy igazságot, melyet a tudósok bármely korban feltaláltak, a törvényhozás seholy pártolása alá nem vett: úgy a homoeopathiának, ha csakugyan tisztán pártolásra szorul, hogy jövője legyen, én részről nagy jövőt nem ígerek. Mert a tudomány oly hatalom, mely nemcsak pártolásra nem szorul, hanem még az üldöztetést is igen könnyen eltűri. Én legalább meg vagyok győződve, hogy a világon egy nagy tudományos igazság sem mondatott még ki, mely bármiként üldöztetett, azért mert üldöztetett, csak egy évvel is később fogadtatott volna el. Ennélfogva, mint mondtam, épen, mert ez a nézetem, gróf Apponyi ő nagyméltóságának pótindítványát nem fogadhatom el; a koronaőr ő nagyméltóságának indítványában ellenben csak a képviselőház által elfogadott elveknek corolláriumát látom.

2.

Apponyi gróf ő excáját bátor volnék felkérni, méltóztassék másképp formulázni indítványát, mert én, megvallom, az ő előadásából úgy fogtam fel a dolgot, hogy csakugyan teljes orvosi kart kíván, azt mondván, hogy tökéletesen ellenkező nézetekben lévén a két rendszer, mi fog akkor történni, ha p. o. olyan fiatal embert, a ki a hasonszenvászeti rendszer szerint oktattatik, olyanok fognak megvizsgálni, a kik más rendszert követnek és

a kik azt vagy nem értik, vagy nem akarják érteni? Én részemről tehát főképp azért nem tartom ő excája pótindítványát elfogadhatónak, mert nem tartom eléggé világosan formulázottnak.

Miben áll az egyenjogúság?

Az egyenjogúság állhat egyenlő szabadságban, állhat abban is, hogy tökéletesen egyenlő állapotba helyeztesék a kétféle tudomány, azaz a homoeopathia és az allopathia; ez pedig már csak azért sem lehetséges, mert a homoeopatháknak száma sokkal kisebb, mint az allopatháké. Méltóztatott fölhozni a gyógyszerárak megvizsgálását is, és figyelmeztetni, hogy a homoeopathikus gyógyszerárak megvizsgálása allopatha orvosokra nem bizható. Itt, kérem, a dolgok természetében fekszik a lehetetlenség. Egy allopatha gyógyszerárt meg lehet vizsgálni, miután azon nevek, melyek abban foglaltatnak, a chemia és a physica törvényei szerint megismerhetők; reagentiák használtatnak és minden szerre nézve a legnagyobb biztossággal meg lehet mondani, hogy a gyógyszerész kötelességének eleget tesz-e vagy sem, hogy a szer, mely azon gyógyszerárban találtatik, jó-e vagy nem jó? Homoeopatikus gyógyszerárakra nézve azonban, miután a homoeopathikus gyógyszer sem physikai, sem chemiai hatást nem idéz elő, ilyféle felügyeletnek gyakorlata tökéletesen lehetetlen. Ennélfogva az egyenjogúságot két oly tényező közt felállítani, a mely tökéletesen különböző, nem lehet.

Én tehát arra kérném ő excáját, méltóztassék indítványát szabatosabbá tenni.

JEGYZETEK.

E kötet az 1861—71 közt mondott politikai beszédeket foglalja magában, melyeket Eötvös legnagyobb részt a képviselőházban tartott. Jelentéktelen szövegeket elhagyásával összes ez időközi politikai beszédek gyűjteménye e kötet.

I. *A felirati javaslat ügyében.* 1861 május 17-én, a képviselőházban. Napirenden van Deák Ferencz felirati törvényjavaslatának tárgyalása. Lásd a következő két beszédet is.

II. *A nemzeti kérdésről.* Két beszéd, 1861 június 8-án és 10-én, a képviselőházban. Folyamatban van a felirati javaslat pontonkénti tárgyalása. A 8. szakasznál gr. Károlyi Ede azt kívánja, hogy e szavak helyébe: „nem magyar szempontból, nem magyar érdekek szerint” ezek illesztessenek: „nem hazai szempontból, nem hazai érdekek szerint”.

A 2. beszédre Popovics Zsigmond módosítványa adott okot, a 3. szakaszt így kívánja módosítani: „Törvény által kimondatni akarjuk, hogy e hazában, valamint kiváltságos osztály, úgy kiváltságos nemzet ne legyen; legyen mindenik egyenlő, hogy egyenlően szerethesse a hazát mindenik. A mi tehát törvényeink közül az egyenlőséggel ellenkezik, azt eltörölni, s megadni akarunk minden nemzetiségnek mindent, mi a közös haza integritásával nem ellenkezik”.

E módosítást pártolja Faur János, kijelentvén, hogy a románok nem kívánnak privilégiumokat, hanem egyenjogúságot.

III. *Deák Ferencz üdvözlésekor.* 1863 márczius 28-án, az Angol királynő szálloda nagytermében, midőn átnyújtották neki az 1861-iki országgyűlés felső és alsó háza tagjainak arcképalbumát.

IV. *Képviselőválasztáskor.* Programbeszédje; tartotta Buda első kerületének választói előtt, a kiket 1861-ben is képviselt; 1863 okt. 1-én.

V. **Képviselő-igazolások ügyében.** Két beszéd; az első 1866 jan. 19-én, a képviselőházban. Zsoldos Imre, Borsodmegye dédesi kerületi képviselőjének választását az osztály meg akarja semmisíteni, mert a szavazás két helyen történt, s az elnök mindkét helyen jegyzőket helyettesített. A 2. 1866 jan. 20-án, a képviselőházban. Hertelendy György szent-gróti választását illetőleg az osztály vizsgálatot, Semsey Albert megsemmisítést indítványoz, Somsich Pál pedig igazolást.

VI. **Felirati javaslat ügyében.** 1866 február 16. Tárgyalás alatt van a trónbeszédre adandó válaszfelirat javaslata, mely az 1848-iki törvények I. és II. cikkelye szerint a parlamentáris kormány helyreállítását követeli, elismerve a monarchia két állama közt fennálló közös viszonyokat; s ezek megállapítására és kezelésére nézve ígéri is a szükséges javaslatok kidolgozását, az 1848-iki törvények egyes pontjainak revisióját, de csak, ha ő felsége a törvényjavaslatokat törvényes magyar ministerei által terjeszti elő.

VII. **Az ínség ügyében.** 1866 június 14-én a képviselőházban. A bizottság feliratot javasol, mely kéri ő felségét, hogy az alkotmány visszaállításáig is intézkedjék az Ínség elhárítása dolgában; a Ház szívesen látja rendkívüli eszközök alkalmazását is a törvény értelmében. Minthogy azonban ő felsége már intézkedett, Deák az indítvány tartalmát végzés alakjában óhajtja kimondani. Kállay Ödön és Halász Boldizsár feliratban kívánják javasolni az adónak részint elengedését, részint behajtása felfüggesztését, országos munkák kezdését s fizetési haladékokat.

VIII. **Felirati indítványok ügyében.** A képviselőházban, 1866. decz. I. Napirenden Deák Ferencz és Tisza Kálmán felirati indítványai. Tisza szerint a királyi leiratra a Ház oly felirattal válaszoljon, melyben hangsúlyozza többször kifejezett ragaszkodását a jogfolytonossághoz, s azon elhatározást, hogy mivel a Ház az alkotmány visszaállításának vártában kezdte meg tanácskozásait, mit most a leirat csak a további munkásság sikerétől teszen függővé, az országgyűlés a jogfolytonosság megsértése nélkül tovább nem haladhat; kérje tehát a Ház az alkotmány visszaállítását. Ezzel szemben Deák indítványa ez: Minthogy az ország jogos kívánatai most sem teljesültek, intéztessék újabb felirat ő felségéhez, mely hivatkozva az eddigi feliratok alapján bőven kifejtett jogszerű okokra, kérje és sürgesse azonnal visszaállítását alkotmányunknak. A legmagasb királyi leirat megemlíti azon javaslatot is, melyet a közös érdekekből származó viszonyokra nézve a hatvanhét tagból álló bizottságnak tizenöt tagú albizottsága készített és e munkálatra

némely észrevételeket tesz. Ez észrevételek tárgyalásába a Ház nem bocsátkozhatván, a feliratban kijelentendő, hogy a képviselőház még f. év márczius első napján választott saját kebeléből egy hatvanhét tagból álló bizottságot a végett, hogy az készítsen javaslatot azon viszonyoknak, melyek Magyarországot a közös fejedelem uralkodása alatt álló többi országokkal közösen érdeklik, megalapítására és miként kezelésére nézve. E bizottság javaslatát még a Házhoz nem adta be: a kir. leiratban foglalt észrevételeket tehát a képviselőház az említett bizottság javaslatának tárgyalásakor veendi tisztelettel s kellő figyelemmel fontolóra. A Háznak az eddigi feliratokban is kijelentett azon határozata, mely a hatvanhetes bizottságot egy javaslat készítésével megbízta, teljes erejében fentartandó és helyettesítendő, azon bizottság tehát az országgyűlés elnapolása által félbeszakasztott munkálkodását mielőbb folytassa.

IX. A *közös viszonyok ügyében.* 1867 jan. 29-én, a hatvanhetes bizottság ülésében, mely a közös viszonyok dolgában tanácskozott. Azelőtt Magyarországnak a birodalom egyéb országaival közös ügyeiben a magyar országgyűlés és magyar király intézkedtek; s az utóbbi, mint többi országainak abszolút fejedelme, teendőikről és érdekeikről önkényesen határozott. Minthogy azonban ő felsége alkotmányral ruházta iöl többi országait is, többé azok alkotmányos befolyását nem mellőzheti. A trónbeszéd e kijelentése adott okot Eötvös felszólalásán.

X. I. *közös viszonyokról.* 1867 márczius 21-én, a képviselőházban, a hatvanhetes bizottság javaslatának általános tárgyalásánál. A beszéd vége felé, e szavaknál „a birodalom hatalmi állása” — Nyáry Pál közbe kiáltott: — „Micsoda birodalom?” — Erre fejt ki Eötvös bővebben szavainak értelmét.

XI. A *kormány-hivatalokra kinevezett tisztviselők újra megválasztásáról.* 1867 ápr. 8-án, a képviselőházban. Eötvös maga és ministertársai nevében új választás alá bocsátja mandátumaikat.

XII. A *honút ügyben.* 1867 április 9-én, a képviselőházban. Tárgyalás alatt Deák F. határozati javaslata, mely szerint azon közjogi alapelv, hogy Horvát-, Dalmát-, Tótországok a magyar koronához tartoznak, az említett országok gyűlése által elismertetvén, a magyar országgyűlés ezt közös megállapodásnak kívánja tekinteni. Így szükséges, hogy ő felsége ugyanazon egy koronával, ugyanazon egy időben, ugyanazon egy koronázási tény által koronáztassák meg Magyarországot és a társországok királyává; a hitlevelet a közös országgyűlés készítse el, de az aláírt hitlevél minden országnak külön példányban adassák ki; szükséges továbbá,

hogy azon esetekben, midőn a magyar korona országai mások irányában egyetemesen képviselendők, az említett országok ez egységhez tartozanak. E szerint a társországok is a magyar delegációban legyenek képviselve. Hogy pedig e mindkét részről elfogadott alapelv életbe léphessen, a magyar országgyűlés felszólítja a társországok gyűlését, küldjön a legközelebb történendő koronázáshoz, a magyar országgyűlésre arányos számban követeket, kik a társországokat a koronázási hitlevél elkészítésénél s ő felsége többi országaival közös ügyeink elintézésénél képviselhessék. Ezzel azonban a magyar országgyűlés nem akarja korlátozni azon tág autonómiát, melyet a horvát küldöttség kíván; a területet illetőleg azonban ragaszkodik saját küldöttségének nézeteihez.

XIII. *A hevesi ügyben.* Őt beszéd a képviselőházban. Az 1—3. 1867 okt. 30-án. A belügyminister előadja, hogy Eger városa bizalmi nyilatkozatot intézett Kossuth Lajoshoz a váci választókhoz írt levele alkalmából, mely az uralkodó és hazánk önállásának összeférhetetlenségét hirdette. A kormány Eger város végzésének megsemmisítésével Heves-vármegyét bízza meg, de az védelmébe vette a város eljárását. Így a kormány határozatának végrehajtását királyi biztosra bízza, kinek eljárásáért a kormányt terheli a felelősség. Mihelyt ez küldetését bevégezi, visszahívatik s Heves-vármegye visszanyeri önkormányzati jogát. — Almásy Sándor nem elégszik meg a minister tájékoztatásával s fenntartja magának a jogot, hogy ez ügyben indítványt nyújthasson be. Be is adta azt okt. 31-én, javasolva, hogy a kormány Heves-megye irányában követett eljárásáért vád alá helyezettessék. Ugyanakkor Tisza Kálmán indítványozza, hogy a Ház a kormány eljárására nem helyeslését mondja ki. Ekkor tartja Eötvös 4. beszédjét. Az 5.-et 1867. nov. 2-án. V. ö. erre nézve a *Reform* jegyzetét.

XIV. *Az államadóssági törvényjavaslatról.* 1867 decz. 7., a képviselőházban. Várady Gábor beszédje után. A 2-at 1867 decz. 11-én mondotta.

XV. *A görögkeleti vallásuakról szóló törvényjavaslat ügyében.* Hét beszéd a képviselőházban. Az 1. 1868 május 6-án, az ő általa benyújtott törvényjavaslat megvilágosításául. — A 2. május 7-én, feleletül Branovácsky István kifogásaira. A 3—6. május 8-án, a 7. május 9-én.

XVI. *A dohányjövédéki törvényjavaslatról.* A képviselőházban, 1868 jun. 22-én.

XVII. *Az egyházak és iskolák segélyezése ügyében.* A képviselőházban, 1868 jun. 23-án, feleletül b. Simonyi Lajos interpellációjára.

XVIII. *A vallási jogegyenlőség ügyében.* A képviselőházban, 1868 jun. 24-én; feleletül Csanády Sándor interpellációjára.

XIX *A véderőről szóló törvényjavaslat ügyében.* A képviselőházban, 1868 aug. 5-én. Napirend a véderőről szóló törvényjavaslat részletes tárgyalása. Az előtte szóló Nyáry Pál volt.

XX. *A népiskolai törvényjavaslatról.* Nyolez beszéd. Az 1. 1868 nov. 19-én, a képviselőházban. Napirenden van a népiskolai törvényjavaslat. Debreczennek itt említett képviselője: Tisza Kálmán — A 2. 1868 nov. 20-án, ugyanott, Schwarcz Gyula ezen módosítása ellen: „Oly községekben, hol a hitfelekezetek nem tartanak fenn a jelen törvény rendeleteinek megfelelő népiskolát, valamint az ezen törvényben kijelölt egyéb esetekben is, a község köteles a szükséges népoktatási tanintézeteket felállítani, a közoktatási minster utasítatván, hogy a szükséges népoktatási tanintézetek felállításának határidejéről, valamint oly községek ellen, melyek a törvény ezen rendeleteit nem teljesítik, kényszer-eszközökről a legközelebbi országgyűlés elé törvényjavaslatot terjeszsen. A 3. nov. 20-án Madarász József beszédére; a 4. 21-én Schwarcz Gyula újabb módosítása ügyében, a ki a képezdei tanárok fizetését emelni kívánná. Az 5. beszédet 1868 nov. 21-én mondotta Manojlovics Emil indítványa dolgában, a ki külön tan. kerületté kívánta emelni azon szab. kir. városokat, melyek népiskoláikat államszegély nélkül tartják fenn. A 6., 7., 8. beszédet szintén nov. 21-én mondta, a 8-at Tisza Kálmán indítványánál, hogy oklevelet még nem nyert, de a képezdei tar.folyamat elvégzett ifjú is lehessen segédtanító. V. ö. e kötetben a XXV. beszédet.

XXI *A nemzeti-ségi törvényjavaslatról.* A képviselőházban, 1868 nov. 25-én Tanácskozás alatt van a központi bizottság törvényjavaslata, mely a nemzeti-ségi kérdés megoldását az egyéni szabadság teljes biztosításában keresi. Néhány képviselő a megyéknek nemzeti-ség szerint való kikerekítését javasolja s az ország hivatalait, képviselőit s méltóságait a nemzeti-ség arányában kívánná elosztani. Deák a központi bizottság javaslatával a fő pontra nézve megegyez ugyan, de nem a logikai egymásutánra nézve s világosan kitüntetendőnek tartja, hogy az országgyűlés nyelve magyar. Végül Eötvös is Deák javaslatát fogadta el a szavazásnál.

XXII. *A vegyes házassági válóperekről.* A képviselőházban, 1868 nov. 30-án.

XXIII. *Az áttérésről.* Mindkét beszéd 1868 nov. 30-án, a képviselőházban. Tárgyalás alatt van a keresztyén vallásfelekezetek

viszonosságáról szóló törvényjavaslat 3. szakasza, mely azt rendeli, hogy az áttérő áttérési szándékát régi egyháza papjánál két tanú előtt köteles bejelenteni. A 2. Nyáry Pál indítványa után, ki azt kívánta kimondani, hogy a bizonyítványoknak az új vallásfelekezet lelkésze előtt való felmutatásával az áttérés be van fejezve.

XXIV. A vegyes házasságból született gyermekek vallásbeli neveltetéséről. A képviselőházban, 1868 nov. 30-án. Tárgyalás alatt a keresztyén vallásfelekezetek viszonzosságáról szóló törvényjavaslat 12. pontja, melynek értelmében a fiúk apjuk, a leányok anyjuk vallását követik.

XXV. A népiskolai törvényjavaslatról. Mindkét beszéd a főrendeknél, 1868 decz. 1-én, az alsóházban elfogadott népiskolai törvényjavaslat tárgyalásánál. V. ö. e kötetben a XX. beszédet.

XXVI. A képviselői összeférhetetlenségről. A képviselőházban, 1868 decz. 7-én. A bizottság az incompatibilitás eszméjét elfogadván, javasolja, hogy a Ház ez ügyben rövid időn törvényt hozzon. Ezen országgyűlés hátralevő 3 napja alatt ez nem lévén lehetséges, a ministerium terjesztszen részletes törvényjavaslatot a közelebbi országgyűlés elébe.

XXVII. A vegyes házasságok kihirdetéséről. A képviselőházban, 1868 decz. 7-én. Napirenden a törvényesen bevett kérvények vallásfelekezetek viszonzosságáról szóló törvényjavaslat, melyen a főrendház módosítani valót talált. A 9. szakasz így szólt: „A különböző keresztyén hitvallású egyének egybekeeléséből származó vegyes házasságoknál a háromszori hirdetést egyik fél lelkésze sem tagadhatja meg. Ha azt valamelyik fél lelkésze mégis megtagadná, két tanúnak a felől adott bélyegmentes bizonyítványa mellett, hogy azon lelkész a kihirdetésre felszólított, egyik fél lelkészének hirdetése is elégséges. A törvényes kötelességteljesítését ily módon megtagadó lelkész pedig 50 forinttól 200 forintig emelkedhető bírsággal büntetetik. A főrendház a 3-ik szakasz kihagyása mellett volt.

XXVIII. Képviselői programbeszéd. Tartotta Budán, 1869 márczius 7-én.

XXIX. Válaszfelirat tárgyalásakor. A képviselőházban, 1869 május 26-án. E beszéd az Austriával kötött kiegyezés védelme.

XXX. A napirend ügyében A képviselőházban, 1869 június 23-án. Tárgyalás alatt a bírói hatalom gyakorlásáról szóló törvényjavaslat. Ghyczy Kálmán, Komáromnak itt s a szomszéd két beszédben emlegetett követe, a bizottság javaslatának felolvasása

előtt felszólalt, a tárgyalás elhalasztását kívánva és azt, hogy a Ház a törvényjavaslatot a törvényhatóságok rendszeréről szóló törvényjavaslattal kapcsolatosan tárgyalja. Az elnök a házszabályok 123. §-a értelmében kijelenti, hogy Ghyczy szavai csak az előadó nyilatkozata után vehetők figyelembe.

XXXI. *A bírói hatalom gyakorlásáról szóló törvényjavaslat ügyében.* A képviselőházban, 1869 június 24-én.

XXXII. *I pesti vakok intézetéről.* A képviselőházban, 1869 okt. 27-én, válaszul Jókai interpellációjára.

XXXIII. *Az egri népiskolákról.* 1869 okt. 29-én, a képviselőházban, Csiky Sándor interpellációjára.

XXXIV. *A vallásszabadságról szóló törvényjavaslat ügyében.* Két beszéd, a képviselőházban. 1869 nov. 4. és 5-én. A központi bizottság utasítani kívánja a ministeriumot, hogy az általános és teljes vallásszabadság, egyenlőség és viszonyosság dolgában törvényjavaslatot nyújtson be. Tisza Kálmán a következő törvényjavaslatot terjeszti elő: .1. §. A teljes vallás- és lelkiismereti szabadság mindenki részére biztosítottatik. 2. §. A polgári és politikai jogok élvezésénél a hitvallás különbséget nem tesz; de viszont hitvallása senkit állampolgári köteleességek teljesítése alól föl nem old.” Egyszersmind indítványozza Tisza, hogy a ministerium a hitfelekezetek közötti egyenlőséggel és viszonyossággal ellenkező törvények megváltoztatásán javaslatot készítsen. A második beszéd felelet Irányi Dánielnek.

XXXV. *A dalmatiai fölkelésről.* Két beszéd a képviselőházban, 1869 nov. 8-án Simonyi Ernő, nov. 29-én gr. Zichy Nándor és Miletics Szvetozár interpellációira. Mindkettőt a miniszterelnök helyett tartotta.

XXXVI. *A görög-szerb congressus ügyében.* A képviselőházban, 1869 decz. 9-én, válaszul Miletics interpellációjára.

XXXVII. *A költségvetés tárgyalásakor.* Negyven beszéd a képviselőházban. Az 1—2. 1869 decz. 14-én, a 2. feleletül Tisza László kérdésére. A 3. 1870 febr. 9-én; a 4. 1870. febr. 11-én Szilády Áron interpellációjára, hogy szándékozik-e a minister a közoktatás ügyéről szóló évi jelentését az országgyűlésnek megtenni. Szilády a válaszszal meg nem elégedvén, Eötvös az 5. beszéddel felelt ismét. A 6. tartatott 1870 febr. 15-én, Ludwigh János indítványánál a megürült főpapi méltóságok jövedelmeinek mikép kezeléséről. A 7. febr. 17-én, a 8. utána való napon Jókai után, a 9. és 10. febr. 23-án, utóbbiban Ghyczynek felel. A 10. és 11. febr. 24-én; a 12. ugyanakkor, Hoífmann Pál beszédére

válaszul, ki a tankerületi felügyelők intézményét főlegesen tartja, s csak azon feltétel alatt szavazza meg tételüket, ha a minister ígéretet tesz, hogy jövő évi költségvetésébe azt nem veszi fel. A 13. és 14. tartott febr. 25-én; a 15—17. tartott febr. 26-án, utóbbi azon alkalomból, hogy Henszlmann Imre a könyvtárakra 5000 forint helyett 10,000-et kívánna utalványozni. A 18-at február 26-án mondta, mikor Ivánka Imre a föllállítandó műgyetem költségvetésének előterjesztését s az ösztöndíjak szaporítását sürgette. A 19. febr. 28-án, válasz Popovics Zsigmondnak, a ki indítványozza, hogy a kormány póthitel révén gondoskodjék oly tanintézetekről, melyeken a nemzetiségek ifjúsága anyanyelvén készülhessen elő az akadémiai képzésre. 20., 21. febr. 28-án, utóbbi Szathmáry Károly kérdésére, miért állítatik csak 5 képezde és miért nem 8, s hol fognak ezek felépülni: lesz-e köztük kisededővő-képezde? A 22. ugyanaznap felelet Irányi felszólítására: nyilatkozzék a minister Hodosiu indítványára nézve, mely szerint a képezdekben vétessék tekintetbe a különböző nemzetiségek nyelve 23., 24. márczius 1-én, utóbbi Simonyi Ernőnek válaszul. A 25. ugyanaznap; Majthényi Dezső törülni kívánja a költségvetésből a pesti angol hölgyek intézetének s az ottani tanítónő-képezdeknek szánt 4000 frot. A 26. ugyanakkor, Huszár Imre sürgetésére tanítónő-képezdek felállítása iránt. 27. Almásynak felelet, ki szintén az angol-hölgyek segítése ellen tesz szót. Ugyanakkor a 28., 29., előbbi Csiky Sándornak szól, szintén e 4000 írtól. A 30., 31. szintén márczius 1-én. Mindkettő Irányinak, a ki felnöttek oktatására 100,000 frot kért. A 32. előtt márczius 2-án Várady Gábor indítványozta, hogy a bécsi Theresianum megüresedett alapítványait az országban használják fel.

A 33. márczius 2-án felelet Berzenczey László kérdésére, miért soroltatnak fel a nagyszebeni Theresiamun alapítványai részletesen, midőn ily részletezés máshol nem fordul elő a költségvetésben. A 34. és 35. ugyanaznap válasz Szathmáry Károlynak és Csemátony Lajosnak, a ki nem tartja szükségesnek, hogy Pulszky Ferencz javaslata, mely szerint a muzeum költségvetésében a 4-ik tétel 24000 írtól 34000-re emeltessek, a minister kívánsága szerint áttéssék a pénzügyi bizottsághoz, mit más esetben a minister maga nem helyeselt. A 36. és 37. márczius 2-án Hodosiu és Borlea indítványára szól, hogy az erdélyi irodalmi és népművelődési egyetnek, meg az aradi román népművelődési egyetnek egyenként 5000 frot adassák. Jókai Mór hazai tudományos társulatok segítéseére kívánna felvenni a lehetőséghez mért összeget. Erre válaszol

a 38. beszéd. Hódosy Imre nyomban tiltakozik az ellen, hogy ha specifikus nemzeti intézet részére semmi sem szavaztatik meg, ettől a nem magyar ajkú nemzetiségek kedvéért eltérjenek. Erre szól a 39-ik beszéd. Márczius 3-án a 40., Henszlmann Imre az országos műemlékek fõntartására szánt összeget növelné, s régészeti seminariumot kívánna állítani.

XXXVIII *A felekezeti iskolák fölött való rendelkezésrõl.* A képviselõházban, 1870 márczius 14-én, feleletül Szaplanczay József interpellációjára.

XXXIX. *Az aradi liceumról.* A képviselõházban, 1870 márcz. 31-én, báró Simonyi Lajos beszédére válaszul.

XL. *Tárnájához tartozó néhány törvényjavaslat beadásáról.* A képviselõházban, 1870 április 7-én.

XLI. *A homoeopathiai tanszék és kóroda fõállítása kérdésében* Két beszéd, a fõrendiházban, 1870 május 9-én.

KIADÁSOK: Báró Eötvös József politikai beszédei elõször 1875-ben jelentek meg összegyûjtve, egy kötetben, Budapesten, Ráth Móránál, e cím alatt: *báró Eötvös József beszédei. I.* Ez a kötet második kiadást ért 1878-ban. A harmadik kiadás 1886-ban két kötetben látott napvilágot, 1840 febr.—1867 márcz.; 1867 ápr.—1870 május. 1894-ben Eötvös összes munkáinak tervbe vett kiadásában jelentek meg negyedszerre, két kötetben, megint Budapesten, Ráth Móránál. — E kötet I. beszéde külön is megjelent 1861-ben, még pedig három ízben, Lampel Róbertnél. Emich Gusztávnál és Wodianernél.

TARTALOM.

	Lap
I. Felirati javaslat ügyében	1
II. A nemzetiségi kérdésről. (1—2)	20
III. Deák Ferencz üdvözlésekor.....	23
IV. Képviselőválasztáskor	29
V. Képviselő-igazolások ügyében. (1—2)	48
VI. Felirati javaslat ügyében	51
VII. Az Ínség ügyében	64
VIII. Felirati indítványok ügyében	69
IX. A közös viszonyok ügyében.....	80
X. A közös viszonyokról	83
XI. A kormány-hivatalokra kinevezett képviselők újra meg- választásáról	91
XII. A horvát ügyben.....	93
XIII. A hevesi ügyben. (1—5)	95
XIV. Az államadóssági törvényjavaslatról. (1— 2).....	114
XV. A görög-keleti vallásúakról szóló törvényjavaslat ügyé- ben. (1—7)	137
XVI. A dohányjövedéki törvényjavaslatról.....	146
XVII. Az egyházak és a felekezeti iskolák segítése ügyében	150
XVIII. A vallási jogegyenlőség ügyében	155
XIX. A véderőről szóló törvényjavaslat ügyében a közös hadügyministerség föllállítása miatt	163
XX. A népiskolai törvényjavaslatról. (1—8)	166
XXI. A nemzetiségi törvényjavaslatról	177
XXII. A vegyes házassági válóperekről.....	188
XXIII. Az áttérésről. (1-2)	190

XXIV. A vegyes házasságból született gyermekek vallás- beli neveltetéséről.....	194
XXV. A népiskolai törvényjavaslatról	198
XXVI. A képviselői összeférhetetlenségről.....	216
XXVII. A vegyes házasságok kihirdetéséről	219
XXVIII. Képviselői programbeszéd.....	220
XXIX. Válaszfelirat tárgyalásakor.....	236
XXX. A napirend ügyében	258
XXXI. A bírói hatalom gyakorlásáról szóló törvényjavas- lat ügyében.....	260
XXXII. A pesti vakok-intézetéről	277
XXXIII. Az egeri népiskolákról.....	280
XXXIV. A vallásszabadságról szóló törvényjavaslat ügyében. (1—2).....	286
XXXV. A dalmátiai fő lkelésről. (1—2)	389
XXXVI. A görög-szerb congressus ügyében	294
XXXVII. A költségvetés tárgyalásakor. (1—40).....	301
XXXVIII. A felekezeti iskolák fölött való rendelkezésről 387	
XXXIX. Az aradi lyceumról. 1870. márczius 31-én	389
XL. Tározójához tartozó néhány törvényjavaslat beadá- sakor	390
XLI. A homocopathiai tanszék és kóroda föllállítása kér- désében. (1—2).....	392
Jegyzetek	397

